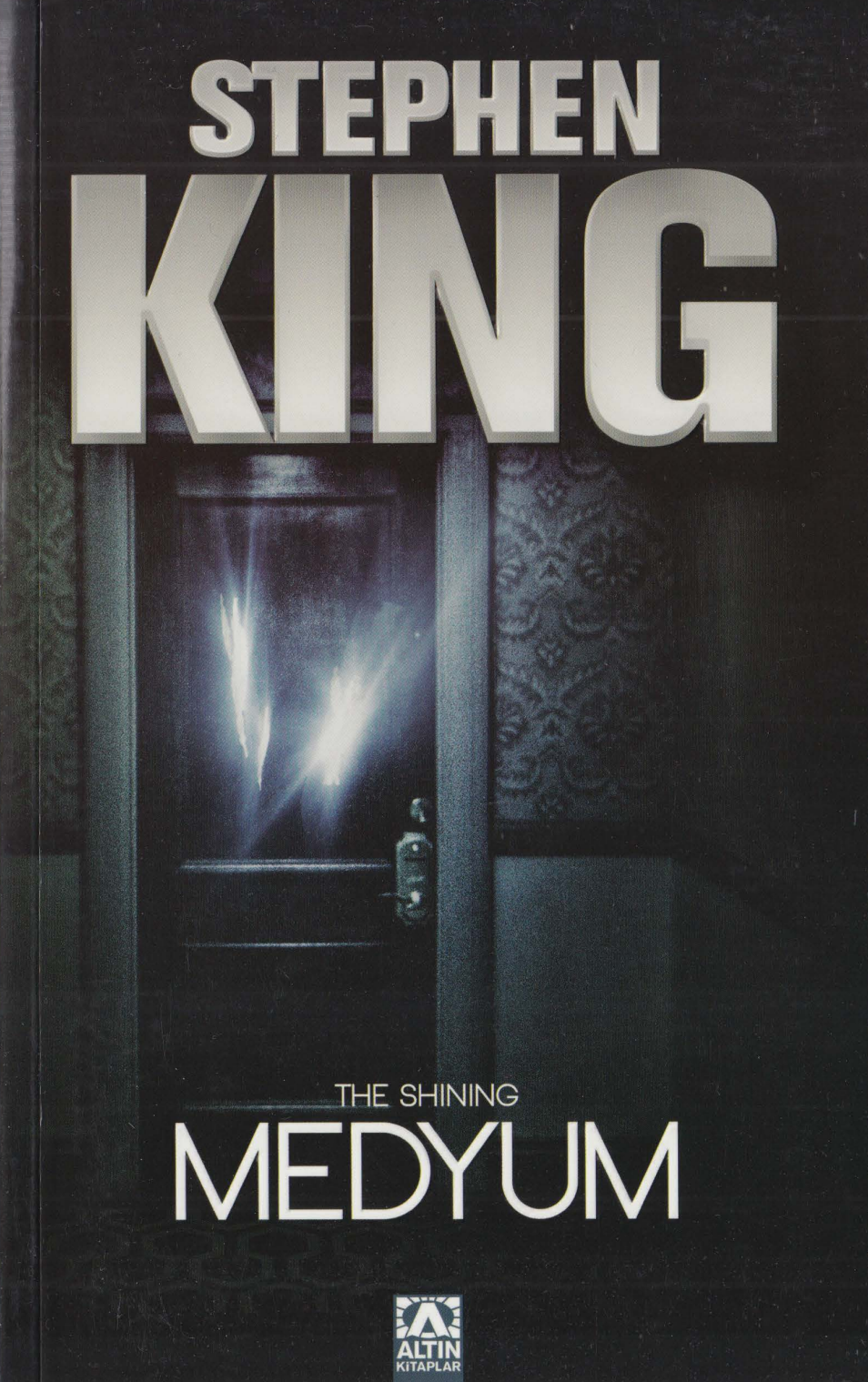
STEPHEN KING

THE SHINING

MEDYUM

ALTIN KİTAPLAR

KİTABIN ORİJİNAL ADI

THE SHINING

YAYIN HAKLARI

© STEPHEN KING
AKCALI TELİF HAKLARI AJANSI
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET AŞ

KAPAK

OSMAN SELÇUK ÖZDOĞAN

BASKI

14. BASIM/EYLÜL 2018/İSTANBUL
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
MATBAASI

**BU KİTABIN HER TÜRLÜ YAYIN HAKLARI
FİKİR VE SANAT ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET AŞ'YE AİTTİR.**

ISBN 978 - 975 - 405 - 585 - 6

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Bağlar Mah. Yalçın Koreş Cad. 63. Sok.
No: 5 Kat: 1 Güneşli - Bağcılar / İstanbul
Matbaa ve Yayınevi Sertifika No: 10766

Tel: 0.212.446 38 88 pbx
Faks: 0.212.446 38 90

http://www.altinkitaplar.com.tr
info@altinkitaplar.com.tr

STEPHEN KING

MEDYUM

Türkçesi
Mehmet Harmancı

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Kitapları

HAYVAN MEZARLIĞI
GÖZ
KUJO
KORKU AĞI
KUŞKU MEVSİMİ
ÇAĞRI
CHRISTINE
MAHŞER
"O"
SİS
SADİST
ŞEFFAF
CESET
AZRAİL KOŞUYOR
HAYALETİN GARİP HUYLARI
HAYATI EMEN KARANLIK
GECE YARISINI DÖRT GEÇE
GECE YARISINI İKİ GEÇE
RUHLAR DÜKKÂNI
OYUN
ÇILGINLIĞIN ÖTESİ
KEMİK TORBASI
YEŞİL YOL
MAÇA KIZI
RÜYA AVCISI
KARA EV
KARANLIK ÖYKÜLER
BUICK 8
TEPKİ
YAZMA SANATI
BİR AŞK HİKÂYESİ
DUMA ADASI
KUBBE'NİN ALTINDA
ZİFİRİ KARANLIK YILDIZSIZ GECE
22/11/63
DR. UYKU
BAY MERCEDES
KİM BULDUYSA ONUNDUR
CEP
KÂBUSLAR PAZARI

KARA KULE SERİSİ

KARA KULE (SİLAHŞOR)
ÜÇ'ÜN ÇEKİLİŞİ
ÇORAK TOPRAKLAR
BÜYÜCÜ VE CAM KÜRE
CALLA'NIN KURTLARI
SUSANNAH'NIN ŞARKISI
KULE
ANAHTAR DELİĞİNDEN ESEN RÜZGÂR

KARA KULE ÇİZGİ ROMAN SERİSİ

SİLAHŞOR'UN DOĞUŞU
EVE GİDEN YOL
İHANET
GILEAD'IN DÜŞÜŞÜ
JERICHO TEPESİ SAVAŞI
KARA KULE/YOLCULUK BAŞLIYOR

MAHŞER ÇİZGİ ROMAN SERİSİ

KAPTAN TRIPS

BİRİNCİ BÖLÜM

Başlangıç

1

Mülakat

Eşşoğlunun teki, diye düşünüyordu Jack Torrance.

Bir altmış boyundaydı Ullman. Yürüdüğü zaman da bütün toplu, kısa boylu erkekler gibi kadınca bir hızla hareket ediyordu.

Saçını ayıran çizgi dümdüzdü, koyu renkli elbisesiyle ciddi ama rahatlatıcı bir görünüşü vardı. Aslında yanında çalıştırdıklarıyla oldukça sert konuşuyordu: *Ayağını denk al, yoksa karışmam ha!* Ceketinin yakasında kırmızı bir karanfil vardı, belki de sokaktaki insanın Stuart Ullman'ı mahallenin cenaze levazımatçısı sanmaması için.

Ullman'ın konuşmasını dinlerken Jack, ne koşullar altında olursa olsun, masanın o yanında duracak olan hiç kimseyi sevemeyeceğini düşünüyordu.

Anlamadığı bir şey sormuştu Ullman. İşte bu kötüydü. Ullman böyle dalgınlıkları sonradan düşünmek üzere hafızasında saklayan bir tipti.

"Özür dilerim," dedi. "Karınızın nasıl bir işe girdiğinizi anlayıp anlamadığını sormuştum. Bir de oğlunuz var üstelik."

Önündeki dilekçeye baktı. "Daniel. Karınız bu işten hiç korkmuyor mu?"

"Wendy olağanüstü bir kadındır."

"Oğlunuz da olağanüstü müdür?"

Jack gülümsedi, geniş bir halkla ilişkiler gülümsemesi. "Öyle olduğunu düşünmek isteriz. Beş yaşında olmasına karşın kendine güveni tamdır."

Ullman buna bir tebessüm bile etmedi, Jack'in dilekçesini bir dosyaya koydu. Dosya da bir çekmeceye girdi. Masanın üstünde şimdi bir telefon, bir çalışma lambası, bir evrak sepetinden başka hiçbir şey yoktu. Evrak sepetinin içi de boştu.

Ullman kalkıp köşedeki dosya dolabının yanına gitti.

"Bay Torrance, lütfen bu tarafa gelin, otelin planlarına bakalım."

Beş büyük kâğıt getirip ceviz kaplama masanın üstüne yaydı.

Jack, Ullman'ın omzunun ardında dururken, kolonya kokusunu duyuyordu. *Benim adamlarım ya English Leather sürünürler ya da hiçbir şey,* diye bir şey geldi birden aklına, gülmemek için dilini ısırdı. Duvarın ardından, yemek işi bitmiş olan Overlook Oteli'nin mutfağının hafif gürültüleri geliyordu.

"Üst kat," dedi Ullman canlı bir sesle. "Tavan arası. Şimdi burada atılmış öteberiden başka bir şey yok. Overlook, İkinci Dünya Savaşı'ndan bu yana birkaç kez el değiştirdi. Her yeni müdür de istemediği şeyleri tavan arasına doldurmuş. Fare zehiri ve kapan konulmasını istiyorum. Üçüncü kattaki hizmetçiler üst kattan sesler geldiğini söylüyorlar. Onlara inanmıyorum ama Overlook'ta yüzde bir olasılık bile olsa bir tek fare olmasını istemem."

Dünyadaki her otelde en az bir iki fare bulunduğunu tahmin eden Jack dilini tuttu.

"Sanırım ne olursa olsun oğlunuzun tavan arasına çıkmasına izin vermeyeceksiniz?"

"Elbette." Jack yine geniş halkla ilişkiler gülümsemesini yaydı yüzüne. Alçaltıcı bir durum. Bu ukala hıyar herif döküntü dolu bir tavan arasına oğlunu bırakacağını mı sanıyordu yoksa?

Ullman tavan arası planını kaldırıp diğerlerinin altına koydu.

"Overlook'un yüz on konuk odası vardır," dedi eğitici bir tavırla. "Bunlardan otuz tanesi süittir ve hepsi burada, üçüncü kattadır. Başkan Süiti de içinde olan on tanesi sol kanatta, on tanesi de sağ kanattadır. Tüm odalar şahane bir manzaraya sahiptir."

Hiç olmazsa şu satıcı konuşmasını bıraksaydın...

Ama bir şey söylemedi, işe girmek zorundaydı.

Ullman üçüncü kat planını da alta geçirdi, ikinci kata baktılar.

"Kırk oda," dedi Ullman. "Otuzu çift yataklı, onu tek yataklı. Birinci katta da tek ve çift yataklı yirmişer oda. Ayrıca her katta üç çarşaf dolabı, ikinci katın doğu, üçüncü katın batı uçlarında da birer depo odası. Sorunuz var mı bu konuda?"

Jack başını iki yana salladı. Ullman birinci ve ikinci kat planlarını da alta geçirdi.

"Burası giriş. Ortada kayıt masası. Arkasında bürolar. Giriş bölümü masanın sağında ve solunda otuzar metre uzanır. Batı kanadında Overlook Yemek Salonu ile Colorado Barı bulunuyor. Şölen ve balo salonları doğu kanadındadır. Sorunuz var mı?"

"Bodrum konusunda bir iki sorum olacak," dedi Jack. "Bir kış yöneticisi için en önemli yer orasıdır herhalde? Hareket neredeyse... anlarsınız ya."

"Oraları size Watson gezdirir. Bodrumun planı kazan dairesinin duvarındadır." Bir otel yöneticisi olarak Overlook'un kazanı gibi sıradan işlerle ilgilenmediğini gösterircesine etkili bir biçimde kaşlarını çattı. "Oraya da birkaç kapan kurmak iyi olur. Bir dakika..."

Ceketinin içcebinden çıkardığı bir not defterine (defterin her sayfasının üstünde kalın siyah harflerle *Stuart Ullman'ın Bürosu'ndan* diye yazıyordu) bir şeyler karaladı, sayfayı yırttı ve evrak sepetine, giden mektuplar bölümüne bıraktı.

Kâğıt parçası yapayalnız duruyordu orada. Not defteri bir sihirbazın numarasının sonu gelmişçesine kayboldu Ullman'ın cebinde. Bak işte elimde, gördün mü oğlum Jack? Hop, işte kayboldu şimdi. Bu herif gerçekten işinin ehli.

Eski yerlerini almışlardı; Ullman masanın arkasında, Jack de önünde, mülakat yapanla yapılan, ricacıyla nazlı patron. Ullman küçük ellerini masanın üstünde kavuşturup Jack'e baktı. Ufak tefek, seyrek saçlı, bir bankacı kostümü içinde, sade gri kravatlı. Yakasındaki çiçek öteki yakasındaki küçük altın rozetle dengeleniyordu. Küçücük altın harflerle PERSONEL yazıyordu rozette.

"Size içtenlikli davranacağım Bay Torrance. Albert Shockley, Overlook'ta büyük bir payı olan, güçlü bir insandır. Otel, tarihinde ilk kez bu sezon kâra geçti. Bay Shockley yönetim kurulu üyesidir aynı zamanda, ama otelci değildir ve bu gerçeği en önce kendisi söyler. Yine de otelin kışlık bakımı konusunda isteklerini açıkça belirtmiştir. Sizin işe alınmanızı istiyor ve ben de sizi alacağım. Ancak bu konuda seçim hakkım olsaydı sizi almazdım."

Jack'in kucağında kavuşturduğu elleri terliyordu. *Seni ukala eşşoğlu, seni ukala...*

"Benim hakkımda iyi şeyler düşünmediğinizi biliyorum Bay Torrance. Buna aldırmıyorum. Bu iş için yeterli olmadığınız konusundaki inancımı değiştirmez bana karşı olan duygularınız. 15 Mayıs'tan 30 Eylül'e kadar olan sezon içinde Overlook'ta yüz on personel çalışır. Hemen her odaya bir kişi. İçlerinden çoğunun beni sevmediklerini ve beni ukala bulduklarını bilirim. Karakterim konusunda yargıları doğrudur. Bu oteli gerektiği biçimde yönetmek için böyle olmak gerekir."

Bir şeyler söylemesi için Jack'in yüzüne baktı, Jack yine halkla ilişkiler gülümsemesini yaydı yüzüne, gereğinden geniş ve hakaret edercesine dişlek.

"Overlook 1907 ile 1909 yılları arasında yapıldı," diye devam etti Ullman. "Buraya en yakın kasaba altmış kilometre doğuda olan Sidewinder'dır. Aradaki yol ekim sonuyla kasım başlarından kimi yıllar nisana kadar kapalıdır. Robert Townley Watson adın-

daki biri yaptırdı burasını. Şimdiki onarım ustamızın büyükbabası. Vanderbilt'ler kaldılar burada, Rockefeller'lar, Astor'lar, DuPont'lar. Başkan Süiti'nde dört başkan kalmıştır. Wilson, Harding, Roosevelt ve Nixon."

"Harding'le Nixon'dan pek gurur duymazdım ben olsam..." diye mırıldandı Jack.

Ullman kaşlarını çattı ama yine de sürdürdü sözlerini.

"1922'de, 1929'da ve 1936'da yine satıldı otel. İkinci Dünya Savaşı'nın sonuna kadar boş kaldı, sonra milyoner kâşif, pilot, film yapımcısı ve işadamı Horace Derwent tarafından alınıp yeniden döşendi."

"Bu adı duydum," dedi Jack.

"Evet. Onun dokunduğu her şey altına dönüşürdü... Overlook dışında. Savaştan sonra ilk müşteri kapıdan içeri girmeden önce bir milyon dolardan fazla para yatırdı buraya, geldiğinizde hayran hayran baktığınızı gördüğüm rok alanını da o yaptırdı."

"Rok mu?"

"Bizim kriket oyunumuzun İngiltere'de oynanan aslı, Bay Torrance. Kriket, rokun piçleştirilmiş bir biçimidir. Söylenenlere göre, Derwent oyunu sekreterinden öğrenmiş ve tutkunu olmuş. Gördüğünüz Amerika'nın en mükemmel rok alanıdır."

"Hiç kuşkum yok," dedi Jack. Bir rok alanı, ön bahçede hayvan biçiminde budanmış şimşirler. Daha başka neler vardı acaba? Bay Ullman'dan iyice sıkılmıştı artık ama onun söyleyecekleri bitene dek konuşacağını da biliyordu.

"Üç milyon dolar zarar edince Derwent oteli Kaliforniyalı bir grup yatırımcıya sattı. Onların deneyi de kendilerine pahalıya oturdu. Otelcilikten anlayan insanlar değillerdi. 1970'te Bay Shockley'le arkadaşları oteli aldılar ve yönetimini bana verdiler. Biz de birkaç yıl zararına çalıştık, ama şunu gururla belirteyim ki, sahiplerinin bana karşı olan güvenleri bir an bile sarsılmadı. Geçen yılı başa baş kapattık. Ve bu yıl da Overlook'un hesapları hemen hemen yetmiş yıldır ilk kez siyah mürekkeple yazıldı."

Jack bu titiz adamın gururunda haklı olduğunu düşündü ama sonra ona karşı ilk duyduğu nefret yine bir dalga gibi yükseldi.

"Overlook'un gerçekten renkli tarihiyle sizin benim bu işe uygun olmamam hakkındaki fikriniz arasında bir bağlantı kuramıyorum."

"Overlook'un bu kadar zarar etmesinin bir nedeni kışın getirdiği aşınmadır. Bu durum kârı aklınızın almayacağı kadar azaltıyor Bay Torrance. Burasının kışları inanılmayacak kadar serttir. Bu sorunun üstesinden gelebilmek için kışları buraya bir bakıcı tutup, bir düzen içinde otelin her gün bir bölümünü ısıtırıyorum. Kırık camları ve küçük onarımları yaptırıyorum ki içeri su ve kar dolup daha büyük zararlara yol açmasın. Her duruma karşı tetikte olmak gerek. İlk kışımızda bekâr biri yerine bir aile tutmuştum. Bir facia oldu. Büyük bir facia."

Ullman sakin ve tartan bir bakışla baktı Jack'e. "Bir yanlışlık yaptım," dedi. "Bunu açıkça kabul ediyorum. Adam ayyaştı."

Jack yüzünde ağır ağır, sıcak bir gülümsemenin yayıldığını hissetti. Halkla ilişkilerin dişlek gülümsemesinin tam tersi.

"Demek iş buydu ha? Al'in size söylememiş olduğuna şaştım doğrusu. Ben içkiyi bıraktım."

"Bay Shockley sizin artık içmediğinizi söyledi. Son bulunduğunuz işi de söyledi... size güvenilen son işi yani. Vermont'taki bir lisede İngilizce dersi veriyormuşsunuz. Öfkeye kapılmışsınız, bundan daha fazlasını söylemeye gerek yok sanırım. Ancak Grady olayının bundan daha önemli olduğuna inanıyorum. O yüzden... geçmişinizi söz konusu etmek zorunda kaldım. 1970-71 kışında, Overlook'u yeniden dayayıp döşedikten sonra ama henüz sezon için açmadan önce Delbert Grady adındaki bu... bu zavallıyı işe aldım. Karınız ve çocuğunuzla kalacağınız daireye yerleşti. Karısı ile iki kızı vardı. Kış mevsiminin sertliğini ve Grady'lerin beş altı ay dünyadan ilişkilerini kesmiş olarak yaşayacaklarını düşünmekten de alamıyordum kendimi."

"Ama asıl endişeniz bu olmasa gerek. Otelde telefon var, bir de telsiz sanırım. Rocky Dağları Ulusal Parkı da helikopter men-

zili içinde. Bu kadar büyük bir parkın birkaç helikopteri vardır herhalde?"

"Bilemem," dedi Ullman. "Bay Watson'ın da size göstereceği gibi otelin bir telsiz telefonu var. Yardım gerektiği anda kullanacağınız frekansların listeleri de verilecek. Burasıyla Sidewinder arasındaki telefon hatları havadan geçtiği için her kış kopar ve üç hafta ila bir buçuk ay arası onarılmaz. Malzeme deposunda bir de kızaklı kar arabamız vardır."

"Şu halde buraya dünyayla ilişkisi kesilmiş diyemeyiz."

Bay Ullman acıyarak baktı yüzüne. "Oğlunuz ya da karınız merdivenlerden düşüp başını yarsa ne olacak Bay Torrance? O zaman dünyayla ilişkisi kesilmemiş diyebilecek misiniz?"

Jack adamın nereye varmak istediğini anlamıştı. Son hızla giden bir kar arabası Sidewinder'a bir buçuk saatte gidebilirdi ancak, o da belki. Park Kurtarma Servisi'nden bir helikopter hava koşulları iyi olduğu takdirde üç saatte varabilirdi otele.

Fırtınalı havalarda helikopter havalanamaz, kar arabası da kullanılamazdı; hele sıfırın altında yirmi otuz derecelerde ağır yaralı biri taşınıyorsa hızlı sürülemezdi.

"Grady konusunda, Bay Shockley'in sizi düşündüğü kadar enine boyuna düşündüm. Yalnızlık kendi başına insanı yıkıcı bir şey. Bir insanın ailesinin yanında olması çok daha iyi dedim kendi kendime. Kötü bir durum ortaya çıktığı takdirde, bunun yarılmış bir baş ya da motorlu aletlerden biriyle yapılacak bir kazadan daha önemsiz bir şey olması olasılığı büyüktü. Ciddi bir ateşli hastalık, zatürree, kol kırılması, hatta apandisit krizi... bütün bunlar zaman sınırı içinde bir sorun değildi. Olayların Grady'nin benim haberim olmadan yanında getirdiği ucuz viskinin ve eskilerin baraka humması dedikleri şeyin sonucu olduğundan eminim. Bu terimi biliyor muydunuz?" Ullman bilmiş bilmiş gülümsedi, Jack'in cahilliğini ortaya vurması halinde açıklamaya hazır olduğunu gösteriyordu. Jack onun beklediği cevabı verdi.

"İnsanların uzun süre birlikte kapalı bir yerde bırakılmasından doğan kapalı yerler korkusuna halk arasında verilen addır

bu. İnsanın birlikte olduğu kişilerden nefret etmesiyle ortaya çıkar. Aşırı durumlarda hayal görmeye ve şiddete kadar gidebilir. Yanık bir yemek ya da bulaşığı kimin yıkayacağı konusunda bir tartışmanın sonunda cinayet işlendiği de görülmüştür."

Ullman'ın sakin konuşması Jack için çok yararlı oluyordu. Bu konuyu biraz daha deşmeyi kararlaştırdı ama bir yandan da içinden karısı Wendy'ye sakin olacağına söz veriyordu. "Demek o kez seçiminiz yanlış oldu, onlara bir zarar verdi mi?"

"Karısıyla kızlarını öldürdü Bay Torrance, sonra da intihar etti. Küçük kızları bir satırla, karısını da tüfekle öldürdü. Kendisini de. Bacağı kırıktı. Sarhoş olup merdivenden yuvarlandığını tahmin ediyoruz."

Ullman ellerini iki yana açarak Jack'e üstün bir tavırla baktı.

"Lise mezunu muydu?"

"Değildi," dedi Ullman hafifçe soğuk bir sesle. "Daha az hayalci bir insanın yalnızlığa, işin ağırlığına daha çok dayanıklı olacağını düşünmüştüm."

"İşte burada yanılmışsınız. Aptal bir insan nasıl bir kâğıt oyununda kızıp arkadaşını vurur ya da ansızın bir soygun yapmaya kalkarsa, baraka hummasına da aynı çabuklukla tutulabilir. Sıkılır çünkü. Kar bastırınca televizyon seyretmek ya da kâğıtlarla fal açıp kendi kendine hile yapmaktan başka bir şey gelmez elinden. Karısı ve çocuklarıyla hırlaşıp içer bütün gün. Ortalık çok sessiz olduğu için uyuması güçleşir. Bu yüzden içerek uyur ve içkili kalkar. Büsbütün sinirli olur sonunda. Bu arada telefon bozulmuş ya da televizyon anteni devrilmişse, düşünmek, fal açarken hile yapmak ve sinirlenmekten başka yapacak işi kalmaz. Sonunda... bam bam bam!"

"Oysa sizin gibi eğitim görmüş bir kişi için durum değişiktir diyorsunuz yani?"

"Karım da, ben de okumayı çok severiz. Al Shockley söylemiştir, bir piyes üzerinde çalışıyorum. Danny'nin boyama kitapları, oyuncakları, transistorlu radyosu var. Ona okumayı ve kar ayakkabısıyla yürümeyi öğretmek istiyorum. Wendy de kar ayakkabısıyla dolaşmayı öğrenecek. Kısacası televizyon bozulur-

sa birbirimizin sinirine dokunacağımızı pek sanmıyorum." Durakladı. "Artık içmediğimi belirtirken Al size gerçeği söylüyordu. Bir zamanlar içerdim, hatta durumum epey ciddileşmişti. Ama son on dört aydır bir kadeh bile içmedim. Buraya içki getirmeye niyetim yok, kar başladıktan sonra da hiçbir yerden alma olanağı kalacağını sanmıyorum."

"Bu konuda haklısınız. Ama burada üç kişi olacağına göre olasılıklar da artıyor. Bunu Bay Shockley'e söyledim ama sorumluluğu üzerine aldığını bildirdi. Şimdi durumu size anlatınca sizin de sorumluluğu kabul ettiğinizi görüyorum."

"Ediyorum," dedi Jack.

"Elimden başka bir şey gelmediği için sözünü kabul ediyorum. Ama yine de sizin kolejden beklemeli bekâr bir genç olmanızı yeğlerdim. Ne yapalım, belki siz haklısınız. Şimdi sizi Bay Watson'a teslim edeceğim, bahçeyi ve bodrumu dolaştıracak. Başka bir sorunuz var mıydı?"

"Yok."

Ullman ayağa kalktı. "Sizi kırmadığımı umarım Bay Torrance. Size söylediklerim içinde kişisel bir şey yok, ben Overlook için en iyi olanı istiyorum, o kadar. Büyük bir oteldir burası, öyle de kalmasını istiyorum."

"Kırılmadım, merak etmeyin." Jack halkla ilişkiler gülümsemesini yaydı yüzüne, Ullman'ın elini uzatmadığına sevinmişti.

Kırılmıştı çünkü. Hem de nasıl!

2

Boulder

Wendy mutfak penceresinden bakarken Danny'nin kaldırım kenarında oturduğunu gördü; ne arabaları, ne kamyonu, ne de Jack'in geçen hafta getirdiği zaman o kadar sevindiği balsa tahtasından yapılma planörüyle oynuyordu. Orada öylece, dirsekleri

bacaklarına dayalı, çenesi avuçları içinde oturmuş, eski Volkswagen arabalarını bekleyip duruyordu. Babasının gelmesini bekleyen beş yaşında bir çocuk.

Wendy birden çok kötü hissetti kendini, ağlamak geldi içinden.

Elindeki bulaşık bezini bırakıp yakasının iki düğmesini ilikleyerek aşağı indi. Jack ve gururu! *Yok be Al, avansa gerek yok. Bu aralar durumum pek kötü sayılmaz.* Koridor duvarları kazınmış, keçeli kalemle, boyayla, mum boyayla çizilmişti. Merdiven basamakları dik ve kıymıklıydı. Bina tepeden tırnağa eskilik kokuyordu. Stovington'daki güzelim tuğla evden sonra burası çocuk yetiştirecek bir yer miydi yani?

Üstlerinde, üçüncü katta oturan çift evli değildi; bu durum kendisini pek etkilemiyordu, ama bütün gün kavga etmeleri kötüydü. Korkuyordu Wendy. Adamın adı Tom'du, akşamları barlar kapanıp da eve dönünce hemen kavgaya başlardı. "Cuma Gecesi Dövüşleri" adını takmıştı Jack buna, ama ortada hiç de komik bir şey yoktu. Elaine adlı kadın sonunda ağlamaya başlar, "Yapma Tom! Ne olur yapma Tom! Ne olur yapma!" diye durmadan bağırırdı.

Adam da kadına bağırırdı. Bir keresinde Danny'yi bile uyandırmışlardı gürültüleriyle, oysa Danny kütük gibi uyurdu.

Ertesi sabah Jack, Tom'u apartmandan çıkarken yakalamış ve kaldırımda uzun bir süre konuşmuşlardı. Tom itiraz etmeye kalkmış, ama Jack, Wendy'nin duyamayacağı kadar alçak sesle bir şeyler söyleyince adam başını sallayarak çekip gitmişti. Bir hafta önce olmuştu bu, birkaç gün durum düzelmiş, ama hafta sonundan beri yine eskiye dönmüştü. Çocuk için çok kötüydü bu.

Wendy kendini saran keder dalgasını bastırarak eteğini toplayıp kaldırıma, oğlunun yanına oturdu.

"Ne haber doktor?"

Çocuk annesine bakıp gülümsedi ama zoraki bir gülümsemeydi bu.

"Selam anne."

Lastik ayakkabılı ayaklarının arasındaydı planör, Wendy kanatlardan birinin yarılmış olduğunu gördü.

"Onu onarmamı ister miydin canım?"

Danny yine sokağa çevirmişti bakışlarını. "Hayır, babam gelince yapar."

"Baban akşam yemeğine kadar gelmeyebilir doktor. Dağlara gidip gelmek kolay değil."

"Bizim kaplumbağa bozulur mu dersin?"

"Sanmam." Ama oğlu kendisine endişe duyacak yeni bir şey yaratmıştı. *Teşekkür ederim Danny, buna ihtiyacım vardı doğrusu.*

"Babam bozulabilir demişti," dedi Danny, konuşmak kendisini sıkıyormuş gibi. "Benzin pompasının bombok olduğunu söyledi."

"Öyle deme Danny."

"Benzin pompası mı?" Çocuk gerçekten şaşırmıştı.

Wendy içini çekti. "Hayır, bombok deme."

"Neden?"

"Ayıp da ondan."

"Ayıp nedir anne?"

"Masada burnunu karıştırmak ya da banyo kapısı açıkken çişini yapmak gibi. Bok ayıp bir sözcüktür. İyi insanlar öyle şeyler söylemez."

"Babam söylüyor ama. Kaplumbağanın motoruna bakarken, bu benzin pompası da bombok olmuş dedi. Babam iyi bir insan değil mi?"

Ah, Winifred, nasıl giriyorsun bu çıkmazlara böyle? Yoksa önceden prova mı yapıyorsun?

"Baban iyi bir insandır ama bir yetişkindir. Ve baban böyle şeyleri anlamayan insanların önünde bu sözleri söylememeye hep dikkat eder."

"Al Amca'm gibi insanlar önünde mi yani?"

"Evet."

"Peki büyüyünce ben de söyleyebilir miyim?"

"Ben istesem de, istemesem de söyleyeceksin nasıl olsa."

"Kaç yaşına gelince?"

"Yirmi yaş iyi mi?"

"Çok uzun zaman değil mi bu?"

"Öyle ama bekleyeceksin değil mi?"

"Evet."

Danny yine sokağa çevirdi başını. Yerinden kalkacakmış gibi doğruldu, ama gelen kaplumbağa daha yeni, daha parlak kırmızıydı. Yine gevşedi. Wendy Boulder'a taşınmanın çocuğun üzerindeki etkisini düşünüyordu. Danny bir şey söylemiyordu ama Wendy onun böyle uzun saatler boyunca tek başına kalmasından hiç hoşnut değildi. Vermont'ta Jack'in öğretmen arkadaşlarından üçünün Danny yaşlarında çocukları vardı. Bir de anaokulu. Ama bu yeni taşındıkları yerde çocuğun oynayacağı kimse yoktu.

Apartmanların çoğunda üniversite öğrencileri oturuyorlardı, Araphoe Sokağı'ndaki birkaç evli çiftin de pek azının çocukları vardı. Beş altı tane ortaokul çağında çocukla bir iki kundakta bebek görebilmişti şimdiye kadar.

"Anne, babam neden çıktı işinden?"

Wendy daldığı hayalden silkindi ansızın, bir cevap bulmaya çalıştı. Oğullarından gelecek böyle bir soruyu nasıl yanıtlayacaklarını Jack'le düşünmüşler, kaçamak bir cevaptan katıksız gerçeğe kadar her olasılığı hesaplamışlardı. Ama Danny hiç sormamıştı bunu. Böyle bir soruyu en az beklediği ve hiç hazırlıklı olmadığı bu ana kadar. Ama işte şimdi yüzüne bakıyor, aklındaki karşılığı yüzünden okuyor ve bu konu üzerinde birtakım fikirler oluşturuyordu. Büyüklerin davranışları ve fikirleri, çocuklara karanlık bir ormandaki gölgelerde görülen tehlikeli hayvanlar kadar kocaman ve korkunç gelmeli diye düşündü Wendy. Çocuklar iple oynatılan kuklalar gibiydiler.

İplerin neden çekildiğini bilemezlerdi. Bu düşünce gözlerini yaşla doldurdu yine, ağlamamak için kendini tutmaya çalışarak uzandı, kanadı kırılmış planörü alıp elinde çevirdi.

"Baban okulda münazara takımını yetiştiriyordu, hatırlıyor musun?"

"Evet. Eğlence için tartışıyorlardı, değil mi?"

"Tamam." Wendy elinde çevirip duruyordu planörü. Kanatların üzerindeki firma adına, mavi yıldızlara bakarken birden oğluna tam gerçeği anlatmaya başladığını fark etti.

"Baban George Hatfield adında bir çocuğu münazara takımından çıkarmak zorunda kaldı. Yani o öğrenci diğerleri kadar başarılı değildi. George babanın kendisini başarısızlığı için değil de sevmediği için takımdan aldığını iddia etti. Sonra kötü bir şey yaptı George. Ama ne yaptığını sen biliyorsun sanırım."

"Kaplumbağamızın lastiklerini patlatan o muydu?"

"Evet. Okuldan çıktıktan sonraydı ve baban onu lastikleri patlatırken yakaladı." Wendy yine duraksadı, ama artık kaçamak olamazdı, ya gerçeği söyleyecekti ya da yalan.

"Baban... baban kimi zaman sonradan pişman olacağı şeyler yapar. Düşünmesi gerektiği gibi düşünmez hareketlerinin sonucunu. Çok sık olmaz bu, ama yine de ara sıra olur."

"Kâğıtlarını düşürdüğüm zaman benim canımı acıttığı gibi mi canını acıttı George Hatfield'ın?"

Kimi zaman (kolu alçıda Danny) *sonradan pişman olacağı şeyler yapar...*

Wendy gözlerini kırpıştırarak gözyaşlarını tuttu.

"İşte onun gibi bir şey yavrum. Baban George'u durdurmak için vurdu, George da başını çarptı. Okulu yöneten adamlar George'un artık okula devam edemeyeceğini ve babanın da öğretmenlik yapamayacağını söylediler." Sözü bitmişti, sustu ve soru tufanını bekledi korkuyla.

"Haa!" dedi Danny, dönüp sokağa baktı. Konu kapanmıştı. Kendisi için de bu kadar kolaylıkla kapansaydı...

Wendy kalktı. "Ben yukarı bir fincan çay içmeye gidiyorum doktor. Sen de bir bardak sütle bir iki çörek ister misin?"

"Ben babamı bekleyeceğim."

"Saat beşten önce geleceğini sanmam."

"Belki gelir ama."

"Belki."

Geri dönmüş yürürken Danny seslendi. "Anne?"

"Efendim Danny?"

"Kışın gidip o otelde yaşamak istiyor musun?"

Beş bin cevaptan hangisini verebilirdi buna? Dün bu konuda neler hissettiğini mi, yoksa dün gece, bu sabah hissettiklerini mi?

Tozpembeden simsiyaha kadar...

"Baban ne isterse ben de onu isterim," dedi. "Ya sen?"

"Ben gitmek isterdim. Burada oynayacak çocuk yok."

"Arkadaşlarını özlüyorsun, değil mi?"

"Bazen Scott'la Andy'yi özlüyorum, işte o kadar."

Wendy oğlunun yanına gidip onu öptü, bebek yumuşaklığını kaybetmeye başlamış sapsarı saçlarını okşadı. Öylesine ciddi bir çocuktu ki, ana baba olarak kendisi ve Jack'le nasıl yaşayacaktı acaba? Besledikleri büyük umutlar tanımadıkları bu kentteki bu kötü apartmanda epey sönmüştü. Kolu alçıda olan Danny'nin hayali belirdi birden önünde. İlahi Yerleştirme Merkezi'nde biri büyük bir yanlışlık yapmıştı, hem de bir daha düzeltilemeyecek bir yanlış, bunun cezasını da en masum seyirci çekecekti.

"Sakın yola çıkma doktor," diyerek oğlunu kucakladı.

"Olur anne."

Wendy yukarı mutfağa çıktı. Çaydanlığı ateşe sürdü. Danny için bir tabağa bir iki çörek koydu. Belki de kendisi yatarken gelip bir şeyler yemek isterdi. Sonra çay fincanını alıp masanın başına oturdu ve pencereden oğluna baktı. Bütün gün gelmesi beklenen gözyaşları şimdi yağmur gibi boşanıyordu, çaydanlıktan yükselen kokulu buhara başını uzatıp hüngür hüngür ağlamaya başladı. Geçmişin yitirilmiş olması ve acısı, geleceğin korkusu için.

3

Watson

Öfkene hâkim olamamışsın, demişti Ullman.

"İşte bu da kazan," dedi Watson karanlık, küf kokulu odanın ışığını yakarak. Dalgalı beyaz saçlı, beyaz gömlekli, şişmanca bir adamdı. Kazanın ortasındaki küçük dört köşe kapağı açtı.

Jack'le eğilip içeri baktılar. "Bu pilot alevi," dedi Watson.

Belli bir yere yönlendirilmiş yıkıcı bir güç gibi mavi beyaz bir alev fışkırıyordu yukarı doğru. Anahtar sözcük *yönlendirme* değil *yıkıcı* diye düşündü Jack.

Elini içeri soktuğun takdirde üç saniyede yanardı.

Öfkene hâkim olamamışsın.

(Danny, bir şeyin yok ya Danny?)

Jack'in şimdiye kadar gördüğü en büyük ve en eski kazan bütün odayı dolduruyordu.

"Pilot alevinin emniyeti vardır," diye devam etti Watson.

"İçerideki küçük bir tel ısıyı ölçer. Sıcaklık belirli bir derecenin altına düşerse senin odanda bir zil çalar. Buhar kazanı duvarın öte yanında. Gel gidelim." Kapağı kapattı ve Jack arkasından ilerlerken başka bir kapıya doğru yürüdü. Demir kazandan insanı sersemleten bir sıcaklık yayılıyordu. Jack uyuklayan iri bir kedi düşündü nedensiz yere. Watson anahtarlarını sallayıp ıslık çalıyordu.

Öfkeni...

(Çalışma odasına gidip de Danny'yi üzerinde yalnızca donuyla sırıtırken görünce, Jack'in kafasını kızıl bir öfke dalgası kaplayıvermişti. Kafasının içinde çok ağır gelişen bir şey gibi olmasına rağmen, hepsi bir anda olmuş olmalıydı.)

Bazı rüyaların ağır çekim bir filmmişçesine görülmesi gibi. Kötülerinin. Odada bulunmadığı sürece her çekmece, dolap ve kitaplık karıştırılmıştı. Masanın çekmeceleri sonuna kadar açılmıştı.

Henüz öğrenciyken yazmaya başladığı bir romandan ağır ağır üç perdelik bir oyuna dönüşmekte olan eseri dağınık bir halde yere atılmıştı. Wendy kendisini telefona çağırdığı zaman birasını içerek ikinci perdenin düzeltmelerini yapıyordu. Danny birayı olduğu gibi boşaltmıştı kâğıtların üstüne. Belki de köpürmesini seyretmek için. Televizyondaki köpürsün, köpürsün sözcükleri akortsuz bir piyanonun tek tuşuna basılıyormuş gibi durmadan beyninin içinde dönmeye başlayınca öfkesinden kuduracak gibi olmuştu. Üç yaşındaki oğluna, kendisine sevimli gülüşüyle bakan, babasının odasında yaptığı işe sevinen oğluna doğru gitmişti. Danny bir şeyler söylemeye çalışarak kolunu uzatmıştı.

Kendisi de çocuğun elindeki daktilonun silgisini bıraktırmak için kolunu kavramıştı. Danny biraz bağırmış... Hayır... hayır... Gerçeği söylemek gerekirse çığlıklar atmıştı.

Öfkenin o sisli bulutu arasından incecik sesin duyulduğunu hatırlamak çok güçtü. Wendy bir yerlerden ne olduğunu sormuştu bağırarak. O sis bulutu onun sesini de zayıflatmış, nemlendirmişti. Danny'yi dövmek için çevirmek istemişti, iri parmakları çocuğun koluna gömülüydü. Kırılan kemiğin çatırtısı o kadar yüksek değildi, ama yine de korkunç bir ses çıkmıştı. Kızıl sisi bir ok gibi delen bir ses. Ama açılan delikten güneş ışığı girecek yerde utancın, pişmanlığın, vicdan azabının karabulutları doluvermişlerdi. Tertemiz bir çatırtı, bir yanında geçmiş, bir yanında bütün gelecek. Bir kurşunkalem kırılırken çıkan ses ya da diz üzerinde kırılan bir dal parçası. Bir yanda, başlayan geleceğe ve belki de tüm yaşamına yansıyan bir anlık tam bir sessizlik. Danny'nin yüzünün bembeyaz kesilmesi, zaten iri olan gözlerinin daha irileşmesi ve camlaşması, Jack'in oğlanın kâğıtların üstüne baygın olarak devrileceğinden emin olması; içkiyle yayvanlaşan kendi zayıf sesinin her şeyi eskisi gibi yapmak istemesi, o kırılan kemiğin çok gürültülü olmayan çatırtısı arasından geçmişe bir yol araması... *Danny, bir şeyin yok ya?* Danny'nin çığlığı, sonra odaya giren Wendy'nin, Danny'nin kolunun o garip biçimini görünce korkuyla dilinin tutulması; normal aileler dünyasında hiçbir kol

öyle olamazdı. Çocuğunu kucaklarken Wendy'nin dehşet dolu gözleri. *Danny yavrucuğum, Tanrım, zavallı kolun...* Jack bu arada aptallaşmış ve şaşkın, böyle bir şeyin nasıl olabileceğini anlamaya çalışarak durup bakıyor.

(Karısıyla göz göze gelince Wendy'nin kendisinden ne kadar nefret ettiğini görmesi. Nefretin ne anlama gelebileceğini anlamamıştı o anda. Daha sonraları, karısının o gece kendisini terk edebileceği, bir motele gidebileceği, sabah bir boşanma avukatı tutabileceği ya da polise haber verebileceği aklına gelmişti. O anda yalnız karısının nefretini görmüş, bunun altında ezilmiş, yapayalnız kalmıştı. Korkunç bir durumdaydı. Ölüm bu demek olmalıydı. Sonra Wendy telefona koşmuş, hastaneyi aramıştı; kolu kırık, haykıran oğlu kucağındaydı. Jack karısının ardından gitmemişti, darmadağın olmuş çalışma odasının ortasında, pis kokular çıkararak durmuş düşünüyordu...)

Öfkene hâkim olamamışsın...

Elinin tersiyle dudaklarını silerek Watson'ın peşinden kazanın bulunduğu yere doğru yürüdü. Burası rutubetliydi, ancak kaslarına, midesine ve bacaklarına o hastalıklı ve yapışkan teri getiren şey bu rutubet değildi. Hatırlama yapmıştı bunu, iki yıl önceki olayı iki saat önce olmuş gibi hatırlama. Aradan geçen zamanın önemi yoktu. Utanma ve iğrenme, hiçbir değeri olmama duygusu çökmüştü yine. Bu duygu kendisinde hep içki içme arzusu uyandırır, bunu istemekse daha karanlık bir umutsuzluğa iterdi insanı. Bir hafta ya da bir gün değil, bir saat geçmeyecek miydi bu içki isteğinin kendisini böylesine şaşırtmadığı?

"İşte buhar kazanı," dedi Watson. Arka cebinden kırmızı mavi bir mendil çıkarıp gürültüyle sümkürdü, mendili cebine koymadan önce içine ilginç bir şey var mı diye merakla baktı.

Kazan dört beton ayak üzerinde duruyordu. Uzun, silindir biçiminde, bakır kaplı ve yer yer yamalı. Bodrum tavanının örümcek ağlarına yükselen karmakarışık borular ve çıkışlar vardı üstünde. Yan odadaki kalorifer kazanının bulunduğu duvardan iki ısıtma borusu giriyordu buhar kazanına.

"Basınç göstergesi burada," dedi Watson. "Santimetre kareye şu kadar kilo, bunu bilirsin herhalde. Şimdi yüze ayarladım, geceleri odalar biraz soğuk oluyor. Çok yakınan yok ama neyse. Zaten eylülde buraya gelmekle delilik ediyorlar ya bence. Epey yaşlıdır bu. Yardımseverler derneğinin verdiği pantolonlardan daha çok yama vardır üstünde." Mendil bir daha çıktı. Sümkürme.

Bir bakış. Yine cebe.

"Nezle oldum," dedi Watson laf olsun diye. "Her eylülde olurum. Bu yaşlı orospuyla uğraşırım, sonra bahçeye çık, çimenleri biç falan derken bir de bakmışsın, nezleyi kapmışsın. Üşüttün mü nezleden kurtulamazsın derdi annem. Altı yıl oldu öteki dünyaya göçeli. Kanserden öldü. Kansere bir yakalandın mı vasiyetnameni hazırla derim ben... Basıncı elliden altmıştan yukarı çıkarma.

Bay Ullman bir gün batı kanadı, bir gün orta bloku, bir gün sağ kanadı ısıtmanı isteyecek. Delinin biri bence. Nasıl da nefret ediyorum bir bilsen. Bütün gün çene, başka işi yok, hani bacağını ısırıp da gidip halının üstüne işeyen o küçük köpeklerden farkı yok. Buraya bak. Bu halkaları çekerek hava yollarını açıp kapatırsın. Hepsini işaretledim. Maviler doğudaki odalara, kırmızılar ortaya, sarılar da batıya kumanda ederler. Batı yanını ısıtacağın zaman asıl soğuğun oradan geldiğini unutma. Fırtına başladı mı bu odalar bilmem neresine buz konmuş karı kadar soğuk olur. Batı kanadı günlerinde basıncı seksene çıkarırsın, ben olsaydım öyle yapardım yani."

"Yukarıdaki termostat..." diye söze başladı Jack.

Watson başını sallayınca, pamuk yığını gibi saçları havaya dikildiler. "Bağlı değildir onlar. Gösteriş olsun diye konmuş. Kaliforniya'dan gelenler odaları palmiye ağacı yetiştirecek kadar sıcak olmazsa rahat edemezler. Bütün ısı buradan gider. Göstergeye bakmayı unutma sakın. Bak nasıl yükseliyor, görüyor musun?"

Kendisi konuşurken yüzden yüz ikiye çıkmış olan göstergenin camına dokundu. Jack sırtından buz gibi terin boşandığını hissetti. Watson basınç kolunu çevirdi. Kazana su doldu, bir ıslık

sesi duyuldu, gösterge doksan bire düştü. Watson vanayı kapatınca, ıslık kesildi.

"İşte böyle," dedi Watson. "Bunu gidip o Ullman ukalasına söylesen, hesap defterlerini önüne yayar ve üç saat uğraşıp 1982'ye kadar neden yeni bir kazan alamayacağını anlatır. Burası günün birinde havaya uçacak, söyledi dersin bak! O gün o hayvanın da burada olmasını dilerim. Keşke ben de annem gibi olabilseydim, herkesin iyi yanını görürdü o. Bense zehirli yılandan beterim. Ne yaparsın, insanın elinde değil ki huyunu değiştirmek. Günde iki kere ve bir kere de yatmadan önce buraya inmeyi sakın ihmal etme. Basınç göstergesini sürekli kontrol etmen gerek. Unutursan, azar azar yükselir ve bir sabah uyandığında kendini Ay'da buluverirsin. Birazcık buharını koyuver, biraz soğuk su ekle, basınç hemen düşüverir."

"Basınç sınırı nedir?"

"İki yüz elliye kadar çıkabilir yeni olsa, ama bu haliyle çok daha önce patlar. Gösterge yüz seksendeyken milyon versen inmem buraya."

"Otomatik kapatma düzeneği yok mu?"

"Yok. Böyle şeyler yasal olarak gerekmediği zamanlardan kalmadır bu kazan. Bugünlerde federal devlet her işe burnunu sokuyor değil mi? FBI mektupları açıyor. CIA telefonları dinliyor... Nixon'ın başına gelenlere bak. Ne zavallı bir hali vardı, değil mi?... Buraya düzenli olarak gelip kontrolünü yaparsan hiçbir şey olmaz. Vanaları da istediğin gibi kapatıp açarsın. Yumuşak bir kış olmadıkça odalardan hiçbiri on sekiz dereceden yukarı çıkmaz zaten. Kendi daireni istediğin kadar ısıtırsın ama."

"Peki ya su tesisatı?"

"Şimdi ona geliyordum zaten. Şuradan geç bakalım."

Kilometrelerce uzunluğunda gibi gelen uzun bir odaya girdiler. Watson bir kordonu çekince yetmiş beş mumluk bir ampul bulundukları yeri kasvetli bir ışıkla aydınlattı. Önlerinde asansör boşluğunun altı vardı, kalın bir yağ tabakasının altında dev gibi bir motor kenarda duruyordu. Dört bir yanda kutular içinde ipte

sarılmış ya da tellenmiş gazete yığınları vardı. Başka karton kutuların üstünde *Faturalar, Makbuzlar, Kayıtlar* yazılıydı. Çürümüş bir koku vardı ortalıkta. Karton kutulardan bir kısmı patlamış, içlerinden rengine bakılırsa yirmi yıllık sararmış kâğıtlar yere dökülmüştü. Jack şaşkın şaşkın bakıyordu çevresine. Overlook'un tüm tarihi bu kutuların içinde çürüyor olabilirdi.

"Asansör pek aksidir," diyerek parmağını o yana salladı. Watson. "Ullman'ın belediye asansör müfettişlerine avantadan yemek yedirerek onarım masrafından kurtulduğunu biliyorum. İşte ana su boruları bunlar." Önlerinde her biri asbestle sarılmış beş büyük çaplı boru yükseliyordu.

Watson bir kenardaki örümcekli bir rafı gösterdi. Rafta birkaç yağlı bezle bir dosya vardı. "Planlar orada. Sızıntıdan yana bir derdin olacağını sanmam. Pek ender olarak borulardan biri donar, o kadar. Bunu önlemenin yolu da geceleri muslukları biraz açık bırakmaktır. Ama burada tam dört yüz musluk var. Su faturasını görünce o yukarıdaki şişkonun sesi ta Denver'dan duyulur. Haklı değil miyim?"

"Bu gayet ustalıkla varılmış şaşırtıcı bir sentez."

Watson hayran hayran baktı yanındaki adama.

"Sen gerçekten okumuş bir adamsın, ha! Kitap gibi konuşuyorsun be! O biçimlerden olmadıkça okumuş adama diyeceğim yok. Çoğu öyledirler ya. Birkaç yıl önceki o kolej olaylarını kimler çıkardı, biliyor musun? Eşcinseller elbette. Bir yerleri eksik olduğu için zaman zaman öyle patlayıveriyorlar işte. Çileden çıkma diyorlar buna. Şu dünyanın haline bak be! Bak şimdi eğer donma olursa genellikle burada olur. Burası gördüğün gibi sıcak değildir. Olursa bunu kullan." Parçalanmış bir portakal sandığının içinden küçük bir asetilen lambası çıkardı.

"Asbest bezini çıkarıp donup tıkanan yeri bulursun ve biraz ısıtırsın, tamam mı?"

"Tamam. Peki ama ya buradan başka bir yerde donarsa boru?"

"İşini tam yapıp binayı gerektiği gibi ısıtırsan başka yerde donmaz. Hem zaten öteki borulara erişemezsin ki. Merak etme, bundan bir iş geleceğini sanmam. Berbat bir yer burası. Örümcek dolu. Ödüm patlar her girdiğimde."

"Ullman ilk kış bakıcısının ailesini öldürüp intihar ettiğini söyledi."

"Grady değil mi? Bok herifin biriydi. Gördüğüm anda notunu verdim. Hep sırıtırdı. Burasını yeniden işletmeye açacakları zamandı, o şişko ucuza olursa Boston Canavarı'nı bile tutmaya hazırdı. Ulusal Park'tan bir memur buldu onları. Telefon çalışmıyordu. Hepsi üçüncü katın batı kanadında bulunmuşlardı. Küçük kızlara yazık oldu, biri altı, diğeri sekiz yaşındaydı. Öyle de güzel kızlardı ki. Boktan bir işti senin anlayacağın. Sezon dışında Ullman, Florida'da lüks bir yerin yöneticiliğini yapar. Denver'e uçakla gelmiş, oradan buraya da kızakla, anlıyor musun, kızakla! Gazetelere geçirtmemek için az daha kendi ölecekti. Başardı ama neme lazım. *Denver Post*'ta küçük bir haberle geçiştirildi olay. Burasının geçmişi göz önüne alınınca büyük başarı doğrusu. Gazetecinin birinin bunu bahane edip eski kirli çamaşırları ortaya dökeceğini sanmıştım ben."

"Hangi kirli çamaşırları?"

Watson omuzlarını silkti. "Kirli çamaşırı olmayan büyük otel var mıdır? Her büyük otelin bir hayaleti olduğu gibi. Kırk çeşit insan gelip gider buralara. Kimi odasında ölüverir, kalp krizi falan gibi bir şeyle. Oteller kör inançlara bağlı yerlerdir. On üçüncü kat ya da katlarda on üç numaralı oda yoktur. Girdiğin kapının arkasına ayna asmazlar falan. Bu temmuz ayında bir kadın öldü burada. Ullman işi yine becerdi. Zaten onun için sezonuna yirmi iki bin dolar alıyor ya. Herifi sevmesem de aldığı parayı hak etmediğini söyleyemem. Bence böyle yerlere insanlar pisliklerini kusmaya gelirler ve Ullman gibileri de onların pisliklerini temizlemek için para alırlar.

Bu kadın altmışında falan vardı, benim kadar yani, saçları kerhane lambası gibi kızıla boyalı, memeleri sutyen giymediği

için beline kadar sarkmış, bacakları mor mor damarlı, boynundan inciler, zümrütler, pırlantalar sarkan bir karı senin anlayacağın. Yanında da saçları beline kadar sarkan, pantolonunun önü her zaman sanki içine gazete doldurulmuş gibi şişkin, on yedi yaşlarında bir oğlan vardı. On gün kadar kaldılar burada, her gece aynı şey tekrarlanırdı. Colorado Barı'nda karı saat beşten yediye kadar sanki dünyanın sonu gelmiş gibi içer, oğlansa saatleri bir şişe birayla geçirmeye çalışırdı. Karı bu arada durmadan espri yapar, oğlan da sanki ipleri onun elinde bir kuklaymış gibi her seferinde sırıtırdı. Ancak birkaç gün sonra sırıtmanın bile oğlana güç geldiği görünüyordu. Yatma zamanı kuşu havada tutmak için neler yaptığını Tanrı bilir ancak. Karı körkütük sarhoş, sallana sallana yemek salonuna girerlerdi saat yedide. Oğlan garson kızların kalçalarını çimdikler, karı bakmadığı zaman yüzlerine bakıp sırıtırdı. Herifin ne kadar dayanacağı konusunda bahse bile girmiştik."

Watson omuzlarını silkti.

"Bir gece saat onda aşağı inip karısının rahatsız olduğunu söyledi. Yani her geceki gibi sızmış olduğunu anladık. Gidip bir mide ilacı alacakmış. Geldikleri küçük Porsche'ye atladı gitti, bir daha da yüzünü görmedik. Ertesi sabah karı aşağı inip büyük numaralar yapmaya başladı ama akşama kadar da yüzünün giderek sapsarı kesildiğini gördük. Bay Ullman diplomatça bir yol bulup kocasının belki bir kaza geçirdiğini, polise haber verilmesini isteyip istemediğini sordu. Karı kedi gibi fırladı yerinden. Herif çok usta şoförmüş de, kendisi hiç merak etmiyormuş da falan filan. O öğleden sonra saat üçte bara girdi ve hiç yemek yemedi. Odasına akşam on buçukta çıktı ve bir daha da kendisini canlı gören olmadı."

"Ne oldu peki?"

"Adli tabip o kadar içkinin üstüne otuz uyku tableti aldığını söyledi. Gerçek kocası ertesi gün geldi. New York'lu, arkası sağlam bir avukat. Bay Ullman'ın ağzına etti herif. Bunu dava edeceğim, şunu dava edeceğim, seninle işimi bitirince üstüne giyecek

temiz bir don bulamayacaksın falan filan. Ama Ullman işini bilen adam. Herifin ağzından girdi burnundan çıktı, sonunda yatıştırdı. Belki de herife en büyük New York gazetelerinde karısının resmini görünce neler hissedeceğini sormuştur. New York'lu Ünlü Avukatın Eşi Uyku İlacı İçerek Kendini Öldürdü. Torunu Yaşında Bir Gençle Bir Aşk Haftası Geçirdikten Sonra... Eyalet polisleri Porsche'yi Lyons'ta, bütün gece açık bir lokantanın önünde buldular, Ullman da arabayı onlardan alıp avukata vermek için nüfuzlu dostlarını kullandı, sonra ikisi birleşip adli tabibi ayarlayarak raporu kazayla ölüme çevirttiler. Kalp krizi. Şimdi adli tabibin altında bir Chrysler var. Ama sözüm yok doğrusu. İnsan parayı bulduğu yerde olmalı, hele yaşı da ilerlemişse."

Mendil çıktı yine. Sümkürme. Bakma. Yine cebe.

"Sonra ne oldu dersin? Bir hafta kadar sonra oda hizmetçisi diye ortalıkta dolaşan sersem Dolores Vickery, o ikisinin kaldıkları odayı toplarken birden korkunç bir çığlık attı ve bayıldı. Kendine geldiğinde ölü kadını banyonun içinde yatarken gördüğünü söyledi. Yüzü mosmor, şişmiş ve bizim Dolores'e sırıtıyormuş. Ullman kızın eline iki haftalığını sıkıştırıp hemen def etti. Büyükbabam burasını 1910'da açtığından bu yana kırk elli kişi ölmüştür bu otelde."

Kurnaz kurnaz baktı Jack'in yüzüne.

"Çoğu nasıl öldü biliyor musun? Ya geldikleri karılarla işi pişirirken, ya kalp krizi geçirerek, ya da inme inerek. Son bir eğlence isteyen morukları çeker bu tür oteller. Dağlara çıkınca kendilerini yirmi yaşında sanırlar hepsi. Ayrıca bu oteli işletenlerin hepsi Ullman kadar usta değillerdi gazetecileri atlatmakta. Bu yüzden Overlook'un kendine göre bir ünü vardır."

"Ama hayalet falan yok, değil mi?"

"Bay Torrance bütün ömrüm boyunca burada yaşadım. Parmak kadarbir çocuktum buralarda oynamaya başladığım yıllarda. Şimdiye kadar hayalete falan rastlamadım. Eğer şimdi arka tarafa gelirsen malzeme deposunu da göstereyim."

"Gidelim."

Watson ışığı söndürürken Jack, "Burada amma da çok kâğıt var," dedi.

"Ne diyorsun sen! Bin yıllık evrak var gördüğün bu yerde. Gazeteler, eski faturalar, makbuzlar ve daha bir sürü şey. Eskiden odun yakan kazanımız varken babam hep onları kullanırdı. Kimi yıllar Sidewinder'dan birini getirtip yakarım bunları. Kuşkusuz Ullman bu masrafı kabul ederse. Ama fare var desem kesenin ağzını açıverir."

"Şu halde gerçekten var demek?"

"Birkaç tane vardır sanırım. Bay Ullman'ın istediği kapanları ve zehiri aldım. Bay Torrance, oğluna göz kulak ol da bir şey gelmesin başına, olmaz mı?"

"Elbette." Watson aynı şeyleri söyleyince hiç kızmamıştı Jack.

Merdivenin başında bir daha durup Watson'ın burnunu silmesini beklediler.

"İhtiyacın olacak ve olmayacak bütün aletler vardır. Bir de dam aktarma işi var, Ullman bundan söz etti mi?"

"Evet, batı kanadının damının onarılmasını istiyor."

"Senden beleşe ne iş koparabilirse alacaktır, hiç kuşkun olmasın. Ondan sonra baharda neden işleri yarım bıraktığını sorar. Bir keresinde yüzüne..."

Merdivenlerden çıkarken Watson'ın sesi mırıltıya dönüştü. Jack omzu üzerinden geriye, o girilmez, küf kokulu karanlığa bakarak, eğer hayalet varsa kesinlikle buradadır, diye düşündü. Yumuşacık ama amansız karlar tarafından kıstırılmış Grady'nin sakin bir şekilde çıldırdığını ve sonunda canavarlaştığını düşündü. Çığlık attılar mı acaba? Zavallı Grady, çılgınlığın giderek kendisini kıstırdığını ve hiç olmazsa kendisi için baharın gelmesi diye bir şey olamayacağını bile bile... buraya gelmemeliydi. Ve öfkesine hâkim olabilmeliydi.

Watson'ın ardından kapıdan çıkarken, sesler çan sesleri gibi izliyordu kendisini. Bir de çatırtı vardı. Bir kurşunkalem kırılması gibi. Nasıl da özlemişti bir kadeh içkiyi. Ya da bin kadeh içkiyi.

4

Gölgeler Diyarı

Danny sonunda dayanamayıp saat dördü çeyrek geçe sütünü içmeye gitti. Pencereden baktı, çöreklerini yedikten sonra içeride uzanmış olan annesini öptü. Wendy oğluna oturup televizyon seyretmesini, böylece zamanın daha çabuk geçeceğini söyledi, ama Danny başını salladı ve kaldırımdaki yerine döndü.

Saat beş olmuştu. Saati yoktu, olsa da bakmasını bilmiyordu ya, ama yerde uzayan gölgelerden ve öğleden sonrası ışığının altın parıltısından zamanın geçtiğini anlayabiliyordu.

Planörü elinde çevirirken yuvada öğrendiği bir şarkıyı mırıldanıyordu. Bu şarkıyı Stovington'daki yuvada söylerlerdi.

Babasının parası olmadığı için burada anaokuluna gidemiyordu. Babasıyla annesinin buna üzüldüklerini, kendisinin şimdi daha çok yalnız kaldığı için endişelendiklerini Danny çok iyi biliyordu. Aslında o yuvaya gitmek istemiyordu. Bebekler içindi orası. Kendisi pek büyük bir çocuk sayılmazdı ama bebek de değildi. Büyük çocuklar büyük okula giderler, öğlenleri sıcak yemek yerlerdi. Gelecek yıl birinci sınıfa gidecekti. Bu yıl bebeklikle çocukluk arasında bir yerdeydi. Scott'la Andy'yi, hele hele Scott'ı çok özlemişti. Yine de zararı yoktu. Bundan sonra olacakları yalnız başına beklemek en iyisiydi.

Anne babası konusunda pek çok şey anlıyordu; kimi zaman onların kendisinin bu anlayışından hoşlanmadıklarını ve çoğunlukla inanmak istemediklerini de biliyordu. Ama bir gün gelecek inanacaklardı. Beklemeye hazırdı.

Ne var ki, özellikle şu günlerde ona daha çok inanmamaları çok kötüydü. Annesi yatağına uzanmış, babası için endişelendiği için ağlıyordu. Onun üzüldüğü pek çok şey Danny'nin anlayamayacağı, büyüklere ait şeylerdi... Güvence, babasının suçluluk ve öfke duyguları ve bundan sonra başlarına neler geleceği... Ama

şu anda annesinin aklında iki şey vardı; babasının arabası yolda bozulmuştu *(Öyleyse neden telefon etmiyor?)* ya da babası Kötü Şey'i yapmaya gitmişti. Kendisinden altı ay büyük olan Scotty Aaronson anlattığından beri Danny Kötü Şey'in ne olduğunu biliyordu. Scotty kendi babası da Kötü Şey'i yaptığı için biliyordu bunun ne demek olduğunu. Babasının bir keresinde, annesini gözünün ortasından yumruklayıp yere devirdiğini anlatmıştı Scotty. Sonunda Scotty'nin babasıyla annesi Kötü Şey yüzünden boşanmışlardı. Scotty annesinin yanında yaşar ve babasını ancak hafta sonları görürdü. Danny'nin yaşamında en çok korktuğu şey boşanma'ydı. Zihninde bu sözcüğü çevresi ıslık çalan zehirli yılanlarla sarılı bir tabelanın üzerinde kırmızı harflerle görürdü. Boşanma'da insanın annesiyle babası artık bir arada yaşamazlardı. Bir yerde (Mahkeme mi?) kendisi üzerinde pazarlık yaparlar, sonunda insan onlardan biriyle gitmek zorunda kalırdı. Ötekini hiç görmeyebilirdin ve yanında kaldığın, canı çekince bir başkasıyla evlenebilirdi. Boşanma hakkında en ürkütücü şey, bu sözcüğü kendi anne babasının kafalarının içinde, kimi zaman dağınık ve uzak, kimi zaman da çakan şimşekler gibi korkutucu ve yakın biçimde algılamakta olmasıydı. Babası çalışma odasında kâğıtlarını dağıttığı için kendisini cezalandırdığı ve doktor kolunu alçıya aldığından beri bu böyle olmuştu. O anı neredeyse kaybolmak üzereydi ama boşanma düşünceleri anısı açık seçik ve ürkütücüydü. O zamanlar bu daha çok annesinin kafasının içinde dolaşıyordu, Danny onun bu sözcüğü beyninden çekip ağzından çıkaracağından ve böylece gerçek yapacağından hep korkmuştu. Boşanma. Düşüncelerinde hep bu vardı, basit bir müziğin temposu gibi kolaylıkla seçebiliyordu bunu. Ama yine tempo gibi, bu ana düşünce diğer daha karmaşık düşüncelerin belkemiğini oluşturuyordu. Daha ne olduğunu anlamaya bile başlayamadığı düşünceler. Şimdi bunları ancak renkler ve davranışlar olarak algılıyordu. Annesinin boşanma düşünceleri hep babasının koluna yaptığı şey ve Stovington'da işini kaybettiği zaman olan şey çevresinde dolanıyordu. O çocuk. Babasına

kızan ve kaplumbağalarının tekerleklerine delik açan o George Hatfield. Babasının boşanma düşünceleri daha karmaşık, içinde korkutucu kara damarların olduğu koyu mor renkteydi. Kendisi çekip giderse Danny'yle annesinin daha mutlu olacaklarını düşünüyordu. Acılar azalacaktı. Babası çoğu Kötü Şey konusunda olmak üzere hep acı çekerdi. Danny bunu hemen her keresinde algılardı: Babasının karanlık bir yere gitme, televizyon seyrederken ya da bir tabaktan fıstık yerken Kötü Şey'i yapma özlemini duyması... Ta ki beyni sakinleşip kendisini rahat bırakana kadar.

Ama bu öğleden sonra annesinin üzülmesine gerek yoktu, bunu gidip ona söyleyebilmek isterdi. Kaplumbağa bozulmamıştı. Babası bir yerlerde Kötü Şey'i yapmıyordu. Lyons'la Boulder arasındaki bir yerde yavaş yavaş evine doğru geliyordu. Şu anda Kötü Şey'i de düşünmüyordu. Onun şu anda düşündüğü...

Danny kaçamak bir bakış fırlattı mutfak penceresine. Kimi zaman düşünmek kendisinde garip şeyler yapıyordu. Gerçek şeyler yok oluyor, orada olmayan şeyleri görüyordu. Bir keresinde, kolunu alçıya aldıkları sıralarda yemek masasında olmuştu bu. O zamanlar birbirleriyle çok az konuşurlardı. Ama düşünüyorlardı. Hem de nasıl! Boşanma düşünceleri mutfaktaki yemek masasının üzerinde karanlık, patlamaya hazır bir yağmur bulutu gibiydi. Konu çok önemli göründüğü için Danny zihnini bir noktaya odaklamış ve ansızın bir şey oluvermişti. Gerçek şeylere döndüğü zaman yerde, kucağında dökülmüş bir tabak fasulye ve patates püresiyle oturuyor, annesi kendisini kucaklamış ağlıyor, babası da telefonda bağıra bağıra konuşuyordu. Korkmuştu Danny, onlara kötü bir şey olmadığını söylemek istemişti, normal olarak algıladığı şeylerden daha fazlasını anlamak için zihnini bir noktaya odakladığı zamanlarda böyle şeyler olduğunu söylemek istemişti. "Görünmeyen arkadaş" adını verdikleri Tony'den söz etmek istemişti onlara.

Babası, "Kuruntu," demişti. "Bir şeyi yok ama bir doktor çağırsak iyi olacak."

Doktor gittikten sonra annesi bir daha böyle bir şey yapmayacağına, kendilerini bir daha *hiç* korkutmayacağına söz verdirt-

mişti kendisine. Danny de söz vermişti. Kendisi de korkmuştu zaten. Zihnini öyle bir noktaya odakladığı zaman düşünceleri birden babasına doğru akmıştı. Tony görünmeden önce bir an için (Tony hep kendisini uzaktan çağırırdı zaten) mutfağı ve önündeki tabağı gözlerinin önünden silivermişti o garip şeyler. Bir an için bilinci babasının karanlığı içine dalmış ve orada boşanma'dan daha ürkütücü bir sözcükle karşılaşmıştı: intihar. Danny bir daha rastlamamıştı bu sözcüğe babasının zihninde, zaten aramaya da çalışmamıştı. Bunun ne anlama geldiğini öğrenmek de istemiyordu.

Ama öte yandan Tony geldiği için bu tür dalıp gitmelerden hoşlanıyordu. Her zaman gelmezdi Tony. Kimi zaman her şey birden bulanıklaşır, dalgalanır, sonra yine eskisine dönerdi. Çoğunlukla böyle olurdu. Ama kimi zaman da Tony görüş alanının en uzak noktasında belirir, uzaklardan kendisine seslenir, işaret ederdi... Boulder'a geleli beri iki kez olmuştu bu. Tony'nin kendisini ta Vermont'tan buraya kadar izlemiş olmasına çok sevinmişti. Bütün arkadaşları geride kalmamışlardı demek ki.

İlk keresinde arka bahçedeydi ve çok bir şey olmamıştı. Tony işaret etmiş, ortalık kararmış, birkaç dakika sonra da karmaşık bir düş gibi bölük pörçük anılarla gerçek şeylere dönmüştü. İki hafta önce Tony dört bahçe öteden seslenmişti. *"Danny... gel bak..."* Ayağa kalkıyor, sonra yine bir çukura düşüyor gibi olmuştu. Sonra kendisini apartmanlarının bodrumunda bulmuştu, Tony de yanındaydı; babasının önemli kâğıtlarını, özellikle oyun'unu sakladığı sandığı gösteriyordu.

"Gördün mü?" demişti Tony o uzaklardan gelen melodili sesiyle. "Merdivenin tam altında. Taşıyıcılar onu merdivenin altına koydular."

Danny bakmak için ilerlemiş, sonra yine düşmüştü. Bu kez ta ilk başından beri oturmakta olduğu arka bahçedeki salıncaktan düşmüştü. Bir baygınlık da geçirmişti.

Üç dört gün sonra babası telaşla evin içinde dolaşıp annesine öfkeyle bütün bodrumu didik didik ettiğini, sandığını bulamadığını, Vermont'tan taşınırken herhalde taşıyıcıların kaybetmiş ol-

duklarını, onları dava edeceğini söyleyip duruyordu. Durmadan böyle engeller çıkarsa oyun'unu nasıl bitirecekti?

"Sandık bodrumdaki merdivenin altında," demişti Danny. "Taşıyıcılar onu oraya koydular."

Babası kendisine garip garip bakmış, sonra aşağıya inmişti. Sandık Tony'nin kendisine gösterdiği yerdeydi. Babası Danny'yi almış, kucağına oturtmuş, kendisini bodruma kimin indirdiğini sormuştu. Yukarıda oturan Tom mu indirmişti yoksa? Babası bodrumun tehlikeli olduğunu söylemişti. O yüzden ev sahibi orasını hep kilitli tutuyordu. Eğer biri kapıyı açık bırakmışsa, babası bunun kim olduğunu öğrenmek istiyordu. Kâğıtlarını ve oyun'unu bulduğuna sevinmişti, ama Danny'nin merdivenlerden yuvarlanıp bacağını kırmasını da istemezdi. Danny de açık yüreklilikle bodruma hiç inmemiş olduğunu söylemişti babasına. Kapı hep kilitliydi demişti annesi. Arka taraf karanlık ve örümcek dolu olduğu için Danny oraya gitmezdi. Sonra yalan da söylemezdi.

"Peki doktor, nasıl bildin sandığın orada olduğunu?" diye sormuştu babası.

"Tony gösterdi."

Babasıyla annesi Danny'nin başının üzerinden birbirine bakmışlardı. Daha önce de olmuştu bu. Korkutucu bir şey olduğu için unutmayı yeğlemişlerdi. Ama Danny onların (hele annesinin) Tony konusunda üzüldüklerini biliyordu. Tony'nin annesinin görebileceği bir yere gelmemesi için hep dikkat ederdi. Ama şimdi annesi yukarıda yatıyordu, onun için Danny bütün zihnini toparlayıp babasının ne düşündüğünü anlamaya çalıştı.

Kaşları çatıldı, yumrukları sıkılıydı blucininin üzerinde. Gözlerini kapatmadı (gerek yoktu buna) ama iyice kısarak babasının, Jack'in, Jack Daniel Torrance'ın o gür sesini düşünmeye başladı. Ne düşünüyordu? Ne düşünüyordu acaba?... (Düşünüyordu.) Danny hafifçe iç çekti, bütün kasları gevşemiş gibi kaldırımın üstüne yığıldı kaldı. Bilinci yerindeydi, sokağı ve karşı kaldırımda yürüyen oğlanla kızı görüyordu, el ele tutuşmuşlardı çünkü.

(Âşıklar.) Mutluydular bulundukları günden ve kendilerinden. Kaldırım kenarında uçuşan sonbahar yapraklarını da görüyordu. Değişik biçimli sarı tekerlekler... Onların önünden geçtiği evin kiremitlerle kaplı damını da görebiliyordu.

(Kiremit. Önemi yok onu da yaparız. Şu Watson da amma tip ha. Keşke oyun'da ona da bir yer olsaydı. Dikkatli davranmazsam canına okuduğumun tüm insanlarını sokacağım içine. Kiremit ha. Dam aktarmak... Çivi var mıydı acaba? Sormayı da unuttum, aman boş ver, çiviyi almak iş mi sanki? Sidewinder'da hırdavatçı vardır nasıl olsa. Yabanarıları. Yılın bu aylarında yuva yaparlar. Damı aktarırken tahtaların altında bir yuva falan çıkıverir karşıma, iyisi mi bir böcek ilacı alayım.)

Kiremit. Demek babası bunu düşünüyordu. İşe girmişti ve damı aktarmayı düşünüyordu. Danny, Watson'ın kim olduğunu bilmiyordu, ama gerisi apaçık anlaşılıyordu. Bir yabanarısı yuvası da görebilecekti belki de.

"Danny! Danny!"

Başını kaldırınca sokağın başında, trafik işaretinin altında duran Tony'yi gördü. Eski arkadaşını her gördüğünde olduğu gibi ılık bir sevinç doldu içine. Ama şimdi biraz korkuyordu da. Tony arkasında gizlenen bir karanlıkla gelmişti bu kez. Serbest bırakılınca insanı sokacak olan bir kavanoz dolusu yabanarısıyla.

Ancak yanına gitmemek diye bir şey düşünülemezdi.

Kaldırıma daha çok yayıldı, elleri bacaklarından aşağı sarktı, çenesi göğsüne düştü. Sonra vücudunun bir bölümü kalkıp Tony'nin peşinden tünelleşen karanlığa doğru koşarken belli belirsiz bir kopma oldu içinde.

"Danny!"

Karanlık birden yanardöner bir beyazlıkla aydınlandı. Öfkeyle esen kasırganın gece eğilip bükülen gölgelere dönüştürdüğü çam ağaçları, uğuldayan bir ses, bir öksürük. Her taraf karla kaplıydı.

"Çok derin," dedi Tony karanlığın içinden. Sesinde Danny'yi ürküten bir keder vardı. "Çıkılamayacak kadar derin."

Başka bir biçim yükseliyordu önünde şimdi. Kocaman ve dört köşe. Eğik bir dam. Fırtınalar içindeki karanlıkta bulanıkla-

şan bir beyazlık. Bir sürü pencere. Kiremit damlı uzun bir bina. Kiremitlerin bazıları yeniydi. Babası yerleştirmişti onları oraya. Sidewinder'daki hırdavatçıdan aldığı çivilerle çakmıştı tahtaları. Şimdi kar damı örtüyordu. Her şeyi örtüyordu.

Binanın önünde yeşil bir ışık parıldıyordu, birden büyüyen ve iki kuru kemik üzerinde sırıtan bir kurukafaya dönüşen titrek bir ışık.

"Zehir," dedi Tony dalgalanan karanlığın içinden. "Zehir."

Gözlerinin önünden başka işaret levhaları da uçuşup geçiyordu. Kimi kar yığınlarına saplanmış tahtalara asılmıştı. YÜZMEK YASAK. YÜKSEK VOLTAJ. ÖLÜM TEHLİKESİ. GİRMEK YASAK. GİRİLMEZ. GİRENE UYARISIZ ATEŞ EDİLİR. Bunların hiçbirini tam olarak anlayamıyordu Danny. Okumasını bilmiyordu ki. Ama hepsinin anlamını kavrıyordu. Vücudunun karanlık köşelerine güneş ışığında ölen açık kahverengi çiçek tohumları gibi düşümsü bir korku doluyordu.

Birden hepsi solup yok oldular. Şimdi garip mobilyalarla dolu karanlık bir odadaydı. Camlara kum taneleri serpiliyormuş gibi kar taneleri çarpıyordu. Ağzı kupkuruydu, gözleri sıcak bilyeler gibi yanıyor, kalbi göğsünü parçalayacakmış gibi atıyordu. Dışarıda sanki korkunç bir kapı ardına kadar açılmışçasına bir gürültü vardı. Ayak sesleri. Odanın karşısında bir ayna ve aynanın gümüş kabarcıkları ardında yeşil alevlerden bir tek sözcük: LİTAK.

Oda birden yok oldu. Başka bir oda şimdi. Biliyordu (bilecekti) bunu. Devrilmiş bir koltuk. Kırık bir camdan içeri dolan kar. Halının kenarı donmuş bile. Perdeler çekilmiş, kırık rayın kenarından sallanıyor. Küçük bir büfe yan yatmış.

Gürüldeyen sesler, düzenli, sürekli, korkunç. Parçalanan camlar. Yaklaşan bir yıkım. Kısık bir ses, çılgın bir insanın sesi, tanınan bir ses olması korkunçluğunu daha da artırıyor.

Çık dışarı! Gel buraya bok herif! Gel de gününü gör!

Küt! Küt! Küt! Parçalanan tahtalar. Bir öfke ve tahmin böğürtüsü. LİTAK. Geliyor.

Odanın içinde uçar gibi. Duvarlardan çekilip parçalanan tablolar. Bir pikap (Annemin pikabı mı?) yerde yatıyor. Annemin plakları, Grieg, Handen, Beatles, Garfunkel, Bach, Liszt ortalığa saçılmış. Parça parça, kara çörekler gibi. Başka bir odadan sızan bir ışık. Banyodan. Bembeyaz bir ışık ve ilaç dolabının aynasında kızıl bir göz gibi yanıp sönen bir sözcük: LİTAK... LİTAK... LİTAK...

"Hayır..." diye fısıldadı. "Hayır Tony. Ne olur..."

Banyonun beyaz porseleninin yanından sarkan bir el. Gevşemiş. Parmaklardan birinden, üçüncüsünden, bakımlı bir tırnaktan yere damlayan kan...

Hayır... Hayır... Hayır...

(Yapma Tony, korkutuyorsun beni Tony.)

LİTAK... LİTAK... LİTAK...

(Yapma Tony, ne olursun yapma!)

Solup gidiyor...

Karanlıkta gümbürdeyen sesler daha çok yükseliyor, her yanda yankılanıyor.

Şimdi de karanlık bir koridorda, üzerinde kara kara çizgiler olan mavi bir halı üzerine kıvrılmış, gümbürdeyen seslerin yaklaşmasını bekliyor. Köşeden çıkan bir şey kendisine doğru geliyor, kan ve ölüm kokarak. Elinde bir tokmak var, sallıyor (LİTAK), duvarlara çarpıyor, duvar kâğıtlarını yırtıyor, sıvaları döküyor.

Gel de cezanı çek! Erkekçesine!

Şey, o tatlımsı ekşimsi kokuyla, dev gibi yaklaşıyor. Tokmak havada ıslıklar çalıyor. Duvarlara çarptığı zaman çıkan o korkunç boş gümbürdeme, koklayabileceğin, tadını duyabileceğin kuru ve kaşındırıcı tozları savura savura, karanlıkta parıldayan küçük kırmızı gözler. Canavar kendisini bulmuştu sırtını duvara dayayıp büzüldüğü yerde. Tavan arasına çıkan kapı da kilitliydi.

Karanlık. Sürüklenme.

"Tony, ne olur geri götür beni, yalvarırım Tony, ne olur..."

Birden geri *gelmişti* işte. Araphoe Sokağı'nda kaldırımda oturuyordu. Baştan aşağı ter içindeydi, gömleği sırtına yapışmıştı.

Kulaklarında hâlâ o korkunç gürültü, burnunda korkusunun aşırıldığından tutamadığı çişinin kokusu vardı. Ortaparmağından kan damlayan o eli hâlâ görüyordu ve diğer hepsinden daha ürkütücü olan o anlaşılmaz sözcüğü: LİTAK.

Şimdi güneş vardı. Gerçek şeyler. Uzak bir köşede bir nokta, bir nokta, bir karaltı gibi duran Tony ve onun tatlı, müşfik sesi. "Dikkatli ol doktor..."

Bir an sonra Tony gözden kaybolmuş, babasının kırmızı kaplumbağası egzozundan dumanlar savura savura köşeyi dönüyordu. Danny yerinden fırlayıp elini sallamaya, zıplamaya başladı. "Baba! Baba! Hey, baba!"

Babası Volkswagen'i kaldırıma yanaştırdı, motoru kapattı, kapıyı açtı. Danny babasına doğru koşarken birden olduğu yerde donakaldı. Gözleri irileşmişti. Kalbi bir yumruk gibi boğazına çıkmış, orada donup kalmıştı sanki. Babasının yanındaki koltukta kısa saplı, ucu kana ve saça bulanmış bir tokmak vardı.

Sonra bir kesekâğıdı içinde yiyecek oldu tokmak.

"Danny... Ne oldu doktor?"

"Bir şey yok." Babasına gidip başını onun deri astarlı ceketine dayadı ve sıkı sıkı kucakladı. Jack de oğlunu kucakladı. Şaşırmıştı.

"Öyle güneşte oturman doğru değil evlat, ter içinde kalmışsın."

"Biraz uyuklamışım galiba. Seni seviyorum babacığım. Seni bekliyordum."

"Ben de seni seviyorum. Dan. Yiyecek falan getirdim. Ne dersin, yukarıya kadar taşıyabilecek misin, ha?"

"Taşırım elbette."

"Doktor Torrance dünyanın en güçlü adamı," dedi Jack. Oğlunun saçlarını okşadı. "Tek kusuru köşe başlarında uyuyakalmak."

Kapıya doğru yürürlerken, annesi de kendilerini karşılamaya çıkmıştı. İkinci basamakta bekleyip öpüşmelerini seyretti. Birbirlerini görmekten mutluluk duyuyorlardı. Sokakta el ele yürüyen kızla oğlan gibi onlardan da sevgi fışkırıyordu. Danny mutluydu.

Bir kesekâğıdı öteberi, yalnızca bir kesekâğıdı yiyecek vardı kucağında. Her şey düzelmişti artık. Babası eve gelmişti. Annesi babasını seviyordu. Kötü şeyler yoktu. Hem zaten Tony'nin gösterdiği her şey olmazdı ki.

Ancak yüreğinin çevresine bir korku yerleşmişti, bir de ruhunun aynasında gördüğü o bilmediği sözcüğün çevresine.

5

Telefon Kulübesi

Jack arabasını Table Mesa alışveriş merkezindeki Rexall mağazasının önüne park edip motoru kapattı. Benzin pompasını değiştirmeyi bir kez daha düşündü, ama yine parasının yetişemeyeceğini hatırladı. Araba kasım ayına kadar dayanırsa onu şerefiyle emekliye ayırabilirdi. Kasımda orada kar kalınlığı kaplumbağanın boyunu aşardı nasıl olsa... Belki de üst üste konmuş üç kaplumbağa boyunu bile aşardı ya...

"Doktor, istersen sen arabada kal, sana bir şeker getiririm."

"Neden ben de gelmiyorum?"

"Bir telefon edeceğim, özel bir iş için."

"Onun için mi evden etmedin?"

"Evet."

Paralarının suyunu çekmesine rağmen Wendy eve telefon almalarında ısrar etmişti. Küçük bir çocukları, hele Danny gibi ara sıra baygınlık geçiren bir çocukları olduğu için telefon almalarının zorunlu olduğunu söylüyordu. Jack de buna karşı koyamayıp otuz dolar ücreti ve doksan dolar depozitoyu yatırmıştı. Ama bütçelerinde büyük bir gedik açmıştı bu masraf. O günden bugüne iki kere çalmıştı telefonları ve ikisi de yanlış numaraydı.

"Bir Baby Ruth alır mısın babacığım?"

"Alırım. Ama kımıldamadan otur ve vitesle oynama, tamam mı?"

"Olur. Haritalara bakarım."

"Aferin."

Jack arabadan inince Danny torpido gözünü açıp eskimiş benzin istasyonu haritalarını çıkardı. Colorado, Nebraska, Utah, Wyoming, New Mexico. Yol haritalarına bayılırdı. Yolların gittikleri yerlerini parmağıyla izlerdi. Batıya gitmenin en iyi yanı da yeni haritalarıydı kendince.

Jack köşedeki dükkâna girdi, Danny'nin şekerini, bir gazete ve bir de ekim ayının *Yazarlar* dergisini aldı ve kıza paranın üstünü bozukluk olarak vermesini söyledi. Sonra paraları elinde şıngırdatarak telefon kulübesine girdi. Camın ardından Danny'yi görebiliyordu. Oğlanın başı haritaların üzerine eğilmişti. Jack içinde oğluna karşı hemen hemen umutsuz bir yakınlık duydu. Bu duygu yüzünde taş gibi sert bir ifade olarak biçimlenmişti.

Bu zorunlu teşekkür telefonunu Al'e evinden de edebilirdi. Wendy'nin itiraz edeceği bir şey söylemeyecekti nasıl olsa. Ama gururuna yedirememişti bunu. Bugünlerde hep gururunun dediğini yapıyordu. Karısı ve oğlu, bankada altı yüz doları, bir de eski 1968 model Volkswagen'i dışında kendisinin olan tek şey gururuydu. Banka hesabı bile karısıyla ortaktı aslında. Bir yıl önce New England'ın en iyi liselerinden birinde İngilizce öğretmeniydi. Dostları vardı, içtiği sıralardaki dostları değil elbette, ama yine de birlikte hoş vakit geçirirlerdi. Sınıfta ders vermekteki ustalığına ve yazma tutkusuna hayran olan öğretmen arkadaşları. Altı ay öncesine kadar her şey çok iyiydi. Her on beş günde bir parasını alınca kenara birkaç kuruş koyabiliyordu. Oysa içtiği günlerde çoğunlukla içkileri Al ısmarladığı halde yine de hiç parası kalmazdı. Wendy'yle bir ev almak, bir iki yıl içinde kaparo yatırabilmekten bile söz etmeye başlamışlardı. Kentten uzakta bir çiftlik, beş altı yılda binayı yeniden yıkıp yapma... Gençtiler nasıl olsa, önlerinde çok zamanları vardı.

Sonra öfkesine hâkim olamamıştı.

George Hatfield.

Umut kokusu Crommert'ın odasındaki eski meşin kokusuna dönüşmüştü. Kendi oyunundan bir sahneydi sanki: Stovington'ın

eski müdürlerinin resimlerinin duvarlarında asılı olduğu oda, okulun 1879 yılında yapıldığı zamandan kalma taşbaskı resimler. Crommert'ın yarı açık penceresinden gelen sarmaşık hışırtıları, radyatörden gelen kısık buhar fısıltısı. Bu bir oyun değil diye düşündüğünü hatırlıyordu. Gerçekti bu. Nasıl olmuştu da her şeyi böyle berbat etmişti?

"Durum çok ciddi Jack. Çok ciddi. Yönetim kurulu kararı sana bildirmemi istedi."

Kurul Jack'in istifa etmesini istiyordu ve Jack de istifa etmişti. Başka koşullar altında olsaydı, hazirana kadar aylığını alabilecekti.

Crommert'ın odasındaki konuşmanın ardından yaşamının en karanlık, en korkunç gecesi gelmişti. İçme isteği, sarhoş olma ihtiyacı hiç böylesine güçlü hissettirmemişti kendini. Elleri titriyordu. Önüne gelen şeye çarpıp deviriyordu. Acısını Wendy'yle Danny'den çıkarmak istiyordu. Öfkesi, eskimiş bir kayışın ucundaki vahşi bir hayvan gibiydi. Karısıyla çocuğunu dövmekten korktuğu için o gece evden çıkmıştı. Bir barın önünde bulmuştu kendini. İçeri girerse Wendy'nin kendisini bırakacağını ve Danny'yi de alıp götüreceğini biliyordu. Onlar gittiği andan sonra yaşıyor sayılmazdı artık.

Kara gölgelerin unutmanın lezzetli sularını tattıkları bara girmemiş, Al Shockley'in evine yollanmıştı. Yönetim kurulu kararı bire karşı altı oyla almıştı. Bir oy Al'indi.

Santrali çevirince kız bir dolar seksen beş sent attığı takdirde iki bin kilometre ötedeki Al'le üç dakika konuşabileceğini söyledi. Zaman kişiye göre değişir yavrum, diyerek elindeki bozukluğu telefonun kumbarasına attı.

Al'in babası Arthur Longley Shockley'di. Çelik imparatoru. Tek oğlu Albert'a geniş yatırım alanları ve bir sürü yönetim kurulu üyeliği bırakmıştı. Bunlardan biri de moruğun en sevdiği hayır işi olan Stovington Lisesi Yönetim Kurulu üyeliğiydi. Arthur ve Albert Shockley aynı okulda okumuşlardı ve Al okulun işleriyle uğraşacak kadar yakın olan Barre'da oturuyordu. Uzun yıllar Stovington'ın tenis antrenörlüğünü de yapmıştı.

Jack'le Al'in arkadaşlıkları bir rastlantıya falan dayanmıyordu; okulun çeşitli toplantılarına birlikte katılırlardı. Bu toplantıların en sarhoşları onlardı. Shockley karısından ayrı yaşıyordu, Jack'in evliliği de giderek kötüye kaymaktaydı. Wendy'yi hâlâ seviyor, kendisine oğlunun ve onun hatırı için sık sık artık içmeyeceğine söz veriyordu.

İki arkadaş toplantılardan sonra barları dolaşırlar, barlar kapandıktan sonra da bir kasa bira alıp arabayı çıkmaz bir sokağa park ederler ve içmeye devam ederlerdi. Jack kimi sabah şafak sökerken eve döndüğünde, Wendy'yle bebeği divanın üstüne kıvrılıp uyuyakalmış bulurdu. Danny hep annesinin kucağında, küçücük yumruğu Wendy'nin çenesinin altında sıkılmış olarak yatardı. Jack kendisinden tiksinerek onlara bakardı. Biradan da, sigaradan da daha güçlü bir tadı vardı bu tiksintisinin. Birden kafasındaki alkol sisleri dağılır, ayık olarak tabanca, ip ya da jileti düşünürdü.

Böyle bir geceyi hafta ortasında yaşamışsa üç saat kadar uyur, kalkar, giyinir, ağzına üç dört aspirin atıp saat dokuzdaki Amerikan Şairleri dersine sarhoş olarak girerdi.

Alkolik olduğuma inanmıyordum, diye düşündü Jack, Al'in telefonu çalmaya başladığında. Kaçırdığı dersler, sınıfa sakalı uzamış halde girişi, bir gece önceki içki kokusu... Ben mi? Olamaz. İstediğim zaman keserim içkiyi ben. Wendy'yle ayrı yataklarda yattıkları geceler. Bir şeyim yok diyorum sana. Sadece tamponu çarptım, o kadar. Elbette arabayı sürebilirim. Wendy'nin banyoda döktüğü gözyaşları. İçkili toplantılarda, hatta yalnız şarap verilenlerinde bile arkadaşlarının gözucuyla kendisini süzmeleri. Sonunda hep kendisinden söz edildiğini anlaması. Daktilodan buruşturulup fırlatılan kâğıtlardan başka hiçbir şey çıkaramaması. Stovington için iyi bir fırsattı; kendisi belki de olgunlaşan genç bir yazar ya da hiç olmazsa, adına yaratıcı yazarlık denilen o büyük sırrı öğretmeye yetenekli bir insan sayılıyordu. On beş yirmi hikâyesi yayımlanmıştı. Bir oyun üzerinde çalışıyordu. Zihninin derinliklerinde bir romanın yattığına inanmıştı. Ama artık hiçbir şey koyamıyordu ortaya ve öğretimi de aksamaktaydı.

Oğlunun kolunu kırdığından bir ay sonra her şeyin sonu geldi. Evliliğinin de artık sona erdiğine inanmıştı. Wendy'nin iradesini toparlayıp karar vermesi yeterliydi. Annesinin ne cadı kadın olduğunu bilmese, Danny'nin kolu iyileşir iyileşmez New Hampshire'a kalkan ilk otobüse bineceğinden kuşkusu yoktu. Her şey sona ermişti artık.

Gece yarısını biraz geçiyordu. Jack'le Al anayoldan Barre'a doğru dönmüşlerdi. Direksiyonda Al vardı, virajlarda Jaguar'ın vitesini fiyakayla geçiriyor, kimi zaman da çift çizgili yollarda arabaları solluyordu. İkisi de körkütük sarhoştular. Köprüden önceki virajı yüzle almışlardı. Yolda önce bir çocuk bisikleti vardı, sonra Jaguar'ın tekerleklerinin ani frenle parçalanırcasına ses çıkarması. Jack direksiyon üzerine eğilmiş Al'in yüzünün dolunay gibi olduğunu hatırlıyordu. Sonra yetmişle bisiklete çarptıklarında bisikletin şangırtısı. Boynu kopmuş bir kuş gibi havaya uçması, gidonun ön cama çarpışı, yeniden havalanışı, gözlerinin önündeki çatlak cam. Bir an sonra bisikletin gürültüyle arkalarına düştüğünü duymuştu. Tekerlekler bir tümseğin üzerinden geçmişti sonra. Jaguar savrulmuştu. Al hâlâ direksiyonda numaralar yapıyordu. Jack sanki uzaktan seslenirmiş gibi kendisinin, "Tanrım, ezdik çocuğu! Al, arabanın altında hissettim!" dediğini hatırlıyordu.

Telefon durmadan çalıyordu. *Hadi Al, ne olur evde ol. Bitsin bu iş artık.*

Al arabayı köprünün ayağından bir metre ötede durdurabilmişti ancak. Jaguar'ın lastiklerinden ikisi patlamıştı. Arkalarında yüz metrelik yanık bir lastik izi bırakmışlardı. Bir an birbirlerine baktılar, sonra buz gibi karanlıkta koşmaya başladılar.

Bisiklet paramparçaydı. Tekerleğin biri yolun ortasında yatıyordu, piyano telleri gibi havaya dikilmişti kopan telleri.

"Biz bunun üstünden geçtik oğlum," dedi Al.

"Peki çocuk nerde öyleyse?"

"Sen çocuk gördün mü?"

Jack kaşlarını çattı. Her şey öylesine çılgınca bir hızla olup bitmişti ki... Arabanın farlarında görünen bisiklet. Al'in bir şeyler söylemesi. Çarpma ve kayma.

Bisikleti yolun kenarına çektiler. Al arabaya gidip yanardöner ışıklarını yaktı. Tam iki saat el fenerleriyle yolu taradılar. Hiçbir şey yoktu. Saatin geç olmasına rağmen yanlarından epey arabaya geçmişti. Ama hiçbiri durmadı. Jack sonradan bunun Tanrı'nın bir lütfu olduğunu, kendilerine son bir şans daha tanındığını, polisin ve diğer geçenlerin işe karışmadıklarını düşünmüştü.

Saat ikiyi çeyrek geçe ayık ama mideleri bulanarak döndüler arabaya. "Eğer üstünde kimse yoksa yolun ortasında ne arıyordu?" diye sordu Al. "Kenarda park edilmiş değildi ki."

Jack başını sallamaktan başka bir şey yapamıyordu.

"Aradığınız numara cevap vermiyor efendim," dedi santral. "Çaldırmaya devam edeyim mi?"

"Birkaç kere daha rica edeceğim."

"Başüstüne efendim."

Hadi be Al!

Al köprüyü aşıp en yakın telefon kulübesine gitmiş ve bir bekâr arkadaşını arayarak garajdan Jaguar'ın yedek kar lastiklerini Barre dışındaki anayola getirirse kendisine zahmeti için elli dolar vereceğini söylemişti. Arkadaşı yirmi dakika sonra üzerinde blucini ve pijama ceketiyle çıkıp gelmişti.

"Ölü falan var mı?" diye sordu çevresine bakınca.

Al arabaya krikoyu takmış, Jack de cıvataları gevşetiyordu.

"Şükürler olsun ki kimse yoktu," dedi Al.

"Ben gidiyorum, paramı yarın sabah verirsin."

"Olur," dedi Al başını kaldırmadan.

Lastikleri kazasız belasız değiştirip Al Shockley'in evine gitmişlerdi. Al arabayı garaja sokup motoru kapattı.

"İçkiye paydos oğlum Jack," dedi karanlık sessizlikte. "Sonuncu kadehimi içtim ben."

Şimdi telefon kulübesinde terleyen Jack, Al'in dediğini yapabileceğinden hiçbir zaman kuşku duymadığını düşünüyordu.

Radyosunu sonuna kadar açmış olarak Volkswagen'iyle eve dönmüştü. Ama ne kadar çok açsa da kulaklarındaki acı fren sesini bastıramıyordu. Gözlerini kapadığı zaman hep o tek bisiklet tekerleğini görüyordu.

Eve vardığında Wendy yine divanda uyuyakalmıştı. Danny ise kolu hâlâ alçılı olarak yatağında yatıyordu. Sokak lambasından odaya sızan ışıkta alçının beyazlığı, üzerinde doktorların ve hemşirelerin imzalarının karalığını fark edebiliyordu.

Bir kazaydı, merdivenden düştü... (Seni pis yalancı seni.) *Bir kazaydı, öfkeme hâkim olamadım...*

(Ulan, Tanrı'nın burnundan çıkardığı sümük parçası, pis ayyaş, sendin bunu yapan!)

Dinleyin, lütfen, bir kazaydı diyorum size.

Ama çalılar arasında olması gereken cesedi ararken, polisin gelmesini beklerken el fenerini sallayarak dolaşan o iki kişinin hayali bu kaza yalvarışını silip atıyordu. Arabayı Al'in sürüyor olmasının önemi yoktu. Başka bir gece kendisi de sürüyor olabilirdi.

Danny'nin üstünü örtüp yatak odasına gitti, dolaptan 38'lik tabancasını çıkardı. Tabanca üst raftaki ayakkabı kutusunun içindeydi. Bir saat süreyle yatağının üstünde oturup silahın öldürücü parıltısına baktı.

Tabancayı kutuya, kutuyu da dolaba yerleştirdiği zaman artık şafak söküyordu.

O sabah bölüm başkanı Bruckner'a telefon edip grip olduğunu ve gelemeyeceğini bildirmişti. Bruckner alışılmıştan daha az bir incelikle razı gelmişti dersini üstlenmeye. Jack Torrance son bir yıldır sık sık grip olmaya başlamıştı.

Wendy yumurta ve kahvesini getirdi. Hiç konuşmadan yediler. Sağlam eliyle arka bahçede oynayan Danny'nin çıkardığı gürültü vardı sadece.

Wendy bulaşığı yıkarken, sırtı kocasına dönük olarak, "Jack, ben iyice düşündüm," dedi.

"Öyle mi?" Sigarasını titrek ellerle yaktı. Gariptir ki, bu sabah başı ağrımıyordu. Yalnızca elleri titriyordu. Gözlerini kırpıştırdı. Bir anlık karanlıkta yine bisiklet ön cama çarptı.

Lastikler gacırdadı. El feneri sallandı.

"Seninle... Danny'yle kendim için konuşmak istiyordum. Belki senin için de iyisi bu olacak. Bilemiyorum. Daha önce konuşmalıydık bunu."

"Senden bir şey istesem yapar mısın?" Sigarasının titreyen ucuna bakıyordu. "Bana bir iyilik yapar mısın?"

"Neymiş o?" Karısının sesi ifadesizdi. Yüzüne baktı.

"Bunu tam bir hafta sonra konuşalım. Eğer istiyorsan yani."

Wendy elleri sabun köpükleri içinde, yüzü düş kırıklığıyla soluk, arkasına döndü. "Jack, söz verip tutmak senin yapacağın iş değil. Sen hiç umursamadan..."

Susup kocasının gözlerine şaşkınlıkla baktı, kararsızlaşmıştı birden.

"Bir hafta," dedi Jack. Sesi birden bütün gücünü kaybetmiş, fısıltıya dönüşmüştü. "Lütfen. Hiçbir şey vaat ediyor değilim. O zaman konuşmak istersen konuşuruz yine. Ne istersen onu konuşuruz."

Güneşli mutfakta uzun uzun bakıştılar, Wendy hiç cevap vermeden bulaşığına döndü. Jack titremeye başladı. Tanrım, nasıl da bir içkiye ihtiyacı vardı şu anda. Her şeyi olduğu gibi görebilmek için küçük bir kadehçik...

"Danny rüyasında senin bir trafik kazası yaptığını görmüş," dedi karısı ansızın. "Çok garip rüyalar görüyor kimi zaman. Bu sabah giydirirken anlattı. Kaza geçirdin mi gerçekten Jack?"

"Hayır."

Öğleye doğru içki özlemi bir humma haline dönüşmüştü, Al'e gitti.

"İçtin mi?" diye sordu Al kapıyı açarken. Berbat bir görünüşü vardı.

"Kupkuruyum. *Operadaki Hayalet*'teki Lon Chaney'e benziyorsun sen."

"Gel içeri öyleyse."

Bütün öğleden sonra kâğıt oynadılar. İçmediler.

Bir hafta geçti. Wendy'yle pek az konuşuyorlardı. Ama karısının kendisine inanmadığı, sürekli olarak kendisini gözlediğini hissediyordu. Şekersiz kahve ve şişe şişe kola içti. Bir gece arka arkaya altı şişe içtikten sonra banyoya gidip kustu.

İçki dolabındaki şişelerden hiç eksilme olmamıştı. Dersi bittikten sonra Al Shockley'e gidiyordu. Wendy herkesten çok Shockley'den nefret ederdi. Eve döndüğünde soluğunun viski ya da cin koktuğunu söylerdi Wendy. Ama kendisi yemekten önce karısıyla çeşitli konularda zihin açıklığıyla konuşur, kahvesini içer, yemekten sonra Danny'yle oynar, birlikte bir kola içerler, yatağına yattığında oğluna bir masal okur, sonra öğrencilerin kâğıtlarını düzeltirken art arda birkaç fincan kahve içerdi. Wendy yanıldığını kabul etmek zorunda kalırdı.

Haftalar geçmiş, söylenmeyen sözler Wendy'nin içinde kalmıştı.

Jack bu gerilemeyi hissediyor ama bunun hiçbir zaman kesin olmadığını da biliyordu. Biraz daha rahatlamıştı evin içindeki hava. Sonra da George Hatfield işi çıkmıştı. Yine öfkesine kapılmıştı. Ancak bu kez ayıktı.

"Aradığınız numara hâlâ..."

"Alo?" Soluk soluğaydı Al.

"Konuşun," dedi santral memuru.

"Al, ben Jack Torrance."

"Jackie!" Gerçek sevinç. "Nasılsın?"

"İyiyim. Teşekkür etmek için aradım seni. İşe alındım. Mükemmel bir iş. Bu kış boyunca o oyunu bitiremezsem hiç bitiremeyeceğim demektir."

"Bitirirsin bitirirsin, merak etme."

"Durum nasıl?" diye sordu Jack duraksayarak.

"Kupkuruyum. Ya sen?"

"Kemik kadar."

"Çok arıyor musun?"

"Hem de nasıl."

Al güldü. "Çok iyi anlıyorum. O Hatfield olayından sonra nasıl başlamadın bir türlü aklım almıyor."

"Bir çuval inciri berbat ettim," dedi Jack.

"Boş ver. Yönetim kurulunu bahara toplantıya çağıracağım. Effinger daha şimdiden çok acele ettiklerini söylemeye başladı bile. Hele oyunun da olumlu..."

"Tamam tamam. Al, oğlum arabada bekliyor, biraz huzursuzlandı galiba..."

"Anlıyorum. İyi bir kış geçirmeni dilerim Jack. Yardım edebildiğim için sevindim."

"Teşekkür ederim Al." Jack telefonu kapattı, gözlerini yumdu.

Yine parçalanmış bisiklet belirdi gözlerinin önünde. Ertesi gün gazetede küçük bir haber yayımlanmış ama bisikletin sahibinin adı geçmemişti. Gece yarısı bisikletin neden orada bulunduğu bir sır olarak kalacaktı kendileri için, belki doğrusu da buydu ya.

Arabaya dönünce Danny'ye cebinden erimeye yüz tutmuş şekeri verdi.

"Baba?"

"Efendim?"

Danny babasının dalgın yüzüne bakarken duraksadı.

"Senin otelden dönmeni beklerken kötü bir rüya gördüm. Hatırlıyor musun? Hani uyuyakalmıştım?"

"Hı hı."

Yararı yoktu ama. Babasının aklı başka bir yerdeydi. Kötü Şey'i düşünüyordu yine.

(Rüyamda canımı acıttığını gördüm baba.)

"Ne gördün doktor?"

"Hiçbir şey." Araba hareket ederken Danny haritaları yerine koydu.

"Emin misin?"

"Evet."

Jack oğluna sıkıntıyla baktı, sonra oyununu düşünmeye başladı.

6

Gece Düşünceleri

Sevişme bitmiş erkeği yanında uyuyordu.

Erkeği.

Wendy karanlıkta gülümsedi. *Erkeği* sözcüğü yüzlerce duygu uyandırıyordu içinde. Tek başına ele alınan her duygu şaşırtıcıydı. Uykuya doğru uzanan bu karanlıkta duyguları hep birden ele alınınca hemen hemen boşalmış bir gece kulübünden gelen hüzünlü bir müzik gibiydi. Hüzünlü ama boş.

Yanındaki bu adamla kaç yatakta yattığını düşündü. Kolejde tanışmışlar ve ilk kez onun dairesinde sevişmişlerdi... Annesi kendisini evden kovduğundan üç ay sonra, 1970'te. O kadar çok olmuştu demek. Bir dönem sonra birlikte yaşamaya başlamışlar, yazın çalışmışlar, kış döneminde yine aynı dairede kalmışlardı. Wendy en çok ortası çökük olan büyük yatağı hatırlıyordu.

Seviştikleri zaman paslı yaylar tempo tutardı altlarında. O sonbaharda annesinden kurtulmayı başarmıştı. Jack yardımcı olmuştu kendisine. Seni ezmek istiyor demişti. Ona ne kadar çok telefon edersen, ne kadar çok af dilersen, kocasından boşanmasına senin neden olduğunu söyleyerek ezecek seni. Bunu böyle düşünmek işine geliyor annenin. Ama senin için iyi bir şey değil bu. O yıl, o yatakta sık sık konuşmuşlardı bunu.

(Yatağın içinde örtüye sarınmış, ağzından sigarası sarkan ve gözlerinin içine bakan Jack durmadan konuşuyor. *Sana bir daha eve dönmemeni söyledi, tamam mı? Peki öyleyse neden telefon edenin sen olduğunu bildiği halde yüzüne kapatmıyor? Neden benimle birlikte olduğun sürece dönemeyeceğini söylüyor sana?* Kendi foyasını ortaya çıkaracağımdan korkuyor da ondan. Seni sıkıştırmak, ezmek istiyor, sana işkence etmek istiyor sevgilim. Buna izin verirsen en büyük aptallığı yaparsın. Sana bir daha eve dönmemeni söyledi, değil mi? Peki neden bu sözünü dinlemiyorsun? Bırak bu işi artık. Sonunda kendisi de gerçeği görebilmişti.)

Bir süre için ayrılma fikri de Jack'indi. Gerçek durumu görebilmek için demişti. Onun başka bir kıza âşık olduğunu sanmıştı. Sonradan bunun böyle olmadığını anlamıştı. Baharda yine birlikte yaşamaya başlamışlardı. Jack kendisine babasını görmeye gidip gitmediğini sormuştu. İğne batırılmış gibi yerinden fırlamıştı Wendy.

Nereden biliyorsun bunu?

Gölge her şeyi bilir.

Yoksa beni izledin mi?

Kendini sakar hissettiren o sabırsızca gülüşü. Sanki o sekiz yaşındaymış da, Jack onunla ilgili her şeyi daha iyi görebiliyormuş gibi.

Zamana ihtiyacın vardı Wendy.

Ne için?

Hangimizle evlenmek istediğine karar vermen için sanırım.

Jack, ne söylediğinin farkında mısın?

Evlenme teklif ediyorum galiba.

Evlenme. Babası gelmiş, annesi gelmemişti. Jack yanında olduğu takdirde buna katlanabileceğini öğrenmişti. Sonra Danny doğmuştu.

En iyi yıl, en iyi yatak. Danny doğduktan sonra Jack ona İngilizce Bölümü profesörlerinin yazı işlerini getirmeye başlamıştı. Hatta birisinin sonradan basılmayan bir romanını da daktilo etmişti. Haftada kırk dolar kazanıyordu, hele başarısız romanı yazdığı iki ay boyunca altmış dolara kadar bile yükselmişti. İlk arabalarını o zaman almışlardı. Beş yıl eski model bir Buick. Gelecekleri parlak genç evliler. Danny, Wendy'yle annesi arasında bir uzlaşma da sağlamıştı. Hep gergin ve hiç mutlu olmayan bir uzlaşma, ama yine de bir uzlaşma. Danny'yi annesine götürürken Jack gelmezdi. Jack'e annesinin çocuğun bezlerini açıp düzelttiğini, kendisinin hazırladığı mamayı beğenmediğini, bebeğin vücudundaki en küçük bir sivilceyi ilk görenin o olduğunu hiç anlatmazdı. Annesi hiçbir şeyi açık açık söylemezdi ama yine de söylemek istediğini söylemiş olurdu. Bu uzlaşmanın bedelini

Wendy yetersiz bir anne olduğunu hissederek ödüyordu. Annesinin kendisini ezmek için bulduğu yeni yol buydu.

Wendy gündüzleri evde iş görür, Danny'nin mamasını bir apartmanın ikinci katındaki dairelerinin güneşli mutfağında verir, bir yandan da portatif pikabında plak çalardı. Jack eve saat üçte (ya da dersi kaytarma imkânı bulursa ikide) gelir, Danny uyurken kendisini yatak odasına götürürdü. O zaman bütün yetersizlik duyguları kaybolup giderdi.

Akşamları kendisi daktiloda yazıları yazarken Jack de kendi işleriyle ve yazılarıyla uğraşırdı. Wendy kimi zaman daktiloda notları yazdığı yatak odasından çıkınca, üzerinde yalnızca donu olan kocasıyla oğlunu çalışma odasındaki divanın üstünde sarmaş dolaş uyumuş bulurdu. Danny'yi yatağına yatırır, Jack'in o gece yazdıklarını okur, sonra onu uyandırıp yatağa çağırırdı.

En iyi yatak, en iyi yıl.

Bir gün güneş benim avlumda da parlayacak...

O günlerde Jack'in pek öyle aşırı içtiği falan yoktu.

Cumartesi geceleri fakülte arkadaşları gelir, bir kasa bira alırlar ve saatler boyu tartışıp dururlardı. Wendy onların konuşmalarına pek katılmazdı. Kendisi sosyoloji, Jack ise İngilizce okuyordu. Onların tartışmalarına katılmak için bir arzu da duymazdı zaten, Jack'in yanında sallanan koltuğunda oturmak, onun bir eliyle de bacağını ya da bileğini okşaması kendisi için yeterliydi.

Üniversitede yazı konusunda çetin bir rekabet vardı. Jack her gece en az bir saat yazardı. Alışmıştı buna. Cumartesi geceleri gerekli bir tedaviydi kendisi için. Yoksa içinde kabarıp patlayacak olan bir şey yumuşuyordu böylece.

Fakülteyi bitirince Stovington'daki işi bulmuştu. Bunu yayımlanan hikâyelerine borçluydu biraz da. Hatta bir hikâyesi *Esquire*'da yayımlanmıştı. Wendy o günü çok iyi anımsıyordu. Üç yıldan çok fazlası geçmeliydi unutması için.

Bir abonelik teklifi falan diye az daha fırlatıp atacaktı zarfı.

Oysa açınca içinde *Esquire*'ın Jack'in bir hikâyesini gelecek yılın ilk aylarında yayımlamak istediğini okumuştu.

Üstelik basınca değil de hemen dokuz yüz dolar ödeyeceklerdi.

Bu, Wendy'nin daktilo başında geçirdiği altı ayın karşılığıydı. Danny'yi yüksek iskemlesinde ağzı burnu yemek içinde bırakıp hemen telefona koşmuştu.

Jack kırk beş dakika sonra fakülteden çıkagelmişti. Buick'te yedi arkadaşıyla bir fıçı bira vardı. Şerefe kadeh kaldırdıktan sonra (başı birayla hoş olmamasına rağmen Wendy de bir kadeh içmişti) Jack kabul mektubunu imzalamış, zarfı hemen gidip postaya atmıştı. Döndüğünde kapının önünde durup ciddi bir sesle, *"Veni vidi, vici,"* demişti. Fıçı gece on birde boşaldığında hâlâ ayakta kalabilen iki kişiyle Jack barları dolaşmaya çıkmıştı.

Wendy kocasını apartmanın holünde yakalamıştı. Diğer ikisi arabaya girip sarhoş şarkılarına başlamışlardı bile. Jack eğilmiş ayakkabısını bağlamaya çalışıyordu.

"Jack, ayakkabını bile bağlayamıyorsun, bu halde araba süremezsin," demişti.

Kocası doğrulup ellerini Wendy'nin omuzlarına koymuştu. "Bu gece istesem Ay'a bile uçabilirim."

"Esquire'ın tümü senin hikâyelerinle dolacak bile olsa istemem bunu."

"Erken döneceğim, merak etme."

Ama eve ancak sabahın dördünde yalpalayarak dönmüş, gürültüsünden Danny bile uyanmıştı. Bebeği sakinleştirmeye çalışırken kucağından düşürmüştü. Wendy odasından fırladığı anda aklına ilk gelen şey, bebeğin yaralandığını görünce annesinin ne diyeceği olmuştu. Sonra Danny'yi almış, sallanan koltuğa oturup yatıştırmıştı. Jack'in evden çıkmasından dönmesine kadar beş saat hep annesinin, onun Jack'ten insana hayır gelmeyeceği konusunda söylediklerini düşünmüştü. *Palavra,* demişti annesi. *Yardım kurumlarının önünde hep parlak fikirli aydınlar kuyruk yaparlar zaten. Winifred, bebeği tutmasını bile beceremiyorsun. Ver onu bana.* Kocasını da elde tutmasını beceremiyor muydu acaba? Yoksa neden dışarıda eğlence arıyordu? Wendy'nin içinden bir korku

dalgası yükselmişti, kocasının kendisiyle ilgili olmayan nedenler yüzünden dışarı çıkıyor olabileceğini düşünmemişti bile.

Danny'yi kucağında sallayarak, "Aferin sana, tebrik ederim," dedi. "Bir beyin kanaması geçirirse görürüm seni."

"Biraz berelenmiş, hepsi o kadar." Aksiydi, pişman olmak istiyordu, küçük bir çocuk gibi. Bir an için Wendy nefret etti kocasından.

"Olabilir. Olmayabilir de ama." Annesinin evinden kaçan babasına bu sözleri söylemesini öylesine çok dinlemişti ki, şimdi hem korkuyor, hem de iğreniyordu kendinden.

"Anasına bak kızını al," diye homurdandı Jack.

"Git yat!" diye bağırdı Wendy, korkusu öfke gibi çıkıyordu ağzından. "Git yat! Sarhoş herif!"

"Ben ne yapacağımı bilirim, senin söylemene gerek yok."

"Jack... lütfen... yapmamalıyız... belki..." Söyleyecek söz bulamıyordu.

"Bana ne yapmam gerektiğini söyleme!" Jack yatak odasına girdi. Wendy artık uyumuş olan Danny'yle yalnız kalmıştı. Beş dakika sonra Jack'in horultusu oturma odasından işitiliyordu. Divanda yattığı ilk geceydi bu.

Şimdi de huzursuzca kıpırdanıyordu yatakta, neredeyse dalacaktı.

Yaklaşan uykunun etkisiyle bir düzenden çıkmış düşünceleri Stovington'daki ilk yılda, kocasının Danny'nin kolunu kırdığı zaman artık iyice bozulmuş mutluluklarına, kahvaltı ettikleri köşedeki o sabaha uzanıp gidiyordu.

Kolu alçıda olan Danny dışarıda oynuyor, yüzü soluk, tıraşı uzamış Jack parmaklarının arasında sinirli sinirli sigarasını çeviriyordu. Wendy boşanmalarını istemeye karar vermişti.

Konuya yüz türlü açıdan bakmıştı o güne dek. Danny'nin kolunun kırılmasından altı ay önce düşünmeye başlamıştı bunu. Danny olmasaydı bu kararı çoktan verirdim diyordu kendi kendine, ama asıl gerçek bu da değildi. Jack'in geç geldiği uzun geceler boyunca hep annesini ve kendi evlenme törenini görürdü rüyalarında.

Kazadan sonra bile, eğer buna kaza denilirse kuşkusuz, evliliğinin başarısızlıkla sonuçlandığını kabul etmekten kaçınmıştı. Bir mucizenin olmasını, Jack'in yalnız kendisine değil, karısına da bir şeyler olduğunu göreceğini umarak sesini çıkarmadan beklemişti. Ama Jack'in yaşantısında hiçbir değişiklik olmamıştı. Okula gitmeden önce bir içki, Stovington'da öğle yemeğinde birkaç bira, akşam yemeğinden önce üç dört martini. Ders kâğıtlarını okurken beş altı kadeh daha.

Hafta sonları ise daha kötüydü. Hele Al Shockley'le çıktığı geceler. Bedensel olarak bir yarası olmadığı halde bu kadar acı çekebilmesine şaşıyordu Wendy. Hep acı çekiyordu. Bunun ne kadarı kendi kusuruydu? Bu düşünce yakasını bırakmıyordu hiç.

Kendisini annesi gibi, babası gibi hissediyordu. Kimi zaman Danny'nin neler hissedeceğini düşünüyor, onun büyüyeceği günü korkuyla gözünde canlandırıyordu. O zaman annesini suçlayacaktı Danny. Sonra bir de nereye gidebilecekleri sorunu vardı. Annesi onları eve alırdı kuşkusuz. Ama Danny'nin altının her seferinde yeniden bağlandığını, mamasının yeniden ısıtıldığını, saçlarının kesildiğini, annesinin zevkine uymayan kitaplarının ortadan yok olduğunu görünce sinir krizi geçireceğini de biliyordu.

Annesi onu okşayarak yatıştırırcasına konuşacaktı. *Bunlar senin suçun değil ama yine de nedeni sensin. Hazır değildin bu yaşantıya. Babanla benim arama girdiğin zaman sen asıl yüzünü gösterdin aslında.*

Benim babam, Danny'nin babası. Benim. Onun.

(Bu kadını bu kocaya kim veriyor? Ben. Altı ay sonra da kalpten ölüp gitmişti.)

O sabahın gecesi Jack eve dönene kadar uyanık yatmış, bir karara varmıştı.

Boşanma gerekli diyordu kendi kendine. Babasıyla annesinin bu kararda yerleri yoktu. Onların evliliği konusunda suçluluk duygusunun ya da kendi evliliğinde yetersiz oluşunun da yoktu.

Oğlu için gerekliydi bu ve eğer yetişkinlik çağlarının başında bir şeyler kurtarabilecekse, kendisi için de. Kocası ayyaşın biriy-

di. Çabuk öfkeye kapılıyordu, şimdi bu kadar içmeye başlayalı beri artık yazı da yazamıyordu. Kazayla olsun ya da olmasın Danny'nin kolunu kırmıştı. Bu yıl olmazsa gelecek yıl işinden de olacaktı. Wendy diğer öğretmenlerin karılarının kendisine acıyan gözlerle baktıklarını fark etmişti. Bu berbat evliliğe mümkün olduğu kadar dayanabilmişti işte. Şimdi artık kendini kurtarmanın zamanı gelmişti. Jack oğlunu istediği zaman ziyaret edebilecekti. Wendy bir iş bulup toparlanana kadar Jack'ten nafaka alacaktı. Onun nafakayı ne süre ödeyebileceğinden emin olamadığı için bunun çok çabuk olması gerektiğini biliyordu.

İmkân olduğu kadar az acılık bırakacak biçimde yapacaktı bunu.

Ama ne olursa olsun artık bir son bulmalıydı.

Böyle düşünerek uykuya dalmış, gözlerinin önünde yine annesiyle babası belirmişlerdi. *Bir yuva yıkıcıdan başka bir şey değilsin,* diyordu annesi. "Bu kadını bu kocaya kim veriyor?" diye soruyordu nikâh töreninde rahip.

Ben, diyordu babası. Ama o parlak ve güneşli sabah duygularında bir değişiklik olmamıştı. Kollarına kadar ellerini batırdığı ılık bulaşık suyunun üzerine eğilip arkasına dönmeden konuşmaya başlamıştı.

"Sana Danny ve benim için önemli olan bir şeyden söz etmek istiyorum. Belki senin için de. Bunu daha önce konuşmalıydık sanırım."

Bunun üstüne kocası o garip karşılığı vermişti. Onun öfkelenmesini, içindeki acılığı deşmesini, suçlamalara başlamasını beklemişti. İçki dolabına doğru çılgınlar gibi koşacağını sanmıştı. Bu, ona hiç benzemeyen yumuşacık cevabı vermesini hiç beklemiyordu. Sanki altı yıldır birlikte yaşadığı Jack değildi karşısındaki.

"Senden bir şey istesem yapar mısın? Bir iyilik."

"Ne gibi?" Sesinin titremesini önlemek için çaba harcamıştı.

"Bir hafta sonra konuşalım bunu. Eğer sen o zaman istiyorsan."

Bu teklifi kabul etmişti. Aralarında konuşulmadan kalmıştı konu.

Hafta içinde Jack, Al Shockley'i her zaman olduğundan daha çok görmüştü, ama eve akşam erken dönüyor ve soluğu içki kokmuyordu. Wendy onun ağzının içki koktuğunu sanıyor ama öte yandan bunun gerçek olmadığını biliyordu. Bir hafta daha. Sonra bir daha.

Boşanma oya başvurulmadan teklif sahibine iade edilmişti.

Ne olmuştu? Bunu hâlâ merakla düşünür ve nedenini anlayamazdı.

Bu konu aralarında bir tabuydu. Başını bir köşeden uzatmış ve kuru kemikler arasında kendisini bekleyen canavarı görmüş bir insan gibiydi kocası. İçki şişeleri dolapta duruyor ve o elini bile sürmüyordu. Wendy çoğu kez şişeleri kaldırıp atmayı düşünmüş ama sonra bu hareketinin gizli bir büyüyü bozacağından korkarak bundan vazgeçmişti.

Sonra bir de Danny'nin oynadığı rol vardı.

Kocasını tanımıyor olabilirdi, ama çocuğundan da korkuyordu.

Hem de sözcüğün tam anlamıyla. Tanımlanamayan, kör inançlı bir korkuyla.

Hafifçe uyuklarken oğlunun doğum anını gözlerinin önüne getirdi.

Ameliyat masasının üzerinde, ayakları iki yana açılıp bağlanmış, ter içinde yatıyordu.

Doktor bacakları arasındaydı, hemşire de bir yanda aletleri dizerken bir şarkı mırıldanıyordu. Cam gibi keskin ağrılar giderek kısalan aralıklarla yokluyordu kendisini. Birkaç kere utanarak çığlık atmıştı.

Sonra doktor ıkınmasını söylemişti, dediğini yapmış ve içinden bir şeyin çekilip alındığını hissetmişti. Hiç unutmayacağı kesin bir duyguydu bu. Bir şeyin çekilip alınması. Doktor oğlunu bacaklarından tutup kaldırmıştı sonra. Artık tüm çığlıklarının tükendiğini sanan Wendy yeni bir çığlıkla sarsılmıştı.

Yüzü yok!

Ama yüzü vardı kuşkusuz. Danny'nin o tatlı yüzünü örten cenin zarı şimdi uğur getirsin diye hâlâ küçük bir kavanoz içinde

saklanıyordu. Kör inançları yoktu Wendy'nin ama yine de zarı saklamıştı. Çocuk doğuştan bir değişikti. Wendy önseziye inanmazdı ama...

Babam kaza mı geçirdi? Babamın kaza geçirdiğini gördüm rüyamda.

Bir şeyler değiştirmişti kocasını. Boşanmayı istemesi bu değişikliğe neden olmuş olamazdı. O sabahtan önce bir şeyler olmuş olmalıydı. Kendisi huzursuzca kıpırdanıp uyurken olan bir şey.

Al Shockley hiçbir şeyin olmadığını söylemişti ama bunu söylerken de gözlerini kaçırmıştı. Okuldaki söylentilere bakılırsa Al de içmiyordu artık.

Babam kaza mı geçirdi?

Belki de yazgısıyla bir çarpışma, ama herhalde bundan daha somut bir şey değil! Ertesi günkü gazeteleri her zamankinden daha dikkatle okumuşsa da, Jack'le ilgili olabilecek bir habere rastlamamıştı. Belki de bir bar kavgası ya da olay yerinden kaza yapan arabanın kaçtığı bir ölüm olayı arıyordu... kim bilir? Kim bilmek isterdi ki? Ama ne sorgu için, ne de Volkswagen'in sıyrıklarını incelemek için bir polis falan gelmişti. Hiçbir şey. Yalnızca kocasının yüz seksen derecelik dönüşü ve uyandığı zaman oğlunun sorduğu soru...

Babam kaza mı geçirdi?

Rüyamda.

Wendy, Jack'le kalmasının nedeninin Danny olduğunu uyanıkken pek kabule yanaşmazdı. Ama şimdi uyuklarken gerçeği saklamıyordu. Daha ilk baştan beri Danny, Jack'indi. Tıpkı kendisinin babasının çocuğu olduğu gibi. Danny'nin Jack'in üzerine bir kez bile kustuğunu anımsamıyordu. Kendisi pes ettikten sonra bile Jack, diş çıkarıyor bile olsa Danny'ye yemeğini yedirebilirdi. Danny'nin karnı ağrıdığı zaman onu avutmak için iki saat kucağında sallar dururdu, oysa Jack'in bebeği kucağına alması susması için yeterliydi. Danny oda içinde iki kere dolanmadan Jack'in omzu üzerinde uyumuş olurdu.

Jack oğlunun altını değiştirir, onunla saatlerce oynar, hoplatıp zıplatır, oğlunu kahkahadan kırar geçirirdi. Mamasını

yapar, yedirir, gazını çıkarırdı. Oğlan daha küçük bir bebekken arabayla alışverişe çıktığında onu da yanına alırdı. Danny daha altı aylıkken bir okul maçına bile götürülmüştü. Maç sırasında battaniyeye sarınmış olarak hiç sesini çıkarmadan babasının kucağında oturmuş, elindeki küçük Stovington bayrağını sallayıp durmuştu.

Annesini de severdi ama Danny babasının oğluydu.

Wendy zaman zaman oğlunun boşanmaya karşı o sessiz karşı çıkışını hissetmemiş miydi? Mutfakta çalışırken boşanma konusunu düşünür, birden arkasına bakınca Danny'nin iskemlede bağdaş kurup oturmuş, korkmuş ve suçlayıcı bakışlarla ona baktığını görürdü. Parkta dolaşırlarken çocuk birden ellerine sarılırdı.

"Beni seviyor musun? Babamı seviyor musun?" Wendy ne yapacağını şaşırır, başını sallar, "Elbette tatlım," derdi. Bunun üzerine Danny havuza koşar, bağırıp çağırarak ördekleri kovalardı.

Kimi zaman konuyu Jack'le konuşma kararının kendi zayıflığından değil de oğlunun iradesinin kararlılığından uçup gittiğine inanırdı.

Ben böyle şeylere inanmam.

Ama uykudayken inanıyordu bunlara. Kocasının tohumu bacaklarında kururken, üçünün tek parça halinde kaynadıklarını ve bu üçlü birliğin bozulduğu takdirde bunu bozanın içlerinden biri değil, dışarıdan biri olacağına inanıyordu.

İnandığı şeylerin çoğu Jack'e olan sevgisinin çevresinde toplanmıştı. Kocasını bir an bile sevmezlik etmemişti. Belki de Danny'nin o "kaza"sının hemen sonrasındaki dönem dışında. Ve oğlunu seviyordu. Kocasıyla oğlunun yanında olmasından hoşlanıyor ve Al'in bulduğu bu otel işinin iyi zamanların müjdecisi olmasını diliyordu.

7

Başka Bir Yatak Odasında

Danny kulaklarında o gümbürtüyle uyandı. O kısık, sarhoş ses bağırıyordu yine. *Gel de gününü göstereyim sana!*

Bulacağım seni!

Ama şimdi gümbürdeyen yalnızca kalbiydi ve işitilen tek ses de uzaklardan geçen bir polis arabasının canavar düdüğü.

Olduğu yerde kımıldamadan yatıp yatak odasının tavanındaki yaprak gölgelerine baktı. Yapraklar rüzgârda sallandıkça kalın bir halının üzerindeki şekilleri andırıyordu. Danny'nin pijaması terden vücuduna yapışmıştı.

"Tony?" diye fısıldadı. "Orada mısın?"

Cevap yoktu.

Yatağından kalkıp ayaklarının ucuna basarak pencereye gitti ve Araphoe Sokağı'na baktı. Sokak bomboş ve sessizdi. Gecenin ikisiydi. Boş kaldırımda sürüklenen yapraklardan, park etmiş arabalardan başka bir şey yoktu. Benzincinin karşısındaki sokak lambası hareketsiz duruşu ve siperli tepesiyle bir uzay filmindeki canavarı andırıyordu.

Danny sokağın iki başına bakıp Tony'nin ufak tefek, kendisini çağıran siluetini arandı, ama kimsecikler yoktu.

Rüzgâr ağaçlar arasında uğulduyor, dökülen yapraklar boş kaldırımlarda ve arabaların üstünde savrulurken hışırdıyordu.

Hafif ve keder dolu bir sesti bu. Danny, Boulder'da uyanık olup da bu sesi işiten tek kişi olduğunu düşündü. Hiç olmazsa tek insan. Gecenin içinde başkalarının bulunduğunu, gölgelere gizlenip ortalığı kolladığını bilemezdi.

Bulacağım seni! Bulacağım seni!

"Tony?" diye fısıldadı yine umutla.

Ama cevap veren yalnızca rüzgâr oldu, daha güçlü bu kez, penceresinin önündeki yaprakları savurarak. Birkaç yaprak

önünde uzanan eğik damın kenarındaki yağmurluğa takıldı, yorgun dansçılar gibi.

Danny... Danny...

Tanıdık ses onu şaşırtmıştı, ellerini pervaza dayayıp başını dışarı uzattı. Tony'nin sesiyle birlikte gece sessizce ve gizlice canlanıvermiş gibiydi. Rüzgârın kesildiği, yaprakların ve gölgelerin artık kımıldamaz olduğu zaman bile gecenin bir fısıltısı vardı şimdi. Bir köşe ötedeki otobüs durağında daha koyuca bir gölge görür gibi oldu. Ama bunun gerçek mi, yoksa bir göz aldanması mı olduğunu kestirmek olanaksızdı.

Gitme Danny...

Sonra birden rüzgâr yine uğuldadı. Gözlerini kıstı, otobüs durağındaki gölge yok oldu... Eğer orada öyle bir şey varsa kuşkusuz. Pencerenin önünde biraz daha (Bir dakika? Bir saat?) durdu, ama artık görecek hiçbir şey yoktu. Yatağına dönüp battaniyesini üzerine çekti ve o yabancı sokak lambasının ışığının tavanda oluşturduğu gölgeleri seyretti. Kendini yemek için kıvranan, kanını emmek isteyen, onu tek bir kırmızı sözcüğün parıldadığı karanlığa çekmek isteyen insan yiyen bitkiler... Tek bir sözcük: LİTAK.

İKİNCİ BÖLÜM

Kapanış Günü

8

Overlook'a Bir Bakış

Annesi endişeliydi.

Kaplumbağanın bu dağları aşamayacağını, ıssız bir yolda kalacaklarını, hızla gelen bir arabanın kendilerine çarpacağını düşünüyordu. Danny ise daha soğukkanlıydı, babası arabanın bu son seferi yapacağına inanıyorsa, yapardı.

"Neredeyse geldik sayılır," dedi Jack.

Wendy alnına düşen saçını arkaya attı. "Tanrıya şükürler olsun."

Sağ koltukta oturuyordu, kucağında açılmış ama yüzü çevrilip bırakılmış bir roman vardı. Danny'nin en çok beğendiği mavi elbisesini giymişti. Yakası denizci biçimi olan giysi onu okuldan yeni mezun olmuşçasına genç gösteriyordu. Babası durmadan annesinin bacağını okşuyor, annesi de gülerek elini çekmesini söylüyordu.

Dağlar Danny'yi çok etkilemişti. Bir gün babası onları Boulder yakınlarında Flatiron Dağları'na götürmüştü ama bunlar daha yüksektiler. En yükseklerinin üzerinde de karlar görünüyordu.

Babası orada bütün yıl boyunca kar bulunduğunu söylemişti.

Şimdi gerçekten dağa tırmanıyorlardı. Çevrelerinde insanın pencereden başını uzatıp kaldırsa bile tepelerini göremeyeceği kadar dimdik kayalar yükseliyordu. Boulder'dan çıktıklarında hava sıcaktı, oysa şimdi Vermont'ta babasının sobayı yaktığı zamanlarda olduğu gibi serindi hava.

Yarım saat kadar önce babasının önemli olduğunu söylediği bir yol işaretinin önünden geçmişlerdi. Tabelada SIDEWINDER GEÇİDİ diye yazıyordu. Babası kışın kar makinelerinin ancak buraya kadar gelebildiklerini anlatmıştı. Bundan sonra yol çok dikleşiyordu. Kışın yol o işaretten az önce gittikleri küçük Sidewinder kasabasından başlayarak kapanıyordu.

Şimdi bir işaretin önünden daha geçiyorlardı.

"Burada ne yazıyor anneciğim?"

"Yavaş giden araçlar sağ şeridi kullanacak diyor, yani bizi demek istiyor."

"Bizim kaplumbağa işini yapacak görürsün bak," dedi Danny.

"Umarım."

Yol şimdi sert dönemeçlerle yükseliyordu. Jack vitesi dörtten üçe, sonra da ikiye geçirdi. Kaplumbağa itiraz edip duruyor, aksırıp tıksırıyordu. Wendy'nin gözü hız göstergesine takılıp kalmıştı... altmış, kırk, yirmi...

"Benzin pompası," diye mırıldandı.

"Benzin pompası daha beş kilometre idare eder," dedi Jack.

Sağ yanlarındaki kayadan duvar birden kesilince önlerinde göz alabildiğine uzanan bir vadi gördüler. Yüz metrelik çamla kaplı bir uçurumdan sonra toprak dümdüzdü. Kayaların arasından sular akıyordu. Güzel ama sert dağlardı bunlar. Wendy onların yanılgı kabul etmeyeceklerini düşünüyordu. İçinde ürkütücü bir önsezi vardı.

Jack şimdi birinci vitese düşmüştü, kaplumbağanın motoru homurdana homurdana gidiyordu.

"Sidewinder'dan çıkalı beri beş araba bile görmedik," dedi Wendy. "Üstelik geçenlerden biri de otelin arabasıydı."

Jack başını salladı. "Otelin ötesinde buz tutmuş yerler olduğunu söylemişti Watson, yarın da yükseklere kar yağacakmış. Dağlardan geçmek zorunda olanlar daha kullanışlı yolları seçerler. Umarım Ullman bizi bekliyordur."

"Kilerin dolu olduğundan emin misin?"

"Öyle dedi. Hallorann'ın kileri sana teslim etmesini istiyor. Hallorann otelin aşçısı."

"Yaaa?" diye mırıldanan Wendy göstergeye baktı. Saatte on kilometreye düşmüşlerdi.

"İşte tepe," dedi Jack, üç dört yüz metre ilerisini göstererek.

"Oradan Overlook görünür. Kenarda durup arabaya bir soluk alma fırsatı vereceğim." Arkada battaniyeler üstünde oturan Danny'ye baktı. "Ne dersin doktor? Belki geyik falan görürüz, ha?"

"Olur baba."

Volkswagen güçlükle yol alıyordu. Jack arabayı yol kenarına çekerken gösterge beş kilometreye düşmüştü. El frenini çekti, vitesi boşa alıp motoru kapattı.

"Hadi gel," diyerek aşağı indi.

Manzarayı seyredecekleri yere doğru yürüdüler.

Wendy'nin soluğu kesilmişti birden. Bir an hiç soluk alamadı, gördüğü manzara onu şaşkına çevirmişti. Tepelerden birinin üzerindeydiler. Karşılarında daha yüksek bir dağ dimdik yükseliyor, batmaya başlamış olan güneş tepesini şimdi ancak bir gölge olarak ortaya çıkarıyordu. Tüm vadi önlerinde yayılıyordu; oraya gelene kadar tırmandıkları tepeler öylesine dimdik aşağıya iniyordu ki, Wendy geldikleri yola bakacak olursa midesinin bulanacağını ve kusacağını hissetti.

Bakışlarını uçurumdan güçlükle ayırıp Jack'in parmağıyla işaret ettiği yana baktı. Üzerinde bulundukları yolun bu dik tepeye kuzeye doğru hâlâ tırmandığını gördü. Ancak eskisi kadar dik değildi artık. Tepenin daha yukarılarında, sanki yamaca yapışmış gibi duran çamların ortalarında geniş bir yeşillik ve ortasında da otel vardı. Overlook. Oteli görünce Wendy rahat bir soluk aldı.

"Şahane bir yer Jack."

"Öyle. Ullman, Amerika'nın en güzel yeri olduğunu söyledi burasının. Sözlerine pek kulak asmadım ama yine de... hey Danny! Ne oldu Danny?"

Wendy birden başını çevirince korkusundan her şeyi unuttu bir anda. Oğluna doğru koştu. Danny korkuluk demirine yaslanmış otele bakıyordu, yüzü sapsarı kesilmişti. Gözlerinde bayılmak üzere olan bir insanın donuk bakışları vardı.

Wendy oğlunun yanında diz çöküp ellerini omuzlarına koydu.

"Danny, ne..."

Jack de yanına gelmişti. "İyi misin doktor?" Oğlanı hafifçe sarsınca çocuğun gözleri parıldadı biraz.

"İyiyim baba, bir şeyim yok."

"Ne oldu Danny?" diye sordu Wendy. "Başın mı döndü?"

"Hayır. Şey... düşünüyordum. Özür dilerim. Sizi korkutmak istemedim." Çocuk önünde diz çökmüş olan anne babasına bakıp gülümsedi. "Belki de güneşten oldu. Gözlerim kamaştı."

"Seni hemen otele götürüp biraz su verelim," dedi babası.

"Peki."

Ağır ağır yol alan kaplumbağadan ara sıra görünen Overlook'a bakıyordu. Kar fırtınasında gördüğü yerdi burası, tanıdık bir şeyin yapraklı halılarla döşenmiş koridorlarda kendisini kovaladığı yer. Tony'nin gelmemesi için onu uyardığı yer.

Buradaydı. Buradaydı. Litak her neyse, buradaydı işte.

9

Duruma Bakış

Ullman kendilerini otelin eski biçim geniş kapılarının önünde bekliyordu. Jack'in elini sıkıp Wendy'ye başıyla soğuk bir selam verdi. Belki de içeri girerlerken salondaki bakışların bir anda

basit bir denizci giysisi içindeki sarı saçları omuzlarına dökülmüş bu genç kadına çevrildiğini fark etmişti. Eteği dizkapağının iki üç parmak üstünde olmasına rağmen bacaklarının güzel olduğunu anlamak için daha fazlasını görmek gerekmiyordu.

Ullman yalnızca Danny'ye karşı yakınlık gösteriyordu, ama Wendy buna alışkındı zaten. Danny'de büyükleri çeken bir şey vardı.

Ullman eğilip Danny'ye elini uzattı. Danny gülümsemeden ciddi ciddi sıktı adamın elini.

"Bu, oğlum Danny," dedi Jack. "Karım Winifred."

"Sizlerle tanıştığıma sevindim. Kaç yaşındasın bakalım Danny?"

"Beş, efendim."

"Daha şimdiden efendim, ha?" Ullman gülümseyerek baktı Jack'e. "Çok terbiyeli bir çocuk."

"Elbette."

"Memnun oldum Bayan Torrance." Aynı biçimde eğildi Wendy'nin önünde de. Wendy bir an için adamın elini öpeceğini sandı. Elini uzattı. Ullman kadının elini iki eli arasında sıktı. Elleri küçük, kuru ve kaygandı. Wendy pudralanmış olduğunu düşündü.

Otelin salonunda bir kaynaşma vardı. Yüksek arkalıklı eski biçim koltukların hemen hepsi doluydu. Ellerinde bavullarla hademeler koşuşup duruyorlardı. Kasanın bulunduğu yanda müşteriler bir kuyruk oluşturmuştu.

Sağ yanda, sıkıca kapatılmış ve önüne iple bir engel çekilmiş çift kanatlı yüksek kapıya doğru eski biçim bir şöminede çam kütükleri yanıyordu alev alev. Şöminenin yanındaki bir divanın üzerinde üç rahibe vardı. Çantaları yanlarındaydı, gülerek konuşuyorlar, kasanın önündeki kalabalığın azalmasını bekliyorlardı. Wendy rahibelere bakarken kadınlar birden neşeli bir kahkaha koyuverdiler. Wendy de gülümsedi, üçü de altmış yaşının üzerindeydiler.

"Sezonun son günü," diyordu Ullman. "Kapanış günü. Hep böyle gürültülü olur. Sizi saat üçte bekliyordum Bay Torrance."

"Volkswagen'ime eğer isterse biraz inatçılık etmek için zaman tanımak istiyordum, ama neyse ki, huysuzluk etmedi."

"Çok iyi. Biraz sonra üçünüzü birden otelde şöyle bir dolaştırmak istiyorum, Dick Hallorann da Bayan Torrance'a Overlook'un mutfağını gezdirecek. Ama korkarım ki..."

Memurlardan biri yanlarına geldi.

"Özür dilerim Bay Ullman..."

"Ne var? Ne oluyor?"

"Bayan Brant," dedi memur. "Hesabını American Express kartıyla ödemek istiyor. Geçen yıldan beri American Express kartını kabul etmediğimizi söyledim, ama inat..." Bakışlarını Torrance ailesine kaydırdı ve sustu. Omuzlarını silkti.

"Ben bakarım."

"Teşekkür ederim Bay Ullman." Otel kâtibi uzun kürk mantolu dev gibi bir kadının bağıra çağıra konuştuğu vezneye döndü.

"1955'ten beri gelirim Overlook'a," diyordu kadın. "İkinci kocam o can sıkıcı rok alanında kalp krizi geçirip öldükten sonra bile geldim, kendisine o gün güneşin yakıcı olduğunu da söylemiştim hem de. Her zaman American Express kartlarıyla ödedim hesabımı, isterseniz polis çağırın. Kovdurun beni buradan! American Express kartından başka bir şeyle ödemeyeceğim hesabımı. Bakın bir daha söylüyorum..."

"Özür dilerim," dedi Bay Ullman.

Adamın salondan geçip Bayan Brant'in koluna hafifçe dokunmasını, kadının kendisine yönelttiği yakınmalarını ellerini iki yana açarak dinlemesini seyrettiler. Ullman ilgiyle dinliyor, başını sallıyordu. Kadın otel kâtibine dönerek yüksek sesle, "Neyse ki, koca otelde insanın derdini anlayacak biri varmış!" diye söylendi.

Kadının kalın kürk mantosunun omzuna bile gelmeyen Ullman, yine hafif sesle bir şeyler mırıldanarak kadını kolundan tutup bürosuna doğru götürdü.

"İşe bak be!" dedi, Wendy. "Adam aldığı parayı gerçekten hak ediyor."

"Ama o kadını sevmiyordu ki," diye Danny atıldı hemen. "Sanki ondan hoşlanıyormuş gibi davranıyordu."

Jack oğluna bakıp sırıttı. "Doğru söyledin doktor. Ama dalkavukluk dünyanın çarklarını yağlayan tek şeydir."

"Dalkavukluk nedir?"

"Dalkavukluk babanın beğenmediği halde yeni sarı pantolonumu beğendiğini ya da beş kilo zayıflamaya ihtiyacım olmadığını söylemesidir," dedi Wendy.

"Anladım. Eğlence için yalan söylemek yani?"

"Onun gibi bir şey işte."

Danny annesine dikkatle bakıyordu. "Sen güzel bir kadınsın anne," dedi. Hep birlikte güldüler.

"Ullman bana pek yağcılık yapmadı," dedi Jack. "Çocuklar hele şu pencerenin yanına gelin. Bu kılıkta salonun ortasında durmak hoşuma gitmiyor. Kapanış gününde burada kimsenin olmayacağını sanıyordum. Yanılmışım."

"Çok yakışıklısın," dedi karısı, gülüştüler, Wendy eliyle ağzını kapattı. Danny hâlâ bir şey anlamamıştı ama her şey çok iyiydi.

Birbirlerini seviyorlardı. Danny burasının annesine başka bir yeri, mutlu olduğu bir yeri anımsattığını düşünüyordu. O da annesi kadar mutlu olmak isterdi burada; Tony'nin gösterdiği şeylerin hepsinin gerçekleşmediğini söylüyordu kendi kendine.

Dikkatli olacaktı. Litak denilen şeyden kaçınacaktı. Ama zorunlu olmadıkça ağzını açıp bir şey de söylemeyecekti anne babasına.

Mutluydular çünkü, gülüyorlardı ve kötü düşünceler yoktu akıllarında.

"Şu manzaraya bak," dedi Jack.

"Şahane! Danny bak!"

Ama Danny pek bir özellik göremiyordu. Başı döndüğü için yüksek yerlerden hoşlanmazdı. Geniş terasın önünde çok iyi bakımlı bir çimenlik uzanıyordu, daha ötede de dikdörtgen biçiminde bir yüzme havuzu. Havuzun başında küçük bir tabela vardı. KAPALI.

Danny DUR, ÇIKIŞ, PİZZA gibi KAPALI tabelasını da okuyabiliyordu.

Havuzun ötesinde taşlık bir yol küçük çam ağaçları arasında kayboluyordu. Burada okuyamadığı bir tabela daha vardı. ROK.

Altında da bir ok.

"R, O, K nedir baba?"

"Bir oyun," dedi Jack. "Krikete benzer ama çimen yerine küçük taşlarla kaplı bir alanda oynanır, bilardo gibi. Çok eski bir oyundur Danny. Burada turnuvalar düzenlenirmiş."

"Kriket sopasıyla mı oynanır?"

"Hayır. Ona benzer bir tokmakla oynanır. Sapı daha kısadır ve tokmağın iki başı vardır. Bir yüzü tahta diğeri sert kauçuktan."

(Çık dışarı bok herif!)

"İstersen sana oynamayı öğretirim," diyordu babası.

"Olabilir." Danny'nin o garip ifadesiz sesi anne babasının birbirlerine bakışmalarına neden oldu. "Ama hoşlanacağımı sanmıyorum."

"Hoşlanmazsan oynamazsın doktor. Tamam mı?"

"Tamam."

"Hayvan sever misin?" diye söze karıştı Wendy. "Bak burada hayvan biçiminde budanmış şimşirler var." Rok alanına giden yolun başında çeşitli biçimlerde hayvanlar vardı gerçekten. Gözleri keskin olan Danny bir tavşan, bir köpek, bir inek ve üçlü bir aslan grubu seçebiliyordu.

"Bu hayvanlar Al Amca'nın aklına benim bu işe uygun olduğumu getirmiş," dedi Jack. "Kolejdeyken bir peyzaj mimarının yanında çalıştığımı biliyordu. Bir kadının bahçesinde ben de böyle hayvanlar yapmıştım."

Wendy elini ağzına götürüp güldü.

"Ne sandın, en az haftada bir bahçesini budardım," dedi Jack.

"Hadi hadi, şişinme şimdi." Wendy yine güldü.

"Bahçesi güzel miydi baba?" Annesi de babası da güldüler bunun üzerine. Hele Wendy o kadar çok gülmüştü ki, gözlerinden akan yaşları silmek için çantasından mendilini çıkardı.

(Sinsice yükselir, demişti Watson. Aklın fikrin hep kazanda olmalı, yoksa birden kendinizi Ay'da bulursunuz.)

Şaşkın şaşkın baktılar yüzüne. Jack'in tebessümü silinmişti.

"Baba?" dedi Danny.

Çok uzaklardan geliyormuş gibi gözlerini kırpıştırarak baktı karısıyla oğluna. "Şimşirler büyüyünce biçimlerini kaybederler, bu yüzden haftada bir tıraş etmek gerekir Danny. Ama hava soğuyunca büyümezler artık."

"Bir de çocuk bahçesi var," dedi Wendy. "Benim talihli yavrum."

Çocuk bahçesi hayvanların da ötesindeydi. Beş altı tane salıncak, çimento borulardan yapılma bir tünel, bir kum bahçesi, Overlook'un tam bir eşi olan küçük bir model...

"Beğendin mi Danny?" diye sordu Wendy.

"Elbette." Danny olduğundan daha memnun görünmeye çalışıyordu.

"Çok güzel."

Çocuk bahçesinin ardından tel örgü bir çit, onun ardından da otele gelen asfalt yol görünüyordu. Daha arkada vadi öğleden sonrasının sisli parıltısında uzanıp gidiyordu. Daha aşağıda Sidewinder Geçidi ve çok uzaklarda da Boulder'a kadar yılan gibi kıvrıla kıvrıla uzanan yol vardı. Bütün kış boyunca kapalı olan yol. Danny boğulacakmış gibi hissetti kendini.

Bayan Brant otelden tatmin olmuş bir ifadeyle çıktı. Az sonra sekiz bavulunu taşıyan iki çocuk kadının ardından yürüdüler.

Danny pencereden bakınca gri üniformalı bir şoförün kadının kocaman gümüş renkli arabasını kapının önüne getirdiğini, inerken kadına selam verdiğini, sonra da koşup bagajı açtığını gördü.

Bazı zamanlarda olduğu gibi birden kadının aklından geçen bir düşünceyi okudu. Kalabalık ve gürültülü, çok renkli yerlerde böyle birden tek bir düşünceyi yakalayabiliyordu.

(Onun pantolonunun içine bir girebilsem.)

Bavullar arabaya yerleştirilirken Danny de kaşlarını çatmıştı. Kadın gri üniformalı adama dikkatle bakıyordu. Neden o adamın

pantolonuna girmek istemişti acaba? O uzun kürküne rağmen üşüyor muydu yoksa? Eğer üşüyorsa neden kendi pantolon giymemişti? Danny'nin annesi bütün kış boyunca pantolon giyerdi.

Gri üniformalı adam bagajı kapattı ve kadının arabaya binmesine yardım etti. Danny kadının adamın pantolonu konusunda bir şey söyleyip söylemeyeceğini merak etti, ama kadın yalnızca gülümseyerek bir dolar bahşiş verdi adama. Az sonra da direksiyonun başına geçmiş, kocaman gümüş renkli arabayı sürüyordu.

Annesine Bayan Brant'in neden o adamın pantolonuna girmek istediğini sormak istedi ama sonra vazgeçti bundan. Bazı sorular insanın başına dert açardı. Daha önce de başına gelmişti.

Oturdukları küçük koltukta aralarına sıkıştı ve çevresindeki insanları seyretmeye başladı. Annesiyle babasının mutlu olmalarına ve birbirlerini sevmelerine seviniyordu. Ama yine de biraz korkuyordu. Elinde değildi.

10

Hallorann

Aşçı, Wendy'nin otelin mutfak bölümünde görmeyi umduğu tipe hiç uymuyordu. Bir kere böyle birine ancak *şef* denilebilirdi, aşçı gibi alçaltıcı bir sözcük kullanılmamalıydı.

Aşçılık ancak kendisinin evindeki mutfağında eline geçeni bir tencereye atıp yaptığı işti. Ayrıca New York Sunday Times gazetesinde ilanlar veren Overlook gibi bir yerin mutfak sihirbazı ufak tefek, tombul, beyaz yüzlü, bir komedi oyuncusu gibi ince bıyıklı, kara gözlü, Fransız şiveli biri olmalıydı.

Hallorann'ın gözleri karaydı, hepsi o kadar. Ağarmaya yüz tutmuş kıvırcık saçlı, uzun boylu bir zenciydi. Yumuşacık güneyli şivesiyle konuşuyor ve 1950'den kalma, takma olduğu anlaşılan pırıl pırıl beyaz dişlerini ortaya çıkaracak kadar çok ve sık gülü-

yordu. Wendy'nin babasının da aynı dönemde Sears Roeback kataloğundan ısmarladığı böyle bir takım takma dişi vardı, yemek yerken birden dişlerini ağzından çıkarıp Wendy'yi güldürürdü... annesi ya telefona ya da mutfağa gittiği zamanlar.

Danny mavi giysili bu kara deve baktı. Sonra Hallorann kendisini kucağına alıp da, "Bütün kış burada mı kalacaksın sen?" deyince gülümsedi.

"Evet," dedi utanarak.

"Olmaz. Sen benimle Saint Pete'e gelip yemek yapmasını öğreneceksin ve her gece deniz kıyısında pavurya arayacaksın, tamam mı?"

Danny sevinçten kıkırdayarak başını salladı. Hallorann çocuğu yere bıraktı.

"Kararını değiştirecek olursan çabuk ol. Yarım saat sonra arabadayım. Ondan iki buçuk saat sonra da Denver'da Stapleton Havalimanı'nın 32 numaralı çıkış kapısında bulabilirsin beni. Ondan üç saat sonra da Miami Havalimanı'ndan bir araba kiralayıp doğruca güneşler içinde kavrulan Saint Pete'e gideceğim. Mayomu giydim mi, karda sıkışıp kalan herkese nanik yapacağım. Anladın mı şimdi evlat?"

"Evet efendim," diye gülümseyerek cevap verdi Danny.

Hallorann, Jack'le Wendy'ye döndü. "Akıllı bir oğlunuz var."

"İyi çocuktur." Jack elini uzattı. "Ben Jack Torrance'ım, bu da karım Winifred. Danny'yle tanıştınız zaten."

"Büyük bir zevk duydum bundan hem de. Siz Winnie misiniz, yoksa Freddie mi bayan?"

"Wendy diye çağırırlar," diyerek gülümsedi Wendy.

"İkisinden de iyi bu. Şöyle geçelim. Bay Ullman sizi gezdirmemi istedi, ben de her yeri gezdireceğim." Başını sallayıp alçak sesle, "Ondan kurtulacağıma seviniyorum doğrusu," dedi.

Hallorann kendilerini Wendy'nin o güne kadar gördüğü en büyük mutfağa sokmuştu. Pırıl pırıldı ortalık. Her şey cilalanmış, parlatılmıştı, ayna gibi. Yalnızca büyük değil, ürkütücüydü de. Kendisi Hallorann'ın yanında yürürken, mutfaktan pek anlama-

yan Jack'le Danny geride kalmışlardı. Duvarda uzun bir tahta üzerinde çeşitli kesici aletler vardı. Ekmek kesme tahtası Boulder'daki evlerinin mutfağı boyundaydı. Bir duvara yerden tavana kadar paslanmaz çelikten tencereler ve tavalar dizilmişti.

"Buraya her girişimde yolumu kaybetmemek için arkamda iz bırakmalıyım," dedi Wendy.

"Sizi ürkütmesin bu büyüklüğü, büyük olmasına büyük ama yine de mutfak sonuçta. Bu gördüklerinizin çoğuna el bile sürmeyeceksiniz. Temiz tutun yeter, başka bir şey istemiyorum. Sizin yerinizde olsam bu ocağı kullanırdım. Hepsi üç tanedir ama en küçüğü budur."

İçinden, en küçüğü ha, diyerek korkuyla baktı Wendy. On iki ocak, iki fırın, bir büyük fırın, tabakların ısıtıldığı bir bölüm ve bir milyon düğme...

"Gazocağıdır," dedi Hallorann. "Gazocağı kullandın mı hiç Wendy?"

"Evet..."

"Ben gazı çok severim." Düğmelerden birini çevirdi. Hemen bir alev sıçradı ortaya. Alevi kıstı. "Pişirdiğim yemeği ısıtan gazı görmek isterim ben. Ocak düğmeleri şunlar, fırın düğmeleri de işaretli zaten. Ben en iyi ısıttığı için ortadaki fırını kullanırım. Ama sen hangisini istersen kullan, önemi yok. Yenecek her şeyin bir listesi de burada. Görüyor musun?"

"İşte anne!" Danny koşup iki yüzü yazılı iki parça kâğıdı getirdi.

"Aferin," diyen Hallorann çocuğun saçlarını okşadı. "Benimle Florida'ya gelmek istemediğinden emin misin? Yeryüzündeki en lezzetli karides tavasını öğretirdim sana."

Danny eliyle ağzını kapatıp gülerek babasının yanına döndü.

"Burada üçünüz için bir yıllık yiyecek var. Bir kilerimiz, büyük bir derin dondurucumuz, sebze dolaplarımız, iki buzdolabımız var. Gelin göstereyim."

Bundan sonraki on dakika Hallorann dolaplar açtı, kapılar açtı, Wendy'nin yaşamında görmediği kadar yiyeceği gösterdi.

Yiyecek bolluğu Wendy'yi şaşırtmış ama içini pek rahat ettirmemişti. Kar yağdığı zaman buradan Sidewinder'a gitmek bir saatlik bir iş değil, büyük bir harekât olacaktı. Bu bomboş dev gibi otelde oturacaklar, perilerin kendilerine bıraktıkları yiyecekleri tüketeceklerdi Vermont'ta, Danny kolunu kırdığı zaman (Jack, Danny'nin kolunu kırdığı zaman) telefonun üzerindeki karta bakıp ilkyardım numarasını çevirmişti hemen. On dakika sonra gelmişlerdi. O küçük kart üzerinde başka numaralar da vardı. Beş dakika içinde bir polis arabası, ondan çok daha az zamanda da itfaiye gelirdi telefonu açınca. Elektrikle giderse ya da duş akmazsa çağıracak insanlar vardı orada. Ya da televizyon bozulursa. Ama burada Danny yine bir nöbete tutulur ve dili boğazını tıkarsa ne olacaktı?

(Ne biçim bir düşünce bu Tanrım!)

Ya yangın çıkarsa? Ya Jack asansör boşluğuna düşüp kafasını kırarsa? Ya...

(Ya çok güzel günler geçirirsek? Yeter artık, bırak bunları Winifred!)

Hallorann onları önce büyük derin dondurucuya soktu. İçeri girince ağızlarından buhar çıkıyordu. Kış buraya çoktan gelmişti.

Plastik torbalarda her biri kiloluk sucuklar. On beş yirmi torba. Tahta duvardaki çivilere asılmış donmuş kırk tavuk. Jambonlar. Tavukların altında on büyük bonfile, domuz pirzolası, bir koyun budu.

"Koyun budu sever misin doktor?" diye sordu Hallorann.

"Severim," dedi Danny. Hiç tatmamıştı o güne kadar.

"Sevdiğini biliyordum. Soğuk bir gecede iki parça koyun eti kadar güzel bir şey yoktur. Mideye rahatlık verir."

Arkalarından Jack merakla sordu. "Ona doktor dediğimizi nereden biliyorsunuz?"

Hallorann döndü. "Efendim?"

"Danny'ye. Ona ara sıra doktor deriz. Televizyondaki çizgi filmdeki gibi."

"Eh, doktora benzer bir hali de yok değil." Danny'ye bakıp göz kırptı. "Eh, ne haber doktor?"

Danny güldü, sonra Hallorann ona açıkça bir şey söyledi.

(Florida'ya gelmek istemediğinden emin misin doktor?)

Çok açıkça ama. Her sözcüğü duymuştu. Hallorann'a baktı, şaşkın ve korkarak. Hallorann gözünü kırpıp yiyeceklere döndü.

Wendy aşçının geniş sırtına, sonra oğluna baktı. Aralarında bir şey, kendisinin anlayamadığı bir şey geçmiş gibiydi.

"Bu çekmecede on kilo tereyağı var."

"Gerçek tereyağı mı?" diye sordu Jack.

"En iyisi hem de."

"Ben çocukluğumdan beri tereyağı yemedim."

"Öyleyse burada margarini arayana kadar yiyeceksin demektir. Bu kutuda ekmeğiniz var. Otuz somun beyaz, yirmi somun kara. Overlook'ta ırk dengesini korumaya dikkat ederiz. Elli somunun yetmeyeceğini biliyorum ama un falan olduğu için, her gün donmuş ekmek yerine taze ekmek yemek iyidir derim ben. Burada da balıklarınız var. Beyni geliştirir, değil mi doktor?"

"Öyle mi anne?"

"Bay Hallorann öyle diyorsa öyledir." Wendy gülümsedi.

Danny burnunu kıvırdı. "Ben balık sevmem."

"Yanlış," dedi Hallorann. "Sen şimdiye kadar seni seven bir balığa rastlamamışsın. Bu balıklar seni çok sevecekler. Beş kilo uskumru, beş kilo somon, on beş kutu tonbalığı..."

"Tonbalığını severim."

"Ve beş kilo da denizlerde yaşamış en tatlı levrek. Bahar gelince görürsün bak yaşlı..." Bir şey unutmuş gibi parmaklarını şaklattı. "Benim adım neydi ha? Birden unutuverdim."

"Bay Hallorann," dedi Danny gülerek. "Dostlarınız Dick derler size."

"Tamam. Sen de dostum olduğuna göre Dick diyebilirsin."

Yürümeye devam ederlerken Wendy'yle Jack şaşkın şaşkın birbirlerine baktılar. Hallorann'ın ilk adını söyleyip söylemediğini anımsamaya çalışıyorlardı.

"Bunu da özel olarak sizin için koydum, umarım seversiniz."

"Çok teşekkür ederiz, ama zahmete girmişsiniz," dedi Wendy.

Kırmızı kurdeleyle sarılmış on kiloluk bir hindi vardı önlerinde.

"Şükran Günü'nde hindi yemeden olmaz. Hadi şimdi zatürree olmadan çıkalım buradan."

Kilerde daha neler yoktu ki? Yüz kutu süttozu (Hallorann, Wendy'ye yollar kapanana kadar çocuğa Sidewinder'dan taze süt almasını salık verdi), altı kiloluk beş torba şeker, sebze, pirinç, odaya güz kokusu veren bir fıçı taze elma, kuru üzüm, erik, kayısı ("Ah, mutlu olmak için bağırsakların da düzenli çalışması gerek," diyen Hallorann'ın kahkahası kilerde çınlamıştı), patates, soğan, turp ve lahana.

Dışarı çıktıklarında Wendy söyleyecek tek söz bulamadı. Haftada yiyeceğe otuz dolar harcadıktan sonra böyle bir kiler görmek kendisinde konuşacak hal bırakmamıştı.

Saatine bakan Hallorann, "Biraz geç kaldım, o yüzden buzdolaplarına falan yerleştikten sonra bakarsınız," dedi. "Peynir, süt, maya, pasta, daha olgunlaşmamış birkaç hevenk muz..."

"Yeter!" Wendy gülerek elini kaldırdı. "Bunları aklımda tutmama olanak yok zaten. Harika. Ortalığı temiz tutacağıma söz veriyorum."

"Benim tek istediğim de bu zaten," dedi Hallorann. Jack'e döndü. "Bay Ullman farelerden söz etti mi size?"

"Tavan arasında olabileceğini söyledi. Bay Watson da bodrumda bulunabileceğini söylüyordu. Aşağıda birkaç ton kâğıt var ama hiç parçalanmış bir kâğıda falan rastlamadım."

Başını alayla iki yana sallayan Hallorann, "Ne kadar ağzı kalabalık bir herif değil mi?" dedi.

"İlginç bir tip."

Overlook'un yemek salonuna açılan kapıdan geçerlerken Hallorann, "Çok yazık," diye devam etti. "Çok zaman önce zengin bir aileydiler. Burasını Watson'ın dedelerinden biri yaptırmış."

"Ullman anlattı."

"Sonra ne olmuş?" diye atıldı Wendy.

"İdare edememişler. Sözünü ağzına tıkamadığınız takdirde Watson günde iki kez anlatır hikâyesini. Burası kafasını biraz bozdu sanırım. İki oğlu varmış ve biri otel yapılırken buralarda bir kazada ölmüş, 1908'de falan. Karısı da hastalıktan ölmüş. Yaşlı adamla küçük oğlu kalmışlar. Sonunda adamcağız kendi otelinde kapıcılık yapmak zorunda kalmış."

"Yazık," dedi Wendy.

"Peki, burayı yaptıran o yaşlı adama ne olmuş?" diye sordu Jack.

"Yanlışlıkla parmağını elektrik prizine sokmuş. Büyük Buhran yıllarında burası on yıl süreyle kapanmadan az önce, 1930'larda falan. Her neyse, Jack fareler için mutfağa da göz kulak olursan sevinirim. Ortalıkta izlerine rastlarsan kapan kullan, sakın zehir kullanma olmaz mı?"

Jack gözlerini kırpıştırdı. "Elbette. Mutfağa fare zehiri koymak kimin aklına gelir!"

Hallorann alay edercesine güldü. "Bay Ullman'ın. Geçen yılki parlak fikriydi bu. Ben de ona, iyi ama Bay Ullman, ya açılış gecesi verdiğimiz şölende herkes birden hastalanırsa ve doktor da gelip, Ullman ne yaptın böyle, Amerika'nın en zengin seksen kişisini fare zehiriyle temizledin derse ne cevap verirsin diye sordum."

Jack başını geriye atıp kahkahayı bastı. "Peki, Ullman ne dedi buna?"

Hallorann dilini ağzının içinde dolaştırdı. "Çabuk kapan al Hallorann dedi, ne diyecek?"

Bu kez hepsi, hatta şakayı pek anlamayan Danny bile güldü.

Yemek salonu boşalmıştı, beyaz örtülü masaların üzerine şimdi saydam plastik örtüler yayılmıştı. Sezon için yuvarlanıp katlanan halı nöbetçi gibi bir köşede duruyordu.

Geniş salonun bir köşesindeki iki yana açılan kapıların üstünde altın harflerle *Colorado Barı* yazıyordu.

Jack'in bakışını izleyen Hallorann, "İçkiyi seven bir insansan umarım kendi içkini getirmişsindir," dedi. "Burada bir tek şişe bile bulamazsın. Dün gece çalışanların partisi vardı. Ben de içlerinde olmak üzere burada çalışan ne kadar insan varsa bugün herkesin başı ağrıyor."

"Ben içmem," dedi Jack kısaca. Salona döndüler.

Mutfakta geçirdikleri yarım saat içinde kasanın önü epey boşalmıştı. Yakında artık alışacakları ıssızlığa bürünüyordu uzun salon. Yüksek arkalıklı koltuklar da boşalmıştı. Ateşin başında oturan rahibeler de gitmişler, alev alev yanan kütükler kömürleşmişti. Wendy dışarı bakınca parkta beş altı arabanın kalmış olduğunu gördü.

Volkswagen'lerine atlayıp Boulder yoluna... ya da herhangi bir yere gidiyor olmayı isterdi şimdi.

Jack çevresine bakınıyordu ama Ullman görünürlerde yoktu.

Sarı saçları ensesinde toplanmış olan genç bir hizmetçi kız yanlarına geldi.

"Eşyaların kapının önünde Dick."

"Teşekkür ederim Sally." Kızı alnından öptü. "İyi bir kış geçirmeni dilerim. Evleneceğini duydum."

Kız kalçalarını sallayarak uzaklaşırken Torrance'lara döndü.

"Uçağı kaçırmamak için acele etmem gerek. Size mutluluklar dilerim."

"Teşekkür ederiz," dedi Jack. "Çok iyi davrandın bize karşı."

"Mutfağına iyi bakacağına söz veriyorum," dedi Wendy. "Florida'da keyfine bak."

"Hep bakarım zaten." Hallorann eğilip Danny'ye baktı. "Son bir fırsat sana dostum. Florida'ya gelmek ister misin?"

"İstemem," dedi Danny gülümseyerek.

"Pekâlâ öyleyse. Eşyalarımı arabama taşımaya yardım eder misin?"

"Annem izin verirse."

"Taşıyabilirsin," dedi Wendy. "Ama önce ceketini ilikleyelim."

Bir de baktı ki, Hallorann ondan önce davranmış, düğmeleri ilikliyordu bile.

"Şimdi gönderirim," dedi Hallorann.

"Çok iyi." Wendy arkalarından kapıya çıktı. Jack hâlâ Ullman'ı arıyordu. Overlook'un son müşterileri de hesaplarını görmüşlerdi.

11

Işıltı

Kapının dışında dört parça eşya vardı. Eski, yıpranmış suni timsah derisinden üç bavul, bir de fermuarlı büyük bir çanta.

"Sen şu çantayı taşıyabilirsin sanırım," dedi Hallorann.

Bavullardan birini koltuğunun altına sıkıştırıp diğer ikisini iki eline aldı.

"Elbette." Danny iki eliyle çantayı kavrayıp aşçının ardından merdivenlerden indi. Çantanın ağır geldiğini belli etmemek için sesini çıkarmamaya çalışıyordu.

Sert bir sonbahar rüzgârı çıkmıştı. Park yerinde ıslıklar çalarak dolanıyor, Danny fermuarlı çantayı dizlerine çarparak taşırken gözlerini kısıyordu. Yerdeki birkaç yaprak bir hafta önce uykusundan uyandığı zaman Tony'nin gitmemesini söyleyen sesini anımsatmıştı ona.

Hallorann çantaları bej renkli Plymouth'unun bagajının önüne bıraktı. "Kiralık araba," dedi Danny'ye. "Pek işe yaramaz. Benim 1950 Cadillac'ım Florida'da. Bu dağ yollarına dayanamayacağı için orada bırakıyorum. Yardım ister misin?"

"İstemem, taşıyabiliyorum efendim." Son birkaç adımı da ses çıkarmadan tamamlayıp çantayı derin bir soluk çıkararak ötekilerin yanına koydu.

"Aferin," dedi Hallorann. Mavi ceketinin cebinden anahtarını çıkarıp bagaj kapağını açtı. "Sende bir ışıltı var oğlum. Esaslı bir

önsezi. Bütün yaşamım boyunca böyle güçlüsünü görmemiştim. Bu ocakta altmışıma bastım hem de."

"Efendim?"

"Üstün bir yanın var." Hallorann çocuğa döndü. "Ben buna ışıltı adını veririm. Büyükannem öyle derdi. Onda da aynı şey vardı. Senin kadar bir çocuktum, mutfakta karşı karşıya oturur ve hiç ağzımı açmadan uzun uzun konuşurduk."

"Sahi mi?"

Hallorann, Danny'nin açık ağzına, açlık dolu yüz ifadesine bakıp gülümsedi. "Gel de biraz arabada oturalım. Seninle konuşmak istiyorum." Bagaj kapağını kapattı.

Overlook'un salon penceresinden Wendy oğlunun Hallorann'ın arabasına bindiğini gördü. Hallorann da direksiyon başına geçmişti. Korktu birden. Jack'e oğullarını gerçekten Florida'ya götürmek istediğini, kaçırmak üzere olduğunu söylemek için ağzını açtı. Ama araba hareket etmemişti, yalnızca oturuyorlardı içinde. Oğlunun küçücük başının yaşlı adamın iri başına çevrilmiş olduğunu görebiliyordu. Tıpkı televizyonda ilgisini çeken bir şeye bakıyormuş gibi bakıyordu adama. Hâlâ Ullman'ı aramakta olan Jack durumun farkında değildi. Wendy endişeli bakışlarla arabayı gözetleyerek sesini çıkarmadı. Neler konuşuyorlardı acaba? Danny'nin böylesine dikkat kesilmesine yol açan neler söylüyordu Hallorann?

"Yalnızca kendinin öyle olduğunu sandığından epey yalnızlık çekiyor olmalısın?" diyordu yaşlı adam.

Yalnızlığı kadar korku da hisseden Danny başını salladı. "İlk rastladığınız insan ben miyim?"

Hallorann güldü. "Hayır evlat. Ama en güçlüsüsün sen."

"Böyle olan çok insan var mı öyleyse?"

"Hayır, ama insan yine de birkaçına rastlıyor. Birçok insan ara sıra bu ışıltıya sahip olur. Farkında bile değillerdir bunun. Karılarının keyifsiz olduğu günler ellerinde çiçeklerle gelirler evlerine, hiç çalışmadıkları halde sınavlarda başarılı olurlar, bir odaya girdikleri anda orada bulunanların neler hissettiklerini

bilirler. Elli altmış kişiye rastladım bugüne kadar. Ama gerçekten ışıltıya sahip olduklarını bilen ancak sekiz on kişi gördüm."

"Vay canına!" dedi Danny. Bir süre düşündü. "Bayan Brant'i tanıyor musunuz?" diye sordu sonra.

"Brant mi?" diye küçümseyerek sordu Hallorann. "Onda ışıltı falan yok. Her akşam yemeğini üç dört kere geri gönderir mutfağa."

"Işıltı olmadığını biliyorum. Peki, gri üniformalı görevliyi biliyor musunuz?"

"Mike mı? Elbette biliyorum Mike'ı. Ne olmuş peki?"

"Bay Hallorann, Bayan Brant neden o adamın pantolonunun içine girmek istesin?"

"Neden söz ediyorsun evlat?"

"Kadın ona bakarken pantolonunun içine girmek istediğini düşünüyordu, ben de..."

Ama sözüne devam edemedi. Hallorann başını geriye atmış ve öylesine bir kahkaha koyuvermişti ki, oturdukları koltuk bile titremişti gülüşünden. Danny şaşkın şaşkın gülümsedi. Gülme krizi hafifleyince Hallorann ceketinin üst cebinden teslim bayrağı boyunda ipekli beyaz bir mendil çıkarıp gözlerini kuruladı.

"Oğlum, sen on yaşına basmadan insanlığın her şeyini öğreneceksin bu gidişle. Ama sana gıpta edip etmediğimi pek bilemiyorum doğrusu."

"İyi ama Bayan Brant..."

"Ona aldırış etme. Annene de bir şey sorma sakın. Canı sıkılır yoksa, bilmem anlatabiliyor muyum?"

"Evet efendim." Çok iyi anlıyordu hem de. Geçmişte annesinin canını sıkmıştı bazı sorularıyla.

"Bayan Brant kötü niyetli yaşlı bir kadın, bu kadarını bilmen yeter." Danny'ye dikkatle baktı. "Sen ne kadar güçlüsün acaba doktor?"

"Efendim?"

"Gücünü bir göster bakayım. Bana bakıp bir şeyler düşün. Sandığım kadar güçlü olup olmadığını merak ediyorum."

"Ne düşüneyim?"

"Ne olursa olsun, yalnızca kendini iyice toparlayıp düşün."

"Pekâlâ."

Danny bir an durakladı, düşüncelerini toparladı ve Hallorann'a yöneltti. Daha önce böyle bir şey yapmamıştı. En son anda içgüdüsel olarak Bay Hallorann'ın canını yakmak istemediği için düşüncenin gücünün birazını köreltmişti. Yine de düşüncesi kendinin bile inanmadığı bir güçle yayından kurtulan ok gibi fırladı beyninden.

(Umarım bir zarar vermem ona.)

Düşündüğü de şuydu:

(Merhaba Dick!)

Hallorann gözlerini kırparak oturduğu yerde geriye savruldu. Dişleri birbirine çarpmış, altdudağı kanamaya başlamıştı. Eller içgüdüsel bir hareketle göğsüne kadar yükseldi, sonra yine kucağına indi. Gözkapakları denetimden kurtulup kendiliklerinden açılıp kapanmaya başladı. Danny'nin ödü patlamıştı.

"Bay Hallorann? Dick? Hasta mısınız?"

"Bilmiyorum." Hallorann hafifçe gülümsedi. "Yemin ederim bilmiyorum. Ama oğlum, sen bir tabancasın."

"Özür dilerim," dedi Danny, daha da korkmuş olarak. "Babamı çağırayım mı?"

"Hayır, hayır, düzeliyorum işte. Bir şeyim yok Danny. Otur oturduğun yerde. Biraz aklım karıştı, hepsi o kadar."

"Bütün gücümle düşünmedim," diye itiraf etti Danny. "Son dakikada korktum."

"Talihim varmış desene... Yoksa beynim kulaklarımdan dışarı akacaktı." Danny'nin yüzündeki korkulu bakışı görünce gülümsedi.

"Bir şey olmadı merak etme. Sen kendini nasıl hissettin?"

"Nolan Ryan'mışım da, hızlı bir top atıyormuşum gibi geldi bana."

"Beyzbol seviyorsun demek?"

"Babamla ben Angels takımını tutarız. Doğuda Red Soxıu, batıda da Angels'ı. Dünya kupasında Red Sox'la Cincinnati maçı-

nı gördük. O zaman çok küçüktüm, babam da şeydi..." Danny'nin yüzü sıkıntıyla karardı.

"Neydi Danny?"

"Unuttum." Emmek için başparmağını ağzına sokarken vazgeçti, bebek numarasıydı bu.

"Annenle babanın düşüncelerini de okuyabiliyor musun Danny?"

Hallorann dikkatle gözlüyordu çocuğu.

"Canım istediği zamanlar. Ama çoğunlukla istemiyorum."

"Neden?"

"Şey..." Bir an duraksadı. "Yatak odasına gizlice bakıp bebek yapmak için çalışmalarını gözlemek gibi geliyor bu. O yaptıkları şeyi biliyor musunuz?"

"Eh, biraz bilirim."

"Gözetlenmekten hoşlanmazlar sanırım. Düşüncelerinin bilinmesinden de öyle. Çirkin bir şey olur bu."

"Anlıyorum."

"Ama neler hissettiklerini biliyorum," dedi Danny. "Buna engel olamıyorum. Sizin de neler hissettiğinizi biliyorum. Size acı verdim, özür dilerim."

"Küçük bir baş ağrısı sadece. İçkiden sonra daha beter ağrımıştı başım. Başka insanları da okuyabiliyor musun Danny?"

"Ben okumayı bilmiyorum. Birkaç sözcük biliyorum o kadar. Ama babam bu kış okumayı öğretecek bana. Babam büyük bir okulda öğretmenlik yapıyordu. Yazı da yazıyordu. Okumayı iyi bilir."

"Yani başka insanların düşüncelerini bilebilir misin diye sormak istemiştim."

Danny bir süre düşündü bunu.

"Eğer *yüksek sesli* bir düşünceyse," dedi sonunda. "Bayan Brant ve pantolon gibi. Bir kere annemle büyük bir mağazadan bana ayakkabı almaya gitmiştik. Büyük bir çocuk radyolara bakıyor ve birini çalmayı düşünüyordu. Sonra, ya yakalanırsam, diye düşünüyordu. Ama istiyorum, diye düşünüyordu sonra.

Sonra yine yakalanacağı geliyordu aklına. Hem kendi rahatsız oluyordu, hem de beni çok rahatsız ediyordu. Annem ayakkabı satan adamla konuşurken çocuğun yanına gidip, sakın o radyoyu alma, git buradan, dedim. Çocuk korktu ve kaçtı."

Hallorann güldü. "Ne kadar korkmuş olduğunu tahmin edebilirim. Peki, başka şeyler de yapabilir misin Danny? Yalnız duygular ve düşünceler mi, yoksa başka şeyler de var mı?"

"Sizde var mı?" diye sordu Danny korkarak.

"Bazen. Sık sık değil. Kimi zaman... rüyalar var. Sen rüya görür müsün Danny?"

"Bazen uyanıkken rüya görürüm. Sonra da Tony gelir." Parmağı yine ağzına girmişti. Annesiyle babasından başka kimseye Tony'den söz etmemişti. Parmağını çıkardı ağzından.

"Tony kim oluyor?"

Danny birden kendisini en çok korkutan o anlayış parıltılarından birine kapıldı. Güvenli ya da öldürücü derecede tehlikeli bir makinenin içine ani bir bakış gibi. Hangisinin ne olduğunu bilemeyecek kadar küçüktü. Anlamayacak kadar küçüktü.

"Ne oluyor?" diye bağırdı. "Bütün bunları endişelendiğiniz için soruyorsunuz, değil mi? Neden korkuyorsunuz benim için? *Bizim* için neden korkuyorsunuz bu kadar?"

Hallorann iri kara ellerini çocuğun omuzlarına dayadı. "Sus," dedi. "Bir şey değildir belki... Ama eğer bir şeyse... çok esaslı bir şey var kafanın içinde Danny. Ona erişene kadar epey büyümen gerekecek. Cesur olmalısın."

"Ama ben *hiçbir şeyi* anlamıyorum ki!" diye patlarcasına bağırdı çocuk. "Hem anlıyorum, hem anlamıyorum. İnsanlar... bir şeyler hissediyorlar ve bunları hissediyorum, ama ne hissettiğimi bilemiyorum. Okumasını bilseydim hiç olmazsa. Kimi zaman Tony bana işaretler gösteriyor ama hiçbirini okuyamıyorum ki."

"Tony kim?" diye sordu Hallorann yine.

"Annemle babam ona 'görünmeyen oyun arkadaşım' diyorlar. Ama aslında gerçek bir çocuk. Ya da ben öyle olduğuna inanıyorum. Bazen bir şeyleri anlamak için çok çaba harcayınca o

gelir, 'Danny, sana bir şey göstermek istiyorum,' der. Bayılmış gibi olurum. Ama... işte dediğiniz gibi rüya görüyorum." Hallorann'a bakıp yutkundu. "Eskiden güzel rüyalar görürdüm. Ama şimdi... insanı korkutan ve ağlatan rüyalara ne dendiğini bilmiyorum..."

"Karabasan mı?"

"Tamam. Karabasan."

"Burası hakkında mı? Overlook hakkında mı?"

Danny emdiği başparmağına baktı yine. "Evet," diye fısıldadı.

Sonra Hallorann'ın yüzüne çevirdi başını. "Ama bunu babama söyleyemem, siz de söylememelisiniz. Al Amca'm buldu bu işi ona, başka işi yok. Yazdığı oyunu bitirmeli, yoksa yine Kötü Şey'e başlar, onun da ne olduğunu biliyorum ben, *sarhoş* olmak. Eskiden hep *sarhoş* olurdu ve bu da Kötü Şey'di." Danny sustu, neredeyse ağlayacaktı.

"Şışş!" diyen Hallorann, Danny'yi göğsüne yasladı. Ceketi naftalin kokuyordu. "Her şey iyi olacak evlat. Parmağın ağzına girmek istiyorsa, bırak ağzına girsin, engel olma. Sende benim ışıltı dediğim şey var evlat. İncil'de buna rüyet denilir, bilimadamları da önsezi derler. Bu konuda çok şey okudum ben. Geleceği görmek demek bunların hepsi. Anlıyor musun?"

Danny, Hallorann'ın ceketine yasladığı başını salladı.

"Ben en güçlü ışıltımı hatırlıyorum... Hiç unutamam ya," diye devam etti Hallorann. "1955'teydi. O zaman Almanya'da askerliğimi yapıyordum. Yemekten bir saat kadar önce mutfakta erlerden birine patatesleri iyi soymadığı için bağırıp duruyordum. 'Ver şu bıçağı da patates nasıl soyulur göstereyim sana,' dedim. Asker patatesle bıçağı uzattı ve o anda mutfak yok oldu ansızın. Rüya görmeden önce bu Tony'yi görüyorsun demiştin, değil mi?"

Danny başını salladı.

Hallorann çocuğun omuzlarına attı kolunu. "Ben de portakal kokusu duyarım. O gün öğleden sonra burnuma hep bir portakal kokusu geliyor ve ben hiç aldırış etmiyordum. O gece için otuz sandık portakal gelmişti, ondan sanıyordum. O mutfakta herkes

portakal kokuyordu o akşam. Bir an bayılır gibi oldum. Sonra bir patlama işittim, alevler gördüm. İnsanlar çığlık çığlığaydılar. Canavar düdükleri. Buhar sesine benzeyen bir ıslık. Sonra olay yerine yaklaşınca bir trenin raydan çıkmış olduğunu gördüm. Vagonun üzerinde *Georgia ve Güney Carolina Demiryolu* yazıyordu. O anda kardeşim Carl'ın o trende olduğunu ve kazada öldüğünü anladım. Bir anda. Sonra her şey gözlerimin önünden silindi, asker hâlâ patatesle bıçağı bana uzatıyordu. 'Hasta falan değilsin ya çavuşum?' dedi. 'Bir şeyim yok, ama şu anda Georgia'da kardeşim tren kazasında öldü,' dedim. Daha sonra anneme telefon edince gerçekten gördüklerimin olmuş olduğunu öğrendim."

Başını ağır ağır iki yana salladı, anılardan kurtulmak istermişçesine.

"Ama şunu unutmamalısın evlat. *O şeyler her zaman gerçekleşmez.* Dört yıl önce Maine'de bir çocuk kampında aşçılık yapıyordum. Boston Havalimanı'nda kampa gitmek için uçağımı beklerken ansızın portakal kokusu duymaya başladım. Beş yıldan beri ilk kez oluyordu bu. Bir daha buna ne gerek var diye düşündüğümü anımsıyorum. Rahatsız edilmemek için tuvalete gidip oturdum. Bayılmadım ama giderek artan bir duyguyla uçağımın düşeceğini görür gibi oldum. Sonra duygu ve portakal kokusu kayboldu. Gişeye gidip üç saat sonraki uçuşla değiştirdim biletimi. Ve ne oldu biliyor musun?"

"Ne?" diye fısıldadı Danny.

"*Hiçbir şey!*" Güldü Hallorann. Çocuğun da gülümsediğini görünce rahatlamıştı. "Hiçbir şey olmadı. Binmediğim uçak tam zamanında indi yere. Görüyorsun ya... kimi zaman bu duyguların hiçbir anlamı yoktur."

"Yaa?" dedi Danny.

"Bak, iyi dinle..." Hallorann çocuğun ellerini avuçları içine aldı. "Burada da kötü rüyalar gördüm, kötü şeyler hissettim. İki sezondur çalışıyorum burada... On beş yirmi kez karabasan gördüm, beş altı kez de hayal gördüğümü sandım. Ne gördüğümü söylemeyeceğim. Senin gibi küçük bir çocuk için iyi değil bunlar.

Kötü şeyler işte. Bir tanesi o hayvan biçiminde budanmış şimşirlerle ilgiliydi. Sonra hafif bir ışıltıya sahip Dolores Vickery diye bir kız çalışıyordu burada. Ama kendisi durumunun farkında değildi. Bay Ullman onu kovdu... Bunun ne demek olduğunu biliyor musun doktor?"

"Evet efendim, babam da öğretmenlikten kovuldu ve bu yüzden çalışmak üzere buraya geldi."

"Ullman onu odalardan... kötü bir olay geçmiş odalardan birinde bir şey gördüğünü söylediği için kovdu. 217 numaralı odada. Bana oraya girmeyeceğine söz vermeni istiyorum Danny. Bütün kış boyunca. Oraya yaklaşmayacaksın, tamam mı?"

"Tamam. O hanım içeri girip bakmış mıydı?"

"Evet. Kötü şey var orada. Ama... bunun insana zarar verecek bir şey olduğunu sanmıyorum Danny. Sana anlatmak istediğim de bu. Işıltıya sahip insanlar kimi zaman olacak şeyleri görürler, ama kimi zaman da *olmuş* şeyleri görürler. Kitaplardaki resimler gibidir bunlar. Hiç seni korkutan bir resimli kitap gördün mü Danny?"

"Evet." Danny *Mavi Sakal* masalını ve Mavi Sakal'ın karısının kapıyı açınca kesik başları gördüğü resmi anımsamıştı.

"Ama bunun sana bir zarar veremeyeceğini biliyordun, değil mi?"

"Şey... evet," dedi Danny biraz kuşkuyla.

"İşte bu otelde de öyledir. Nedenini bilmiyorum ama burada olan bütün kötü şeylerin birer izi kalmış, tıpkı kötü birinin kestiği tırnaklarını koltuğun altına atması falan gibi. Yalnız burada değil, dünyanın bütün otellerinde kötü şeyler vardır. Ben pek çok otelde çalıştım ve hiçbirinde kötü bir durumla karşılaşmadım. Yalnız burada rastladım bunlara. Ama Danny, bunların kimseye zarar vereceklerini sanmıyorum." Sözlerini vurgulamak için çocuğun omuzlarını hafifçe sarstı. "Eğer koridorlarda, odalarda ya da hayvan biçimindeki şimşirlerde bir şeyler görür gibi olursan başını hemen başka yana çevir, bir daha baktığında kaybolduklarını göreceksin. Anlıyor musun?"

"Evet." Danny şimdi biraz rahatlamıştı. Doğrulup Hallorann'ın yanağını öptü, yaşlı adama sarıldı. Hallorann da çocuğu sıktı kollarının arasında.

"Annenle babanda da ışıltı var mı?" diye sordu sonra.

"Hayır, sanmıyorum."

"Onları da sınadım seni sınadığım gibi. Annen bir şeylerden kuşkulanır gibi oldu. Bütün annelerde biraz ışıltı vardır, hiç olmazsa çocukları büyüyene kadar. Babansa..." Hallorann duraksadı. Çocuğun babasını da anlamaya çalışmıştı ama... hem ışıltıya sahip biriyle karşılaşmış gibiydi hem de hiç ilgisi olmayan biriyle. Danny'nin babasını sınamak çok garip olmuştu. Jack Torrance bir şeyler saklıyordu sanki. Ya da içinde erişilmesi olanaksız bir şey vardı. "Babanda ışıltı yok," diye sözünü tamamladı. "Onlar için üzülme sakın. Sen kendine bak. *Burada sana zarar verecek bir şey olduğunu sanmıyorum.* Onun için sakin ol, olmaz mı?"

"Tamam."

"Danny! Danny!"

Danny çevresine bakındı. "Annem beni çağırıyor, gitmeliyim artık."

"Biliyorum," dedi Hallorann. "Burada iyi vakit geçireceğini umarım Danny."

"Teşekkür ederim Bay Hallorann. Kendimi çok iyi hissediyorum şimdi."

Danny kapıyı açarken Hallorann, "Danny?" dedi.

"Efendim?"

"Bir şey olursa... bana seslen olur mu? Az önce seslendiğin gibi. Florida'da bile olsam duyarım seni. Duyunca da her işimi bırakıp koşar gelirim."

"Peki," dedi Danny, gülümsedi.

"Dikkatli ol evlat."

"Dikkatli olacağım."

Danny kapıyı kapatıp Wendy'nin serin rüzgârdan korunmak için omuzlarını kaldırarak beklediği otelin kapısına doğru koştu.

Hallorann'ın yüzündeki gülümseme soluyordu çocuğun ardından bakarken.

Burada sana zarar verecek bir şeyin olduğunu sanmıyorum.

Sanmıyorum...

Ama ya yanılıyorsa? 217 numaralı odadaki o şeyi gördüğü andan beri bunun Overlook'ta son sezonu olduğunu biliyordu.

Kitaplarda görülen resimlerden çok kötü bir şeydi o... Annesine koşan çocuk da öylesine küçüktü ki...

Sanmıyorum...

Bakışları hayvan biçiminde budanmış şimşirlere kaydı.

Birden motoru çalıştırdı, vitesi geçirdi ve arkasına bakmadan sürdü arabayı. Bakmamaya çalışıyordu. Baktı ama. Otelin önü boştu. İçeri girmişlerdi. Overlook onları yutmuş gibiydi.

12

Büyük Tur

"Ne konuşuyordunuz tatlım?" diye sordu Wendy oğluyla birlikte içeri girerlerken.

"Hiç."

"Ne demek hiç?"

Danny omuzlarını silkince Wendy onun Jack'e ne kadar benzediğini düşündü. Danny'nin ağzından artık bir şey alamazdı. Güçlü bir bıkkınlık ve bundan da güçlü bir sevgi hissediyordu. Sevgi elinde değildi, bıkkınlık da istenerek dışarıda tutulduğu duygusuna kapılmasından doğuyordu. Babayla oğulun yanında yabancı hissediyordu kendini, sahnede asıl oyun oynanırken sahne arkasına rastlantı sonucu girmiş küçük bir oyuncu gibi. Ama bu kış kendisini öyle bir kenara atamayacaklardı, çok yakın yaşayacaklardı şimdi. Birden kocasıyla oğlu arasındaki yakınlığı kıskandığını fark etti ve utandı bundan. Annesi de böyle duygulara kapılırdı kuşkusuz...

Salonda Ullman'la baş veznedar dışında kimse yoktu. İkisi hesapları gözden geçiriyorlar, Watson'la üzerlerine sıcak tutan

bir şeyler giymiş iki hizmetçi kız kapının önüne yığdıkları eşyalarının başında bekliyorlardı. Watson, Wendy'nin kendisinden yana baktığını görünce çapkınca gözünü kırptı. Wendy bakışlarını çevirdi hemen. Jack lokantanın hemen dışındaki pencereden manzarayı seyrediyordu. Gözlerinde tutkun ve hülyalı bir bakış vardı.

Kasa tutmuş olmalıydı ki, Ullman kapağını kapatmıştı. Makbuzu imzaladı ve küçük fermuarlı çantasına yerleştirdi. Wendy rahatlamış görünen baş veznedarı sessiz alkışlarla kutladı.

Ullman kasa açığını, bir damla kan bile akıtmadan baş veznedardan söküp alacak bir tipe benziyordu. Wendy, Ullman'ın o ukala, işgüzar davranışlarını hiç önemsemiyordu. Bugüne kadar yanında çalıştığı patronlardan hiçbir farkı yoktu. Müşterileriyle bal gibi tatlı olur, yanında çalışanların yanına gelince küçük bir zorba kesilirdi.

"Bay Torrance," diye seslendi Ullman. "Lütfen buraya gelir misiniz?"

Jack, Wendy'yle Danny'nin de gelmelerini işaret ederek o yana yürüdü.

Arka odaya gitmiş olan baş veznedar şimdi pardösüsünü giymiş olarak geri dönmüştü. "İyi bir kış dilerim size Bay Ullman."

"Pek iyi geçeceğini sanmam," dedi Ullman. "Tam 12 Mayıs'ta Braddock. Bir gün önce ya da bir gün sonra değil."

"Başüstüne efendim."

Braddock mevkiine yakışır bir yürüyüşle, ciddi ve çatık kaşlı, masasının ardından çıktı. Ama sırtı Ullman'a dönük olduğu zaman okul çocuğu gibi sırıtıyordu. Kapıda bekleyen iki kızla bir şeyler konuştu, kızlar kahkahayı koyuverdiler.

Wendy otelin ne kadar sessizleştiğini ancak fark edebilmişti, kalın bir battaniye gibi çökmüştü otelin üzerine. Dışarıdaki öğle sonrası rüzgârından başka ses yoktu şimdi. Durduğu yerden otelin muhasebe odasını görüyordu. Üstü çıplak iki masa ve iki dosya dolabı. Daha ötede de Hallorann'ın pırıl pırıl mutfağı.

"Size otelin bir iki yerini göstermek isterim," dedi Ullman.

"Kocanız nasıl olsa her yerini iyice öğrenecek Bayan Torrance, ama siz ve oğlunuz sanırım daha çok bu zemin katla dairenizin bulunduğu birinci katta yaşayacaksınız."

Hem de nasıl, dedi içinden Wendy.

"Üçüncü kata çıkıp oradan aşağıya doğru gezelim." Gerçekten ilgileniyormuş gibi konuşuyordu Ullman.

"Size engel oluyorsak..." diye Jack söze başlayacak oldu.

"Hayır. Dükkân kapandı nasıl olsa. Bu sezonluk hiç olmazsa. Bir gece Boulder'da kalmayı düşünüyorum. Denver'dan bu tarafa kadar oturulabilir gibi bir otel ancak orada var. Overlook'tan başka kuşkusuz. Bu taraftan lütfen."

Asansöre birlikte girdiler. Düğme, bakır işlemelerle süslü asansör Ullman kapıyı tam olarak çekmeden hafifçe oynar gibi oldu. Danny huzursuzca kıpırdandı. Ullman kendisine bakınca gülümsemeye çalıştı ama başaramadı.

"Hiç merak etme küçük bey," dedi Ullman. "Ev kadar güvenlidir."

"*Titanic* de öyleydi," dedi Jack, asansörün tavanındaki kesme kristalden fanusa bakarak. Wendy gülmemek için yanağını ısırdı.

Ullman bu şakadan hoşlanmamıştı. İç kapıyı sertçe çekip kapattı.

"*Titanic* yalnızca bir sefer yaptı Bay Torrance. Bu asansör 1926' dan beri çalışıyor."

"İşte bu insana güven veriyor," dedi Jack. Danny'nin saçlarını okşadı. "Uçak düşmeyecek, korkma doktor."

Ullman kolu çekti, bir an hareket olmadı, ayaklarının altındaki döşeme titredi, aşağıdaki motorun inlemesi duyuldu. Wendy dördünün de orada, iki kat arasında bir şişeye kıstırılmış sinekler gibi kaldıklarını ve bir daha baharda bulunduklarını getirdi gözlerinin önüne...

(Düşünme bunları!)

Asansör gürültü patırtıyla yükselmeye başlamıştı. Az sonra düzenli bir yükseliş başladı. Ullman kolu çekerek üçüncü katta

küt diye durdurdu, kapıyı açtı. Asansör kat düzeyinin on beş santim aşağısında durmuştu. Danny katla asansör arasındaki yükseklik farkına sanki kâinat kendisine söylendiği kadar mükemmel bir şekilde işlemiyormuşçasına bakıyordu. Ullman hafifçe öksürdü, asansörü biraz daha yükseltti ve dışarı çıktılar. Onların ağırlığından kurtulunca asansör bir iki santim daha yükselmişti. Wendy bu durumdan hiç hoşlanmadı. İstediği kadar güvenli olsun, burada kaldığı sürece yalnızca merdivenleri kullanacaktı. Hele üçü birden hiçbir zaman bu Nuh'tan kalma şeye binmeyeceklerdi.

"Hey doktor, nereye bakıyorsun öyle?" diye şakayla sordu Jack.

"Leke falan mı gördün yoksa?"

"Kesinlikle olamaz," dedi öfkeyle Ullman. "Bütün halılar iki gün önce temizlendiler."

Wendy de baktı koridordaki yol halısına. Güzeldi ama evi için seçeceği bir şey değildi. Kalın tüylü, mavi halının sarmaşıklarla dolu ormanlara benzeyen garip bir deseni vardı. Kuşlar da vardı ama, çok koyu renklerle dokunduklarından ne oldukları pek belli olmuyordu.

"Halıyı sevdin mi?" diye sordu Wendy oğluna.

"Evet anne."

Geniş koridorda yürümeye başladılar. Duvar kâğıdı halıya uyan açık mavi renkteydi. Üç metrede bir, iki metre yükseklikte abajurlar vardı. Londra sokaklarının eski gaz lambaları biçiminde yapılmış olan abajurların demir parmaklık içindeki camları sarıydı.

"Bunları çok sevdim," dedi Wendy.

Ullman sevinmişti. "Bay Derwent bunları İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra taktırdı," diye anlattı. "Bu üçüncü katın dekorasyonu ona aittir. Burası 300 numaralı oda. Başkan Süiti."

Maun ağacından çift kanatlı kapının kilidine anahtarı soktu ve iki kapıyı birden ardına kadar açtı. Oturma odasının batıya açılan geniş pencerelerinden görünen manzara soluklarını kes-

mişti. Ullman'ın beklediği de buydu zaten. "Güzel değil mi?" diye sordu.

"Öyle," dedi Jack.

Pencere oda boyunca uzanıyordu. Karşıda iki tepenin ortasında güneş kayalara ve karların üstüne altın renkli bir ışık yağdırıyordu. Bu kartpostal manzarasının çevresinde ve ardında bulutlar da altın rengine boyanmıştı; güneş ışığı daha soluk bir renkle aşağıdaki çam ormanlarını yıkıyordu.

Jack'le Wendy manzaraya öylesine kendilerini kaptırmışlardı ki, Danny'nin pencereden dışarı değil de, iç yatak odasına açılan bir kapının yanındaki kırmızı beyaz çizgili duvar kâğıdıyla kaplanmış duvara baktığını fark etmediler. Çocuğun da kesilen soluğunun karşılarındaki muhteşem manzarayla hiçbir ilgisi yoktu.

Duvar kâğıdının üstünde iri iri kurumuş kan lekeleri, küçük küçük grili beyazlı lekeler vardı. Danny'nin midesi bulanıyordu.

Kanla çizilmiş çılgınca bir resim, ağzı açık, kafasının yarısı uçmuş bir insanın acı ve dehşetle gerilmiş yüzü...

(Bir şey görecek olursan başını öte yana çevir, bir daha baktığın zaman onun kaybolmuş olduğunu göreceksin. Anlıyor musun?)

Bilerek başını pencereye çevirdi yüzünde hiçbir ifadenin olmamasına çabalayarak. Annesinin eli kendi eli üzerine kapanınca o da onun elini sıkmamaya ya da herhangi bir korku belirtisi göstermemeye dikkat ederek elini tuttu.

Yönetici, babasına büyük pencerenin panjurunu sımsıkı kapalı tutmasını, yoksa rüzgârın camı kırabileceği konusunda bir şeyler söylüyordu. Danny yavaşça başını çevirip duvara baktı. Büyük kan lekesi yok olmuştu. Ortalığa yayılmış o grili beyazlı lekeler de öyle.

Ullman kendilerini dışarı çıkarıyordu. Annesi Danny'ye dağları beğenip beğenmediğini sordu. Danny dağlar kendisini hiç etkilemediği halde beğendiğini söyledi. Ullman kapıyı arkalarından kapatırken Danny bir daha baktı geriye. Kan lekesi yine oradaydı. Ama şimdi taze bir lekeydi bu. Aşağı doğru akıyordu. O duvara bakan Ullman, bu odada kalmış olan ünlü kişileri

sıralıyordu. Danny dudağını ısırmış olduğunu ve ağzından kan aktığını hissetti. Farkına bile varmamıştı oysa.

Koridorda ilerlerken düşündü.

Bay Hallorann daha kötü bir şey mi görmüştü yoksa?

(O şeyler sana zarar veremez.)

Dudaklarının ardında demirden bir çığlık vardı, ama bunun dışarı fırlamasına izin veremezdi. Babasıyla annesi böyle şeyleri göremezlerdi. Hiç görememişlerdi. Sesini çıkarmayacaktı.

Babasıyla annesi birbirlerini seviyorlardı, gerçek olan buydu.

Diğerleri kitaplardaki resimler gibiydi. Bazı resimlerden korkardı insan, ama onlar insana zarar veremezdi. Sana zarar veremez.

Bay Ullman aynı katta başka odalar da gösteriyordu.

Dolambaçlı koridorlardan geçiyorlardı. Bay Ullman Marilyn Monroe diye bir kadının Arthur Miller adında bir adamla evlendiği zaman kaldığı odayı gösterdi kendilerine. (Danny, Marilyn'le Arthur'un Overlook'ta kaldıktan kısa bir süre sonra boşandıklarını anlar gibi oldu.)

"Anne?"

"Efendim canım?"

"Evlendikten sonra neden ayrı ayrı adları vardı peki? Babamla senin soyadınız aynı ya."

"Biz ünlü insanlar değiliz Danny," dedi Jack. "Ünlü kadınlar evlenseler bile eski soyadlarını taşırlar. Onların adları ekmekleridir."

"Ekmekleri mi?" Danny iyice şaşırmıştı.

"Baban insanların sinemaya Marilyn Monroe'yu görmeye gittiklerini söylüyor," diye atıldı annesi. "Adı Marilyn Miller olsaydı belki de gitmezlerdi..."

"Neden ama? Aynı kadın değil mi? Herkes bilmez mi bunu?"

"Evet ama..." Çaresizce kocasına baktı.

"Truman Capote bir kere bu odada kalmıştı," diye sabırsızlıkla sözlerini kesti Ullman. Kapıyı açtı. "Benim zamanımda. Çok terbiyeli bir insan. Avrupa terbiyesi almış."

Bu odaların hiçbirinde Danny'yi korkutacak bir şey yoktu. Üçüncü katta kendisini rahatsız eden bir şey daha vardı ve Danny bunun nedenini bilmiyordu. Asansöre giderlerken döndükleri koridorun başındaki yangın söndürme aleti. Altın dişlerle dolu bir ağız gibi açık.

Eski biçim bir yangın söndürme aletiydi bu; uzun hortumu sarılmıştı, bir ucu büyük kırmızı bir vanaya bağlıydı, diğer ucu da bakır bir püskürtücüyle son buluyordu. Hortumun kıvrımları duvardaki bir menteşenin ucuna takılmıştı, yangın esnasında menteşeye bir darbe vurunca hortum yere düşüyor ve kullanılır hale geliyordu. Danny bunu anlayabilmişti; zaten herhangi bir şeyin nasıl çalıştığını bir bakışta anlamakta ustaydı. İki buçuk yaşındayken babasının Stovington'daki evlerinin üst merdivenine yaptırdığı koruyucu kapının kilidini açabiliyordu. Babasını kilidi açarken görmüştü bir kere. Babası bunun yetenek olduğunu söylemişti. Bu yetenek bazı insanlarda vardı, bazı insanlarda ise hiç yoktu.

Bu yangın söndürme aleti de gördüğü diğerlerinden daha eskiydi ama çok değişik değildi. Ama yine de içinde bir huzursuzluk duyuyordu, mavi duvar kâğıdına uyuyan bir yılan gibi yaslanmış hortumu görünce. Köşeyi dönüp de gözden kaybedince sevindi.

Asansöre binerlerken Bay Ullman, "Bütün panjurlar kapatılacak," dedi. "Özellikle Başkan Süiti. O süitin cam faturası tam dört yüz yirmi dolardı ve bunun otuz yıl önce olduğunu hatırlatırım. Bugün aynı camı yerine koymak için sekiz katını ödemek gerekir."

"Panjurları kapatırım," dedi Jack.

İkinci katta da bir sürü oda ve koridor vardı. Güneş dağların ardında batmaya yüz tuttuğundan odalar daha az ışıklıydı şimdi.

Bay Ullman bir iki odayı açıp gösterdi. 217 numaranın önünde durmadı. Dick Hallorann'ın Danny'yi uyardığı oda. Danny huzursuz bir tutkuyla baktı odanın numarasına.

Sonra birinci kata indiler. Bay Ullman burada hiçbir odayı açmadı. Alt salona inen kalın halılı merdivenin başına geldikle-

rinde, "İşte burası da sizin daireniz," dedi. "Burada rahat edeceğinizi umarım."

İçeri girdiler. Danny içeride bulunabilecek şeylere karşı kendini hazırladı. Hiçbir şey yoktu.

Wendy rahat bir soluk aldı. O soğuk zarifliğiyle Başkan Süiti'nde kendini sakar ve hantal hissetmişti. Abraham Lincoln'ün ya da Franklin D. Roosevelt'in o odada yattığını bildiren plakalı bir süiti tarihsel açıdan gezip görmek başkaydı, insanın kocasıyla dünyanın en büyük (daha doğrusu en güçlü) insanlarının bir zamanlar yattıkları yatakta yatması ve sevişmesi başka bir şeydi. Ama şimdi girdikleri daire daha basit, daha çok bir yuvaya benzeyen, insanı kucaklayan bir yerdi. Burada büyük güçlüklerle karşılaşmadan bir mevsim boyunca yaşayabileceklerini düşündü.

"Çok güzel," dedi Ullman'a.

Ullman başını salladı. "Basit ama yeterli. Mevsimde burada aşçı yaşar."

"Bay Hallorann burada mı yaşıyordu?" diye atıldı Danny.

"Evet. Yardımcısı Bay Nevers'la birlikte." Jack, Wendy'ye döndü.

"Burası oturma odasıdır."

Rahat görünen koltuklarla döşenmişti oda, bir kenarda bir zamanlar pahalı olduğu anlaşılan ama şimdi kaplamaları kalkmış bir sehpa vardı. İki kitaplık (Readers Digest'larla dolu) ve diğer odalardakinden daha ucuz bir televizyon.

"Mutfağı yok," dedi Ullman. "Ama mutfağın tam üstünde bulunduğumuz için bir yemek asansörü vardır." Duvardaki bir dolabı açıp dört köşe bir tepsiyi gösterdi. Tepsiyi itince tepsi aşağıya doğru inmeye başladı.

"Gizli bir geçit!" diye bağırdı Danny. Bütün korkularını unutmuştu o anda. Duvara koşup aşağı baktı.

"Bu taraftan lütfen."

Ullman oturma odasının ucundaki kapıyı açtı. Geniş ve havadar bir yatak odasıydı burası. İki yatak vardı. Wendy kocasına bakarak gülümsedi, omuzlarını silkti.

"Önemi yok," dedi Jack. "Birleştiririz."

Bay Ullman omzu üstünden baktı karıkocaya. Gerçekten bir şey anlamamıştı. "Anlamadım?"

"Yataklar," dedi Jack. "Yan yana getireceğiz de."

"Ha!" dedi Ullman, bir an için şaşırmıştı. Sonra birden yüzü kızardı. "Nasıl isterseniz."

Tekrar oturma odasına döndüler. İkinci bir kapıdan başka bir yatak odasına daha giriliyordu. Ranza biçiminde iki yatak vardı burada. Yerde de kaktüs ve orman bitkilerinden oluşan çirkin bir halı. Wendy, Danny'nin halıya hayran kaldığını fark etti. Bu daha küçük odanın duvarları gerçek çam tahtasıyla kaplıydı.

"Burasını sevecek misin doktor?" diye sordu Jack.

"Elbette. Üst ranzada yatacağım ama, tamam mı?"

"Nasıl istersen."

"Halıyı da çok sevdim. Bay Ullman neden bütün odalara böyle halı koymadınız?"

Bay Ullman limon ısırmış gibi yüzünü buruşturdu. Sonra gülümseyerek Danny'nin saçlarını okşadı. "Burası senin odan," dedi. "Yalnız banyoya annenlerin odasından giriliyor. Büyük bir daire değil ama otele istediğiniz gibi yayılabilirsiniz. Aşağı salondaki şömine işler durumda Watson'ın söylediğine göre. Canınız isterse yemek salonunda da yiyebilirsiniz." Büyük bir lütufta bulunmuş gibi konuşuyordu.

"Tamam," dedi Jack.

"Aşağı inelim mi?" diye sordu Ullman.

"Olur," dedi Wendy.

Yine asansörle aşağı indiler. Lobide şimdi kapıya dayanmış bekleyen Watson'dan başka kimse kalmamıştı.

Bay Ullman buz gibi bir sesle, "Senin buralardan çok uzakta olduğunu sanıyordum," dedi.

"Bay Torrance'a kazanı hatırlatmak için kaldım," diyerek doğruldu Watson. "Gözünü dört aç dostum. Günde bir iki kez basıncı düşür. Sürüne sürüne yükselir yoksa."

Sürünür, diye düşündü Danny. Hatırına insanların bakmadığı aynalarla dolu uzun ve sessiz bir koridor gelmişti.

"Bakarım," dedi babası.

"O zaman bir şey olmaz," diyerek elini uzattı Watson. Jack adamın elini sıktı. Watson, Wendy'ye dönüp başını eğdi. "Bayan."

"Memnun oldum." Wendy saçma bir şey söylediğini sandı. Ama değil. Buraya tüm yaşamını geçirdiği New England'dan gelmişti ve şimdi Watson denilen bu adamın bir iki cümleyle batının ne demek olduğunu anlatabildiğini görüyordu. Daha önceki çapkınca göz kırpmanın da bir önemi yoktu.

"Küçük Bay Torrance." Watson ciddi bir ifadeyle elini uzattı.

Hemen hemen bir yıldır el sıkmanın ne demek olduğunu bilen Danny elini uzattı. Eli adamın avucu içinde kaybolmuştu. "Onlara iyi bak Dan."

"Olur efendim."

Watson, Danny'nin elini bırakıp doğruldu. Ullman'a baktı.

"Gelecek yıla kadar," diyerek elini uzattı.

Ullman adamın eline şöyle bir dokundu.

"Tam 12 Mayıs'ta Watson. Ne bir gün erken, ne bir gün geç."

"Başüstüne efendim."

"İyi bir kış geçirmenizi dilerim Bay Ullman."

"Pek sanmıyorum ya."

Watson büyük kapıyı açtı. Sert esen rüzgâr ceketinin yakalarını havalandırmıştı. "Dikkatli olun çocuklar," dedi.

"Oluruz efendim," diye cevap verdi Danny üçü adına.

Büyükbabası bu yerin sahibi olan Watson alçakgönüllü bir tavırla çıktı kapıdan dışarı. Kapı kapanınca rüzgâr da kesildi. Ayağında kovboy çizmeleriyle geniş merdivenlerden inişini seyrettiler.

Steyşın vagonuna giderken yerde kuru sarı yapraklar uçuşuyordu. Arabanın egzozundan mavi bir duman fışkırdı. Araba geri geri hareket etti, park yerinden çıktı. Bir tepenin ardında kayboldu, sonra başka bir tepenin üzerinde daha küçük bir nokta olarak belirdi.

Danny o an kendisini hiç hissetmediği kadar yalnız kalmış hissetti.

13

Ön Teras

Torrance ailesi Overlook'un ön terasında sanki bir aile fotoğrafı çektiriyormuş gibi duruyordu. Geçen yıldan kalma ve kendisine artık iyice küçük gelen fermuarlı sarı ceketiyle Danny ortada, bir elini omzuna atmış olan annesi arkasında ve elini hafifçe oğlunun başına dayanmış olan Jack de solunda.

Bay Ullman onlardan bir basamak aşağıda durmuş pahalı olduğu belli olan tiftik yününden paltosunu ilikliyordu. Şimdi dağların ardına iyice inmiş olan güneş, tepeleri altın bir ateşle çevreliyordu, gölgeler uzun ve mor renkliydi. Park yerinde üç araba kalmıştı.

Ullman'ın Lincoln Continental'i, otelin kamyoneti ve Torrance'ların hurda Volkswagen'i.

"Anahtarları aldınız," dedi Ullman, Jack'e. "Kazan durumunu da biliyorsunuz."

Jack başını salladı. Ullman'a acıyordu. Sezon için her şey yapılmış, gelecek mayıs ayının on ikisine kadar yumak sarılmıştı ve bütün bunlardan sorumlu olan Ullman otele duyduğu tutku nedeniyle bir yerlerde bir pürüz arayıp duruyordu.

"Her şey tamam," dedi Jack.

"Çok iyi. Telefonlaşacağız." Ama yine bir an duraksadı, sanki bir rüzgârın gelip kendisini arabasına atmasını beklermiş gibi.

"Pekâlâ. İyi bir kış geçirmenizi dilerim Bay Torrance. Sizin de Bayan Torrance. Senin de Danny."

"Teşekkür ederim efendim," dedi Danny. "Size de iyi kışlar dilerim."

"Hiç sanmam," dedi Ullman. "Florida'da gittiğim yer berbat bir otel, doğrusunu söylemek gerekirse. Benim asıl işim buradadır. Overlook'a iyi bakın olmaz mı Bay Torrance?"

"Bahara döndüğünüzde burada bulacaksınız sanırım," dedi Jack.

Danny'nin aklından bir düşünce (Biz olacak mıyız acaba?) geçti ve kayboldu.

Ullman hayvan biçiminde budanmış şimşirlere doğru baktı, sonra bir daha başını salladı.

"Hoşça kalın öyleyse."

Arabasını gözden kaybolana kadar izlediler. Artık iyice görünmez olunca hiç konuşmadan birbirlerine baktılar üçü de. Korkmuş gibiydiler. Yapayalnız kalmışlardı. Kavak yaprakları uçuşuyordu ayakları arasında ve bakımlı çimenlerin üzerinde. Sonbahar yapraklarının çimenliği kaplamasını üçünden başka görecek kimse yoktu artık. Jack'e garip bir küçülme duygusu veriyordu bu; sanki otelle bahçesi birden iki kat büyümüş gibi, kendilerini cansız bir güçle küçültmüşler gibi, yaşam gücü bir kıvılcıma dönüşüvermişti.

"Hey doktor, burnun çeşme gibi akıyor, hadi içeri," dedi Wendy tam o sırada.

Rüzgârın huzursuz iniltisine kapılarını sımsıkı kapatarak içeri girdiler.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Yabanarısı Yuvası

14

Damda

"Ulan orospu çocuğu!"

Jack Torrance kendisini sokan yabanarısına sağ eliyle bir tokat savururken acıyla bağırdı. Sonra çalıştığı damda yuvasını bozduğu yabanarısının kardeşlerinin kendisini kovalayıp kovalamadığına bakarak yürümeye başladı. Eğer ardından geliyorlarsa durumu kötü demekti, yuva merdivenle kendisi arasındaydı, tavan arasına açılan kapı da içeriden kilitliydi.

Yabanarısı yuvasının üstünde hiçbir şey görünmüyordu.

Jack dama oturup sağ elinin işaretparmağına baktı.

Şimdiden şişmeye başlamıştı. Aşağıdan biraz buz alıp parmağına bastırmalıydı. Merdivene gitmek için yuvanın yanından geçmesi gerekiyordu.

Ekimin yirmisiydi. Wendy'yle Danny otelin kamyonetiyle (Volkswagen'den daha güvenilir eski bir Dodge) Sidewinder'a süt almaya ve Noel alışverişine gitmişlerdi. Alışveriş için daha erkendi ama kar yağdığı zaman yolların ne olacağı bilinmezdi ki.

Zaten kar atıştırmaya başlamıştı bile. Overlook'un ilerisinde yol yer yer buz tutmuştu.

O ana kadar şahane bir güz yaşamışlardı. Burada bulundukları üç hafta içinde altın gibi pırıltılı günler birbirini izlemişti.

Sabahları serin olan hava öğleden sonra ısınıyor, kendisi de dam aktarma işini rahatça görebiliyordu. Wendy'ye aslında işi dört gün önce bitirebileceğini itiraf etmişti, ancak acele etmek gelmiyordu içinden. Buradan görünen manzara Başkan Süiti'ni bile gölgede bırakıyordu. Daha da önemlisi yaptığı iş ona huzur veriyordu. Damda çalışırken son üç yılın yaralarının kapandığını hissediyor, sakinliğe kavuşuyordu. O üç yıl karmaşık bir karabasandı sanki.

İşin acı yanı, dama her çıkışında yabanarısı yuvalarına dikkat etmesi için kendini uyarması olmuştu, zaten o böcek ilacını da bu yüzden almıştı. Ama bu sabah hava öylesine durgun, sessizlik öylesine tamdı ki, dikkati dağılıvermişti. Ağır ağır yaratmakta olduğu oyunun dünyasına dalmıştı. O gece hangi sahneyi yazacağını düşünüyordu. Oyun çok iyi ilerliyordu. Wendy bu konuda pek az şey söylüyordu ama onun da sevindiği belli oluyordu. Stovington'daki son altı ay içinde, oyundaki sadist okul müdürü Denker'la genç kahramanı Gary Benson arasındaki önemli sahnede takılmış kalmıştı. Öylesine bir içki özlemi çekiyordu ki, değil görev dışı edebi çalışmalarına, okulda verdiği derslere bile kendini tümüyle veremiyordu.

Ama son on iki gece alt kattan aldığı daktilonun önüne oturunca parmakları altında bu engelin, ağızda eriyen ketenhelvası gibi eriyip yok olduğunu görüyordu. Denker'ın kendisince eksik kalmış noktalarını hiç çaba harcamadan bulmuş ve ikinci perdenin büyük bir bölümünü buna göre yeniden yazmış, oyunu bu yeni sahnenin çevresinde kurmuştu. Yabanarısı parmağını soktuğu anda düşünmekte olduğu üçüncü perde de aklında iyice belirlenmişti. İki haftada onu da hazırlayıp yılbaşında oyunun tümünü temize çekebilmeyi umuyordu.

New York'ta bir ajanı vardı; karton bardaklarla viski içip Herbert Tareyton tüttüren kızıl saçlı Phyllis Sandler adında bir

kadın. Jack'in üç hikâyesini o pazarlamıştı. Jack ona *Küçük Okul* adını verdiği oyundan söz etmiş, oyunun kaba hatlarıyla planını anlatmıştı. Yüzyılın başlarında geçen olayda başarılı ve yetenekli bir öğrenci olan Denker, bir okulun sert ve zalim müdürü oluyor ve kendi gençliğini andıran öğrencisi Gary Benson'la çatışıyordu. Phyllis bu yılın başında bir mektup yazıp oyunu neden göndermediğini sormuştu. Jack de oyunun belki de hiç bitirilemeyeceğini bildirmişti kadına. Oysa şimdi oyunun sonu görünüyordu. Sahneye konulup konulmaması hiç önemli değildi kendisi için. Oyunun kendi başına bir engel olduğunu hissediyordu, Stovington'da geçirdiği kötü yılların, neredeyse sona erdireceği evliliğinin, oğlunun kolunu kırmasının, George Hatfield olayının bir simgesi. İçkiye aşırı düşkünlüğünün de, sahip olduğu yaratıcılığı kısıtlayan Stovington'dan ve güvenlikten kurtulmak için bilinçaltı bir özlem olduğunu anlıyordu şimdi. İçkiyi bırakmıştı ama özgür olma ihtiyacı yine aynı güçlülüğü korumuştu. Ve o yüzden çıkmıştı George Hatfield olayı. O günlerden geriye kalan, şimdi masasının üstündeki oyundu. Onu da bitirip New York'a yolladı mı, artık başka şeylere yönelebilirdi. Bir roman olmayacaktı bu, öyle üç yıl sürecek bir uğraşa girmeye hazır değildi, ama birkaç kısa öykü kuşkusuz. Belki de bir öykü kitabı.

Dikkatle geri geri giderek yeni yerleştirdiği kiremitlerin yanına gitti. Ortaya çıkardığı yabanarısı yuvası oradaydı işte. İki kereste arasında. Epey de büyüktü. Gözüne sanki iki karış çapında bir topmuş gibi görünüyordu. Tahtalar arasındaki açıklık dar olduğu için biçimi kusursuz değildi ama hayvanlar iyi bir iş becermişlerdi doğrusu. Yuvanın üstü ağır hareket eden arılarla kaynıyordu. Bunlar daha sakin ve küçük olan sarılar değil, iri ve kötü olanlardı. Isı değişikliğinden dolayı sersemlemişlerdi.

Çocukluğunda yabanarılarını iyi tanıyan Jack, bir kere sokulmakla kurtulduğuna şükrediyordu. Ullman bu işi yazın yaptırmış olsaydı, orada çalışacak insanın neler çekeceğini çok iyi biliyordu. Bir düzine yabanarısı insanın kolunu, yüzünü, hatta pantolonu üstünden bacaklarını sokmaya başladı mı, insan

yerden otuz metre yüksekte olduğunu unutuverirdi. Arılardan kaçarken tepetaklak düşmek işten bile değildi, bir küçük kurşunkalem parçasından daha küçük olan o hayvancıklardan kaçarken.

Bir yerde trafik kazalarının yüzde yedisinin nedeninin anlaşılamadığını okumuştu. Mekanik bir arıza, aşırı hız, içki, kötü hava yokken olan kazalar. Bir araba tek başına ıssız bir yolda giderken çarpıp parçalanıyor ve içindeki sürücü ne olduğunu söyleyemeden ölüyor. Yazıda trafik polisinin bu tür kazaların çoğunun arabaya giren böcekler yüzünden olduğunu ileri sürdüğünden söz ediliyordu. Yabanarıları, zararsız bir arı, bir örümcek hatta. Sürücü paniğe kapılıyor, hayvanı öldürmeye ya da camdan dışarı kovalamaya çalışıyor... veya arı onu sokuyor, bir anlığına direksiyon kontrolünü elden kaçırma ve sonuç... ölüm. Ve genellikle kendisine hiçbir şey olmayan arı da dumanı tüten parçalanmış arabadan neşeyle çıkıp gidiyor. Trafik polisi böyle kazalarda patologların otopsi yaparken zehirli bir böceğin sokup sokmadığını da araştırmalarını istiyordu.

Jack yuvaya bakarken bunun çektiklerinin bir simgesi ve geleceğinin iyi olacağının bir işareti sayılabileceğini de düşündü. Yoksa başına gelenler nasıl açıklanabilirdi? Onca mutsuzluk getiren Stovington deneylerinde, Jack Torrance'a pasif açıdan bakılması kanısındaydı hâlâ. O bir şeyler yapmış değildi, kendisine bir şeyler yapılmıştı. Stovington'da içkici olan çok insan tanımıştı, hatta ikisi İngilizce Bölümü'ndeydi. Jack Tunney cumartesi öğleden sonraları bir fıçı bira alıp eve, televizyonun başına gider, pazar gecesine kadar eski filmleri ve maçları seyrederek fıçıyı bitirirdi. Ama hafta içinde ağzına bir damla bile içki koymazdı.

Kendisiyle Al Shockley alkolikti. Şimdi yabanarılarının kış gelmeden önce ecellerinden başka bütün diğerlerini öldürme işlerini seyrederken daha da ileri gidiyordu bu düşüncesinde.

Kendisi *hâlâ* alkolikti ve ortaokulda ilk içkisini içtiği andan beri de öyle olmuştu. Bunun iradeyle, içki içmenin ahlaklılığıyla ya da karakterinin zayıf veya güçlü olmasıyla hiçbir ilgisi yoktu. İçinde bir yerde çalışmayan bir sigorta, bozuk bir bağlantı vardı

ve Stovington üzerine baskı yapmaya başladığı zaman isteyerek bu yola girmişti. Büyük bir savrulma ve sonunda parçalanmış, sahipsiz bir bisiklet ve kırık kollu bir oğul. Jack Torrance pasif rolde. Sinirliliği, öfkesi de öyle.

Yaşamı boyunca sinirlerine hâkim olmaya çalışmıştı. Başarısızca.

Yedi yaşında kibritle oynadığı için komşu kadının kendisini dövdüğünü anımsıyordu. Sonra yoldan geçen bir arabaya taş atmıştı. Babası bu hareketini görmüş, öfkeyle üzerine atılmış, bir temiz dayak çekmişti. Babası söylene söylene eve döndüğünde kendisi kaldırım kenarında duran bir köpeği tekmelemişti. Bütün okul yıllarında bu böyle devam edip gitmişti.

Ama yine de bunlar olup biterken kendisinin kötü bir insan olduğu aklına bile gelmemişti. İçinde kötülük yoktu. Başı derde girmeden sinirlerine hâkim olmayı öğrenecek, iyi bir insan olarak görürdü Jack Torrance'ı. Ancak bedensel olduğu kadar ruhen de alkolikti, kuşkusuz bu ikisi içinde bir yerde birbirlerine bağlıydı. Ama nedenlerin önemi yoktu kendisi için.

Sonuçlar önemliydi; yediği dayaklar, okuldan atılmalar, yırtık üst başını evde anlatmalar, sonra sarhoşluk sonu baş ağrıları, evliliğinin yavaş yavaş gevşeyen zamkı, telleri havaya dikilmiş bir tek bisiklet tekerleği, Danny'nin kırık kolu. Ve kuşkusuz George Hatfield.

George Hatfield'ı düşündü.

Uzun boylu, sarışın bir çocuk olan George küstahlık derecesine varan güzelliğe sahipti. Soluk blucinleri, kolları sıvanmış Stovington gömleğiyle Jack'e genç bir Robert Redford'u hatırlatırdı. On yıl önceki genç futbol oyuncusu Jack Torrance'ın delişmenliğinden de bir şeyler vardı onda. George'u kıskanmadığına, onun güzelliğine haset duymadığına yemin edebilirdi. Bilinçaltında onu oyunun kahramanı Gary Benson olarak görmeye başlamıştı. Gary'den öylesine nefret eden başarısız ve yaşlanma yolunda olan Denker için kusursuz bir rakip. Ama Jack Torrance olarak George'u böyle görmüyordu.

Görseydi bunu bilecek akla sahipti. Bundan emindi.

George Stovington'da sınıflarını kolaylıkla geçen bir öğrenciydi. Bir futbol ve beyzbol yıldızı olarak aslında derslerini pek önemsemez, aldığı orta notlarla yetinirdi. Oyun alanında çok hırslı olmasına karşılık, sınıfta değişken ve kendi havasında bir öğrenciydi. Jack kendi öğrencilik yıllarından çok iyi bilirdi bu tipleri. Sınıfta sakin ve pek konuşmayan bir insan olduğu halde, yerinde bir rekabetçi uyarım verilirse (Frankenstein'ın canavarına verilen elektrik uyarımı gibi, diye acı acı düşündü Jack) birdenbire canlanıverdi.

Ocak ayında George münazara takımına girmek istemişti. Jack'e karşı çok dürüst davranmıştı. Babası bir şirketin avukatıydı ve oğlunun da kendi izinde yürümesini istiyordu. Herhangi bir meslek tutkusu olmayan George'un buna da bir diyeceği yoktu.

Notları her ne kadar yüksek değilse de daha lisedeydi.

Gerektiği zaman babasının başvuracağı pistonlar vardı nasıl olsa. George'un sporcu olarak yeteneği kendisine pek çok kapı açabilirdi. Ancak Brian Hatfield oğlunun münazara takımına girmesini istemişti. Bu kendisi için iyi bir eğitim olurdu, hem zaten hukuk fakülteleri öğrenci alırken bu noktalarda titizlik gösterirlerdi. Böylece George takıma girdi. Martta da Jack onu takımdan çıkardı.

Münazara takımında olması George'un o yarışmacı ruhunu alevlendirmişti. Konu ister marihuananın serbest bırakılması olsun, ister ölüm cezasının yeniden kabulü olsun, hiç umursamadan lehte ve aleyhte tezler hazırlar, savunurdu. Artık konuşmaya alışmıştı ve hangi yanda olduğunun kendisi için hiç önemi yoktu. Jack bunun iyi münazaracılarda bile az rastlanan değerli bir özellik olduğunu biliyordu. Buraya kadarı çok iyiydi.

Ancak George Hatfield kekemeydi.

Dersini yapmış olsun olmasın, sınıfta her zaman sakin olduğu ve az konuştuğu için bu yetersizliği pek belli olmazdı. Hele konuşmamanın bir meziyet olduğu, hatta çok konuşanın oyundan atıldığı futbol maçlarında da önemsizdi bu.

Ama George münazaranın en heyecanlı noktasına varınca birden kekelemeye başlıyordu. Ne kadar çok heyecanlanırsa o denli çok kekeliyordu. Hele rakibini sıkıştırdığı zaman beyninin konuşma merkezi ile ağzı arasında bir duvar örülüyor, kendisine ayrılan süre doluyordu. Seyretmesi çok acı dakikalardı bunlar.

"Bu... bu... yü... yüzden ger... ger... gerçekleri gö... göz ön... önüne..."

Saat çalar ve George öfkeyle münazarayı yöneten Jack'e dönerdi.

Bu anlarda yüzü kıpkırmızı kesilir, elindeki notları öfkeyle buruştururdu avucunda.

Arabasının zaten inik olan lastiklerini kestikten sonra bile Jack, George'u korumuş, düzeleceğini ummuştu. En son olaydan bir hafta öncesini anımsıyordu. Diğer çocuklar çıktıktan sonra George odada kalmış ve öfkeyle Jack'in karşısına dikilmişti.

"Kı... kır... kronometreye er... erken bastın."

Jack kâğıtlarını yerleştirmekte olduğu çantasından kaldırmıştı başını.

"George, ne dediğinin farkında mısın?"

"Be... be... benim be... beş dakikam do... dol... dolmamıştı. Saate b... ba... bakıyordum."

"Saat ve kronometre biraz farklı olabilir George. Ama elimi bile sürmedim. Şerefim üzerine yemin ederim."

"Ba... ba... bastın işte!"

Ben kendi hakkımı korumasını bilirim diyen bir ifadeyle karşısına çıkan George, Jack'i kızdırmıştı sonunda. Zaten iki aydır kendini güç tutuyordu. Son bir çaba daha gösterdi.

"Sana yemin ederim ki elimi sürmedim George. Kekelemen yüzünden. Bunun nedenini biliyor musun? Sınıftayken hiç kekelemiyorsun."

"Ben ke... ke... kekelemiyorum."

"Bağırma George."

"Se... sen be... beni ta... ta... takımında istemiyorsun!"

"Bağırma dedim George. Bu konuyu akıl yoluyla çözümleyelim."

"Ba... ba... baş... başlarım şi... şi... şimdi."

"George, kekelemezsen seve seve takıma alırım seni. Konuları çok iyi hazırlıyorsun ve karşı sürülen iddialar seni hiç şaşırtmıyor. Demek ki, çok güzel hazırlanıyorsun. Ama bu kekele..."

"Be... be... ben hiç ke... ke... kekelemem!" diye bağırdı George. "Ta... takımın ba... ba... başında başka biri ol... ol... olsaydı..."

Jack biraz daha sertleşmişti.

"George, senin avukat falan olacağın yok. Bu kekelemeyle hiçbir şey olamazsın. Hukuk futbola benzemez. Her akşam iki saat idman yapmakla başaramazsın bunu. Yönetim kurulu toplantısında kalkıp, 'Bu... bu... bu da... da... davanın ko... ko... konusu mu diyeceksin?"

Jack birden yaptığı hareketin utancıyla kızardı. Karşısındaki yetişkin bir insan değil, yaşamının ilk büyük yenilgisini tadan ve belki de Jack'ten bu konuda kendisine yardımcı olmasını isteyen on yedi yaşında bir çocuktu.

George son bir kez, öfkeden kuduracakmış gibi baktı yüzüne. Dudakları kıpırdıyor, ağzına tıkanıp kalmış sözler bir çıkış yolu arıyordu.

"Er... er... erken ba... ba... bastın! Ben... ben... benden nefret edi... edi... ediyorsun..."

Sonra anlaşılmaz bir şeyler bağırarak kapıyı hızla vurup çıktı odadan. Jack olduğu yerden George'un ayak seslerini işitiyor değil de hissediyor gibiydi. Hâlâ öfkesinin ve George'un kekelemesiyle alay etmenin utancı içinde kıvranırken duyduğu ilk şey marazi bir sevinç duygusuydu. George Hatfield yaşamında ilk kez sahip olamayacağı bir şeyi istemişti. Babasının bütün servetine rağmen alamayacağı bir şey. Beynin konuşma merkezine rüşvet yedirilemezdi. İnsan diline, bozuk bir plağa takılan iğne gibi zıplamaması için haftada fazladan elli dolar teklif edemezdi. Ama sonra bu sevinci, utancı içine gömüldü ve Danny'nin kolunu kırdığı zamanki gibi bir duyguya kapıldı.

Tanrım, ben eşeğin biriyim. Ne olur, yalvarırım Tanrım.

George'un bu yenilgisinden duyulan sevinç, oyun yazarı Jack Torrance'tan çok, oyunundaki Denker'a yakışırdı.

Benden nefret ediyorsun, çünkü biliyorsun ki...

George Hatfield'dan nefret etmesine neden olacak ne biliyordu onun hakkında? Geleceğinin önünde açık olduğunu mu?

Birazcık Robert Redford'u andırdığını ve yüzme havuzlarında tramplenden iki takla atarak atladığı zaman bütün kızların kendisini seyrettiğini mi?

Futbolu ve beyzbolu doğal bir incelikle oynadığını mı?

Saçma. Gülünç. George Hatfield'a hiç de gıpta etmiyordu. Gerçeği söylemek gerekirse, George'un kekelemesinden üzüntü duyuyordu, çünkü George kusursuz bir münazaracı olabilecekti. Jack kronometreye basmışsa bile, ki basmamıştı, kendisinin ve takım arkadaşlarının George'un çabasından ıstırap duymaları yüzünden ve onu kurtarmak istemesinden dolayı olabilirdi.

Ama kronometreye basmamıştı, bundan emindi.

Bir hafta sonra onu takımdan çıkarmıştı. Ama bu kez öfkelenmeden. Bağırıp çağırma ve tehdit hep George'tan gelmişti.

Bundan bir hafta sonra da sınıfta çalışmanın yarısında parkta bıraktığı arabasından kitaplarını almaya gidince George'u lastiklerden birinin yanında eğilmiş olarak bulmuştu. Elinde bir avcı bıçağı vardı. Volkswagen'in ön sağ lastiğini parçalıyordu.

Arka lastik parçalanmış, kaplumbağa jantlar üstündeydi.

Jack'in gözlerini kan bürümüştü o anda, bundan sonrasını pek iyi anımsamıyordu. "Pekâlâ George," diye boğuk bir ses çıkmıştı boğazından. "Madem öyle istiyorsun, gel de erkek gibi dövüş bakalım."

George'un şaşırdığını, korkuyla başını kaldırıp baktığını anımsıyordu. "Bay Torrance..." demişti sanki bu olanlarda bir yanlışlık bulunduğu ve kendisinin oraya geldiğinde lastiklerin zaten inik olduğu ve yanındaki bıçağıyla çamurlarını temizlediğini söylemek istermiş gibi.

Jack yumruklarını sıkarak ilerlemişti, sırıtıyordu belki de. Ama bundan pek emin değildi.

Son hatırladığı, George'un bıçağı kaldırıp, "Daha fazla yaklaşmazsan iyi edersin," dediğiydi.

Bundan sonra Fransızca öğretmeni Bayan Strong, Jack'in kollarını tutup çığlık çığlığa bağırıyordu. "Yapma Jack! Yapma! Öldüreceksin çocuğu!"

Aptal aptal gözlerini kırpıştırıp bakınmıştı. Avcı bıçağı dört metre kadar ilerde, asfaltın üzerinde zararsızca parlıyordu.

Yaşlı, emektar kaplumbağanın üç lastiği inikti. Sağ ön çamurlukta yeni bir darbe izi ve tam ortasında ya kırmızı boya ya da kan vardı. Bir an kafası iyice karışmıştı o geçmiş gecenin (Tanrım, çocuğa çarptık Al!) düşünceleriyle. Sonra George'u görmüştü. Asfaltın üstünde baygın yatıyordu. Münazara takımı kapının önüne çıkmış George'a bakıyorlardı. Çocuğun başından kan akıyordu, küçük bir yara olabilirdi, ama kulağından da kanlar boşanıyordu ki bu beyin kanaması anlamına gelirdi. George kalkmak için çabalayınca Jack Bayan Strong'un elinden kurtulup oğlanın yanına gitti.

George korkuyla geri çekildi.

Jack elini George'un göğsüne dayayıp geri itti. "Sakın kımıldama," dedi. "Olduğun yerde kal." Dehşetle kendilerine bakan Bayan Strong'a döndü sonra. "Lütfen okul doktorunu çağırın Bayan Strong." Kadın koşa koşa gitti. Münazaracılara baktı sonra, hem de gözlerinin içine.

Kendine gelmişti artık, Vermont Eyaleti'nde ondan daha iyi bir insan yoktu. Bunu bütün çocuklar biliyordu kuşkusuz.

"Artık evlerinize gidebilirsiniz," dedi sakin bir sesle. "Yarın yine toplanacağız."

Ama o hafta sonu gelmeden münazaracılardan altısı takımdan çekilmişti. Bunun pek önemi yoktu, çünkü kendisi de okuldan çıkarılacağını öğrenmiş bulunuyordu.

Yine de içkiye dönmemişti. Önemli bir şeydi bu.

Ve George Hatfield'dan nefret etmemişti. Bundan da emindi. O bir şey yapmamış, kendisine bir şeyler yapılmıştı.

Benden nefret ediyorsun, çünkü biliyorsun...

Hiçbir şey bilmiyordu ama. *Hiçbir şey.* Tanrı'nın önünde yemin ederdi buna, kronometreyi en çok bir dakika önce durdurduğuna yemin edebileceği gibi. Ve nefretten değil acıma duygusundan.

İki yabanarısı damın kalasları arasında yürüyordu.

Aerodinamik bakımından kaba ama garip bir biçimde yeterli kanatlarını açarak ekim güneşine doğru uçuşlarını seyretti.

Belki de başka birini sokmaya gidiyorlardı. Tanrı onlara iğne vermişti ve bunu biri üzerinde kullanmaları gerekiyordu.

Eski hesapları karıştırarak ne kadar oturmuştu bu yuvanın başında? Saatine baktı. Hemen hemen yarım saat.

Damın kenarına gelip aşağı sallandı, ayağıyla merdiveni bulup inmeye başladı. Malzeme deposuna gidip Danny'nin erişemeyeceği yükseklikteki rafa kaldırdığı böcek ilacını alacaktı. Geri döndüğünde şaşıran arılar olacaklardı. İnsan sokulabilirdi, ama sonra sokardı da. Buna içtenlikle inanıyordu. İki saat sonra o yuvayı Danny odasına alabilirdi. Kendisinin de çocukken odasında böyle bir yabanarısı yuvası vardı. İsterse yatağının başucuna koyardı. Bir zarar gelmezdi Danny'ye.

"İyileşiyorum."

Sessiz öğleden sonrasında güvenle çıkan sesini duymak, yüksek sesle konuşmayı düşünmediği halde, kendine güvence vermişti.

Pasiflikten hareketliliğe geçiş olanaksız değildi. Ve bunun yapılabileceği bir tek yer varsa, o da burasıydı.

Böcek ilacını almaya gitti. Yabanarıları cezalarını çekecek, onu sokmanın bedelini ödeyeceklerdi.

15

Bahçede

Jack iki hafta kadar önce malzeme deposunun arkasında bulduğu hasır koltuğu, Wendy'nin bunun hayatında gördüğü en çirkin şey olduğu itirazlarını dinlemeden otelin ön terasına getirip yerleştirmişti. Karısıyla oğlu otelin kamyonetiyle alışverişten döndüklerinde, koltukta oturmuş kitap okuyordu.

Wendy kamyoneti kenara park etti, motoru durdurmadan son bir kez gaza bastı. Kamyonetin tek stop lambası sönerken, motor son bir homurtuyla titredi ve durdu. Jack koltuğundan kalkıp onları karşılamaya çıktı.

"Merhaba baba!" diye bağırdı Danny. Elinde bir kutu vardı. "Bak annem ne aldı bana."

Jack oğlunu kaptığı gibi havaya kaldırdı, başının üstünde bir iki salladıktan sonra öptü.

"Jack Torrance, kuşağının Eugene O'Neill'ı, Amerika'nın Shakespeare'i, size böyle dağlarda rastlamak ne büyük mutluluk!"

Gülerek kocasına baktı Wendy.

"Sıradan kalabalık beni çok rahatsız ediyor sayın bayan." Jack karısını kucakladı, öpüştüler. "Yolculuk nasıl geçti?"

"Çok iyi. Danny sarsıntıdan yakınıp duruyor ama kamyoneti bir kere bile stop ettirmedim, hem... Jack, işi bitirmişsin!"

Dama bakıyordu. Danny de baktı. Overlook'un batı yanındaki kiremitler diğerlerinden daha yeşil duruyordu. Danny sonra elindeki kutuya baktı, yüzü birden aydınlandı. Geceleri Tony'nin kendisine gösterdiği resimler tüm açıklığıyla gelip onu korkutuyordu, ama güneşli bir günde bunları silip atmak kolaydı.

"Bak baba! Şuna bak!"

Jack kutuyu oğlundan aldı. Küçük bir araba modeliydi bu. Danny'nin geçmişte çok özlemini çektiği bir şey. Mor bir Volkswagen.

Ama karikatür bir araba. Kutunun üstündeki mor Volkswagen'in arka stop lambaları 59 Cadillac'a aitti. Tepesi açıktı ve direksiyon başında gözleri kan çanağına dönmüş bir canavar vardı.

Jack kendisine gülümseyen karısına göz kırptı.

Kutuyu geri uzatarak, "Doktor, senin en sevdiğim yanın da bu," dedi. "Sakin, aklı başında, içedönük bir zevke sahipsin. Benim çocuğum olduğun nasıl da belli."

"Annem Dick ile Jane masalının tümünü okursam, senin bana bunu yapmamda yardım edeceğini söyledi."

"Hafta sonunu bulduk demek yani. Peki sayın hanımefendi, o güzelim kamyonetinizde başka neler var bakalım?"

"Bakmak yok." Wendy Jack'i iteledi. "Sana da bir şeyler aldık, ama onları biz ikimiz taşırız. Sen şu süt şişelerini al önce."

"Siz beni yük hayvanı gibi kullanmaktan başka bir şey bilmezsiniz zaten. Oraya koş, buraya koş dur bütün gün."

"Bayım, sen şimdi sütü mutfağa taşı da, sonra söylenirsin."

"Yeter be!" diyerek kendini yere attı Jack. Danny kahkahadan kırılıyordu.

"Kalk bakalım beygir." Wendy ayağıyla kocasını dürtükledi.

"Gördün mü?" dedi Jack Danny'ye. "Bana beygir dedi, tanığımsın."

"Tanık! Tanık!" diye bağırdı Danny, sonra babasının sırtına atladı.

Jack doğruldu. "Bak şimdi hatırladım, benim de sana bir sürprizim var. Terasta küllüğün yanında duruyor."

"Ne?"

"Unuttum. Git de bak."

Jack'le Wendy oğullarının koşa koşa gidişini seyrettiler. Jack kolunu karısının beline doladı.

"Mutlu musun?"

Wendy ciddi bir bakışla baktı Jack'in yüzüne. "Evlendiğimizden bu yana en mutlu günlerimi yaşıyorum."

"Gerçek mi?"

"Yemin ederim."

Jack karısını kucakladı. "Seni seviyorum."

Wendy de kucakladı erkeğini. Jack Torrance için bu sözleri söylemek kolay değildi. Evlenmeden önce de, evlendikten sonra da onu sevdiğini söylediği zamanları saymaya kalksa iki elinin parmakları fazla gelirdi.

"Ben de seni seviyorum."

"Anne! Anne!" Danny heyecanlıydı. "Gel bak anne! Koş!"

"Nedir o?" diye sordu Wendy el ele terasa doğru yürürlerken.

"Unuttum," dedi Jack.

"Sen armağanını alacaksın nasıl olsa." Wendy kocasını dürtükledi.

"Ben armağanımı bu gece almayı düşünüyordum." Wendy güldü. Az sonra Jack, "Danny mutlu mudur dersin?" diye sordu.

"Bunu bilsen bilsen sen bilirsin. Yatmadan önce her gece uzun uzun konuşuyorsun oğlunla."

"Geceleri büyüyünce ne olmak istediğini ya da Noel Baba'nın gerçek olup olmadığını konuşuruz. Bu onun için çok önemli.

Arkadaşı Scott bir şeyler söylemiş olmalı. Overlook konusunda pek bir şey söylemedi şimdiye kadar."

"Bana da." Merdivenleri çıkıyorlardı şimdi. "Ama genellikle çok sakin. Ayrıca zayıfladı da."

"Boyu uzuyor da ondan sana öyle geliyor."

Danny'nin sırtı kendilerine dönüktü. Jack'in koltuğunun yanında, masanın üstündeki bir şeye bakıyordu. Wendy daha bunun ne olduğunu görememişti.

"Yemek de yemiyor. Oysa eskiden nasıl yerdi bilirsin."

"Zaman zaman böyle olurmuş diye okumuştum bir yerlerde. Yedi yaşına basınca yine yemek yetiştiremeyeceksin, korkma."

Üst basamakta durmuşlardı.

"Okumayı öğrenmek için de çok çalışıyor," dedi Wendy. "Bizi... seni memnun etmek için kendini ne kadar zorladığını biliyorsun."

"Kendisini memnun etmek için aslında, ben onu hiç zorlamıyorum. Doğrusunu istersen, bu kadar uğraşmasından hiç hoşlanmıyorum ayrıca."

"Şöyle bir kontrolden geçmesi için randevu alsam saçma bulur muydun? Sidewinder'da genç bir doktor var..."

"Yaklaşan kıştan korkuyorsun, değil mi?"

Wendy omuzlarını silkti. "Aptalca bir şey, biliyorum ama..."

"Bence hiç de aptalca değil. Üçümüz için randevu al. Sağlam olduğumuzu bilirsek geceleri daha rahat uyuruz."

"Bu öğleden sonra telefon ederim öyleyse."

"Anne! Bak anne!"

Danny elinde gri renkli kocaman bir şeyle koşuyordu. Bir an için bunu bir beyin sandı Wendy. Ne olduğunu anlayınca içgüdüsel olarak irkildi.

Jack kolunu karısının omzuna attı. "Zararsızdır. Kaçamayan kiracılar kovuldular. Böcek ilacı sıktım."

Wendy oğlunun elindeki iri yabanarısı yuvasına baktı ama almak için uzanmadı. "Zararsız olduğundan emin misin?"

"Elbette. Çocukken benim de odamda bir tane vardı. Babam vermişti. Onu odana koymak ister miydin Danny?"

"Evet. Hemen şimdi hem de."

Çocuk koşa koşa içeri girdi. Merdivenlerde ayak seslerini duyuyorlardı.

"Demek damda yabanarıları vardı ha?" dedi Wendy. "Seni soktular mı?"

"Madalyam nerede bakalım?" diyen Jack parmağını uzattı.

Parmağının şişi inmeye yüz tutmuştu ama Wendy gereken ilgiyi gösterdi, eğilip öptü kocasının parmağını.

"İğnesini çıkardın mı?"

"Yabanarıları soktukları yerde iğnelerini bırakmazlar. O senin dediğin bildiğimiz arılardır. Onların iğneleri çentikli, yabanarılarınınkiler düzdür. Onun için tehlikelidir zaten. Bir arı pek çok kişiyi sokabilir."

"Jack, Danny'ye verdiğin yuvanın zararsız olduğundan emin misin?"

"İlacın üzerinde yazanları tam olarak uyguladım. İki saat içinde böcekleri öldürüyor ve zararlı bir gaz falan bırakmıyor."

"Nefret ediyorum," dedi Wendy.

"Yabanarılarından mı?"

"Sokan her şeyden." Wendy elleriyle dirseklerini tutup kollarını göğsü üzerinde kavuşturdu.

"Ben de..." Jack karısını kucakladı.

16

Danny

Wendy, Jack'in yukarı yatak odasına taşıdığı daktilonun sesini dinliyordu. Makine otuz saniye takırdıyor, bir iki dakika susuyor, sonra yeniden takırdamaya başlıyordu. Issız bir siperden makineli tüfek ateşini dinlemek gibi bir şeydi bu.

Ancak bu takırtı müzik gibi geliyordu kendisine. Evliliklerinin ikinci yılından bu yana Jack böyle düzenli yazı yazmamıştı.

Esquire'ın o öyküyü satın almasından bu yana. Yıl sonuna kadar oyunu bitirip yeni bir şeye başlayacağını umuyordu Jack. Phyllis'in *Küçük Okul*'u sağa sola gösterdiğinde, bir etki yaratıp yaratmaması umurunda bile değildi. Wendy ona inanıyordu. Yazı yazıyor olması onu umutlandırmıştı; oyundan bir şey beklediğinden değil de, bu yolla kocasının canavar dolu bir odanın kapısını kapatmakta olduğundandı bu. Uzun süredir kapıyı omuzluyordu ama ancak şimdi biraz kımıldatabilmişti.

Her tuş darbesi kapıyı biraz daha itiyordu.

"Bak Dick, bak."

Danny babasının Boulder'ın elden düşme kitap satan kitapçılarından bulduğu okuma kitaplarının üstüne eğilmişti. Bunları bitirince ikinci sınıf düzeyine gelmiş olacaktı. Wendy bunun çok acımasız bir program olduğunu söylemişti kocasına.

Oğulları zekiydi, bunu biliyorlardı, ama böyle acımasızca zorlamak da yanlıştı. Jack de onun gibi düşünüyordu, zorlamayacaklardı, ama çocuk çabuk öğrenirse hiç olmazsa kendileri de hazırlıklı bulunmuş olacaklardı. Wendy şimdi Jack'in bu konuda haklı çıktığını düşünüyordu.

Televizyonda dört yıldır çocuk saatini seyreden Danny yazım kurallarını sökmüş sayılırdı. Küçük radyosu ve ince tahtadan planörü başının üstündeki rafta, yaşamı okumaya bağlıymış gibi heceliyordu sözcükleri. Odasına koydukları okuma lambasının

ışığında küçücük yüzü çok soluk ve gergindi. Hem okumayı, hem de babasının hazırladığı çalışmaları çok ciddiye alıyordu. Bir elma ve bir şeftali resmi. Altında Jack'in iri ve okunaklı yazısıyla *elma* sözcüğü. Doğru sözcüğü çember içine al. Şimdi artık otuz kırk sözcük yazabiliyordu kendi başına.

Danny'nin parmağı okuma kitabının satırları üzerinde ağır ağır ilerliyordu. Yazının üstünde bir resim vardı. Wendy on dokuz yıl öncesinden, ilkokul yıllarından hayal meyal anımsıyordu bu resmi. Kıvırcık saçlı, güleç yüzlü bir oğlan. Bukleli saçlı, kısa etekli, elinde ip tutan bir kız. Bir de kırmızı topun ardında koşan köpek. Birinci sınıf üçlüsü. Dick, Jane ve Jip.

"Koş Jip koş," diye okuyordu Danny. "Koş koş koş." Parmağı bir satır aşağıya kaydı. "Bak..." Daha çok eğildi, burnu neredeyse kitaba değecekti.

"O kadar çok yaklaşma," dedi Wendy. "Gözlerin ağrır. Dur bakayım..."

"Sen söyleme!" diyerek birden doğruldu Danny. Korku içindeydi sesi. "Sakın söyleme anne, ben bulacağım."

"Peki oğlum. Ama bu çok önemli bir şey değil, inan bana."

Danny annesine kulak asmadan yine eğildi kitabın üzerine.

Yüzünde, kolej sınavına giren bir öğrencinin ciddi ifadesi vardı. Wendy giderek daha az hoşlanıyordu bu durumdan.

"Bak... i... iş... işte. Bak işte top. İşte top!" Başarı.

Oğlunun sesindeki şiddet Wendy'yi korkutmuştu.

"Tamam," dedi. "Ama bu gecelik bu kadar yeter."

"İki sayfa daha okuyayım anne, ne olur?"

"Olmaz." Wendy kırmızı ciltli kitabı kapattı. "Yatma zamanın geldi."

"Ne olur?"

"Israr etme Danny. Ben de yoruldum artık."

"Pekâlâ." Ama yine de özlemle bakıyordu okuma kitabına.

"Git babanı öp ve yıkan. Dişlerini fırçalamayı unutma."

"Peki."

Jack'in daktilosu sustu. Danny'nin öpücük şapırtısını duydu Wendy. "İyi geceler baba."

"İyi geceler doktor. Nasıl geçti bakalım?"

"Çok iyi. Ama annem yarıda bıraktırdı."

"Annen haklı oğlum. Saat sekiz buçuğu geçti."

Banyonun kapısının kapanması. Kendisiyle Jack gizlilik konusunda pek titiz sayılmazlardı, oysa Danny buna özel bir dikkat gösterirdi. Bu ayrılık işaretleri gün geçtikçe artıyordu. Evde ikisinden birinin ya da ikisinin birden bir kopyası değil, bambaşka bir insan vardı. Wendy bunu düşündükçe üzüntüye kapılmaktan alamıyordu kendini. Günün birinde çocuğu ona yabancı olacaktı. Kendisi de ona. Ama annesinin kendisine yabancı olduğu gibi değil. Ne olur öyle olmasın Tanrım. Büyüsün ve annesini sevmeye devam etsin.

Jack'in daktilosu düzensiz takırtılarına başladı yine.

Danny'nin okuma masasının yanında oturan Wendy bakışlarını oğlunun odasında dolaştırdı. Planörün kırılan kanadı onarılmıştı. Masasının üstü resimli kitaplar, boyama kitapları, çocuk dergileri, boya kalemleriyle doluydu. Volkswagen model araba ambalajı açılmadan bunların üstünde duruyordu. Danny okumasını böyle sürdürürse, hafta sonunu beklemeden bir iki gece sonra arabayı yapacaklardı. Gelecek yıl okula başlayınca oğlunun yarısını, belki de fazlasını kaybedecekti Wendy. Stovington'da işleri yolunda giderken bir çocukları daha olmasını istemişlerdi, ama şimdi yine doğum kontrol haplarına başlamıştı.

Durumları belirsizdi. Dokuz ay sonra nerede olacaklarını ancak Tanrı bilirdi.

Birden gözü yabanarısı yuvasına ilişti.

Danny'nin odasının en iyi yerinde, yatağının yanındaki komodinin üstünde, plastik bir tabak içinde duruyordu. Boş bile olsa Wendy sevmiyordu bu yuvayı. Mikroplu olup olmadığını düşündü bir an, Jack'e sormaya karar verdi, ama sonra ona güleceği aklına geldi.

Yarın doktora sorardı en iyisi, yalnız kalabilirse tabii. Onca yabancı yaratığın tükürüğünden yapılmış bir şeyin uyuyan oğlunun bu kadar yakınında olmasından hiç de hoşnut değildi.

Banyodan hâlâ su sesi geldiği için kalkıp kendi yatak odalarına gitti. Kendi yaratmakta olduğu dünyaya dalıp gitmiş olan Jack başını kaldırıp bakmadı. Wendy kapalı banyo kapısını hafifçe tıklattı.

"Hey doktor, uyudun mu yoksa?"

Cevap yoktu.

"Danny?"

Yine cevap yok. Kapıyı açmaya çalıştı. Kilitliydi.

"Danny?" Şimdi iyice meraklanmıştı. Durmadan akan suyun sesinden başka bir ses gelmemesi kaygılandırıyordu onu. "Danny, kapıyı aç yavrum."

Cevap yok.

"Danny!"

"Wendy, bütün gece kapıyı yumruklayıp duracak mısın öyle? Kafamı allak bullak ediyorsun."

"Danny kapıyı kilitlemiş ve cevap vermiyor."

Jack kalkıp sertçe vurdu kapıya. "Danny, kapıyı aç. Oyun istemez."

Jack daha sertçe vurdu. "Oyun oynama doktor. Yatma zamanı yatağa yatılır. Kapıyı açmazsan dayağı yersin."

Öfkeleniyor, diye düşündü Wendy ve daha çok korkmaya başladı, iki yıl önceki o geceden sonra bir daha Danny'ye elini sürmemişti ve şimdi dediğini yapacak kadar kızgın görünüyordu.

"Danny, yavrum..." diye başladı Wendy.

Cevap yoktu. Yalnızca akan su sesi.

"Danny, eğer beni kapıyı kırmaya zorlarsan bütün gece kıçının üstüne yatamazsın," dedi Jack.

Hiçbir şey.

"Kapıyı kır," dedi Wendy. Birden konuşmak güçleşivermişti. "Çabuk ol."

Jack şiddetli bir tekme savurdu, zaten zayıf olan kilit parçalandı ve kapı açıldı.

"Danny!" diye bağırdı.

Musluktan su akıyordu. Bir kenarda kapağı açılmış diş macunu tüpü vardı. Danny banyonun kenarına oturmuş, elinde

sımsıkı tuttuğu fırçası, ağzının kenarı köpük içinde, hipnotize edilmişçesine musluğun üstündeki ilaç dolabının aynasına bakıyordu. Yüzünden dehşet okunuyordu. Wendy'nin aklına ilk gelen şey, bir sara nöbeti geçirdiği ve dilini yutmuş olacağı oldu.

"Danny!"

Danny cevap vermedi. Boğuk boğuk sesler geliyordu boğazından.

Jack, Wendy'yi havlu asacağına çarpacak kadar şiddetle iterek çocuğun önünde eğildi.

"Danny! Danny! Danny!" Parmaklarını şaklatıyordu Danny'nin görmeyen gözleri önünde.

"Evet," dedi Danny. "Turnuva. Vuruş. Hırrr..."

"Danny!"

"Rok!" dedi Danny birden erkekçe, kalın bir sesle. "Rok. Vuruş. Rok tokmağı... İki yüzü var... *Aaaaa...*"

"Jack, Jack, ne oluyor buna?"

Jack çocuğun bileklerini yakalayıp sarstı. Danny'nin başı bir sırığa bağlanmış balon gibi öne arkaya sallandı.

"Rok. Vuruş. Litak."

Jack bir daha sarstı çocuğu. Danny'nin gözleri birden açıldı. Diş fırçası yere düştü elinden.

"Ne?" diye sordu çevresine bakınarak. Önünde eğilmiş babasını, duvarın dibinde duran annesini gördü. Korkuyla, "Ne oldu?" diye sordu. "Ne... ne... ne oldu?"

"Kekeleme!" diye birden bağırdı Jack. Danny korkuyla haykırdı, vücudu kaskatı kesildi, geri çekilmeye çalıştı, sonra gözlerinden yaşlar boşanarak olduğu yere yığıldı. Jack oğlunu kucakladı. "Oğlum, yavrum, özür dilerim doktor. Ağlama. Özür dilerim. Bir şey yok."

Su durmadan akıyordu. Wendy ansızın bir karabasana dalıp geçmişe döndüğünü hissetti, sarhoş kocasının oğlunun kolunu kırdığı, sonra aynı sözleri söyleyerek önünde kıvrandığı zamana.

(Oğlum, yavrum, özür dilerim doktor. Ağlama. Özür dilerim.)

Koştu. Danny'yi Jack'in kolları arasından kapıp kaldırdı.

Oğlunun kolları boynuna dolanmış bir halde küçük yatak odasına döndü. Jack de arkalarından geliyordu.

Danny'nin yatağına oturup oğlunu sallamaya, yatıştırmak için saçma sapan sözler mırıldanmaya başladı. Jack'in yüzüne bakınca şimdi yalnızca endişe görüyordu. Jack kaşlarını kaldırarak karısına bir soru sordu. Wendy hafifçe başını salladı.

"Danny," dedi. "Danny, Danny, Danny. Bir şey yok oğlum. Hiçbir şey yok."

Danny sonunda sakinleşmişti, hafifçe titriyordu annesinin kollarında. Yine de ilk konuştuğu şimdi yanlarına oturmuş olan Jack oldu. Wendy içinde o eski kıskançlığı (İlk o gelir hep, hep o gelir!) duydu. Jack çocuğun başında bağırmış, kendisi ise sakinleştirmişti, ama yine de Danny babasına, "Kötü bir şey yaptıysam özür dilerim," demişti.

"Özür dileyecek bir şey yok doktor." Jack oğlunun saçlarını okşadı. "Ne oldu kuzum içeride?"

Danny şaşkın şaşkın başını salladı. "Bilmiyorum. Baba, neden bana kekeleme diye bağırdın? Ben kekelemem ki."

"Elbette," dedi Jack. Wendy'nin yüreğine soğuk bir parmak dokunmuştu sanki. Jack birden hayret verici bir şeyle karşılaşmış gibi ürkek bir ifade takınmıştı.

"Kronometre hakkında bir şey..." diye mırıldandı Danny.

"Ne?" Jack öne eğilince çocuk korkuyla annesine sığındı.

"Jack, korkutuyorsun çocuğu!" Suçlama doluydu Wendy'nin sesi.

Birden üçünün de korkmakta olduklarını fark etti. Ama neden korkuyorlardı?

"Bilmiyorum, bilmiyorum," diyordu Danny babasına. "Ne... ne dedim baba?"

"Hiçbir şey," diye mırıldandı Jack. Arka cebinden mendilini çıkarıp ağzını sildi. Wendy bir an için yine o insanın içini kabartan geriye dönüşü yaşadı. Ayyaşlık günlerinden iyi anımsadığı bir hareketti bu.

"Kapıyı neden kilitledin?" diye yumuşak bir ses tonuyla sordu Danny'ye.

"Tony söyledi."

Çocuğun başı üzerinden birbirlerine baktılar.

"Dişimi fırçalarken okuduğum kitabı düşünüyordum. Çok düşünüyordum ama... Birden Tony'yi aynanın içinde gördüm. Bana bir kere daha göstermesi gerektiğini söyledi."

"Yani Tony senin arkanda mıydı?" diye sordu Wendy.

"Hayır. Aynanın içindeydi." Danny bu konuda kesindi. "Ta içinde. Sonra ben de aynanın içine girdim. Ondan sonra babamın beni sarstığını hatırlıyorum. Yine kötü bir şey yapmış olduğumu sandım."

Jack tokat yemiş gibi irkildi.

"Böyle bir şey yoktu doktor," dedi hafifçe.

"Tony sana kapıyı kilitlemeni söyledi demek?" diye sordu Wendy, oğlunun saçlarını arkaya atarak.

"Evet."

"Peki, sana ne göstermek istiyormuş?"

Danny birden kaskatı kesildi. Kasları piyano telleri gibi gerilmişti sanki. "Hatırlamıyorum," dedi. "Hatırlamıyorum. Sormayın bana. *Hatırlamıyorum. Hiçbir şey hatırlamıyorum!*"

"Şışş!" dedi Wendy korkuyla. Çocuğu kucağında sallamaya başladı.

"Hatırlamamanın önemi yok yavrum."

Danny yine gevşedi.

"Biraz yanında kalıp sana bir masal okumamı ister misin?"

"İstemem, ama gece lambasını açık bırakın." Utançla baktı babasından yana. "Baba, sen bir dakika kalır mısın yanımda?"

"Elbette doktor."

Wendy içini çekti. "Ben oturma odasındayım Jack."

"Peki."

Wendy yerinden kalkarken Danny de örtünün altına girdi. Öylesine küçücük görünüyordu ki.

"İyisin ya Danny?"

"İyiyim anne, sen lambayı yak."

"Peki."

Wendy yandığı zaman abajurun üstünde uyuyan bir köpek resmi ortaya çıkan gece lambasını yaktı. Overlook'a gelinceye kadar geceleri bir ışık istememişti Danny, buraya gelir gelmez ise ilk isteği bu olmuştu. Tavandaki ışığı söndürüp arkasına, Danny'nin beyaz yüzüne, Jack'in yüzüne baktı. Bir an duraksadı. *(Ve ben de aynadan içeri girdim.)* Sonra çıktı odadan.

"Uykun var mı?" diye sordu Jack, oğlanın alnına düşen saçlarını geri atarak.

"Evet."

"Biraz su ister misin?"

"İstemem..."

Beş dakika kadar hiç konuşmadılar. Jack'in eli oğlanın alnındaydı. Danny'nin uyuyakaldığını sanıp tam yerinden kalkacakken Danny konuştu.

"Rok."

Jack donmuş bir halde geri döndü.

"Danny..."

"Annemin canını acıtmazsın değil mi baba?"

"Hayır."

"Ya benim?"

"Hayır."

Yine sessizlik.

"Baba?"

"Efendim?"

"Tony geldiğinde bana rok oyununu anlattı."

"Öyle mi? Neler dedi bakalım?"

"Hepsini hatırlamıyorum. Ama oyun sıralarından söz ettiğini hatırlıyorum. Beyzbol gibi. Komik değil mi?"

"Öyle." Jack'in kalbi gümbürdüyordu göğsünde. Çocuk bunu nereden bilebilirdi? Rok, beyzbol gibi değil kriket gibi oynanırdı, ama aynı oyun sıralarını izleyerek.

"Baba..." Neredeyse uyuyacaktı Danny.

"Efendim?"

"Litak ne demek?"

"Hiç duymadım oğlum."

Sessizlik.

"Hey doktor?"

Ama Danny derin soluklarla uykuya dalmıştı bile. Jack bir an durup oğluna baktı. Dalga dalga sevgi yükseliyordu içinden.

Neden bağırmıştı çocuğun başında sanki? O anda kekelemesinden normal bir şey olabilir miydi? *Kronometre* de dememişti, herhalde o anda saçma sapan bir şeydi söylediği.

Peki ama rokun aynı oyun sıralarıyla oynandığını nasıl biliyordu? Biri söylemiş olabilir miydi? Kim?

Hallorann?

Ullman?

Ellerine baktı. Yumruklarını sıkmıştı, gerilim yumrukları. *(Tanrım nasıl da bir içkiye ihtiyacım var.)* Tırnakları avuçlarına batıyordu. Ağır ağır zorladı kendini yumruklarını açmaya.

Odadan çıktı. Yine öfkelenmişti, çok değil belki ama kendini rahatsız hissettirecek, korkutacak kadar. Bir içki bu duyguyu körleştirirdi. Hem bunu (kronometre hakkında bir şey) hem de başka şeyleri. O sözlerin hepsini söylemişti, yanlış anlaşılmış bir şey yoktu. Bir çıngırak sesi kadar kesindi.

Koridorda durup arkasına bakarken bilinçsiz bir hareketle mendiliyle dudaklarını sildi.

Gece karanlığında kara gölgeler halindeydiler. Üzerinde yalnızca donu olan Wendy gidip Danny'nin örtüsünü düzeltti. Jack kapıda durmuş, oğlanın alnına elini koyup ateşi olup olmadığına bakan karısını seyrediyordu.

"Ateşi var mı?" diye sordu.

"Hayır." Wendy oğlunu öptü.

"İyi ki o randevuyu almışın," dedi Jack, Wendy kapıya doğru gelirken. "İyi bir doktor mu bari?"

"Kasabada öyle söylediler. Başka bir bildiğim yok."

"Eğer bir şey çıkarsa seni ve onu annene göndereceğim Wendy."

"Olmaz."

"Neler hissettiğini biliyorum." Jack kolunu karısının beline doladı.

"Annem için neler hissettiğimi bilemezsin."

"Wendy, sizi gönderebileceğim başka bir yer yok, bunu biliyorsun."

"Sen de gelseydin..."

"Bu işi bırakırsam işimiz bitiktir. Biliyorsun bunu."

Wendy'nin gölgesi hafifçe başını salladı. Biliyordu.

"Ullman'la konuşurken palavra sıktığını sanmıştım. Şimdi bundan o kadar emin değilim. Bu işe sizleri de sürüklememeliydim. Bu baş belası dağın tepesinde, en yakın insandan altmış kilometre ötede..."

"Seni seviyorum," dedi Wendy. "Ama Danny seni daha da çok seviyor. Kalbi kırılır Jack. Bizi şimdi gönderirsen kalbi kırılır."

"Böyle konuşma Wendy."

"Doktor bir hastalık falan bulursa ben Sidewinder'da bir iş ararım," diye devam etti Wendy. "Sidewinder'da bulamazsam Danny'yi alır, Boulder'a dönerim. Ama anneme gidemem Jack. Bu şartlar altında gidemem. İsteme bunu benden. Gidemem işte."

"Ne yazık ki, seni anlıyorum. Boş ver. Belki de bir şeyi yoktur."

"Belki."

"Randevu saat ikide mi?"

"Evet."

"Oda kapısını açık bırakalım Wendy."

"Olur. Ama bir daha uyanacağını sanmam." Oysa hiç de öyle olmadı.

Bumm... bumm... bum... bum... BUMM...

Çıplak ayakları mavili karalı kalın halıyı döverek kaçıyordu dolambaçlı koridorlarda. Kendisini kovalayan gürültüden kaçıyordu. Rok tokmağının arkasında duvara çarptığını duydukça çığlık çığlığa bağırmak istiyordu. Ama bağırmamalıydı.

Bağırmamalıydı. Yoksa yerini belli ederdi ve sonra... LİTAK.

(Gel de gününü gör, korkak herif!)

Sesin sahibinin yaklaştığını duyuyordu, kendisine doğru, mavi kara ormanda bir kaplan gibi sıçrayarak, insan yiyici bir kaplan.

(Gel ulan buraya eşşoğlu!)

Aşağı inen merdivenlere bir varabilse, bu üçüncü kattan bir kurtulabilse... Hatta asansöre bile binebilirdi. Unutulmuş olanı bir hatırlasaydı. Ama ortalık karanlıktı ve yolunu şaşırmıştı.

Önce bir koridoru, sonra bir diğerini aştı. Soğuk bir buz parçası gibi ağzındaydı kalbi. Her dönemeçte o insan yiyen kaplanla karşılaşmaktan korkuyordu.

Gümbürtü tam arkasındaydı şimdi... ve o korkunç kısık ses...

Tokmağın havada ıslıklar çaldığını duyuyordu.

(Rok... vuruş... rok... LİTAK) duvara inmeden önce. Orman gibi halının üstünde yumuşacık ayak sesleri. Acı su gibi ağzını dolduran korku.

Unutulanı hatırlayacaksın... Hatırlayacak mıydı acaba? Neydi o unutulan?

Bir köşe daha dönünce dehşetle bir çıkmaza girdiğini gördü. Üç yanından kilitli kapılar bakıyordu kendisine. Batı kanadı... Dışarıda fırtınanın uğuldadığını, karla dolu kendi karanlık boğazında boğulduğunu duyuyordu.

Şimdi korkudan ağlayarak duvara yaslandı... Kapana kıstırılmış bir tavşan kalbi gibi çarpıyordu yüreği. Üzerinde dalgalı çizgiler olan açık mavi duvar kâğıdına yaslanmıştı. Bacakları tutmaz oldu, halının üstüne yığıldı, boğazından hırıltılar çıkıyordu.

Daha yüksek sesle. Daha yüksek.

Koridorda bir kaplan vardı. Kaplan şimdi köşeyi dönecekti.

Çılgıncasına bir öfkeyle bağırıyor, rok tokmağını sallıyordu. Bu kaplan iki ayak üstünde yürüyordu, çünkü o...

Soluğu kesilmiş olarak uyandı, yatağın içinde doğruldu, elleriyle yüzünü kapattı.

Elinde bir şey vardı. Sürünen bir şey.

Yabanarısı. Üç tane.

Hepsi bir anda soktular. Ve Danny de o an bütün hayallerden sıyrılıp çığlığı bastı. Sol eline yapışmış yabanarıları bir daha, bir daha soktular.

Işıklar yandığında babası don paça karşısında duruyordu. Uykulu ve korkak bakışlı annesi de arkasındaydı.

"*Kovun onları!*" diye bağırdı.

"Tanrım!" diye inledi Jack. Görmüştü.

"Jack, ne oldu? *Nesi var?*"

Jack cevap vermedi. Yatağa koştu. Danny'nin yastığını kaptığı gibi oğlanın sol eline vurmaya başladı. Bir daha. Bir daha, Wendy arıların vızıldayarak havaya yükseldiklerini gördü.

"Bir gazete al!" diye bağırdı Jack, başını çevirmeden. "Öldür onları!"

"Yabanarıları mı?" Wendy bir an için kendi içine kapanmış, her şeyden uzaklaşmış gibiydi. Zihni allak bullaktı, bilgi yalnızca duygularına ilişkindi. "Yabanarıları! Tanrım, Jack oysa sen..."

"*Kes sesini de öldür şunları be! Çabuk ol!*"

Arılardan biri Danny'nin masasına konmuştu. Wendy boyama kitabını alıp şiddetle indirdi. Masanın üstünde yağlı bir kahverengi leke kalmıştı.

"Bir tane de perdeye kondu." Jack kucağına aldığı Danny'yle dışarı koştu.

Çocuğu Wendy'nin yatağına yatırdı. "Burada yat Danny. Ben haber verene kadar gelme olmaz mı?"

Yüzü şişmiş ve gözleri yaşlı olan Danny başını salladı.

"Aferin aslan oğlum benim."

Jack koridordan merdivene koştu. Arkasından boyama kitabının iki kez vurulduğunu duydu, sonra karısı acıyla bağırdı. Jack duraklamadan merdiveni ikişer ikişer inerek loş hole indi.

Ullman'ın odasından geçip mutfağa girdi. Geçerken ışıkları da yakmıştı. Akşamdan kalan yıkanmış bulaşıklar musluğun yanında kurumaya bırakılmıştı. Büyük cam kavanozu kaptı. Bir tabak yere düşüp parçalandı. Jack arkasına bile bakmadan yukarı koştu yine.

Wendy, Danny'nin odasının dışında, soluk soluğaydı. Yüzü bembeyaz kesilmiş, ıslak saçları ensesine yapışmıştı. "Hepsini öldürdüm," dedi donuk bir sesle. "Ama biri beni soktu. Jack, sen onların ölmüş olduklarını söylemiştin." Ağlamaya başladı.

Jack cevap vermeden kavanozla birlikte Danny'nin yatağının yanındaki arı yuvasına doğru yürüdü. Ortalıkta hiç hareket yoktu. Hiç olmazsa yuvanın dışında. Kavanozu yuvanın üstüne geçirdi.

"Oldu," dedi. "Hadi yürü."

Yatak odalarına geçtiler.

"Nereni soktu?" diye sordu.

"Bileğimi."

"Bakayım."

Wendy bileğini uzattı. Avuç içiyle bileği arasında küçük bir delik vardı. Çevresindeki et şişmeye başlamıştı.

"Böcek sokmasına karşı alerjik misin?" diye sordu Jack. "İyi düşün! Sen alerjiksen Danny de olabilir. Beş altı kez soktular zavallıyı."

"Hayır," diye cevap verdi şimdi sakinleşmiş olan Wendy. "Ben nefret ederim onlardan. Yalnızca *nefret* ederim."

Danny yatağın ayakucunda oturmuş, sağ eliyle sol elini tutmuş, kınama dolu bakışlarla Jack'e bakıyordu.

"Baba, hepsini öldürdüğünü söylemiştin. Elim... çok acıyor ama."

"Bir bakalım doktor... Korkma dokunacak değilim. O zaman daha çok acır. Sen şöyle uzat yeter."

Danny elini uzatınca Wendy, "Danny... zavallı yavrum benim!" diye inledi.

Daha sonraları doktor tam on bir yerinden sokulduğunu söyleyecekti. Şimdi yalnızca küçük küçük delikler görüyorlardı, sanki parmaklarıyla avuç içine kırmızıbiber serpilmiş gibi. Çok kötü şişmiş eli.

"Wendy, banyodan o ilacı getir çabuk."

Wendy gidince Jack, Danny'nin yanına oturup kolunu omuzlarına attı.

"Eline ilaç sıktıktan sonra fotoğrafını çekmek istiyorum doktor. Sonra da bu gece bizimle yatarsın, tamam mı?"

"Olur. Ama neden resmini çekeceksin?"

"İlacı yapan fabrikayı dava etmek için."

Wendy yangın söndürücüsü biçiminde bir tüp içindeki ilacı getirdi.

"Bu hiç acıtmaz yavrum."

Danny elini uzattı. Wendy ilacı püskürttü. Derin derin içini çekti oğlan.

"Yakıyor mu?" diye sordu Wendy.

"Hayır. Daha iyi şimdi."

"Şimdi de şunları çiğneyerek yut bakalım." Beş tane portakal renkli bebek aspirini uzattı. Danny ilaçları birer birer ağzına attı.

"Bu kadar aspirin çok değil mi?" diye sordu Jack.

"Çok yerinden sokulmuş Jack Torrance. Sen hemen şu an git ve yuvayı yok et, tamam mı?"

"Pekâlâ."

Jack çekmeceden polaroit fotoğraf makinesini aldı, flaşını taktı.

"Jack, ne yapıyorsun?"

"Elimin resmini çekecek," dedi Danny. "Sonra ilaç fabrikasını dava edeceğiz. Değil mi baba?"

"Tamam," diyerek sırıttı Jack. "Kımıldama sakın. Isırık başına beş bin dolar hesap ediyorum."

"Neden söz ediyorsun sen?" diye bağırdı Wendy.

"Böcek ilacı kutusunun üstündeki talimatı tam olarak uyguladım. Sonuç ortada. Dava açacağım. Üretim hatası varmış. Başka şey olamaz."

"Haa!" dedi Wendy.

Jack dört tane resim çekti. Arıların soktuğu elinin binlerce dolar edebileceğini düşünen Danny korkusunu yenmiş, ilgilenmeye başlamıştı. Eli zonkluyor, başı hafifçe ağrıyordu.

Jack makineyi kaldırıp fotoğrafları kurumak üzere masanın üzerine yayarken Wendy, "Doktora bu gece götürsek daha doğru olmaz mı?" diye sordu.

"Sancısı yoksa gerekmez. Bir insanın yabanarısı sokmasına karşı alerjisi varsa otuz saniye içinde belli olur."

"Ne demek istiyorsun?"

"Komaya girer."

"Tanrım!" Wendy elleriyle dirseklerini tutup kollarını göğsü üzerinde kavuşturdu. Yüzü soluk ve bitkindi.

"Nasılsın oğlum? Uyuyabilecek misin?"

Danny gözlerini kırpıştırarak baktı. Karabasan zihninde şimdi donuk ve biçimi olmayan bir şey halini almıştı, ama hâlâ korkuyordu.

"Sizinle yatarsam belki."

"Elbette," diye atıldı Wendy. "Çok üzüldüm yavrucuğum."

"Bir şeyim yok anne."

Wendy yine ağlamaya başlayınca Jack ellerini karısının omuzlarına koydu. "Wendy, sana kutunun üzerinde yazan her şeyi yaptığıma yemin ederim."

"Sabahleyin bunu götürüp at, başka şey istemiyorum."

"Olur."

Üçü birden yatağa girdiler. Jack ışığı söndürecekken birden örtüyü üzerinden atıp kalktı. "Yuvanın da bir resmini çekmem gerek."

"Çabuk gel ama."

Masanın üstünden makineyle flaşı aldı. Danny'ye elini sallayarak diğer yatak odasına gitti.

Tavan lambası hâlâ yanıyordu. Jack yatağın yanındaki masanın üstüne bakınca birden tüyleri diken diken oldu.

Cam kavanozun içi silme yabanarısıyla doluydu. Elli tane, yüz tane.

Kalbi gümbürdeyerek resimleri çekti, sonra oturup filmin tab olmasını bekledi. Dudaklarını elinin tersiyle sildi.

Zihnine tek bir düşünce takılmıştı...

(Öfkelendin yine. Öfkelendin yine. Öfkelendin yine.)

Kör inanca dayanan bir korku. Geri gelmişlerdi.

Yabanarılarını öldürmüştü ama yine geri gelmişlerdi işte.

Zihninde kendini korkuyla ağlayan oğluna bağırırken görüyordu. *Kekeleme!*

Yine sildi dudaklarını.

Danny'nin masasına gitti, çekmeceleri karıştırdı, geniş tahta altlığı olan bir oyuncak buldu. Dikkatle arı dolu kavanozu tahtanın üstüne kaydırdı, tek bir tanesinin bile kaçmaması için eliyle bastırarak dışarı çıktı.

"Geliyor musun Jack?" diye seslendi Wendy.

"Baba, yatağa geliyor musun?"

"Bir dakika aşağı inmem gerek, geliyorum."

Nasıl olmuştu bu? Nasıl?

Böcek ilacı sahte falan değildi. Düğmesine basınca koyu bir beyaz dumanın çıktığını görmüştü. İki saat sonra da yuvayı sallayınca ölü böcekler dökülmüştü içinden.

Nasıl oldu öyleyse? Ani bir yeniden doğuş mu?

Çılgınca bir düşünce. On yedinci yüzyıl palavrası. Böcekler yeniden doğmazlardı. Yabanarısı yumurtaları on iki saat içinde iri birer arı olurlardı ama kraliçenin yumurtlama mevsiminde de değillerdi. Nisan ya da mayısta olurdu bu. Sonbahar ölme zamanlarıydı.

Düşüncelerine canlı bir karşıt olarak arılar cam kavanozun içinde vızıldıyorlardı.

Kavanozu aşağı mutfağa götürdü. Mutfaktan dışarı açılan bir kapı vardı. Çıplak vücudu gecenin soğuk rüzgârında titriyordu, bastığı soğuk betondan ayakları donmuştu bile. Tahtayı ve kavanozu dikkatle yere bırakıp kapının dışındaki termometreye baktı. Eksi yedi derecede duruyordu cıva. Arılar sabaha kadar soğuktan ölürlerdi. İçeri girip kapıyı sıkıca kapattı. Sonra da kilitledi.

Mutfaktan geçerken ışıkları söndürdü. Bir an karanlıkta durdu, düşündü. İçki istiyordu. Otel birden binlerce gizli sesle dolmuş gibiydi; çatırtılar, inlemeler, daha birçok yabanarısı yuvasının altında öldürücü bir meyve gibi sallanıyor olabileceği damdan gelen uğultu.

Geri gelmişlerdi.

Birden Overlook'tan pek hoşlanmadığını fark etti. Oğlunu sokan, öldürücü ilacın etkisinden kurtulan arılar değil de oteldi sanki.

Yukarı, karısıyla oğluna gitmeden önce son düşüncesi, *bundan sonra ne olursa olsun öfkelenmek yok, ne olursa olsun*, oldu. Kesin kararlıydı bunda. Odaya girerken dudaklarını elinin tersiyle sildi.

17

Doktorda

Üzerinde yalnızca don ve fanilayla doktorun muayene masasında yatan Danny Torrance küçücük görünüyordu. Yanına kocaman kara bir makine getiren Doktor Edmonds'ı seyrediyordu. Daha iyi görebilmek için başını yana çevirdi.

"Sakın seni korkutmasın bu," dedi Bill Edmonds.

"Elektro-ensafalograftır bunun adı, acıtmaz."

"Elektro..."

"Kısaca EEG deriz biz. Başına bir sürü tel yapıştıracağım şimdi, beyin dalgalarını da şurada göreceğiz işte."

"Yani *Altı Milyon Dolarlık Adam*'da olduğu gibi mi?"

"Evet. Büyüyünce Steve Austin olmak ister miydin?"

"İstemezdim," dedi Danny, hemşire telleri başında tıraş edilmiş noktalara yapışkan bantla tuttururken. "Babam günün birinde onun kısa devre yapacağını, sonra..."

"Anlıyorum," dedi Edmonds dostça bir sesle. "EEG bize çok şey açıklar Danny."

"Ne gibi?"

"Örneğin, sara hastalığının olup olmadığını. Sara hastalığı..."

"Ne olduğunu biliyorum."

"Yok canım!"

"Elbette. Vermont'ta anaokulunda saralı bir çocuk vardı, renkli tabloyu kullanması yasaktı."

"Ne dedin Dan?" Makineyi çalıştırmıştı. Kâğıt üzerinde ince çizgiler belirmeye başladı.

"Işıklı, renkli bir tablo. Çevirince ışıkların bazıları parıldıyor. Renkleri sayman gerek. Doğru düğmeye basınca da tablo duruyor. Ama Brent bunu yapamıyordu."

"Parlak ışıklar sara nöbetini başlatabilir de ondan. Danny, sana da bu nöbet gibi şeyler gelmeden az önce öyle parlak renkli ışıklar görür gibi oluyor musun?"

"Hayır."

"Peki garip sesler? Çıngıraklar? Kapı zilleri?"

"Hayır."

"Peki, garip bir koku, örneğin portakal ya da talaş kokusu gibi? Ya da çürük bir şeyin kokusu?"

"Hayır efendim."

"Peki bayılmadan önce içinden ağlamak geliyor mu? Kederli olmadığın halde?"

"Hayır."

"Çok iyi."

"Ben de sara mı var Doktor Bill?"

"Sanmıyorum Danny. Kıpırdama lütfen. Az kaldı."

Makine beş dakika kadar daha vızıldayıp yazdı. Sonra doktor düğmesini çevirdi.

"Bitti işte. Sally o elektrotları çıkarsın da yan odaya gel. Seninle biraz konuşmak istiyorum, tamam mı?"

"Tamam."

Edmons makineden çıkan uzun kâğıdı koparıp içeri gitti.

Danny pantolonunu giyerken hemşire, "Koluna bir çizik atacağım," dedi. "Tüberküloz testi."

"Geçen yıl okulda yapmışlardı," dedi Danny pek de umutlu olmayan bir sesle.

"Ama aradan çok zaman geçmiş, şimdi kocaman çocuk oldun artık, değil mi?"

"Herhalde," diyen Danny çaresizce kolunu uzattı.

Gömleğini ve ayakkabılarını da giydikten sonra kayarak yana açılan kapıdan geçip Doktor Edmonds'ın odasına girdi.

Edmonds masasının üzerinde oturmuş, düşünceli düşünceli ayaklarını sallıyordu.

"Selam Danny."

"Selam."

"Elin nasıl?" Hafifçe sargılı sol elini gösterdi.

"İyi."

"EEG'ne baktım, bir şey görünmüyor. Ama bir kez de yaşamını bunları okuyarak kazanan Denver'daki bir dostuma göndereceğim bakması için. Emin olmak istiyorum."

"Anlıyorum efendim."

"Bana Tony'den söz et Dan."

Danny ayaklarını sürtüştürdü. "Görünmeyen bir arkadaştır," dedi sonunda. "Kendim uydurdum onu. Bana arkadaş olsun diye."

Edmonds gülerek ellerini Danny'nin omuzlarına dayadı. "Annenle baban öyle söylüyorlar. Onları bırak şimdi. Bu, ikimizin arasında bir şey. Ben senin doktorunum. Bana gerçeği söyle. Sen izin vermedikçe onlara bir şey söylemeyeceğime yemin ederim."

Danny düşündü. Edmonds'a baktı, sonra hafif bir çabayla onun düşüncelerini ya da hiç olmazsa ruh durumunun rengini öğrenmeye çalıştı. Birden beyninde rahatlatıcı bir görüntü belirmişti; dosya dolapları, açılıp kapanan ve çıt diye kilitlenen çekmeceler. Her çekmecenin ortasında bir kart vardı: A-C, GİZLİ. D-G, GİZLİ ve böyle devam edip gidiyordu. Danny rahatlamıştı.

"Tony'nin kim olduğunu bilmiyorum," dedi.

"Senin yaşında mı?"

"Hayır. En az on bir olmalı. Biraz daha büyük de olabilir. Hiç yakından görmedim ki. Araba sürecek yaştadır belki de."

"Hep uzaktan gördün, öyle mi?"

"Evet efendim."

"Ve hep sen kendinden geçmeden önce geliyor, değil mi?"

"Kendimden geçmiyorum efendim, onunla birlikte gidiyorum sanki. Bana bir şeyler gösteriyor."

"Ne gibi şeyler?"

"Şey..." Danny biraz duraksadıktan sonra doktora, babasının Vermont'la Colorado arasında taşıyıcıların kaybettiklerini sandığı eşyanın hikâyesini anlattı. Oysa sandık merdiven altındaydı.

"Baban da sandığı Tony'nin söylediği yerde buldu, öyle mi?"

"Evet efendim. Ama Tony bana sandığın yerini gösterdi, *söylemedi.*"

"Anlıyorum. Peki, Tony dün gece ne gösterdi Danny? Hani banyonun kapısını kilitlediğin zaman?"

"Hatırlamıyorum," dedi Danny çabucak.

"Emin misin?"

"Evet efendim."

"Az önce senin banyo kapısını kilitlediğini söyledim. Ama bu yanlıştı değil mi? Kapıyı Tony kilitlemişti."

"Hayır efendim. Tony kapı kilitleyemez ki, çünkü gerçek değil o. Benim kilitlememi istedi, ben de kilitledim."

"Tony her zaman kayıp şeylerin yerini gösterir mi?"

"Hayır efendim. Kimi zaman bana olacak şeyleri de gösterir."

"Sahi mi?"

"Evet. Bir kere bana Great Barrington'daki hayvanat bahçesini göstermiş ve babamın yaş günümde beni oraya götüreceğini söylemişti. Gerçekten de öyle oldu."

"Peki, başka neler gösteriyor?"

Danny kaşlarını çattı. "İşaretler. Saçma saçma işaretler. Zaten okuyamıyorum ki."

"Tony bunu neden yapıyor dersin Danny?"

"Bilmem." Danny'nin yüzü birden ışıldamıştı. "Ama annemle babam bana okumasını öğretiyorlar, ben de öğrenmek için çok çalışıyorum."

"Tony'nin işaretleri için yani?"

"Gerçekten okumak istiyorum. Ama onun için de, evet."

"Tony'yi seviyor musun Danny?"

Danny yere bakıp cevap vermedi.

"Danny?"

"Cevap vermek çok güç. Eskiden severdim. Bana iyi şeyler gösterdiği için, annemle babam artık boşanma düşünmedikleri

için her gün gelmesini isterdim." Danny doktorun dikkat kesilen bakışlarını görmedi. Düşüncelerini anlatabilmek için yere bakıp kendini zorluyordu. "Ama şimdi geldiğinde hep kötü şeyler gösteriyor. Çok *korkunç* şeyler. Dün gece banyoda olduğu gibi. Gösterdiği şeyler o yabanarıları gibi sokuyor beni. Burasını." Alnını gösterdi.

"Neler Danny?"

"Hatırlamıyorum!" diye acıyla bağırdı Danny. "Hatırlasaydım size söylerdim. Çok kötü şeyler. Hatırlamak istemediğim için hatırlamıyorum. Bütün hatırladığım, uyandığım zaman LİTAK."

"O nedir Danny?"

"Bilmiyorum."

"Danny?"

"Efendim?"

"Tony'yi şimdi getirtebilir misin?"

"Bilmem. Her zaman gelmiyor. Hem zaten gelmesini de istemiyorum artık."

"Bir dene Danny. Ben burada yanındayım."

Danny soluğunu uzun uzun bırakıp başını eğdi. "Olup olmayacağını bilmiyorum ama. Daha önce biri bana bakarken hiç yapmamıştım. Hem Tony her seferinde gelmiyor ki."

"Gelmezse gelmez," dedi Edmonds. "Ben senin denemeni istiyorum."

"Peki."

Bakışlarını Edmonds'ın ağır ağır sallanan ayaklarına çevirip düşüncelerini annesiyle babasının üstünde toplamaya çalıştı. Burada bir yerdeydiler... şu resim asılı duvarın arkasında. Bekleme odasında. Yan yana oturuyorlar ama konuşmuyorlardı. Dergilere bakıyorlardı. Üzülüyorlardı. Kendisi için.

Kaşlarını çattı, annesinin düşüncelerini okumaya çalışıyordu.

Aynı odada olmadıkları zaman çok güç oluyordu bu. Birden düşüncelerini almaya başladı. Annesi kız kardeşini düşünüyordu.

Kendi kız kardeşini. Ölmüş olan kız kardeşini. Kendi annesini öylesine aksi yapan o olmuştu. Kız kardeşinin ölümü. Küçük bir kızken...

(Araba altında kalarak öldü. Bir daha böyle bir şeye dayanamam. Ya Danny'de kanser, menenjit, kan kanseri, beyin tümörü gibi bir şey varsa? Onun yaşında çocuklar kan kanseri oluyorlar. Radyum tedavisine paramız da yok ama insanı öyle ölüme de bırakamazlar ki. Belki bir şeyi yoktur, hiçbir şeyi yoktur. Böyle düşünmemelisin.)

(Danny...)

(Aileen ve...)

(Danny...)

(O kaza.)

(Danny...)

Ama Tony yoktu. Yalnızca sesi geliyordu. Ses uzaklaştıkça Danny karanlıkta onun ardından Doktor Bill'in ayakları arasında bir delikten içeri giriyor, düşünüyor, karanlıkta içinde korkunç bir şey olan bir banyo yüzüyor, bir cam fanusun altındaki bir saatin yanından geçiyordu Danny.

Sonra karanlık birden örümcek ağlarıyla kaplı tek bir ışıkla yarıldı. Islak bir taş zemine basıyordu şimdi. Yakınlarda bir yerde kısık ama korkutucu olmayan mekanik bir homurtu vardı.

Danny dalgın bir şaşkınlıkla, unutulacak şey bu, diye düşündü.

Karanlığa gözü alışınca Tonny'nin hayalini gördü ileride. Tony bir yere bakıyordu. Danny de o şeyi görmek için zorladı kendini.

(Baban. Babanı görüyor musun?)

Görüyordu. Bodrumun o zayıf ışığında görmemek mümkün müydü?

Babası yere eğilmiş, elindeki el fenerini eski kutulara, sandıklara çevirmişti. Karton kutulardan bazıları patlamış, yere kâğıtlar yayılmıştı. Gazeteler, kitaplar, faturaya benzeyen basılı kâğıtlar. Babası büyük bir ilgiyle inceliyordu bunları.

Sonra fenerini başka bir yöne çevirdi. Yaldızlı iple sarılmış, büyük, beyaz kaplı bir kitap. Beyaz deri kaplı belki de. Danny birden babasına o kitaba dokunmamasını, bazı kitapların açılmaması gerektiğini söylemek istedi. Ama babası o kitaba doğru gidiyordu.

Babasının günde üç dört kez kontrol ettiği Overlook'un kazanından geldiğini anladığı homurtu, şimdi kötü ve düzenli bir ses çıkarmaya başlamıştı. Gümbürtü... Islak kâğıtların kokusu şimdi Kötü Şey'in kokusuna dönüşüyordu. Babası kitaba uzanırken çevresi bu kokuyla sarılmıştı.

Tony karanlıkta bir yerde *(Bu insanlık dışı yer insanları canavarlaştırır. Bu insanlık dışı yer.)* hep aynı şeyi durmadan tekrarlıyordu. *(İnsanları canavarlaştırır.)*

Karanlıkta yuvarlanıyordu yine. Bu kez kazanın homurtusu değil de kâğıt kaplı duvarlara gümleyerek inen tokmağın sesi kovalıyordu onu. Mavili siyahlı halı üzerinde korkuyla çömelmişti.

(Gel buraya.)

(Bu insanlık dışı yer.)

(Gel de gününü gör!)

(İnsanları canavarlaştırır.)

Kafasının içinde yankılanan bir çığlıkla kurtardı kendini karanlıktan. Eller vardı üzerinde. Tony'nin Overlook'taki karanlık dünyasından o şeyin her nasılsa onu gerçek şeyler dünyasına kadar izlediğini düşünerek geri çekildi. Ama Doktor Edmonds, "Bir şey yok Danny. Bir şey yok, merak etme," diyordu.

Danny doktoru, sonra da bulunduğu yeri tanıdı. Elinde olmadan titredi. Edmonds kucaklamıştı onu.

Tepkisi hafifleyince, "Canavarlardan söz ettin Danny," dedi.

"Neydi onlar?"

"Bu insanlık dışı yer... Tony bu insanlık dışı yerin... yerin..." Başını salladı. "Hatırlamıyorum."

"Düşün!"

"Düşünemem."

"Tony geldi mi?"

"Evet."

"Peki, ne gösterdi sana?"

"Karanlık. Gürültü. Hatırlamıyorum."

"Neredeydin?"

"Bırakın beni! Hatırlamıyorum! Bırakın beni!" Korku ve çaresizlikle hıçkırmaya başladı. Anılar suda kalmış bir kâğıt gibi yapışkan, okunmaz bir hal almıştı.

Edmonds bir bardak su getirdi. Danny suyu içince bir bardak daha getirdi.

"Şimdi daha iyisin ya?"

"Evet."

"Danny, seni zorlamak... seninle alay etmek istemiyorum, bunu iyi anla. Tony gelmeden öncesi hakkında bir şeyler hatırlıyor musun?"

"Annemi," dedi Danny yavaşça. "Benim için üzülüyor."

"Anneler çocukları için hep üzülürler."

"Hayır... Onun çocukken ölen bir kız kardeşi varmış. Aileen... Aileen'in araba çarparak nasıl öldüğünü düşünüyor ve bu yüzden üzülüyordu benim için. Başka bir şey hatırlamıyorum."

Edmonds dikkatle bakıyordu çocuğun yüzüne. "Bunu şimdi bekleme odasında mı düşünüyordu?"

"Evet efendim."

"Danny, bunu nasıl bilebilirsin?"

"Bilmiyorum. Işıltı herhalde."

"Ne dedin, Ne dedin?"

Danny başını salladı. "Çok yoruldum. Annemle babamı görmeye gidebilir miyim? Artık cevap vermek istemiyorum. Çok yoruldum. Karnım da ağrıyor."

"Kusacak mısın?"

"Hayır efendim. Annemle babamı görmek istiyorum."

"Peki Dan." Edmonds ayağa kalktı. "Peki, git onları gör, sonra da bana gönder, olur mu? Biraz da onlarla konuşacağım."

"Peki efendim."

"Orada kitaplar var, bakarsın. Kitap seversin, değil mi?"

"Evet efendim."

"Sen iyi bir çocuksun Danny." Danny hafifçe gülümseyerek baktı doktora.

* * *

"Hiçbir hastalık bulamadım," dedi Doktor Edmonds, Torrance'lara. "Bedenen tabii. Akıl bakımından çok gelişmiş ve hayal gücü çok zengin. Böyle vakalara rastlanır. Test yaptırırsanız kendi yaş grubundan yüksek bir zekâya sahip olduğunu göreceksiniz. Altı yaşına basacak bir çocuk için çok üstün bir konuşma yeteneği var."

"Biz onunla konuşmak için kendimizi zorlamalıyız," dedi Jack gururla.

"Dediklerinizi anlaması için buna hiç gerek duymamanız çok doğal. Yanımdayken yine bir nöbete girdi. Benim isteğim üzerine. Dün gece banyoda olduğunu anlattığınız durumun bir eşi. Bütün kasları gevşedi, vücudu yığıldı, gözbebekleri ters döndü. Kendi kendine hipnotize etmek denilen durum. Çok şaşırdım. Hâlâ da şaşkınım."

"Peki, ne oldu?" diye endişeyle sordu Wendy. Edmonds, Danny'nin halini, dağınık cümlelerinden kesin olarak duyduğu "canavar", "karanlık", "gümbürtü" sözcüklerini, sonra ağlamasını, isteriye kapılmasını, midesine kramp girdiğini anlattı.

"Yine Tony," dedi Jack.

"Bunun sizce bir anlamı var mı?" diye sordu Wendy.

"Biraz var. Ama çıkardığım sonuçlardan hoşlanmayabilirsiniz."

"Siz söyleyin yine de."

"Danny'nin anlattıklarından 'görünmeyen arkadaşı'nın New England'dan buraya gelmeden önce gerçek bir arkadaş olduğunu anladım. Buraya geldikten sonra Tony tehlikeli olmaya başlamış. Hoş olan anılar Danny için şimdi karabasan haline dönüşmüş ve bunların neler olduğunu hatırlayamadığı için de korkuyor. Bu sık rastlanan bir durumdur. Hoşumuza giden rüyalarımızı kötü rüyalarımızdan daha çok hatırlarız. Bilinçle bilinçaltı arasında bir engel vardır. Bu engel ancak çok az bir bölümün bilince çıkmasına izin verir ve bunlar da genellikle simgeseldir. Freud öğretisinin çok basitleştirilmiş bir anlatımı bu, ama zihnin kendi içinde olanları anlatması bakımından bize yardımcı olur."

"Bu yer değiştirme Danny'yi sarstı mı yani?" diye sordu Wendy.

"Olabilir. Eğer korkutucu durumlar altında yapılmışsa. Böyle bir şey var mıydı?"

Wendy'yle Jack bakıştılar.

"Bir lisede öğretmenlik yapıyordum, işten çıkarıldım," dedi Jack.

"Anlıyorum." Edmonds elinde çevirip durduğu kalemi yerine bıraktı. "Ancak daha derinde başka şeyler de var sanırım. Sizi sarsabilir bu. Oğlunuz sizin ciddi olarak boşanmayı düşündüğünüze inanıyor. Ancak bu düşüncenizden şimdi vazgeçtiğinize inandığından, şöyle bir değinip geçti."

Jack'in ağzı açık kalmış, Wendy ise bir tokat yemişçesine gerilemişti. Yüzü bembeyazdı. "Biz... bunu hiç konuşmadık..." diyecek oldu.

"Her şeyi bilmeniz iyi olacak doktor bey," diye atıldı Jack. "Danny doğduktan az sonra ben alkolik oldum. Kolejden beri bir içki sorunum vardı. Wendy'yle tanışınca yatışır gibi oldu, ama Danny doğduktan ve gerçek mesleğim olduğuna inandığım yazarlığım kötüye doğru gittikten sonra yeni baştan ortaya çıktı. Danny üç buçuk yaşındayken çalıştığım kâğıtların üzerine bir bardak bira döktü, ben de..." Sustu. Gözleri kupkuruydu. "Yüksek sesle söyleyince korkunç bir şey oluyor. Ben de onu dövmek için dizime yatırırken kolunu kırdım. Bundan üç ay sonra da içkiyi bıraktım ve bir daha içmedim."

"Anlıyorum. Kolunun kırık olduğunu anlamıştım. Ama kusursuz olarak kaynamış." Koltuğunu geri itip bacak bacak üstüne attı. "Dürüst olmak gerekirse, o olaydan sonra bir daha kötü bir davranış görmediği açıkça belli oluyor. Arı sokması dışında, o yaşta çocuklarda rastlanan hiçbir bere izi yok vücudunda."

"Elbette," diye söze karıştı Wendy. "Jack öyle bir şey..."

"Hayır Wendy," dedi Jack. "Öyle bir şey yapmak istemiştim. İçimde bir şey bunu ya da daha kötüsünü yapmamı söylüyordu." Yine Edmonds'a baktı. "Biliyor musunuz Doktor Edmonds, bo-

şanıma sözcüğü karımla aramda ilk kez burada geçiyor. Alkoliklik de. Çocuğunu dövmek de. Beş dakika içinde üç konu ilk kez ses buldu burada."

"Sorunun temeli bu olabilir. Ben psikiyatr değilim. Eğer bir pedagog isterseniz Boulder'da birisini salık verebilirim. Ama teşhisimden eminim. Danny zeki, hayal gücü zengin, görüşü kuvvetli bir çocuk. Sizin inandığınız gibi evlilik ilişkilerinizden çok etkilenebileceğini sanmıyorum. Küçük çocuklar her şeyi kabul ederler. Unutma ya da bir şeyi saklama duygusunu anlamazlar."

Jack ellerine bakıyordu. Wendy kocasının elini tutup sıktı.

"Ancak ortada iyi olmayan bir durum olduğunu hissediyordu. Onun için önemli olan kırılan kolu değil, sizin ikiniz arasında kırılmak üzere olan bağdı. Bana boşanmadan söz etti, kırık kolundan değil. Hemşire kendisine kolunu gösterdiği zaman omzunu silkti geçti. Onun üzerinde bir baskısı olmamış bunun. 'Çok eskiden oldu,' falan gibi bir şey söylemiş."

"Ne çocuk," diye mırıldandı Jack. Çeneleri kenetlenmiş, yanak kasları gerilmişti. "Biz ona layık değiliz."

"Yine de sizin çocuğunuz," dedi Edmonds kupkuru bir sesle. "İşte böylece zaman zaman bir hayal dünyasına çekiliyor. Bunda da garipsenecek bir şey yok, pek çok çocuk böyledir. Benim de Danny yaşındayken kimsenin göremediği Chug Chug adında konuşan bir horoz arkadaşım vardı. İki ağabeyim genellikle beni yalnız bırakırdı ve o zamanlar Chug Chug çok yardımcı olurdu bana. Bu yüzden Danny'nin Tony adında görünmez bir arkadaşı olmasını yadırgamamalısınız. Zamanı gelince kendi mantığıyla bu sorunu da çözecektir. Danny'nin hayalleri normal görünmez arkadaş sendromu çevresinde gelişenlerden daha derin olduğu için Tony'ye de daha çok ihtiyacı var. Tony gelip ona güzel şeyler gösteriyormuş. Şaşırtıcı şeyler ama hep iyi şeyler. Bir keresinde ona babasının kayıp sandığının merdiven altında olduğunu göstermiş. Bir kez de annesiyle babasının doğum gününde kendisini hayvanat bahçesine götüreceklerini söylemiş."

"Great Barrington!" diye bağırdı Wendy. "İyi ama böyle şeyleri nasıl bilebilir? Sanki... sanki..."

"Önsezisi varmış gibi mi?" dedi Edmonds gülümseyerek.

"Doğduğunda başı çevresinde bir zar vardı," dedi Wendy.

Edmonds'ın gülümsemesi candan bir kahkahaya dönüştü. Jack'le Wendy bakıştılar, sonra onlar da, bunun ne kadar kolay olduğuna şaşarak güldüler. Danny'nin "şanslı tahminleri" üzerinde çok söz etmedikleri konulardan biriydi.

"Danny'nin duyguları çok gelişmiş Bay Torrance. Sizin merdiven altından başka her şeyi aradığınızı bildiği için sandığın orada olduğunu bildi. Basit bir çözümleme. Er geç siz de oraya bakmayı akıl edecektiniz. Peki, Great Barrington'a gitmek kimin aklına gelmişti, sizin mi, onun mu?"

"Onun," diye atıldı Wendy. "Televizyon programlarından başka bir eğlencesi yoktu. Gitmek için can atıyordu. Ama doğrusunu isterseniz paramız yoktu. Kendisine söyledik bunu."

"Sonra 1971'de bir hikâye sattığım dergiden elli dolar geldi," dedi Jack. "Hikâyeyi başka bir yerde yayımlayacaklarmış. Biz de parayı Danny'ye harcamaya karar verdik."

Edmonds omuzlarını silkti. "İstek tatmini ve rastlantı."

"Tam gerçek bu işte," dedi Jack.

"Danny bana Tony'nin gösterdiği şeylerin hepsinin olmadığını söyledi," diye devam etti Edmonds. "Yanlış görüşe dayanan hayaller, hepsi bu kadar. Mistiklerin ve zihin okuyanların bilinçle yaptıkları şeyleri Danny bilinçsiz olarak yapıyor. Kendisine hayranım. Yaşam kendisini antenlerini içeri çekmeye zorlamazsa esaslı biri olacaktır."

Danny'nin nasıl bir insan olacağından emin bulunan Wendy başını salladı. Ancak doktorun açıklaması biraz düşünülmeden yapılmış gibi geldi ona. Tereyağı yerine margarin gibi. Danny kayıp düğmeleri bulduğu, televizyon dergisinin belki de yatağın altında olduğunu söylediği ya da güneşli bir günde okula gitmek için hazırlanırken sonra yağmur yağacağını söyleyip lastik ayakkabılarını giymek istediği zaman doktor yanlarında değildi ki. Ve o gün okuldan bardaktan boşanırcasına yağan yağmur altında dönmüşlerdi eve. Edmonds, Danny'nin kendi akıllarından geçeni

de önceden okuduğunu bilemezdi. Bir akşam canı çay çekmiş, mutfağa gittiğinde fincanı içinde çay torbasını bulmuştu. Kütüphaneye iade zamanı gelmiş kitaplarını kütüphane kartı üzerine iliştirilmiş olarak masanın üstünde bulduğu günü unutamazdı.

"Peki, şimdiki karabasanların nedeni ne?" diye sordu. "Tony neden banyoyu kilitlemesini söylemiş?"

"Tony'nin yararlılığını yitirdiğini sanıyorum. Tony, siz kocanızla evliliğinizi sürdürmek için uğraşırken doğdu. Kocanız çok içiyordu. Kırık kol olayı, aranızdaki ürkütücü sessizlik vardı."

Ürkütücü, evet doğru. Yemeklerde söylenen tek şey ya ekmeği verir misin ya da Danny yemeğini bitir olurdu. Jack'in evde olmadığı geceler Danny televizyon başındayken kendisi de kupkuru gözlerle divanda yatardı. Sabahları iki öfkeli kedi gibi birbirlerinin zayıf yanlarını kollarken Danny ürkek bir fare gibi kalırdı aralarında.

Bunların hepsi doğru, dosdoğru, öylesine doğruydu ki.

(Tanrım eski yaralar hiç kabuk bağlamayacak mı?)

"Ama durum değişti," diye devam etti Edmonds. "Çocuklar arasında şizofrenik davranışlara sık rastlanır. Biz büyükler, çocukları aklı başında yaratıklar olarak kabul etmeme konusunda aramızda bir anlaşma yapmış olduğumuz için buna ses çıkarılmaz. Onların görünmeyen arkadaşları vardır, canları sıkılınca gidip tuvalette otururlar, dünyadan geri çekilirler. Belirli bir battaniyeye, bir oyuncağa özel bir önem verirler. Parmaklarını emerler. Büyükler, olmayan bir şeyi gördükleri zaman akıl hastanesine kapatırlar. Bir çocuk yatak odası penceresinde bir vampir gördüğünü söylediğinde sabırla gülümseriz kendisine. Çocuklardaki bütün oluşumları bir tek sözcükle açıklarız..."

"Büyüyünce geçer," diyerek sözünü kesti Jack.

"Ben de aynı şeyi diyecektim. Evet, Danny'nin bir ruh hastalığı olması için her koşulun bulunduğunu kabul etmek zorundayım. Mutsuz bir aile yaşamı, geniş bir hayal gücü, sizin bile varlığına inandığınız görünmeyen arkadaşı. Çocukluk şizofrenisinden kurtulacağı yerde gerçek bir şizofreninin içine doğru ilerliyor olabilirdi."

"Sonra da artık hep hayal dünyasında mı yaşardı?" diye sordu Wendy.

"O da olabilirdi. Tony'nin dünyasına girer ve bir daha 'gerçek şeyler' adını verdiği şeylere dönmezdi."

"Tanrım!"

"Ancak durum şimdi çok değişmiş. Bay Torrance artık içmiyor. Koşulların sizi tam bir aile olarak yaşamak zorunda bıraktığı bir yere gelmişsiniz. Aile bağlarınız benimkilerden daha sıkı. Karım ve çocuklarım beni ancak günde iki üç saat görebiliyorlar. Bana kalırsa tam bir iyileşme döneminde şimdi. Tony'nin dünyasıyla 'gerçek şeyler' arasında bu kadar kesin bir ayrım yapabilmesi de bunu gösteriyor. Artık boşanmayı da düşünmediğinizi söylüyor. Sandığı kadar haklı mı bu konuda da?"

"Evet," dedi Wendy. Jack karısının elini sıktı avucu içinde. Wendy de aynı şekilde karşılık verdi.

Edmonds başını salladı. "Tony'ye ihtiyacı yok artık. Danny onu içinden atma çabasında şu anda. Tony artık hoş şeyler değil, acı veren karabasanlar getiriyor. Yaşamının güç bir anında Tony'yi kendisine mal ettiği için, şimdi o da kolay kolay çıkıp gitmiyor. Ama yine de çıkıp gidecektir. Oğlunuz alışkanlığından vazgeçmeye çabalayan küçük bir esrarkeş gibi."

Doktor kalkınca Torrance'lar da kalktılar.

"Dediğim gibi, ben ruh doktoru değilim. Bu karabasanlar gelecek bahara Overlook'taki işiniz sona erdiğinde de devam ederse, Danny'yi Boulder'daki uzmana mutlaka götürmenizi salık veririm."

"Götürürüm."

"Şimdi ona evine gidebileceğini söyleyelim," dedi Edmonds.

"Size çok teşekkür ederim," dedi Jack. "Bu konuda uzun zamandan beri ilk kez rahat bir soluk aldım."

"Ben de," diyerek kocasına katıldı Wendy.

Kapıda duran Edmonds, Wendy'ye baktı. "Bayan Torrance, Aileen adında bir kız kardeşiniz var mı ya da var mıydı?"

Wendy şaşkın şaşkın baktı adamın yüzüne. "Evet, vardı. Ben on, o da altı yaşındayken New Hampshire'daki evimizin önünde öldü. Sokağa kaçan topun peşinden koşarken bir araba çarptı."

"Danny bunu biliyor mu?"

"Bilmem. Sanmıyorum."

"Bekleme odasındayken onu düşündüğünüzü söyledi Danny."

"Düşünüyordum. Hem de yıllardan beri ilk olarak."

"Litak sözcüğü sizler için bir anlam taşıyor mu?"

Wendy başını salladı. Jack, "Dün gece uykuya dalmadan az önce bunu mırıldandı," dedi.

"Peki ya 'ışıltı' sözcüğü?"

Bu kez ikisi birden sağa sola salladılar başlarını.

"Önemi yok sanırım." Doktor bekleme odasının kapısını açtı. "Danny Torrance adında biri eve gitmek istiyor mu buralarda?"

"Anneciğim! Babacığım!" Danny baktığı resimli dergiyi bir yana atıp Jack'in kucağına atladı. Wendy oğlanın saçlarını okşadı.

"Annenle babanı sevmiyorsan burada benim yanımda kalabilirsin," dedi Edmonds.

"Olmaz efendim!" diye bağıran Danny bir kolunu annesinin, bir kolunu babasının boynuna doladı. Mutluluktan yüzü parlıyordu.

"Nasıl istersen," diyerek gülümsedi Edmonds. Wendy'ye baktı.

"Bir sorun çıkarsa telefon edersiniz."

"*Olur.*"

"Etmek zorunda kalacağınızı sanmıyorum," dedi Edmonds gülümseyerek.

18

Defter

Jack gazete kupürlerinin yaptırıldığı defteri kasımın birinde, oğluyla karısı iki kilometre ötedeki eski değirmene doğru yürüyüş yaparlarken buldu. Havalar hâlâ güneşliydi, üçü de iyice esmerleşmişlerdi.

Kazana bakmaya inmişti bodruma. Birden aklına gelince raftan el fenerini almış ve eski kâğıtlara bakmak istemişti. Aynı zamanda kapanlarını kuracak iyi yerler arıyordu. Ama daha bir ay kurmayacaktı kapanları. Hele fareler bir tatilden dönsünler de sonra, demişti Wendy'ye.

El fenerinin ışığında asansör boşluğunun yanından geçti. (Wendy'nin ısrarıyla asansörü kullanmıyorlardı.) Küflenmiş kâğıt kokusunu duyunca burnunu kıvırdı. Ardında kazandan gelen gümbürtü yüreğini hoplatıyordu.

Bir şarkı mırıldanarak ışığı bodrumda gezdirdi. İçi kâğıt dolu karton kutular, çoğu yılların ve nemin etkisiyle bembeyaz kesilmiş. Bir bölümü patlamış ve içindekiler ortalığa yayılmış.

İple bağlı gazete balyaları. Kimi kutularda resmi defterler, kimisinde de faturalar vardı. Jack faturalardan birini çekip, feneri üzerine tuttu. Dört yüz kutu tuvalet kâğıdı faturası.

Gülerek bıraktı yerine.

Işığı tavana kaldırınca örümcek ağları arasında bir ampul gördü.

Elektrik kordonu yoktu ama.

Parmaklarının ucuna basarak uzandı ve ampulü çevirdi. Zayıf bir ışıkla aydınlandı oda. Tuvalet kâğıdı faturasını alıp örümcek ağlarını temizledi. Işık pek artmamıştı.

Yine el fenerinin yardımıyla fare pisliği aramaya başladı. Burada farelerin yaşadığı belli oluyordu, ama uzun zamandır, belki yıllardır da yaşamıyorlardı. Bulduğu pislikler un ufak olmuştu.

Jack balyalardan birinden bir gazete çekip başlığına baktı:

JOHNSON GEÇİŞ DÖNEMİNİN
AKSAKSIZ OLACAĞINI BİLDİRDİ
Kennedy'nin başladığı işler gelecek yıl sürdürülecek.

19 Aralık 1963 tarihli *Rocky Mountain News* gazetesi.

Yerine bıraktı.

On beş yirmi yıllık gazetelere göz gezdirince, insan nasıl da bir tarih duygusuna kapılıyordu. Gazeteleri karıştırınca yıllar arasında boşluklar olduğunu fark etti: 1937 ila 1945, 1957 ila 1960, 1962 ila 1963 yılları arasındaki nüshalar yoktu. Otelin kapalı olduğu dönemler, diye düşündü.

Ullman'ın otelin inişli çıkışlı dönemleri konusundaki sözlerine pek inanmamıştı. Overlook'un bu özel yerde bulunması nedeniyle sürekli bir başarı sağlaması beklenirdi. Jet uçakları bulunmadan önce de bir jet sosyetesi vardı Amerika'da. Onların göç yerlerinden biri olmalıydı Overlook, mayısta Waldorf, haziran ve temmuzda Bar Harbor House, ağustos ve eylül başı Overlook, sonra da Bermuda, Rio, Havana. Eski defter kayıtlarını bulunca düşüncesinin doğruluğunu anladı. 1950'de Nelson Rockefeler, 1927'de Henry Ford ve ailesi. 1930'da Jean Harlow. Clark Gable'la Carole Lombard. 1956'da üst katın tamamı bir haftalığına "Darryl F. Zanuck ve arkadaşları" adına tutulmuştu. Para oluk oluk akmış olmalıydı otele. Kötü olan yönetimdi kuşkusuz.

Bu gazete başlıkları dışında da bir tarih yatıyordu, bu kayıt defterleri, hesap pusulaları arasında. 1922'de Warren G. Harding gecenin saat onunda balıkla bir kasa bira istetmişti. Kiminle yiyip içiyordu acaba? Bir poker oyunu mu? Bir strateji toplantısı mı?

Jack saatine bakınca aşağı indiğinden bu yana kırk beş dakika geçmiş olduğunu fark etti. Elleri ve kolları toz içindeydi. Üstü başı da kokuyor olmalıydı. Wendy'yle Danny dönmeden önce bir duş yapmaya karar verdi.

Kâğıt yığınları arasında yürürken zihni birden çalışmaya başlamıştı. Yıllardır kendi kendine sözünü ettiği kitap bir olasılık

haline gelmişti şimdi. Belki de bu kâğıt yığınlarının altında yatıyordu. Bir roman, tarihi bir eser ya da her ikisi birden olabilirdi.

Örümcek ağıyla kaplı ampulün altında durdu, bilinçsiz bir hareketle arka cebinden mendilini çıkarıp dudaklarını silerken defteri gördü.

Bir köşede beş karton kutu üst üste, yan yatmış Pisa Kulesi gibi duruyordu. Üstteki yine resmi defterler ve faturalarla doluydu.

Bunun üstünde de kim bilir kaç yıldır aynı durumda kalmış olan kalın, beyaz deri kaplı bir defter vardı. Altın yaldızlı bir iple bağlanmıştı.

Meraklanan Jack gidip defteri aldı. Bir parmak toz vardı üstünde. Defteri kendinden uzak tutup üfledi. Toz bulut halinde ortalığa yayılırken üstünden bir kart uçtu ve Jack yakalayamadan taş zemine düştü. Kalın beyaz kartın üstünde Overlook'un kabartma resmi vardı. Bahçe baştan başa Japon fenerleriyle aydınlatılmıştı. Otuz yıl önceki Overlook.

Horace M. Derwent
OVERLOOK OTELİ'nin
Açılışı Şerefine Verilen
Maskeli Baloda Bulunmanızı Rica Eder
Tarih: 29 Ağustos 1945
Saat: 20.00
Maskelerin Çıkarılması ve Dans Gece Yarısı

Saat yirmide! Maskeler gece yarısı çıkarılacak!

Ziyafet salonunu görüyor gibiydi. Amerika'nın en zengin erkek ve kadınları. Fraklar, smokinler, kolalı gömlekler, tuvaletler; bando çalıyor, parlak, yüksek topuklu pabuçlar. Kadehlerin tokuşturulması, şampanya mantarlarının patlaması. Savaş bitti bitecek, o kadar yakın. Pırıl pırıl, tertemiz bir gelecek önlerinde, Amerika dünyanın devi ve artık bunu kabul etmiş durumda.

Ve sonra gece yarısı Derwent'ın sesi: "Maskeler çıksın! Maskeler çıksın!" Maskeler çıkarılıyor ve...

(Kızıl Ölüm hepsinin üzerindeydi!)

Kaşlarını çattı. Bu da nereden gelmişti aklına? Poe'nun şiirinden bir dize. Overlook, şu anda elinde tuttuğu bu görkemli, parıltılı Overlook, Edgar Allan Poe'dan çok uzaktı kuşkusuz.

Davetiyeyi bırakıp birinci sayfayı açtı. Denver gazetelerinden birinden bir kupür: Tarihi 15 Mayıs 1947.

LÜKS DAĞ OTELİ YENİDEN AÇILIYOR

Derwent, Overlook'un "Dünyanın Vitrini" Olacağını Söyledi

Overlook Oteli otuz sekiz yıllık tarihi içinde pek çok kere açıldı, ama otelin sahibi olan esrarengiz milyoner Horace Derwent'ın verdiği balo kadar görkemli bir baloya ilk kez tanık oldu. Bu yeni serüvene bir milyon dolardan fazla yatırdığını söylemekten kaçınmayan Derwent (ki bu rakamın üç milyona yakın olduğunu söyleyenler de var) "Overlook otuz yıl sonra bile o ilk gecesi hatırlanacak otellerden olacak," dedi. Las Vegas'ta geniş yatırımları olan Derwent, Overlook'un Colorado'da kumarı yasallaştırma girişimi olup olmadığını soran gazetecilere, "Overlook kumarla değerini kaybeder," dedi.

Jack sayfayı çevirdi. Şimdi karşısında *New York Sunday Times*'ın turistik ilavesinde çıkan tam sayfa bir ilan vardı. Ondan sonraki sayfada Derwent'ın yaşamöyküsü veriliyordu. Gazete fotoğrafında bile insanı delip geçen bakışlı, seyrek saçlı bir adam, 1940'ların ince bıyık modasına uyduğu halde Errol Flynn'a hiç benzememişti. Bir muhasebeci yüzü vardı. Onu değişik bir tip ya da insan yapan yanı gözleriydi.

Jack şöyle bir okudu yazıyı. Yazılanlardan büyük bir bölümünü geçen yıl *Newsweek*'te çıkan bir makaleden biliyordu zaten. Derwent, St. Paul'de yoksul bir ailenin çocuğu olarak doğmuş, ortaokulu bitirememiş, Deniz Kuvvetleri'ne katılmıştı.

Askerlikte çabuk yükselmiş, ancak planını çizdiği bir pervane patenti hakları yüzünden ordudan ayrılmıştı. Deniz Kuvvetleri'yle tanınmamış bir genç olan Horace Derwent arasındaki davayı Sam Amca kazanmıştı. Sonradan daha pek çok

patent söz konusu olmuş, ancak Sam Amca bir daha bunlardan hiçbirini eline geçirememişti.

1920'lerin sonunda ve 30'ların başında Derwent havacılığa dönmüştü. İflas etmiş bir havadan ilaçlama şirketini satın almış, bunu hava postaları biçimine dönüştürmüş ve geliştirmişti. Ardından sırayla patent başvuruları başlamıştı: Tek kanatlı bir uçak planı, Hamburg ve Berlin'e ateş yağdıran Uçak Kale'lere bir bomba bölümü, alkol soğutmalı bir makineli tüfek, daha sonra Birleşik Devletler jetlerinde kullanılan, kaza anında havaya fırlayan koltuk.

Buluşçuyla aynı bedende yaşayan muhasebeci, bu arada yeni yatırımları da kaçırmıyordu. New York ve New Jersey'de de cephane fabrikaları. New England'da beş tekstil fabrikası.

Güneyde kimya fabrikaları. Büyük Buhran sonunda serveti, akıl almayacak ucuz fiyatlara alınmış ve ancak daha ucuza satılabilen şirketlerin denetimini elde tutmaya yeterli hisse senetlerinden oluşuyordu. Derwent bir gün, bütün varlığını paraya çevirse ancak üç yıllık bir Chevrolet alabileceğini söyleyerek övünmüştü.

Jack, Derwent'ın su üstünde kalabilmek için yasal olmayan işlere girdiği konusunda söylentiler olduğunu da biliyordu. İçki kaçakçılığı. Orta-batıda kadın ticareti. Gübre fabrikalarının bulunduğu güney bölgesinin kıyılarında kaçakçılık. Sonunda batıda yeni yeni türemekte olan kumarhanelerle ilişki.

Derwent'ın en ünlü yatırımı, küçük yıldızları Margery Morris 1934'te aşırı eroin yüzünden öldüğünden beri bir yıldız yaratamamış ve iflasın eşiğine gelmiş olan Top Mark Film Stüdyoları'nı satın almasıydı.

Derwent, Top Mark'ın başına kurnaz bir işadamı ve gerçek bir seks çılgını olan Henry Finkel'ı getirmişti. Pearl Harbor baskınından önce stüdyo altmış film yapmıştı. Elli beş konulu film ve beş hükümet eğitim filmi. Konulu filmler kısa sürede başarılı olmuştu. Bunlardan birinde, tanınmamış bir kostüm uzmanı filmin baş kadın oyuncusuna askısız sutyen giydirmişti.

Derwent bu buluşun başarısını hemen üstlenmiş ve ünü artmıştı.

Savaşta zengin olmuştu ve hâlâ zengindi. Derwent Holding'in yönetim kurulu toplantıları dışında hiçbir yerinde görünmediği Chicago'da yaşıyordu. Kralların, başkanların ve Mafya reislerinin dostu olarak bilinen Derwent, dünyanın en zengin insanıydı.

Ama Overlook'u alt edememiş, diye düşündü Jack. Defteri bir kenara bırakıp, üst cebinde her zaman taşıdığı küçük not defteriyle kalemini çıkardı. "Sidewinder kitaplığında H. Derwent'a bakılacak" diye yazdı, notu cebine koydu, defteri bıraktığı yerden aldı. Kafası karışık, bakışları dalgındı. Sayfaları çevirdikçe elinin tersiyle ağzını siliyordu.

1 Şubat 1952 tarihli kupür:

MİLYONER COLORADO YATIRIMLARINI SATIYOR
Derwent, Overlook ve Diğer Yatırımları İçin
Kaliforniyalı İşadamlarıyla Anlaştı

Derwent Holding'in Chicago merkezinden yapılan bir açıklamaya, milyarder Horace Derwent'ın Colorado'daki yatırımlarını 1 Ekim 1954 tarihine kadar satmış olacağı bildirildi. Derwent'ın yatırımları arasında, Colorado'da 500 bin dönüme sahip Colorado Sunshine Ltd. Şirketi de var.

Colorado'daki en ünlü yatırımı olan Overlook Oteli'nin ise dün satıldığı öğrenildi. Satın alanlar, Kaliforniyalı bir grup işadamı. Derwent otelin satış fiyatını açıklamamış, ancak...

Her şeyi olduğu gibi satmıştı. Yalnız Overlook'u değil. Ama yine de...

Jack eliyle dudaklarını sildi yine. Bir içki olsaydı. İçkiyle daha iyi giderdi bu. Birkaç sayfa daha çevirdi.

Kaliforniyalı işadamları oteli iki sezon işlettikten sonra Mountainview Resorts adlı Colorado'lu bir gruba satmışlardı.

Mountainview 1957 yılında dolandırıcılık, sahtekârlık söylentileri arasında iflas etmişti. Şirketin başkanı mahkemeye çıkmadan iki gün önce tabancayla kendini öldürmüştü.

O yılın sonuna kadar otel yine kapanmıştı. Bir pazar gazetesinde "ÜNLÜ OTEL ÇÜRÜYOR" başlıklı bir sütunluk bir makale vardı bu konuda.

Fotoğraflarla da süslenmişti yazı. Ön terasın boyası dökülmüş, çimenlik çalı çırpı yığını halinde, camların çoğu fırtına ve taştan paramparça. Eğer yazarsa, bu fotoğraf kitabın bir parçası olacaktı. Yeniden doğmak üzere kül olan Zümrüdüanka kuşu. Kendi kendine, otele çok iyi bakacağına söz verdi. Bir an öncesine kadar, Overlook'a karşı sorumluluğunun kapsamını anlayamamıştı.

Tarihe karşı bir sorumluluğu var gibiydi oysa.

1961'de ikisi Pulitzer Ödülü kazanmış olan dört yazar Overlook'u kiralamışlar ve bir yazarlar okulu açmışlardı. Bir yıl sürmüştü bu. Öğrencilerden biri üçüncü kattaki odasında sarhoş olmuş ve her nasılsa pencereden aşağı betona düşüp ölmüştü. Gazete bunun intihar olabileceğini yazıyordu.

Bütün büyük otellerin skandalları vardır, demişti Watson. *Her otelin bir hayaleti olduğu gibi. Neden mi? Öyle çok insan girip çıkar ki.*

Jack birden, Overlook'un odaları, depoları, mutfağı, kileri, dondurucusu, balo salonu, yemek salonuyla üzerine geldiğini hissetti.

(Odalara kadınlar girer çıkarlar.)

(... ve Kızıl Ölüm hepsinin üzerinde.)

Dudaklarını silerek bir sayfa daha çevirdi. Üçte ikisini bitirmişti. İlk olarak o an, defterin kime ait olduğunu merak etti.

Yeni bir başlık, bu kez 10 Nisan 1963 tarihli:

COLORADO'NUN ÜNLÜ OTELİNİ LAS VEGAS'LI BİR GRUP SATIN ALDI
Görkemli Manzaralı Overlook Kulüp Olacak

High Country Yatırım Şirketi adına konuşan Robert. T. Leffing, bugün Las Vegas'ta, ünlü Overlook Oteli'ni satın aldıklarını açıklamıştır. Leffing alıcıların adlarını açıklamamış, yalnız otelin kulüp

olarak kullanılacağını belirtmiştir. Üyeliklere Amerikan ve yabancı şirketlerin yüksek düzeydeki yöneticileri alınacaktır.

High Country, Montana, Wyoming ve Utah'ta da otellere sahip olan bir kuruluştur.

Overlook 1946 ila 1952 yılları arasında, o zamanki sahibi milyarder Horace Derwent nedeniyle dünya çapında üne kavuşmuştu.

Bir sonraki sayfada bundan dört ay sonrasına ait küçük bir haber vardı. Overlook yeni bir yönetim altında açılmıştı. Ancak gazete, kulüp üyelerinin adlarını bulamamış ya da ilgilenmemiş olacak ki, bu konuda hiçbir haber yoktu.

Bir sayfa daha çevirince şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı.

MİLYARDER DERWENT, COLORADO'YA ARKA KAPIDAN MI GİRİYOR?
High Country'nin Yöneticisinin Charles Grondin Olduğu Açıklandı

Colorado'nun dağlarında bir eğlence sarayı olan ve bir zamanlar milyarder Horace Derwent'ın oyuncağı haline gelen Overlook Oteli henüz ortaya çıkmaya başlayan mali bir sorunun merkezi oldu.

Geçen yılın nisan ayında otel bir Las Vegas şirketi olan High Country tarafından satın alınıp kulüp haline dönüştürülmüştü. İyi haber alan çevreler High Country'nin başında bulunan Charles Grondin'in 1959'a kadar Kaliforniya Land Development Şirketi'nin başında olduğunu, bu tarihten sonra da Derwent Holding'in Chicago'daki merkezinde üst düzeyde bir görev aldığını belirtmektedirler.

Bu durum Derwent'ın Overlook'u ikinci kez ele geçirdiği söylentilerini kuvvetlendirmiştir.

1980 yılında vergi kaçakçılığı suçundan yargılanan ve aklanan Grondin'le görüşme olanağı bulunamamıştır. Telefonla aradığımız Derwent ise, bu konuda yorum yapmaktan kaçınmıştır. Eyalet temsilcisi Dick Bows, konunun araştırılmasını istemiştir.

Bu kupür 27 Temmuz 1964 tarihliydi. Öbür sayfada, o yılın eylül ayının bir pazar gazetesinden kesilmiş bir yazı vardı. Jack makale sahibi Brannigar'ın 1968'de öldüğünü hayal meyal hatırlıyordu.

COLORADO'DA MAFYA'NIN SERBEST BÖLGESİ Mİ?

Birleşik Devletler Mafya örgütü patronlarının yeni dinlenme yerlerinin Rocky Dağları arasındaki bir otel olduğu söylenmektedir. 1910'da kapılarını açtığından bu yana bir düzine el değiştirmiş olan Overlook Oteli'nin şimdi işadamlarının dinlenmeleri için çok sıkı güvenlik önlemlerine sahip bir kulüp olarak işletildiği bilinmektedir. Ancak Overlook'un üyesi olan işadamları acaba hangi iş alanlarına yayılmışlardır? 16 ila 23 Ağustos arasında otelde bulunan üyeler bu konuda bize bir fikir verecektir sanırız.

Charles Grondin. High Country Yatırım'ın başkanı.

Temmuz ayında bu göreve gelmeden önce Derwent Holding'den ayrıldığı açıklanmıştı. Bu konuda benimle konuşmaktan kaçınan gümüş saçlı Grondin, vergi kaçakçılığı suçundan yargılanmış ve aklanmıştır.

Charles. "Bebek Charlie" Battaglia. Las Vegas'lı işadamı. Altmış yaşında. Greenback ve Lucky Bones kumarhanelerinde büyük hissesi var. Grondin'in yakın arkadaşı.

İlk kez 1932'de, Jack Morgan'ın bir çete savaşında öldürülmesinden sonra yargılanmış ve aklanmış. Federal yetkililer onun eroin kaçakçılığı, kadın ticareti ve kiralık katillerle işbirliği yaptığından kuşkulanıyorlar, ancak hapse bir kere, o da 1955'te, vergi kaçakçılığından girmiş.

Richard Scarne. Fun Time Otomatik Makineler Şirketi'nin büyük hissedarlarından. 1940'ta ölümle sonuçlanan bir silahlı saldırıdan, 1948'de ruhsatsız silah taşımaktan, 1961'de vergi kaçakçılığından hapis yatmış.

Peter Zeiss. Yetmiş yaşlarında Miami'ye yerleşmiş bir ithalatçı. Son beş yıldır, istenmeyen kişi olarak Birleşik Devletler'den çıkarılma kararıyla savaşıyor. Çalıntı mal yataklığı (1958), vergi kaçakçılığı (1954) suçlarından hapis yatmış. Yakınlarının "Baba" dedikleri Peter Zeiss cinayet ve cinayete teşvik suçlarından da yargılanmış. Las Vegas kumarhanelerinde de hisse sahibi.

Vittorio Gienelli. "Kasap Vita" adıyla da tanınır.

Çete savaşlarında iki kez adam öldürme suçundan yargılanmış.

Boston Mafya şefi Frank Scoffy'nin baltayla öldürülmesi olayına karışmış. Yirmi üç kere suçlanmış, on dört kere yargılanmış, ancak bir kere, 1940'ta hırsızlıktan mahkûm olmuş. Son yıllarda Mafya'nın, batıda yürüttüğü ve merkezi Las Vegas'ta olan işlerin içinde olduğu söyleniyor.

Carl "Jimmy Ricks Prashkin. Gienelli'nin mirasçısı olduğu söylenen San Francisco'lu yatırımcı. Derwent Holding'de, High Country Yatırım'da, Fun Otomatik Makineler'de ve üç Vegas kumarhanesinde büyük hisseleri var.

Mevsimin diğer ünlü konukları...

Böyle devam edip gidiyordu makale, Jack ise durmadan eliyle dudaklarını silmekteydi. Las Vegas'ta ilişkileri olan bir banker. New York'lu adamlar. Eroin, kadın ticareti, soygun ve cinayete adları karışmış insanlar.

Ne hikâyeydi bu Tanrım! Hepsi burada, üstündeki odalarda kalmışlardı. Üçüncü katta pahalı orospularla yatmışlardı.

Binlerce şişe şampanya içmişlerdi. Başkanların kaldığı süitlerde milyonlarca dolarlık iş anlaşmaları yapılmıştı. İşte hikâye diye buna denirdi. Cebinden not defterini çıkarıp, işi bitince bu insanlar hakkında Denver Kütüphanesi'nde araştırma yapmak için çılgınlar gibi not almaya başladı. Her otelin bir hayaleti vardı ha? Overlook'ta bir mağara dolusu vardı bunlardan. Önce intihar, sonra Mafya, bakalım arkasından ne gelecekti?

Bir sonraki yazı, Charles Grondin'in Brannigar'ın makalesine gönderdiği tekzipti. Jack gülerek geçti bunu.

Öteki sayfadaki yazı öylesine büyüktü ki, kupür dört kere katlanmıştı sayfaya sığdırılabilmek için. Fotoğraf birden üstüne atlamış gibi oldu Jack'in. Duvar kâğıdı 1966'dan beri değiştirilmişti, ama o pencereyle o manzarayı çok iyi biliyordu.

Başkan Süiti'nin batıdan görünüşü. Yatak odasına açılan kapının yanındaki duvarda kan lekeleri ve beyin parçaları vardı.

Cinayet. Yüzü ifadesiz bir polis, bir örtünün altındaki cesede bakıyordu. Jack hipnotize edilmişçesine, gözlerini yazının başlığına kaldırdı.

COLORADO OTELİNDE ÇETE SAVAŞI SÜRÜYOR
Mafya Şefi Dağ Kulübünde Öldürüldü
İki Ölü Daha Var

SIDEWINDER. COLO (UPI) - Bu Colorado kasabasından altmış kilometre ötede, Rocky Dağları'nın ortasında tam çete tipi bir cinayet işlendi. Üç yıl önce bir Las Vegas şirketi tarafından özel bir kulüp olarak işletmeye açılan Overlook Oteli üçlü bir cinayete tanık oldu. Öldürülenlerden ikisi, yirmi yıl önce Boston cinayetinden sonra "Kasap" diye anılmaya başlanan Vittorio Gienelli'nin korumaları ya da arkadaşlarıydı.

Overlook'un müdürü Robert Norman, çağırdığı polislere silah sesleri duyduğunu ve müşterilerden bazılarının da, yüzlerinde çoraptan maske olan, elleri silahlı iki kişinin yangın merdiveninden inerek son model spor bir arabayla kaçtığını gördüklerini bildirdi.

Daha önceleri iki Amerikan başkanının kaldığı Başkan Süiti önünde, adlarının Victor Boorman ve Roger Macassi olduğu öğrenilen iki adamın cesedi bulunmuştur. Gienelli'nin cesedinin ise süitin içinde olduğu bildirilmiştir. Anlaşıldığına göre, Gienelli makineli tüfekle tarandığı zaman saldırganlardan kaçmaya çalışıyordu.

Overlook'un sahibi olan şirketin temsilcisi Charles Grondin'le görüşme olanağı bulunamamıştır.

Jack yutkunarak sayfayı çevirdi. Brannigar'dan bir makale daha, 1967 tarihli. Yalnızca başlığını okudu:

MAFYA REİSİNİN ÖLDÜRÜLMESİNDEN SONRA ÜNLÜ OTEL SATILIYOR

Bundan sonraki sayfalar boştu.

Jack defterin ilk sayfasını açtı, sahibinin adını, adresini, hatta kaldığı odanın numarasını öğrenmek için. Defterin sahibinin otelde kalan biri olduğundan emindi. Ama hiçbir şey yoktu.

Bütün kupürleri bir daha gözden geçirecekti ki, yukarıdan seslenildiğini duydu.

"Jack, sevgilim, orada mısın?"

Wendy.

Gizlice içiyormuş ve Wendy ağzının kokusunu fark edecekmiş gibi suçlulukla fırladı olduğu yerden. Gülünç. Elinin tersiyle dudaklarını silip seslendi.

"Buradayım. Fareleri arıyorum."

Wendy aşağıya iniyordu. Önce merdivenlerde, sonra da kazan dairesinde işitti ayak seslerini. Ne yaptığını bilmeden, defteri faturaların arasına sokuşturdu. Wendy kapıdan girerken doğruluyordu.

"Bu saatte burada ne arıyorsun Jack? Saat üç oldu."

"O kadar geç olmuş ha! Farkına bile varmadım. Bütün bu çöplüğü araştırmak zorundayım."

Wendy bir adım daha yaklaştı, Jack de bilinçsiz olarak bir adım geriledi. Karısının ne yapmak istediğini biliyordu. İçki kokup kokmadığına bakıyordu. Belki kendisi bile bunun farkında değildi aslında ama Jack biliyordu ve bu bilgisi yüzünden hem suçluluk duyuyor, hem de öfkeleniyordu.

"Ağzın kanıyor," dedi Wendy garip bir sesle.

"Yaa?" Elini dudaklarına götürünce ağzının yandığını hissetti.

Parmağı kana bulanmıştı. Suçluluk duygusu daha da arttı.

"Yine ağzını silmişsin," dedi Wendy.

"Öyle olmalı." Omuzlarını silkti.

"Senin için çok zor oluyor, değil mi?"

"O kadar değil."

"Biraz kolaylandı mı bari?"

Jack karısına bakarken ayaklarının hareket ettiğini hissetti.

Bir kere hareket etti mi gerisi kolaydı. Karısının yanına gidip kolunu beline doladı. Saçlarını çekip ensesinden öptü.

"Evet," dedi. "Danny nerede?"

"Burada bir yerde olacak. Hava epey bulutlu. Acıktın mı?"

Jack elini karısının gergin kalçalarında dolaştırdı. "Hem de bir kurt gibi madam."

"Dikkatli ol bayım. Bitiremeyeceğin işe başlama."

"İster misin madam?" diye alayla devam etti Jack. "Müstehcen resimler var. Orijinal pozisyonlar!" Kapıdan çıkarlarken arkasına, defterin *(Kimin?)* saklı olduğu yere baktı. Işık söndüğü için bir gölge gibi duruyordu. Wendy'yi oradan uzaklaştırabildiğine sevindi.

Merdivenlere yaklaşırken ihtirası yapmacık olmaktan çıkmaya, doğallaşmaya başlamıştı.

"Olabilir," dedi Wendy. "Önce bir sandviç yapayım da... Hey, gıdıklıyorsun!"

"Jack Torrance işini bilir bayan."

"Jack, bırak şimdi. Şöyle peynirli bir sandvice ne dersin?"

Merdivenlerden çıkarken Jack arkasına bakmadı. Ama aklında hep Watson'ın sözleri vardı.

Her büyük otelin bir hayaleti vardır. İnsanlar gelir giderler...

Sonra Wendy karanlığı ardında bırakarak bodrum kapısını kapattı.

19

217 Numaralı Odanın Dışında

Danny de, Overlook'ta mevsimlik çalışmış olan başka birinin sözlerini anımsıyordu.

Kızın... kötü bir şey olan odalardan birinde bir şey gördüğünü söylemesi... 217 numaralı oda. Bana oraya girmeyeceğine söz vermeni istiyorum Danny... Oradan uzak dur.

Otelin ilk iki katındaki kapılardan hiçbir farkı olmayan bir kapıydı bu. İkinci kat ana koridoruna dikey olan bir koridorun ortalarında, koyu gri boyalı bir kapı. Kapıdaki numaralar Boulder'da oturdukları apartmandaki numaraları andırıyordu. A2, A1 ve A7. Numaraların hemen altında bir delik vardı. Gözetleme deliği. Danny bunlardan birkaçını denemişti.

İçeriden bakınca koridor görünüyordu. Dışarıdan ne kadar baksan içerisini göremiyordun. Pis bir aldatmacaydı bu.

(Niye geldin buraya?)

Overlook'un çevresinde dolaştıktan sonra otele döndüklerinde annesi ona en sevdiği yemeği hazırlamıştı.

Peynirli salamlı sandviç ve çorba. Dick'in mutfağında yemişlerdi yemeklerini. Radyoda parazitli bir müzik vardı. Danny otelde en çok mutfağı seviyordu. Annesiyle babası da onun gibi hissediyor olmalıydılar ki, üç dört gün salonda yedikten sonra mutfağa dönmüşler, Dick Hallorann'ın et kestiği büyük tahta masanın başına oturmuşlardı. Zaten bu masa da Stovington'daki yemek masaları kadar büyüktü ya. Işıklar yansa da, bürodaki teypten kaset müziği çalsa da, yemek salonu sıkıcı bir yerdi. Hepsi boş bir sürü masanın arasında yemek yiyen üç kişiydiniz ne de olsa.

Hepsi saydam plastik örtülerle kaplı bomboş masalar. Mutfakta yemeye başlayalı beri annesinin yemeklerinin tadı da düzelmişti.

Danny mutfakta Dick Hallorann'ın kişiliğinden parçalar buluyor ve bunlar sıcak bir elin dokunuşu gibi ona güven veriyordu.

Annesi çorba içmemiş, yarım sandviç yemişti. Her iki araba da park yerinde olduğuna göre, babasının yürüyüşe çıkmış olabileceğini söylemişti. Kendisi yorulmuş olduğu için bir iki saat yatmak istiyordu, Danny kendi başına eğlenebilirdi.

"İstersen çocuk bahçesine git," dedi annesi. "Kum havuzunda oynamak hoşuna gider sanmıştım."

Danny güçlükle yutkundu, lokması boğazından geçmiyordu. "Belki de giderim," dedi. Bir yandan da radyonun düğmelerini çeviriyordu.

Annesi boş tabağını alırken, "O güzel hayvanların yanına git istersen," dedi. "Baban yakında onları biçip güzelleştirecek."

"Olur," dedi Danny.

(Kötü şeyler... Bir zamanlar hayvan biçiminde kesilmiş şimşirler...)

"Babanı benden önce görürsen yattığımı söyle."

"Olur anne."

Wendy kirli tabakları lavabonun yanına bırakıp oğluna döndü.

"Burada mutlu musun Danny?"

Hilesiz bakışlarla baktı Danny annesine, dudağının üstünde sütten bir bıyık vardı.

"Evet."

"Kötü düşler görmüyorsun artık, değil mi?"

"Hayır." Tony bir kez gelmişti, bir gece yatakta yatarken, çok uzaklardan seslenmişti ona. Danny o gidene kadar sımsıkı kapatmıştı gözlerini.

"Emin misin?"

"Evet anne."

Kadın tatmin olmuştu. "Elin nasıl peki?"

Danny elini uzattı. "Daha iyi."

Wendy başını salladı. Jack içi donmuş arı dolu yuvayı kavanozdan almış ve malzeme deposunun arkasındaki çöp yakma fırınında yakmıştı. O günden beri bir daha yabanarısı görmemişlerdi.

"Hadi git ona doktor. İyi eğlenceler."

Ama eğlenmiyordu Danny. Otelin içinde amaçsızca dolaşmış, hizmetçi odalarına, kapıcı odasına girmiş, ilginç bir şeyler aramış ve bulamamıştı. Üzerinde kara çizgiler olan mavi halı boyunca yürüyen küçücük bir çocuk. Ara sıra oda kapılarını da yoklamıştı, ama hepsi kilitliydi. Anahtarların aşağıdaki büroda asılı olduğunu biliyordu, ama babası onlara elini sürmemesini söylemişti. Zaten dokunmak istemiyordu. Yoksa istiyor muydu?

(Ne arıyorsun burada?)

Amaçsız değildi aslında, onu 217 numaralı odaya çeken merakıydı. Babasının bir gün sarhoşken ona okuduğu bir masalı hatırlıyordu. Uzun zaman önceydi bu, ama yine de dünmüş gibi canlı olarak hatırlıyordu. Annesi babasına kızmıştı, üç yaşında çocuğa böyle şeyler okunur mu diye. Masalın adı *Mavi Sakal*'dı. Bunu çok iyi hatırlıyordu, çünkü babası önce adını okumuştu.

Gerçekte masal, annesi gibi sarı saçlı olan bir kadınla ilgiliydi. Mavi Sakal'la karısı, Overlook'a benzeyen büyük ve kötü bir şatoda oturuyorlardı. Mavi Sakal her gün işe giderken, karısına anahtarı çengelde asılı duran belirli bir odaya bakmamasını söylerdi. Tıpkı aşağıda asılı olan anahtar gibi. Mavi Sakal'ın karısı kilitli odanın içinde ne olduğunu çok merak ediyordu. Tıpkı Danny'nin 217 numaralı odaya baktığı gibi anahtar deliğinden bakmaya çalışmış, ama Danny gibi hiçbir şey görememişti. Kitapta kadını yere yatmış, kapının *altından* içeri bakmaya çalışırken gösteren bir resim bile vardı. Kapı birden açılmış ve...

Eski masal kitabında, kadının odada gördükleri kanlı ayrıntılarıyla anlatılmıştı. Danny'nin zihnine kazınıp kalmıştı o tablo. Mavi Sakal'ın eski yedi karısının kesilmiş başları birer sütun üzerinde duruyordu, ağızları açık, gözlerinin beyazı devrilmişti. Boyunlarından sütunlara kanlar akıyordu.

Mavi Sakal'ın karısı dehşet içinde kalmış, kaçmak için geri döndüğünde kocasını gözleri öfkeden parıl parıl, kapıda bulmuştu. Kılıcını çeken Mavi Sakal, "Ben sana bu odaya girmemeni söylemiştim," demişti. "Senin merakın da öteki yedisinden az değilmiş. Seni ötekilerden daha çok sevmiştim, ama ne yazık ki senin sonun da onlar gibi olacak. Ölüme hazırlan, sefil kadın!"

Danny masalın sonunun iyi bittiğini hayal meyal hatırlıyordu, ama bu son, o iki büyük sembol karşısında çok önemsiz kalıyordu:

Ardında büyük bir sır saklı bulunan o kilitli kapı ve yedi kere tekrarlanmış olan o sır. Kilitli kapı ve ardındaki yedi kesik baş.

Elini uzatıp kapı tokmağını ürkekçe okşadı. Bu kilitli kapının önünde ne kadardır durduğunu bilmiyordu.

(Belki üç dört kere bir şeyler gördüğümü sandım... Kötü şeyler...)

Ama Bay Hallorann o şeylerin insana zarar vermeyeceğini söylemişti. Bir kitaptaki korkunç resimler gibi. Belki de hiçbir şey görmeyecekti. Ama...

Sol elini cebine soktu ve anahtarı çıkardı. Anahtar ta baştan beri oradaydı zaten.

Üzerine keçe kalemle BÜRO yazılmış madeni levhanın bulunduğu uçtan tutup, anahtarı zincirin ucunda salladı. Birkaç dakika böyle oynadıktan sonra anahtarı kilide soktu. Yumuşacık bir hareketle, kayarmış gibi girdi anahtar kilide, sanki bütün istediği buymuş gibi.

(Bir şeyler gördüğümü sandım... Kötü şeyler... Bana oraya girmeyeceğine söz ver.)

(Söz veriyorum.)

Söz vermek çok önemliydi. Yine de meraklı, kaşımaması gereken bir yerdeki yara gibi kaşınıyordu. Korkunç bir meraktı bu. Bir korku filminin korkunç sahnelerini insana parmakları arasından seyrettiren türden. O kapının ardındaki şeyler film değildi.

(Bunların sana zarar vereceğini sanmıyorum... Bir kitaptaki korkunç resimler gibi...)

Birden sol elini uzattı. Anahtarı kilitten çıkarıp cebine sokana kadar, elinin ne yapacağından emin değildi. Kapının önünde bir an daha gözleri irileşerek durdu, sonra dönüp hızla uzaklaştı ana koridorla kesişen yolda.

Bir şey onu köşede durdurdu. Bunun ne olduğunu bilemiyordu.

Sonra bu köşenin hemen ardında, merdivenlere açılan koridorda, o eski tip yangın söndürücülerden birinin duvara yaslı durduğunu hatırladı. Uyuyan bir yılan gibi kıvrılmış...

Babası bunların kimyasal söndürücüler olmadığını söylemişti. O yeni tiplerden mutfakta vardı. Bunlar eski, hortumlu tiplerdendi. Hortumun ucu bir musluğa bağlıydı ve bir vanayı çevirerek, insan tek başına itfaiyeci olabilirdi. Babası karbondioksit sıkan kimyasal söndürücülerin daha etkili olduklarını söylemişti. Kimyasal maddeler ateşi boğuyor, yanmak için gerekli olan oksijeni alıyordu; oysa basınçlı su, yangını çevreye sıçratabilirdi. Babası Bay Ullman'ın bu hortumlarla aşağıdaki kazanı değiştirmesi gerektiğini söylemişti, ama Bay Ullman çok cimri olduğu için bunu yapmayacaktı.

Danny başını uzatıp baktı.

Yangın hortumu orada kıvrılmış duruyordu. Kırmızı deposu duvardaydı. Üzerinde cam dolapta bir balta vardı. ACİL DURUMDA CAMI KIRIN. Danny yalnızca ACİL sözcüğünü okuyabiliyordu, o da en sevdiği televizyon programının aynı adı taşımasından dolayı. Diğer yazıların ne olduklarını bilmiyordu. Ama bu sözcüğün o uzun yassı hortuma ilişkin olarak kullanılmasından hoşlanmamıştı.

ACİL, yangın, bombalanan arabalar, kazalar, hastaneler ve kimi zaman da ölüm demekti. Hortumun duvarda öyle çıplak duruşunu da sevmiyordu. Yalnız olduğu zamanlar bu hortumların yanından hızla geçip giderdi. Özel bir nedeni yoktu bunun. Hızlı yürümek daha rahatlatıcıydı. Daha güven verici.

Şimdi de kalbi göğsünü patlatacakmış gibi çarparak köşeyi döndü ve hortumun gerisindeki merdivene baktı. Annesi orada, aşağıda uyuyordu herhalde. Babası da gezintiden dönmüşse mutfakta oturmuş bir sandviç yiyor, kitabını okuyordu. O eski yangın hortumunun yanından yürüyecekti.

Yürümeye başladı, duvara iyice yanaşmıştı, sağ kolu pahalı duvar kâğıdına sürtünecek kadar. Yirmi adım ötede. On beş. On iki.

On adım kalınca, hortumun bakır ucu üzerinde yattığı şişman yuvarlaktan birden fırladı ve boğuk bir sesle (Yattığı? Uyuduğu?) halının üstüne düştü. Orada yatıyordu, ucunun kara deliği Danny'ye çevrilmiş olarak. Danny birden durdu, omuzları korkusunun birdenbireliğiyle öne doğru savrulmuştu. Kanı zonkluyordu kulaklarında ve şakaklarında. Ağzı kurumuş, acılaşmış, yumrukları sıkılmıştı. Bakır hortum, başı hafifçe parıldayarak yatıyordu önünde, yassı bir hortum parçasıyla duvardaki kırmızı kutuya bağlı...

Demek asılı olduğu yerden düşmüştü. Bir yangın hortumuydu, hepsi o kadar. Onu, onun geçtiğini duyup da uyanmış zehirli bir yılana benzetmek saçmaydı. Keten kumaşı yılanın pullu derisini biraz andırıyorsa da. Üzerinden atlayıp merdivene doğru gidecekti, belki biraz daha hızlı yürüyecekti, başını kaldırıp peşinden atılmaması ya da ayağına sarılmaması için...

Babasının bilinçsiz bir kopyası olarak sol eliyle ağzını sildi, bir adım attı. Hortum hareket etmemişti. Bir adım daha. Hiçbir şey. Gördün mü, nasıl aptallık ediyorsun? O odayla o saçma *Mavi Sakal* hikâyesini düşüne düşüne bu duruma geldin işte. Belki de son beş yıldır o hortum yerinden kaymış, düşmeye hazırlanıyordu. Hepsi o kadar.

Danny yerde yatan hortuma baktı ve yabanarılarını düşündü.

Sekiz adım ötesinde yatan parlak hortum ucu ona sesleniyordu sanki: *Korkma sakın, ben bir hortumum. Hepsi o kadar. Hepsi o kadar değilse bile, sana yapacağım şey bir arı sokmasından fazla olmayacak. Bir yabanarısı sokması. Senin gibi iyi bir çocuğa ben fazla bir şey yapmam, yalnız... ısırırım... ısırırım... ısırırım...*

Danny bir adım daha attı, sonra bir adım daha. Boğazında soluğu kupkuruydu. Paniğe kapılması çok yakındı artık. Hortumun hareket *etmesini* istedi, o zaman emin olacaktı. Bir adım daha attı, şimdi savrulma alanındaydı. Ama sana doğru savrulacak, sana vuracak değil ya, diye düşündü. Bir yangın hortumu insanı nasıl ısırır?

Belki içi yabanarısı doludur.

Danny'nin vücudunun ısısı birden sıfırın altında ona düştü.

Hortumun ucundaki deliğe hipnotize olmuş gibi bakıyordu. Belki de gerçekten yabanarısı doluydu, içi, kahverengi vücutları zehir dolu, güz zehiri iğnelerinin ucundan damlayan yabanarıları...

Birden korkudan donmak üzere olduğunu fark etti. Ayaklarını şimdi hareket ettiremezse halıya yapışıp kalacak ve babası onu bulana kadar burada duracaktı. Ne olacaktı o zaman?

İçini çekerek zorla koşmaya çalıştı. Hortuma yaklaşınca, bir ışık oyunu hortumu hareket ettirir gibi oldu, Danny olanca gücüyle havaya zıpladı. O anda kafası tavana değmiş gibi geldi ona. Bunun böyle olmadığını daha sonraları anladı.

Hortumun öte yanına atladı ve koştu. Birden hortumun peşinden geldiğini duydu. Bakırdan yılan başı, kuru otların

arasında hışırdayan dev bir çıngıraklıyılan gibi halının üzerinde kayarak geliyordu ardından. Merdivenler çok uzaktı. Danny koştukça daha da uzaklaşıyordu sanki.

Baba, diye bağırmaya çalıştı, ama sıkışmış boğazından ses çıkmıyordu. Kendi başına kalmıştı. Arkasında ses giderek artıyordu. Yılanın o kuru, kayma sesi. Bacakları dibindeydi şimdi belki. Belki de bakır ağzından zehirler akarak kaldırıyordu başını.

Danny merdivene vardığında düşmemek için kollarını iki yana açtı. Bir an az daha tepetaklak yuvarlanıyordu.

Arkasına baktı.

Hortum yerinden kımıldamamıştı. Düştüğü yerde, kıvrımlardan biri çözülmüş, bakır uç yana dönük yatıyordu. Gördün mü aptal, dedi kendi kendine. Hepsini uydurdun, korkak herif. Rüya görüyorsun, korkak!

Bacakları titreyerek sarıldı korkuluğa.

Hiç kovalamadı ki seni, diyordu zihni ve durmadan tekrarlıyordu.

Hiç kovalamadı, hiç kovalamadı, kovalamadı, kovalamadı, diye. Korkacak bir şey yoktu. Canı isterse geri gider, hortumu kaldırıp yerine asardı. İstese yapabilirdi ama istemiyordu. Ya onu kovalamışsa ve yetişemeyeceğini anlayıp geri dönmüşse?

Hortum, sanki geri dönüp bir kere daha denemesini istermiş gibi yatıyordu halının üstünde. Danny soluk soluğa aşağı koştu.

20

Bay Ullman'la Konuşma

Sidewinder Halk Kitaplığı kasabanın alışveriş merkezinden iki sokak ötede, küçük, sarmaşık kaplı, kapısına geniş asfalt bir yoldan geçilerek gidilen bir binaydı. Çimenliğin ortasında Jack'in adını hiç duymadığı bir İçsavaş generalinin büstü vardı.

Gazete koleksiyonları alt kattaydı. 1963'te iflas eden *Sidewinder News*, Estes Park gazetesi ve *Boulder Camera*. Denver gazetelerinin hiçbiri yoktu.

Jack derin bir soluk alarak *Camera*'da karar kıldı.

1965 yılına varınca, koleksiyonda gazetelerin yerini mikrofilmler aldı. (Kütüphane memuru, "Federal yardım sonucu," demişti. "Bundan sonra 1958-1964 dönemini yapmayı düşünüyoruz. Dikkatli olun, olmaz mı? Bir şeye ihtiyacınız olursa beni çağırın.") Kütüphanedeki tek okuma makinesinin objektifi biraz çizilmişti. Kırk beş dakika sonra Wendy'nin elini omzunda hissettiğinde Jack'in başı ağrıyordu.

"Danny parkta," dedi Wendy. "Ama daha fazla kalmasını istemiyorum. Burada daha ne kadar sürecek işin?"

"On dakika." Aslında Overlook'un şaşırtıcı tarihinin sonuna gelmişti. Stuart Ullman'la arkadaşlarının yönetimi ele geçirdikleri yılları taramıştı. Çete savaşlarını da. Ama bunu Wendy'ye anlatmak gelmiyordu içinden.

"Sen buralarda ne arıyorsun böyle?" diye sordu Wendy, kocasının saçlarını karıştırarak. Ama yalnızca şaka yapıyordu, ciddi değildi.

"Overlook'un tarihçesini inceliyorum."

"Özel bir nedenin mi var?"

"Hayır."

(Hem söyle bakayım, neden bu kadar ilgileniyorsun benimle?)

"Yalnızca merak ettim de."

"İlginç bir şeyler buldun mu bari?"

"Pek sayılmaz." Wendy yine işine burnunu sokuyordu, tıpkı Stovington'da bulundukları zaman yaptığı gibi. Nereye gidiyorsun Jack? Ne zaman döneceksin? Yanında kaç para var? Arabayı alacak mısın? Al'le mi gidiyorsun? İçinizden biri ayık kalacak mı? Onu zorla içmeye yöneltmişti bu huyuyla. Belki tek neden bu değildi, ama gerçeği söylemek gerekirse nedenlerden biriydi bu. Çene, çene, çene. Ağzına bir tane indirip...

(Nerede? Ne zaman? Nasıl? Yapacak mısın? Edecek misin?)

Sonu gelmeyen soruları durdurabilmek. Bu durum insana gerçek bir baş ağrısı verirdi. Bu okuma makinesinin de canı cehenneme. Başı ondan ağrıyordu şimdi.

"Jack, bir şeyin yok ya? Rengin biraz sararmış..."

Jack başını karısının ellerinden çekti. *"İyiyim!"*

Wendy kocasının kor gibi yanan gözleri karşısında geriledi, gülümsemeye çalıştı. "Peki... öyleyse... ben parka Danny'nin yanına gideyim..." Gülümsemesi soluyordu geri geri giderken.

"Wendy!" diye seslendi.

Merdivenin başından seslendi karısı. "Efendim?"

Kalkıp yanına gitti. "Özür dilerim yavrum. Pek iyi değilim aslında. Makinenin objektifi bozuk. Korkunç başım ağrıyor. Aspirinin var mı?"

"Elbette." Çantasından bir tüp aspirin çıkardı Wendy. "Al, sende kalsın."

"Excedrin yok mu?" Karısının yüzündeki gerginliği fark etti. Çok içtiği günlerde Excedrin'in içki sonrası baş ağrısını giderecek tek ilaç olduğunu söylerdi. Tek ilaç.

"Yok," dedi Wendy. "Yalnız bu var."

"Eh, ne yapalım, bununla idare ederiz öyleyse." Ama bunların işe yaramayacağını biliyordu, Wendy de bilmeliydi bunu. Kimi zaman öyle aptal oluyordu ki...

"Su ister misin?" diye sordu Wendy.

(Hayır, yalnızca buradan defolup gitmeni istiyorum!)

"Yukarı çıkarken çeşmeden içerim, teşekkür ederim."

"Peki." Wendy merdivenden çıkmaya başladı. "Biz parktayız."

"Tamam." Aspirin tüpünü cebine soktu, okuma makinesine gidip lambasını söndürdü. Karısının gittiğine emin olduktan sonra da yukarı çıktı. Amma da başı ağrıyordu ha. İnsan böyle bir baş ağrısını bir iki kadeh içkiyle dengelemeliydi hiç olmazsa.

Bu düşünceyi kafasından atmaya çalışarak kütüphane memurunun yanına gitti. Elindeki kibrit kutusunun üstünde bir telefon numarası vardı.

"Parayla çalışan telefon var mı burada?"

"Hayır efendim, ama kasabada bir yere edecekseniz benimkini kullanabilirsiniz."

"Şehirlerarası arayacaktım."

"O zaman eczaneye gitmeniz gerek. Orada bir telefon kulübesi vardır."

"Teşekkür ederim."

Dışarı çıkıp İçsavaş generalinin yanından geçti, iş merkezine doğru yürüdü. Başı zonkluyordu. Kurşun gibiydi gökyüzü. Kasımın yedisi olmuş, yeni ayla birlikte havalar da değişmişti. Birkaç kere kar da yağmıştı. Artık kar, ekimde yağan gibi erimiyordu.

Bugün güneş de çıkmamıştı ortaya, eczaneye vardığında yine kar serpiştirmeye başlamıştı.

Telefon kulübesi eczanenin arkasındaydı. Tezgâhın yanından geçerken, yeşil yazılı beyaz Excedrin kutularını görünce hemen bir tane alıp cebine attı. Sonra kulübeye girdi, bozuk paralarıyla kibrit kutusunu önüne koydu, sıfırı çevirdi.

"Santral, buyrun."

"Florida, Fort Lauderdale lütfen." İstediği numarayı söyledi sonra. Santral memuru üç dakikalık konuşmanın tutarını bildirince paraları kumbaraya attı. Karşı tarafın cevabını beklerken üç beyaz tablet çıkarıp önüne yerleştirdi. Şişeyi kapatıp cebine koydu.

Karşı yanda ilk çalışta açıldı telefon.

"Surf Sand Oteli, buyrun?" Küstah bir kadın sesi.

"Müdürle konuşmak istiyordum."

"Bay Trent'le mi yoksa..."

"Bay Ullman'la."

"Bay Ullman şu anda meşgul, isterseniz..."

"Kendisine Colorado'dan Jack Torrance'ın aradığını söyleyin lütfen."

"Bir dakika efendim."

Jack'in Ullman'a duyduğu nefret birden bir dalga gibi sarmıştı onu. Excedrin'lerden birini alıp ağzına attı, çiğnemeye başladı.

Kuru, acı ama zorlayıcı bir tat. İçkiye başladığı günden beri aspirin çiğnemeye alışmıştı. İçkiyi bırakınca bunu da bırakmıştı. Ama insanın böyle kötü bir baş ağrısı olduğu günlerde aspirin çiğnemesi yine de yararlıydı. Tam o anda Ullman'ın sesi duyuldu.

"Torrance? Hayrola, ne var?"

"Bir şey yok. Kazan daha patlamadı, karımı da öldürmedim. Bunu tatillerden sonra, sıkıntılı günler başlayınca yapmayı düşünüyorum."

"Çok komik. Neden telefon ettin? Ben işi gücü..."

"Başından aşkın bir insansın, biliyorum. Overlook'un şanlı geçmişini anlatırken atladığın bazı olaylar konusunda aydınlanmak için aradım seni. Horace Derwent'ın oteli Las Vegas'lı kumarbazlara satışı gibi. Sonra bunların zamanını kollayıp oteli Mafya patronları için kulüp yapmaları, 1966'da içlerinden biri ölünce kulübün kapanmak zorunda kalması. Başkanlık Süiti'nde, kapıda iki koruyucuyla birlikte. Esaslı süitmiş Overlook'un Başkan Süiti... Wilson, Harding. Roosevelt, Nixon ve Kasap Vito. Tamam mı?"

Karşı tarafta bir anlık şaşkın bir sessizlik oldu. Sonra Ullman, "Bunun sizin işinizle bir ilgisi olduğunu sanmıyorum Bay Torrance," dedi. "Siz..."

"İşin en tatlı yanı da Gienelli öldürüldükten sonra oldu, değil mi? İki el değiştirme daha, bir de bakıyorsun ki, otelin sahibi Sylvia Hunter adında bir kadın... Ama kadının adı 1942'den 1948'e kadar Sylvia Hunter Derwent'mış, o ayrı konu."

"Üç dakikanız doldu," dedi santral. "Konuşma bitince işaret verin lütfen."

"Bay Torrance, bütün bunlar herkesin bildiği şeyler... ve de geçmiş hepsi."

"Ben bilmiyordum," dedi Jack. "Pek çok insanın bildiğini de sanmıyorum. Hele tamamını kimse bilmiyordur. Gienelli olayını hatırlıyorlardır kuşkusuz, ama Overlook'un 1945'ten bu yana kaç el değiştirdiğini kimse bilemez. Sonunda ödül hep Derwent'ın ya da Derwent'ın bir yakınının elinde kalıyor, değil mi? 1968-69'da

Sylvia Hunter burasını genelev olarak mı kullanıyordu Bay Ullman? Açık söyleyin, ha?"

"*Torrance!*" Ullman'ın şaşkınlığı iki bin kilometre öteden, şiddetinden hiçbir şey yitirmeden gelmişti.

Jack gülümseyerek bir Excedrin daha attı ağzına. "Ünlü bir senatör otelde kalp krizinden öldükten sonra kadın oteli sattı. Cesedi bulunduğu zaman üzerinde siyah naylon çorap, jartiyer ve yüksek topuklu kadın ayakkabısı varmış diyorlar."

"Yalan! Hepsi yalan!" diye bağırdı Ullman.

"Öyle mi?" Jack rahatlamaya başlamıştı. Baş ağrısı geçiyordu.

Sonuncu ilacı da ağzına atıp çiğnemeye başladı.

"Çok talihsiz bir olaydı bu," dedi Ullman. "Asıl konu nedir Bay Torrance? Eğer çirkin bir yazı yazmak niyetindeyseniz... bu aptalca bir şantajsa..."

"Öyle bir şey yok," dedi Jack. "Bana karşı dürüst davranmadığın için telefon açtım sana."

"Dürüst mü? Yani otelin kışlık bakıcısıyla otelin kirli çamaşırlarını mı tartışacaktım? Sen kendini ne sanıyorsun? Hem zaten bu eski hikâyeler senin görevini etkilemez ki. Yoksa batı kanadında çarşaflara sarılı hayaletlerin dolaştığını mı sanıyorsun?"

"Hayalet bulunduğuna inanmıyorum. Ama sen beni işe almadan önce geçmişimi iyice karıştırmıştın. Oteline iyi bakıp bakamayacağım konusunda az soru sormadın bana."

"Çok küstahsın," dedi Ullman. Boğuluyor gibiydi sesi. "Seni kovmak isterdim. Belki de kovarım da."

"Al Shockley buna karşı çıkar sanırım."

"Bay Shockley'in size olan borcunu biraz gözünüzde büyütüyorsunuz gibi geliyor bana Bay Torrance."

Bir an için Jack'e baş ağrısı yeniden saplandı. Gözlerini kapattı. Uzaktan gelen bir sesle, "Overlook'un şimdiki sahibi kim?" diye sordu. "Hâlâ Derwent Holding mi? Yoksa bunu bilemeyecek kadar küçücük bir memur musun sen?"

"Bu kadarı yeter Bay Torrance. Siz otelin bir müstahdemisiniz. Eninde sonunda, aşçı yamağından ya da oda temizleyicisinden farkınız yok. Kesinlikle..."

"Pekâlâ, öyleyse ben de Al'e yazar sorarım. Ne de olsa o yönetim kurulunda. Hele mektubun sonuna bir de not ekledim mi..."

"Derwent sahibi değil otelin."

"Efendim? Pek iyi duyamadım."

"Derwent otelin sahibi değil dedim. Hissedarların hepsi doğulu. Dostunuz Bay Shockley en büyük hissedar, yüzde otuz beşi onun. Derwent'la bir ilişkisi olup olmadığını siz benden iyi bilirsiniz."

"Peki başka kim var ortaklar arasında?"

"Diğer ortakların adını açıklamaya hiç niyetim yok Bay Torrance. Zaten bu konuyu..."

"Bir sorum daha var."

"Size cevap verme zorunluluğum yok."

"Overlook'un tarihçesini, bodrumda bir deftere yapıştırılmış gazete kupürlerinden öğrendim. Beyaz deri kaplı büyük bir defter. Yaldızlı bir iple ambalaj yapılmış. Bunun kimin olabileceği hakkında bir fikriniz var mı?"

"Hayır."

"Grady'nin olabilir mi acaba? Hani şu kendini öldüren kış bekçisi?"

"Bay Torrance," diye buz gibi bir sesle cevap verdi Ullman. "Bay Grady değil sizin eşelediğiniz bu çöplüğü ortaya çıkarmak, doğru dürüst okumasını bile bilmezdi."

"Overlook Oteli konusunda bir kitap yazmayı düşünüyorum. Bunu gerçekleştirebilirsem, defterin sahibinin adını anmak isterdim önsözümde."

"Bu fikriniz beni hiç şaşırtmadı."

Jack'in baş ağrısı geçmişti şimdi. Sancı şöyle bir saplanmıştı, o kadar. Zihni pırıl pırıldı. Yazısı iyi gittiği zaman ya da üç kadehten sonra böyle olurdu genellikle. Excedrin'in bu özelliğini unutmuştu. Başkalarına nasıl bir etki yaptığını bilmiyordu ama kendisi üç tablet çiğneyince, içki içmiş gibi hemen kafayı bulurdu.

"Siz herhalde müşterilerinize otele geldiklerinde bedava verilecek bir şey isterdiniz," dedi. "Güneş batarken ve şafak

sökerken dağların parlak fotoğrafları filan. Ayrıca otelde kalmış olan renkli insanların listesi. Kuşkusuz Gienelli'yle arkadaşları gibi gerçekten renkli olanlardan söz etmeden."

"Seni kovmakla işimden olmayacağımdan yüzde doksan beş yerine yüzde yüz emin olsaydım, şu anda kovardım seni," dedi Ullman boğulur gibi. "Ama arada bu yüzde beş kararsızlık payı olduğu için, hemen şimdi Bay Shockley'e telefon edeceğim ve..."

"Kitaptą gerçek olmayan hiçbir şey bulunmayacak, bana güvenebilirsin," dedi Jack. "Hoş zaten hikâyenin süslenmeye ihtiyacı yok ya."

(Niye kızdırıyorsun adamı? Kovulmak mı istiyorsun?)

"Ne yazarsan yaz! Senin otelimden defolmanı istiyorum!"

"Senin otelin değil orası!" diye bağıran Jack telefonu kapattı.

Soluk soluğa oturdu tahta sıraya, korkuyordu biraz.

(Biraz mı? Ne birazı? Hem de pek çok.)

Ve, neden Ullman'a telefon ettim, diye düşünüyordu.

(Yine kendini kaybettin Jack.)

Evet. Öfkelenmişti yine. Kendini kaybetmişti. Bunu inkâr etmenin anlamı yoktu. Üstelik o piç kurusunun Al üzerinde ne kadar etkisi olduğunu da bilmiyordu. Ayrıca Al'in eski günlerin hatırı için ona ne kadar katlanacağını kestiremiyordu. Ullman kendisinin dediği kadar yetenekli biriyse, Al'e ya o gider ya ben derse, Al adamın sözünü dinlemek zorunda kalmaz mıydı?

Gözlerini kapatıp, haberi Wendy'ye nasıl vereceğini düşündü.

Biliyor musun ne oldu sevgilim? Bir işi daha kaybettim. Bu sefer iki bin kilometre ötedeki birine telefon ettim kovulmak için, ama başardım sonunda.

Gözlerini açıp mendiliyle ağzını sildi. Bir içki istiyordu. Buna *ihtiyacı* vardı. Sokağın alt başında bir kahve görmüştü, parka giderken bir bira içse...

Çaresizlikle ellerini ovuşturdu.

Neden telefon etmişti Ullman'a? Lauderdale'deki otelin numarası, otelde telefonun yanındaki not defterinde yazılıydı, mus-

lukçunun, tesisatçının, marangozun, camcının ve elektrikçinin numaralarıyla birlikte. Jack numarayı yatağından kalktıktan az sonra kibrit kutusu üzerine yazmıştı. Ullman'a telefon etme fikriyle uyanmıştı o sabah. Neden ama? İçki içtiği günlerden birinde, Wendy onu kendi sonunu hazırlamakla, ama bunu başarmak için gerekli iradesi olmamakla suçlamıştı. Böylece başkalarının bunu yapmaları için yollar arıyor, bu arada hem kendisinden, hem de ailesinden lokma lokma bir şeyler koparıyordu. Doğru olabilir miydi bu? Overlook'un içinde bir yerde, yazdığı oyunu bitirecek bir şeyin var olduğundan mı korkuyordu yoksa?

Gözlerini kapatınca, gözkapaklarının karanlık perdesinde bir resim belirdi: Elini damdaki çürümüş tahtaların arasına götürmesi ve yabanarısının soktuğu andaki acı ve bağırması...

Arkadan iki yıl önceki bir tablo: Sabahın saat üçünde eve sarhoş dönüyor. Ayağı masaya takılıp yüzüstü yere düşerken, divanda uyuyan Wendy'nin uyanması. Wendy ışığı yakınca, Jack'in üstünün başının paramparça olduğunu fark etmesi, birkaç saat önce araba park etme konusu yüzünden kavga ettiğini hayal meyal hatırlaması, burnunda kurumuş kan lekeleri ve Wendy'nin bağırması: *Ayyaş herif, Danny'yi uyandırdın işte. Kendine ne yaparsan yap, ama biraz bizi düşün bari. Seninle de konuşulmaz ki.*

Telefon birden çalınca korkuyla sıçradı yerinden. Mantıksız bir düşünceyle, Ullman ya da Al Shockley'in aradığını sandı bir an. "Ne var?" diye bağırdı, telefonu açınca.

"Fazla konuşma ücretiniz efendim. Üç buçuk dolar."

"Para bozdurmam gerek, bir dakika."

Kulaklığı telefonun yanına bıraktı, son bozuk paralarını kumbaraya attı ve biraz daha para bozdurmak için kasaya gitti.

Bir yandan da durmadan hep aynı şeyi düşünüyordu.

Ullman'a neden telefon etmişti?

Ullman onu utandırdığı için mi? Daha önce de utandırılmıştı. Ama bu yüzden adama bağırıp çağırmak, ikiyüzlülüğünü ortaya vurmak?

Jack kendisini bu kadar alçalmış olarak görmek istemezdi.

Bodrumda bulduğu deftere yapışmak istiyordu geçerli bir neden olarak. Ama şu da su götürmezdi ki, Ullman'ın defterin sahibini bilme olasılığı binde ikiden fazla olamazdı. İlk konuşmalarında bodrumdan başka bir ülkeymiş, kötü ve azgelişmiş bir ülkeymiş gibi söz etmişti. Gerçekten defterin sahibini öğrenmek isteseydi Watson'ı arardı. Not defterinde onun da telefon numarası vardı. Watson da bilmeyebilirdi, ama yine de bilme olasılığı Ullman'dan fazlaydı.

Hele adama kitaptan söz etmek, budalalığın ta kendisiydi. Hem de ne budalalık! İşini tehlikeye atmanın dışında, Ullman'ın kasabadakilere telefon edip Overlook hakkında sorulacak soruları cevaplandırmamaları konusunda halkı uyarmasıyla, geniş bilgi kaynaklarını kurutuyor da olabilirdi. Oysa araştırmalarını gizlilikle sürdürebilir, saygılı mektuplar yazar, hatta ilkbahar için bazı kimselerle randevular bile saptayabilirdi... Sonra kitap basılıp, kendisi de otelden yeterince uzaklaşınca istediği kadar alay edebilirdi Ullman'ın öfkesiyle. Oysa tutup o saçma telefonu etmiş ve otel müdürünün içindeki bütün o büyük adam eğilimlerini uyandırmıştı. Neden? Al'in bulduğu bu güzel işten kendini kovdurmak için değilse, neydi bunun nedeni?

Gereken parayı kumbaraya atıp telefonu kapattı. Sarhoşken yapılacak akılsızca bir şeydi bu. Oysa ayıktı.

Eczaneden çıkarken, ağzına bir Excedrin daha attı.

Kaldırımda Danny'yle Wendy'ye rastladı.

"Seni almaya geliyorduk," dedi Wendy. "Kar yağmaya başladı, farkında değilsin galiba?"

Jack gözlerini kırpıştırdı. "Sahiden yağıyormuş yahu."

Sidewinder'ın anacaddesi beyaz kar tabakasıyla örtülmüştü bile.

Danny başını havaya kaldırmış, ağzını açmış, karları diliyle yakalamaya çalışıyordu.

"Beklenen an geldi mi dersin?" diye sordu Wendy.

Jack omuzlarını silkti. "Bilmem. Ben daha bir iki hafta yağmayacağını umuyordum. Hiç olmazsa bir haftalık bir lütuf daha."

Lütuf, ha?

(Özür dilerim Al. Lütfen. Acıma. Merhamet. Bir fırsat daha. Çok üzgünüm.)

Bunca yıldır, yetişkin bir erkek olarak kim bilir kaç kere bir fırsat için yalvarmıştı? Birden kendinden öylesine iğrendi, öylesine tiksindi ki, neredeyse yüksek sesle inleyecekti.

"Baş ağrın nasıl?" diye sordu Wendy kocasının yüzüne dikkatle bakarak.

Jack kolunu Wendy'nin beline doladı. "Daha iyi. Hadi yürüyün bakalım, yollar kapanmadan evimize gidelim."

Otelin arabasının park edildiği kaldırıma doğru yürüdüler...

Jack ortada, sol kolu Wendy'nin omzunda, sağ eliyle Danny'nin elini tutmuş. İlk kez ev olarak söz etmişti otelden.

Direksiyona otururken, hayran olduğu halde Overlook'tan pek hoşlanmadığını fark etti. Ne karısı, ne oğlu, ne de kendisi için iyi bir yer olduğundan emin değildi orasının. Belki bu yüzden telefon etmişti Ullman'a.

Hâlâ zaman varken kovulmak için.

Park yerinden geri geri çıktı ve kasabayı arkada bırakıp dağ yoluna tırmanmaya başladı.

21

Gece Gelen Düşünceler

Saat ondu. Yapmacık uykuyla doluydu odaları.

Jack duvara dönmüş yatıyordu. Gözleri açıktı. Wendy'nin ağır ağır soluk almasını dinliyordu. Erimiş aspirin tadı vardı dilinde. Al Shockley saat altıya çeyrek kala telefon etti. Wendy'yle Danny aşağıda salonun şöminesi önünde oturmuşlar, kitap okuyorlardı.

"Bay Jack Torrance'ı ihbarlı olarak arıyorum," dedi santral.

"Jack Torrance benim." Telefonu sağ eline geçirdi, sol eliyle arka cebinden mendilini çıkarıp, siline siline şişen dudaklarını bir daha sildi. Sonra bir sigara yaktı.

Al'in sesi. "Jack oğlum, ne yapıyorsun sen orada Tanrı aşkına?"

"Selam Al." Sigarayı söndürüp Excedrin şişesini aldı.

"Jack, ne oluyor oralarda? Bugün öğleden sonra Ullman garip bir telefon etti. Ullman kendi cebinden şehirlerarası ararsa işler bombok demektir."

"Ullman'ın endişe edecek bir şeyi yok Al. Senin de."

"Endişe edecek neyimiz yok? Ullman, Overlook konusundaki *National Enquirer* makalesi ve şantajla ilgili bir şeyler geveledi. Konuş bakalım oğlum."

"Onu biraz kızdırmak istedim. Buraya ilk geldiğimde benim bütün kirli çamaşırlarımı ortaya dökmüştü. İçki konusu. Bir öğrenciyi dövdüğün için işinden atılmışsın, bu iş için gereken niteliklerin var mı acaba falan filan. Beni sinirlendiren, bütün bunları oteli çok sevdiği için yapması oldu. Geleneksel Overlook. Bodrumda bir defter buldum. Biri Overlook konusunda pek hoş olmayan haberleri kesip yapıştırmış. Çok şeyler öğren..."

"Otelin tarihçesini biliyorum."

Jack saçlarını sıvazladı. "Ben de ona telefon edip işlettim biraz. Parlak bir fikir değildi, kabul ediyorum. Bir daha da yapmayacağım. Bu kadar işte."

"Ullman senin kirli çamaşırları ortaya dökmeye niyetli olduğunu söyledi."

"Ullman eşşoğlunun teki!" diye bağırdı Jack. "Ben ona Overlook hakkında bir kitap yazabileceğimi söyledim. Böyle bir niyetim de var. Burasının İkinci Dünya Savaşı sonrası Amerikalısının karakterini tam olarak ortaya koyduğuna inanıyorum. Bu biraz şişirilmiş fikir gibi geliyor böyle açık açık konuşunca biliyorum ama gerçek bu. Müthiş bir kitap olabilir. Ancak daha çok uzaklarda. Şimdi zaten işim başımdan aşkınken..."

"Jack, inandırıcı değil bu."

Jack kulaklarına inanamayarak telefona baktı.

"Ne? Al, ne dedin?..."

"Dediğimi duydun. Gelecek ne kadar uzakta Jack? Senin için iki yıl, belki de beş yıl olabilir. Oysa benim için gelecek, otuz kırk

yıldır. Uzun bir süre Overlook'tan ayrılmak niyetinde değilim. Senin benim otelim hakkında bir sürü dedikoduyu sıralayıp, bunu Amerikan edebiyatının bir başyapıtı diye yutturmaya çalışman midemi bulandırıyor."

Jack'in soluğu kesilmişti.

"Sana yardım etmeye çalıştım Jack. Birlikte savaştık seninle, bu yüzden sana yardım borcum olduğunu kabul ediyordum. Birlikte verdiğimiz savaşı hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum," diye mırıldandı Jack. Ama yüreğinin çevresinde öfke kömürleri yanmaya başlamıştı. Önce Ullman, sonra Wendy, şimdi de Al. Neydi bu be? Ulusal Jack Torrance'ı Hırpalayalım Haftası mı? Dudaklarını ısırarak sigara paketine uzandı. Paket yere düştü, sigaralar saçıldı. Vermont'taki maun ağacı kaplı odasından konuşan bu ukalayı gerçekten sevmiş miydi? Gerçekten sevmiş miydi?

"O çocuğu dövmeden önce, okul yönetim kurulunu seni kovma kararından vazgeçirmiştim. Ama o olayla, sen kendin tuz biber ekmiş oldun. Sonra sana bu güzelim oteli buldum. Kendini toparlayacağın, oyununu bitirebileceğin ve okul yöneticilerini seni işten atmakla büyük bir yanlış yaptıklarına inandırmamızı bekleyeceğin sakin bir yer. Şimdi sen daha büyük bir balık yakalamış, beni ezmeye çalışıyorsun. Sen dostlarına böyle mi teşekkür edersin Jack?"

"Hayır," diye fısıldadı Jack.

Daha başka bir şey söylemeye cesareti yoktu. Söylemek istediği sert, yakıcı sözcükler kafasını zonklatıyordu. Ona muhtaç olan Wendy'yle Danny'yi düşünmeye zorladı kendini. Her şeyin yolunda gittiğine inanan ve şu anda şöminenin önünde oturup okuma kitaplarına bakan oğluyla karısı. Bu işi de kaybedince ne olacaktı? Benzin pompası parçalanmak üzere olan o külüstür Volkswagen'le Kaliforniya yolunu mu tutacaktı? Bunu yapmaktansa Al'in önünde diz çöküp yalvarmaya hazırdı, ama yine de ağzından ses çıkmıyordu.

"Ne dedin?" diye sordu Al sertçe.

"Hayır. Dostlarıma böyle davranmam ben. Ve sen de bunu bilirsin."

"Nasıl bilirmişim? Sen yıllar önce gömülmüş cesetleri ortaya çıkararak otelimi lekelemeye kalkıyorsun şu anda. En azından benim çabuk sinirlenen, ama gayet yetenekli otel müdürüme telefon ediyor ve onu aptalca bir çocuk oyunu olduğunu söylediğin bir şey için çılgına çeviriyorsun."

"Bu oyundan başka bir şeydi Al. Senin durumun başka. Sen zengin bir arkadaşının yardımına muhtaç değilsin. Yargıç önünde bir dosta ihtiyacın yok, çünkü yargıç sen kendinsin. Ama senin de onlardan biri olmaktan kıl payı kurtulduğun gerçeği pek söylenmiyor, değil mi?"

"Öyle." Al'in sesi biraz yumuşamıştı, ayrıca bir de bıkkınlık seziliyordu şimdi. "Jack... ama bu elimde değil benim, Jack. Bunu değiştiremem ki."

"Biliyorum. Şimdi kovuldum mu diyorsun yani? Kovulduysam bunu senin söylemeni isterim."

"Bana iki şey konusunda söz verirsen hayır."

"Söz veriyorum."

"Kabul etmeden önce şartları bilmek istemez miydin?"

"Hayır. Ne dersen kabul ediyorum. Wendy'yle Danny'yi düşünmek zorundayım. Canımı istersen veririm şu anda."

"Jack, kendine acımak biraz lüks değil mi senin için?"

Jack gözlerini kapatıp ağzına bir Excedrin attı. "Şu anda başka bir lüksüm kalmadı. Peki, söyle bakalım şartlarını."

Al bir an duraksadı. "Bir, Ullman'a telefon etmek yok. Otel yansa bile. Böyle bir şey olursa, bakım ustasını çağırırsın. Kimi söylemek istediğimi anladın mı? Hani o hep sövüp duran herifi..."

"Watson."

"Evet."

"İkincisi, bana söz vermeni istiyorum Jack. Namus sözü. Renkli geçmişi olan ünlü bir Colorado oteli hakkında kitap yazmayacaksın."

"Peki."

Bir an öfkesi öylesine patlama noktasına gelmişti ki, Jack konuşamadı. Kanı zonkluyor, kulaklarından fışkırıyordu sanki.

Bir "yirminci yüzyıl Medici prensi"yle konuşuyor gibiydi... Ailemden portreleri yapılacakların benleri görünmesin, yoksa kapı dışarı edilirsiniz. Ben yalnızca güzel resme para veririm, iyi resme değil. Dostumun ve iş ortağımın kızının resmini yaparken lütfen vücudunun kusurlu yerlerini çizme, yoksa kovulursun. Elbette arkadaşız... İkimiz de uygar insanlarız, değil mi? Aynı yatağı, sofrayı ve şişeyi paylaştık seninle. Hep dost kalacağız ve boynuna taktığım tasmayı görmezlikten geleceğiz, ben de sana hep iyilik yapacağım. Karşılığında senden yalnızca ruhunu istiyorum. Ufak bir şey. Tıpkı köpek tasması gibi, onu verdiğini de bilmezlikten geliriz. Unutma benim yetenekli dostum, Roma'nın sokaklarında sürüyle Michelangelo dilencilik yapıyor...

"Jack? Orada mısın Jack?"

Evet anlamında, anlaşılacağını umduğu bir ses çıkardı Jack.

Al'in sesinden kendine güven fışkırıyordu. "Senden fazla bir şey istediğimi sanmıyorum Jack. Başka kitaplar yazacaksın nasıl olsa. Ama seni beslerken bir yandan da..."

"Peki, kabul ediyorum."

"Senin sanat yaşamını denetim altında tutmaya çalıştığımı sanma. Beni iyi tanırsın. Ben yalnızca..."

"Al?"

"Efendim?"

"Derwent'ın hâlâ Overlook'la bir ilişkisi var mı?"

"Bunun seni ilgilendireceğini hiç sanmıyorum."

"Doğru. Haklısın Al. Wendy beni çağırıyor. Başka zaman ararım seni."

"Oldu. Uzun uzun konuşuruz. Durumun nasıl? Kuru musun hâlâ?"

(Ulan, etimi de aldın kanımı da. Hiç olmazsa şimdi rahat bırak artık.)

"Kemik gibi hem de."

"Ben de. Bu durumdan hoşlanmaya bile başladım. Eğer..."

"Başka zaman konuşuruz Al. Wendy..."

"Peki peki, hadi hoşça kal."

Telefonu kapatır kapatmaz kramplar sarmıştı birden Jack'in vücudunu.

Yıldırım çarpmış gibi olup, telefonun önüne yığıldı kaldı.

Yumruklarını karnına bastırmıştı.

Yabanarısı soktuktan sonra yoluna devam eder...

Wendy yukarı çıkıp da telefon edenin kim olduğunu sorduğunda sancıları biraz hafiflemişti.

"Al," diye cevap verdi. "Durumun nasıl olduğunu sormak için etmiş."

"Jack, korkunç bir halin var. Hasta mısın yoksa?"

"Yine başım ağrıyor. Bu akşam erken yatacağım. Yazmaya çalışmanın anlamı yok."

"Sana biraz ılık süt getireyim mi?"

"İyi olur."

Şimdi de Wendy'nin yanına yatmış, onun sıcak ve uyuyan bacağını bacağının üstünde hissediyordu. Al'le konuştukları aklına gelince birden vücudunu ateş basıyor, bir an sonra da donuyormuş gibi titriyordu. Bir hesaplaşma günü gelecekti herhalde. Bir gün kitap ortaya çıkacaktı. İlk düşündüğü gibi hafif ve düşünce yanı ağır basan bir kitap değil hem de. Esaslı bir araştırma ürünü, resimli falan. Overlook'un tarihini didik didik edecek, o kötü sahiplik numaralarını bir bir açıklayacaktı. Eğer Derwent imparatorluğuyla bir ilişkisi varsa, işte o zaman yanacaktı Al.

Bir piyano teli gibi gergin, karanlığa gözlerini dikmiş yatıyordu. Uyuyabilmesi için daha saatler geçmesi gerekecekti.

Wendy Torrance sırtüstü yatmış, gözleri kapalı, kocasının uyurken çıkardığı sesleri dinliyordu: Uzun bir soluk alma, bir an içinde tutma ve sonra hafif bir hırıltıyla bırakma.

Uyuduğunda nereye gider acaba, diye düşündü. Bir eğlence parkına belki; bütün gidenlerin özgür oldukları, onlara daha fazla abur cubur yememelerini ya da karanlık basmadan evde

olmak istiyorlarsa acele etmelerini söyleyen anne tavırlı karılarının olmadığı bir Great Barrington. Yoksa bütün arkadaşlarının ve özellikle kravatı gevşetilmiş ve gömleğinin üst düğmesi açılmış Al Shockley'in bulunduğu, içkinin hiç tükenmediği bir bara mı? Onun ve Danny'nin her zaman dışında kaldıkları bir yere mi?

Wendy sanki endişe eyalet sınırlarını geçemezmiş gibi, Vermont'ta bıraktığını sandığı endişeyi duyuyordu kocası için. Overlook'un Jack ve Danny üzerindeki etkisinden hiç hoşlanmıyordu.

En korkuncu, hiç söylenmeyeni, elle tutulamayanı ve belki de söylenemeyeni, Jack'in ayyaşlık belirtilerinin birer birer başlamış olmasıydı... İçkinin kendisinden başka hepsinin.

Mendiliyle dudaklarını silmesi. Aşırı nemliliği silip atmak istercesine. Daktilonun başında uzun süren duraklamalar.

Kâğıt sepetinde giderek artan sıkılmış kâğıt topları. Bu gece Al'in telefonundan sonra telefonun yanında bir şişe Excedrin vardı ve su yoktu. Yine çiğnemeye başlamıştı. Küçük şeylere kızıyordu. Ortalık çok sessizleşince sinirli bir tempoyla parmaklarını şaklatıyordu. Küfürler çoğalmıştı. Wendy, Jack'in sinirleri için de endişeleniyordu. Her sabah ilk iş ve gece yatmadan önce nasıl bodruma inip buhar kazanının istimini boşaltıyorsa, kendisi de bir patlasa rahatlayacaktı. Kapıyı hızla çarptığını duymak ya da bir küfür savurarak sandalyeyi tekmelediğini görmek sevindirecekti Wendy'yi. Ama yaradılışının ayrılmaz bir parçası olan bu küçük şeylerden iz kalmamıştı. Buna rağmen Wendy, Jack'in ona ya da Danny'ye kızdığını fark ediyordu. Ama bunu açığa vurmak da istemiyordu. Kazanın bir güvenlik supabı vardı. Eski, çatlak, yağlı ama yine de çalışan bir supap. Jack'te ise hiçbir şey yoktu. Wendy kocasını hiçbir zaman tam olarak okuyamamıştı. Danny onun aklından geçenleri okurdu, ama Danny de konuşmuyordu.

Al'in telefonu. Telefon çaldığı anda Danny birlikte okudukları masaldan uzaklaşıvermişti. Annesini şöminenin yanında bırakmış, Jack'le birlikte oyuncak otomobilleri için bir yol yaptıkları masanın başına gitmişti. Wendy kitabı okur gibi yaparak

oğlunu izlemişti. Jack'in ve kendisinin endişelerini belirtmek için yaptıkları hareketler çocukta nasıl da birleşmişti. Dudak silmek gibi. Saçlarını sıvazlamak gibi. Jack'in meyhaneden dönüşünü beklerken yaptığı gibi. Al'in "İşler nasıl gidiyor?" diye sormak için telefon ettiğine inanmıyordu Wendy. Havadan sudan konuşmak istersen sen Al'e telefon ederdin. Al telefon ederse, ortada bir iş var demekti.

Daha sonra aşağı indiğinde Danny'yi şöminenin yanında kendini tümüyle kitabına vermiş olarak bulmuştu. O huzursuz hali kaybolmuştu. Onu seyrederken oğlanın Doktor Edmonds'ın söylediğinden çok şeyi bildiğini ve anladığını düşünerek ürperdi.

"Yatma zamanı geldi."

"Peki." Danny kitabını işaretleyip kapattı.

"Yıkan, dişlerini de fırçala."

"Peki."

Bir an yan yana durup ateşe baktılar. Salon soğuk ve cereyanlı olduğu halde bu köşe öylesine sıcaktı ki, insan hiç ayrılmak istemiyordu.

"Al Amca'n telefon etti," dedi Wendy.

"Sahi mi?" Hiç şaşırmamıştı Danny.

"Acaba babana kızdı mı diye merak ediyordum?"

"Hem de nasıl," diye gözlerini ateşten ayırmadan cevap verdi Danny. "Babamın kitabı yazmasını istemiyordu."

"Hangi kitabı Danny?"

"Otel hakkında olanını."

Jack'le birlikte Danny'ye belki bin kere sordukları soru yine ağzında biçimlendi. *Nereden biliyorsun?* Ama sormadı.

Yatmadan önce canının sıkılmasını ya da sıradan bir şeyden söz ederler gibi dururlarken onun bilmemesi gereken bir şeyi bildiğini konuştuklarını fark etmesini istemiyordu.

Biliyordu işte. Doktor Edmonds'ın mantık ve bilinçaltı mantık sözleri palavraydı. Kız kardeşi... Danny onun bekleme odasında Aileen'i düşündüğünü nasıl bilebilirdi? Ve, *rüyamda babamın kaza geçirdiğini gördüm.* Başını salladı. "Hadi git yıkan doktor."

"Peki." Danny koşa koşa yukarı çıktı. Wendy de kaşlarını çatarak Jack'in sütünü ısıtmaya gitti.

Şimdi yatakta kocasının soluklarını ve dışarıdan gelen rüzgârın uğultusunu dinlerken sevgili oğlunu düşünmeye başladı. Doğduğu zaman yüzünü örten bir zar olan oğlunu. Doktorlar bu zarın yedi yüz doğumda bir görüldüğünü söylemişlerdi, kocakarı sözüne bakılacak olursa bu zarla doğanlar önseziye sahipti.

Danny'yle Overlook hakkında konuşma zamanı gelmişti artık... ve Danny'yi konuşmaya ikna etme zamanı. Kesinlikle. İkisi Sidewinder Halk Kitaplığı'na giderlerdi Danny'nin okuyabileceği bir kitap aramak için. O zaman da oğluyla açık açık konuşuyordu.

Böyle düşününce içini biraz olsun rahatlatmıştı, gözlerini kapattı.

Danny de odasında uyanık yatıyordu. Gözleri açıktı, sol koluyla oyuncak ayısını kucaklamış, yan odadan anne babasının uyurken çıkardıkları sesleri dinliyordu. Onların başında istemeye istemeye nöbetçi duruyor gibi hissediyordu kendini. Geceler çok kötüydü. Geceden ve otelin batısından esen uğultulu rüzgârdan nefret ediyordu.

Başının üstünde bir ipe bağlı olan planörü sallanıyordu.

Aşağıdan getirdiği model arabası mor bir pırıltıydı masanın üstünde. Kitapları ve boyama defterleri kitap rafındaydı.

Her şeyin bir yeri vardır ve her şey yerli yerince durmalıdır, demişti annesi. O zaman aradığın şeyi istediğin zaman bulabilirsin. Ama şimdi yanlış yerlerde olan şeyler vardı. Yok olan şeyler. Ve daha da kötüsü *eklenmiş* şeyler. Göremediğin şeyler. KIZILDERİLİ'Yİ GÖRÜYOR MUSUNUZ? resimlerinde olduğu gibi. Resme ilk bakışında kaktüs sandığın şeyin, daha yakından bakınca, dişleri arasında bıçak tutan bir Kızılderili olduğunu görürdün. Diğer başkaları da vardı kayalar arasında, hatta acımasız ve kötü birinin yüzünü bir araba tekerleğinde bile görürdün. Ama hiçbir zaman hepsini birden göremezdin ve bu yüzden de rahatsız olurdun. Çünkü göremediklerin bir elinde balta, bir elinde kafa derini yüzmek için kullanacağı bıçak, gizlice arkaya geçebilirdi...

Yatağında sıkıntıyla kıpırdanarak gece lambasının rahatlatıcı ışığına baktı. Burada her şey daha kötüydü. Bunu biliyordu artık. İlk başta bu kadar kötü değildi, ama babası şimdi artık daha çok düşünüyordu içkiyi. Kimi zaman kendisinin bile bilmediği bir nedenle annesine kızıyordu. Dudaklarını mendiliyle siliyordu durmadan, bakışları hep dalgın ve donuktu. Annesi de hem babası, hem kendisi için üzülüyordu. Bunu anlamak için ışıltıya sahip olmak gerekmezdi, yangın hortumunun yılana dönüştüğü gün nasıl da endişeyle sorguya çekmişti Danny'yi. Bay Hallorann bütün annelerde biraz ışıltı olduğunu söylemişti zaten. Hem annesi Danny'nin Hallorann'la konuştuğu gün de bir şeyler olduğunu anlamıştı. Ama bunun ne olduğunu bilemiyordu.

Danny az daha söyleyecekti annesine olanları ama iki şey onu önlemişti. Sidewinder'daki o doktorun Tony'yi ve Tony'nin kendisine gösterdiği şeyleri (hemen hemen) normal olarak kabul ettiğini biliyordu. Hortumdan söz edecek olsa annesi ona inanmayabilirdi. Daha da kötüsü, yanlış anlayabilir ve keçileri kaçırdığını sanabilirdi. Danny keçileri kaçırmak konusunda bir şeyler biliyordu.

Anaokulundayken arkadaşı Scott bir gün Robin Stenger adında, asık suratla dolaşan bir çocuğu göstermişti. Robin'in babası, Danny' nin babasının okulunda aritmetik, Scott'ın babası da tarih öğretmeniydi. Zaten anaokulundaki çocukların çoğunun anne babaları ya Stovington Lisesi'nde ya da kasabanın dışındaki IBM fabrikasında çalışırlardı. Okul çocuklarıyla fabrika çocukları ayrı ayrı gruplar oluştururlardı. Ara sıra arkadaşlık ettikleri de olurdu ama normal olanı, babaları birbirlerini tanıyan çocukların bir arada oynamalarıydı. Bir grupta yetişkinleri ilgilendiren bir rezalet ya da dedikodu oldu mu bu hemen çocuklara da yansır ama pek ender olarak karşı gruba aktarılırdı.

O gün Scotty'yle oynarlarken, Scotty parmağıyla Robin'i göstermişti.

"Şu çocuğu tanıyor musun?"

"Evet."

"Babası dün gece keçileri kaçırdı," diye Scotty kulağına fısıldadı Danny'nin. "Adamı alıp götürmüşler."

"Sahi mi? Keçileri tutamadı diye mi?"

Scotty yüzünü buruşturdu. "Çıldırdı, aklını kaçırdı, anlarsın ya." Scotty gözlerini şaşı yaptı, dilini çıkardı, işaretparmağını kulağına soktu. "Tımarhaneye götürdüler adamı."

"Vay canına! Peki ne zaman dönecek?"

"Hiçbir zaman. Hiç dönmeyecek."

O gün ve ertesi gün Danny başka şeyler de duydu.

Bay Stenger İkinci Dünya Savaşı'ndan kalma tabancasıyla evindeki herkesi öldürmeye çalışmıştı. Robin'i bile.

Bay Stenger körkütükken evini darmaduman etmişti.

Bay Stenger bir tabak içine doldurduğu ölü böcekleri ağlaya ağlaya yerken yakalanmıştı.

Tuttuğu takım maçı kaybedince Bay Stenger karısını çorapla boğmaya kalkışmıştı.

Danny sonunda dayanamayıp babasına sordu Bay Stenger'ın durumunu. Babası kendisini kucağına almış ve Bay Stenger'ın işinden ve ailesinden gelen sıkıntılarla çok ağır bir yük altında olduğunu söylemişti. Hele bazı sıkıntılarını doktorlardan başka anlayan yoktu. Birkaç gece önce de ağlama nöbetine tutulmuş ve evinde bir sürü şeyi kırıp parçalamıştı.

Keçileri kaçırmak değil bu, demişti babası. Bunalım denirdi buna. Tımarhanede değil sanatoryumdaymış Bay Stenger. Ancak babasının bütün dikkatli sözlerine rağmen Danny korkmuştu.

Bunalımla keçileri kaçırmak arasında bir fark yoktu ve ister tımarhane ister sanatoryum olsun, bulunduğu yerin pencerelerinde yine demir parmaklıklar vardı ve insan isteyince dışarı çıkamıyordu. Babası farkında olmadan Scotty'nin sözlerinden birini aynen tekrarlamıştı. Danny belirsiz bir korku duyuyordu bundan. Bay Stenger'ın şimdi bulunduğu yerde beyaz önlüklü adamlar vardı. Penceresiz bir arabayla gelip alırlardı insanı. Araba kapının önünde durur ve beyaz önlüklü adamlar seni evinden alıp duvarları yumuşak olan bir odaya kapatırlardı.

"Peki, ne zaman evine dönmesine izin verecekler?" diye sordu Danny babasına.

"İyileşince."

"Ama ne zaman iyileşecek?" diye üstelemişti Danny.

"Bunu kimse bilemez Danny."

İşte en kötüsü de buydu. Hiçbir zaman demekti bu da. Bir ay sonra Robin'i annesi okuldan almış ve Bay Stenger'ı arkada bırakarak kasabadan gitmişlerdi.

Bir yıl önce olmuştu bu olay, babası Kötü Şey'i bıraktıktan sonra, ama işinden henüz çıkarılmamıştı. Danny yere düştüğünde ya da bir yerini çarpınca ağlamaya başlar, sonra ağlamasının kesilmeyeceğinden korkardı. Babası telefona gidecekti sonra.

"Alo? Burası Mapleline Sokağı 149 numara. Ben Jack Torrance. Oğlum ağlama nöbetine tutuldu. Lütfen beyaz önlüklü adamları gönderin de onu sanatoryuma götürsünler. Evet, keçileri kaçırdı. Teşekkür ederim." Arkadan penceresiz araba gelecek ve hâlâ ağlamasını kesemeyen kendisini alıp götüreceklerdi. Bir daha annesini babasını görebilecek miydi? Kimse bilemez.

İşte konuşmasına engel olan şey bu korkuydu. Şimdi bir yaş daha büyümüştü, annesiyle babasının yangın hortumunu yılan sandı diye onu alıp götürmelerine izin vermeyeceklerine aklı eriyordu. Ama yine de bunu onlara söylemeyi düşününce o eski anı bir taş gibi ağzına tıkanıyor, konuşmasına engel oluyordu. Tony gibi değildi bu konu; Tony oldum olası (kötü rüyalara kadar) doğal görünmüştü ve annesiyle babası da onu kabul etmiş görünüyorlardı. Tony gibi şeyler insanın zeki oluşundan doğardı. Ama hortumun yılana dönüştüğünü görmek, Başkan Süiti'nin duvarında kan lekeleri görmek, hiç kimsenin göremediği bu şeyleri görebilmek doğal olamazdı. Zaten bu yüzden onu doktora götürmüşlerdi. Bunun arkasından beyaz önlüklü adamlar gelmez miydi?

Yine de onlara söylemek isterdi ama onu otelden alıp götürmek isteyeceklerdi o zaman da. Overlook'tan kurtulmak istiyordu. Ama bunun, babasının son şansı olduğunu, Jack'in

burada otelin bakımından daha çok şeyleri üstlendiğini biliyordu. Kâğıtlarını yazacaktı burada. İşinden atıldığına üzülmekten kurtulacaktı.

Annesini sevecekti. Çok yakın zamana kadar bütün bunlar gerçekleşiyor gibiydi. Babası artık sıkıntılarla boğuşmaya başlamıştı. O kâğıtları bulduğundan beri.

(Bu insanlık dışı yer insanları canavarlaştırır.)

Ne demekti bu? Tanrı'ya dua etmiş ama Tanrı ona cevap vermemişti. Buradaki işini kaybederse babası ne yapardı? Bunu babasının düşüncelerinden okumaya çalışmış, sonunda onun da bu sorunun cevabını bulamadığına inanmıştı. Bunun en büyük kanıtı, bu gece Al Amca telefon edip de babasına kötü şeyler söylediği zaman babasının Al Amca'nın onu işten atacağı korkusuyla cevap verememesiydi. Babası kendisi için olduğu kadar annesi ve Danny için de korkuyordu işten atılmaktan.

Bu yüzden hiçbir şey söylemeye cesaret edemiyordu Danny. Elinden yalnızca karanlığa bakmak ve karşısında Kızılderililerin saklanmaması için dua etmek geliyordu. Ya da Kızılderililer varsa daha büyük bir av kollasınlar ve kendilerinin üç arabalık küçük konvoylarına dokunmasınlar.

Ama kendini ne kadar zorlasa da buna inanamıyordu.

Overlook'ta işler çok kötüydü artık.

Kar başlıyordu. Sonra ne olacaktı? Burada kapalı kalınca, şimdiye kadar kendileriyle oyun oynayan şeylerin acımasına kaldıkları zaman ne olacaktı?

(Gel de göstereyim gününü!)

Ne olacaktı sonra. LİTAK.

Yatağında titreyerek döndü. Şimdi daha iyi öğrenmişti okumasını.

Belki yarın Tony'yi çağırır ve ondan LİTAK'ın ne olduğunu ve onu önleme çaresi olup olmadığını öğrenirdi. Korkulu düşlere razıydı. *Bilmek* zorundaydı.

Annesiyle babası gerçekten uyuyakaldıkları zaman bile Danny uyanıktı. Çarşaflara dolanarak dönüp duruyor, kendisi

için büyük bir sorunla uğraşıyor, gece karanlığında tek bir nöbetçi gibi uyanık duruyordu. Gece yarısını geçtikten sonra o da uyudu.

Şimdi yalnız rüzgâr uyanıktı, yıldızların parlak bakışları altında otele saldırıyor, çatının tahtaları arasında uğulduyordu.

22

Kamyonette

"Kötü bir ay yükseliyor gökte
Çevrede belalar dolaşıyor
Depremler yıldırımlar görüyorum
Çok kötü şeyler görüyorum
Bu gece dışarı çıkma
Hayatından olursun sonra
Kötü bir ay yükseliyor gökte."

Biri otelin kamyonetinin ön panelinin altına çok eski bir radyo yerleştirmişti. Şimdi parazitler arasında John Foggerty topluluğunu dinleyerek Sidewinder'a doğru iniyorlardı. Parlak ve aydınlık bir gündü. Danny elindeki Jack'in kitaplık kartını çevirip duruyordu. Neşeliydi. Ama Wendy onu soluk ve yorgun görmüştü, sanki hiç uyumuyormuş gibi.

Şarkı sona erince spiker konuşmaya başladı. "Evet sayın seyirciler, kötü bir aydan söz ediyorduk değil mi? Korkarım KMTX istasyonunun çevresinde de kötü bir ay yükseliyor. Son birkaç günkü parlak güneşli bahar havası uzaklaşıyor artık. KMTX hava tahminine göre bugün öğleden sonra saat birde, yayılmakta olan alçak basınç alanı bölgemizi etkileyecek. Sıcaklıkta hızlı bir düşüş olacak ve yağış başlayacak. Dağlarda on beş yirmi santim kar bekleniyor. Trafik yetkilileri bu öğleden sonra ya da akşam dağa çıkacaklar için yanlarında zincir bulundurma zorunluluğunu hatırlatıyor. Çok gerekli değilse hiç yola çıkmamanızı salık veririz."

Bir reklam programı başlayınca Wendy uzanıp radyoyu kapattı.

"İzin verirsen."

"Nasıl istersen." Danny parlak mavi göğe baktı. "Babam o hayvanları biçmek için iyi bir gün seçti, değil mi?"

"Öyle."

"Ama kar yağacak gibi bir hava yok," dedi Danny umutla.

"Ne o, korkuyor musun?"

İşte zamanı, diye düşündü Wendy. Konuşacaksan şimdi konuş, yoksa bir daha bunu aklına bile getirme.

Sıradan bir şeyden söz eder gibi bir sesle, "Danny, Overlook'tan gitsek memnun olur muydun? Kışı burada geçirmesek yani?" dedi.

Danny ellerine çevirdi bakışlarını. "Sanırım. Evet. Ama babamın işi bu."

"Kimi zaman babanın da Overlook'tan gitmekten hoşlanacağı duygusuna kapılıyorum," dedi Wendy. SIDEWINDER 18 KM yazılı bir tabelanın altından geçtiler. Wendy dönemeci aşınca arabayı ikinci vitese geçirdi. Bu yokuş aşağı inişten ödü patlıyordu.

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" Annesine bir an ilgiyle baktı, sonra başını salladı. "Ben sanmıyorum."

"Neden?"

"Bizim için çok üzülüyor da onun için." Danny kullanacağı sözcükleri dikkatle seçiyordu. Çok az anladığı bir şeyi anlatması çok güçtü.

"Düşünüyor ki..." diye söze başlarken susup annesine baktı. Wendy kendisine değil önündeki yola bakıyordu. Danny söze devam edebilirdi. "Kimi zaman bizim çok yalnız olduğumuzu düşünüyor. Başka bir zaman burasını sevdiğini ve bizim için burasının iyi bir yer olduğunu düşünüyor. Bizi seviyor ve bizim yalnızlık çekmemizi... ya da mutsuz olmamızı istemiyor. Ama böyle olsak da sonunda her şeyin düzeleceğine inanıyor. Burayı bırakırsa başka bir iş bulamayacağını sanıyor. Dilencilik falan yapmak zorunda kalacağına inanıyor."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Hayır, ama gerisi çok karışık. Babam şimdi çok değişti."

"Evet," diyerek göğüs geçirdi Wendy. Yokuş biraz hafiflemişti şimdi, vites değiştirdi.

"Bütün bunları kafamdan uydurmuyorum anne. Yemin ederim uydurmuyorum."

"Biliyorum. Tony mi söyledi?"

"Hayır. Ama biliyorum işte. O doktor Tony'ye inanmadı, değil mi?"

"Sen doktora aldırma. Ben Tony'ye inanıyorum. Onun kim olduğunu, ne olduğunu, nereden geldiğini, senin özel bir yanın olup olmadığını bilmiyorum ama ona inanıyorum. Eğer sen... ya da o... gitmemizi isterse gitmeliyiz buradan. İkimiz gideriz, babanla baharda buluşuruz sonra."

Danny içini yakan bir umutla baktı annesine. "Nereye gideriz? Motele mi?"

"Motel için paramız yok yavrum. Büyükannene gitmek zorundayız."

Danny'nin yüzündeki umut soldu. "Biliyorum..." dedi ve sustu.

"Ne?" diye sordu Wendy.

"Hiçbir şey."

"Öyle konuşma doktor. Lütfen. Biz bu konuşmayı haftalar önce yapmalıydık. Bildiğin ne, lütfen söyle. Kızmayacağım. Bu kadar önemli şeyler varken kızamam. Korkmadan konuş benimle."

"Senin annen için neler hissettiğini biliyorum."

"Ne hissediyormuşum?"

"Kötü şeyler. Çok kötü. Sıkıntılı. Öfkeli. Sanki annen değilmiş gibi. Sanki seni diri diri yemek istiyormuş gibi." Korkuyla baktı annesine. "Ben de sevmiyorum orasını. Büyükannem hep kendisi benim annem olsaydı daha iyi olacağını düşünüyor. Beni senden ayırmak, almak istiyor. Hayır anne, oraya gitmek istemiyorum. Overlook'ta kalmak daha iyi."

Wendy sarsılmıştı. Annesiyle arası gerçekten bu kadar kötü müydü? Zavallı Danny, gerçekten düşüncelerini okuyabiliyorsa...

Birden çırılçıplak hissetti kendini, ayıp bir hareket yaparken yakalanmış gibi.

"Pekâlâ Danny," dedi. "Nasıl istersen."

"Bana kızmadın ya?" Neredeyse ağlayacaktı.

"Hayır. Gerçekten kızmadım. Biraz sarsıldım, o kadar."

SIDEWINDER 15 KM. Wendy biraz rahatladı. Yolun bundan sonrası iyiydi.

"Sana son bir soru daha sormak istiyorum Danny. Elinden geldiği kadar doğru cevap ver ama olur mu?"

"Olur anneciğim."

"Baban yine içkiye başladı mı?"

"Hayır." Danny bundan sonra ağzından çıkacak olan sözleri güçlükle bastırdı. *Daha değil.*

Wendy biraz daha rahatladı. Elini Danny'nin bacağına koydu.

"Baban çok çalıştı," dedi. "Bizi sevdiği için. Biz de onu seviyoruz, değil mi?"

Danny ciddi ciddi salladı başını.

Wendy kendi kendine konuşur gibi devam etti. "Kusursuz bir insan değil, ama çok çalıştı Danny... O kadar çok çalıştı ki! Şeyi... kestiği zaman bir cehennem azabı çekti. Hâlâ da çekiyor. Arkasında biz olmasaydık bilmem ne olurdu. Ben doğru olanı yapmak istiyorum. Ve doğru olanın da ne olduğunu bilmiyorum. Gidelim mi kalalım mı? Çok güç."

"Evet."

"Senden bir şey istesem yapar mısın doktor?"

"Ne?"

"Tony'yi çağır. Hemen şimdi. Ona Overlook'ta güvenlik içinde olup olmadığımızı sor."

"Daha bu sabah denedim," dedi Danny.

"Ne oldu? Ne dedi?"

"Gelmedi. Tony gelmedi." Danny birden hüngür hüngür ağlamaya başladı.

"Danny!" diye bağırdı Wendy korkuyla. "Ağlama yavrum. Lütfen..." Kamyonet sarı çizginin öte yanına savrulunca korkuyla direksiyonu toparladı.

"Büyükanneme götürme beni!" diye ağlıyordu Danny. "Ne olur anneciğim... Oraya gitmek istemiyorum. Babamın yanında kalmak istiyorum ben..."

"Peki. Biz de babanın yanında kalırız." Wendy gömleğinin üst cebinden mendilini çıkarıp oğluna uzattı. "Kalıyoruz ve her şey yolunda gidecek. Görürsün bak."

23

Bahçede

Jack rüzgârlığının fermuarını çekerek kapıdan dışarı çıktı.

Sol elinde pille çalışan bir çim biçme makası vardı. Sağ eliyle pantolonunun arka cebinden yeni bir mendil çıkardı, ağzını sildi, yine cebine yerleştirdi. Radyoda kar yağacağını söylemişlerdi. Uzaklarda bulutlar olmasına rağmen inanası gelmiyordu.

Makası öteki eline geçirerek hayvan biçiminde kesilmiş şimşirlerin bulunduğu yöne doğru yürüdü. Uzun sürmezdi işi. Bu soğuk gecelerde bitkiler pek büyümezdi. Tavşanın kulakları, köpeklerden ikisinin ayakları biraz biçimlerini kaybetmişti.

Aslanlarla sığırlarda düzelecek bir şey yoktu. Biraz saç tıraşı yeter de artardı bile, ondan sonra da kar geliyordu nasıl olsa.

"Selam tavşan kardeş, nasılsın bakalım?" dedi makasın sapındaki düğmeye basıp motoru çalıştırırken. "Ufak bir düzeltme yeter ha? Sana bir hikâye anlatayım mı?"

Sesi, garip ve budalaca geliyordu kendisine. Sustu. Bu tür hayvanlardan hoşlanmadığını fark etmişti. Zavallı bir çalıyı olmadığı bir biçime sokmak için kesip işkence etmek oldum olası sapıkça bir şey olarak görünmüştü.

(Seni felsefe yapman için işe almadılar Torrance.)

Bak bu doğruydu işte. Tavşanın kulaklarını budayıp yaprakları ve dal parçalarını yere attı. Motorlu makas pille çalışan aletlere özgü o iğrenç madeni sesle homurdanıyordu.

Güneş parlaktı ama hiç ısıtmıyordu insanı, kar yağışının yaklaştığına inanmakta güçlük çekmiyordu artık.

Bu tür işlerde durup düşünmenin genellikle bir yanlışlık yapmaya yol açtığını bildiği için, tavşanın yüzünü (bu kadar yakınken yüze falan benzemiyordu ama on on beş adım öteden gölge-ışık oyunu ve bakanın hayaliyle bir şeylere benzeyeceğini biliyordu) de budadıktan sonra motoru kapattı ve birkaç adım yürüdü. Sonra birden dönüp arkasına baktı. Evet, tavşana benziyordu. Şimdi sıra köpeğe gelmişti.

"Otel benim olsaydı, hepinizi kökünüzden keserdim," dedi.

Keserdi de. Sonra onların yerine yeniden çim eker, neşeli renkli şemsiyelerle birkaç masa yerleştirirdi. Millet yaz güneşi altında Overlook'un çimenleri üzerinde kokteyl içerdi o zaman.

Hatta belki de bir konyak. Arka cebinden mendilini çıkarıp dudaklarını sildi.

"Hadi yürü," diye söylendi. Düşünecek şey değildi bu.

Yeniden hayvanlara döneceği sırada içinden gelen bir duyguyla çocuk bahçesine doğru yürüdü. İnsan çocukların ne yapacağını kestiremiyor, diye düşündü. Wendy'yle kendisi Danny'nin çocuk bahçesine bayılacağını sanmışlardı. Bir çocuğun aklına gelebilecek her şey vardı burada. Oysa beş altı kere ya gelmiş ya gelmemişti. Ama yanında birlikte oynayabileceği bir başka çocuk olsaydı durum farklı olurdu herhalde.

Kapı açılırken gıcırdadı, sonra taşlar üzerinde yürürken ayaklarının çıkardığı sesi duydu. Önce Overlook'un bacaklarına kadar gelen modelinin yanına gitti. Tam Danny'nin boyundaydı oyuncak otel. Jack eğilip üçüncü kat penceresinden içeri baktı.

"Hey dev geldi, hepinizi çiğ çiğ yiyecek," dedi boğuk bir sesle.

Ama komik değildi bu da. Gizli düğmesini bulup bir duvarını çekip açtı. İç duvarları boyalıydı ama boştu. Elbette boş olacak, diye düşündü. Yoksa çocuklar nasıl girerlerdi içine?

Yine kapattı duvarı.

Kaydırağa doğru gitti, makası yere bıraktı. Wendy'yle Danny'nin gelmediklerinden emin olmak için arkasına baktıktan sonra tepeye çıkıp oturdu. Büyük çocukların kaydırağıydı bu, ama yine de dar geliyordu ona. Kaydıraktan kaymayalı ne kadar olmuştu? Yirmi yıl? Bu kadar çok olamazdı, o kadar uzun zaman geçmiş gibi gelmiyordu ama yine de en az o kadardı. Danny'nin yaşındayken babasının onu çocuk bahçesine götürmesini anımsıyordu.

Elleriyle kendini itip aşağı kaydı. Ancak çoktandır kullanılmayan kaydırakta sürtünme fazla olduğu için hızla kaymamıştı. Üstelik kıçı da çok büyüktü. Koca ayakları ondan önce binlerce çocuk ayağının değdiği kumlara basıyordu. Kalktı, pantolonunu eliyle silkeledi, yerdeki makasa baktı. Sonra da salıncaklara gitti. Orada da neşesini bulamadı. Sezon kapandığından bu yana zincirler paslanmıştı. Acı içinde kıvranan hayvanlar gibi sesler çıkıyordu salıncaktan. Baharda hepsini yağlamaya karar verdi.

Yeter, diye söylendi kendi kendine. Çocuk değilsin artık. Bunu kanıtlamak için buraya ihtiyacın yok.

Tam o anda arkasındaki sesi işitti.

Birden kaşlarını çatarak geri döndü; şaşırmıştı, acaba onu kimse görmüş müydü? Tahterevallilere, öte yandaki salıncaklara baktı.

Kimse yoktu. Daha ötede kapı ve çocuk bahçesini otelin önündeki şimşirden hayvanlardan ve çimenlikten ayıran alçak çit vardı.

Aslanlar, otlamak istermiş gibi başı öne eğik duran tavşan, köpek. Arkada da otel. Bulunduğu yerden Overlook'un batı yanındaki rok alanının köşesini bile görebiliyordu.

Her şey olduğu gibiydi. Peki öyleyse neden tüyleri diken diken olmuştu?

Gözlerini kısarak otele baktı. Karanlık pencereli, bacalarından birinden hafif bir duman yükselen Overlook da duyduğu sesin kaynağı değildi.

(Dalgayı bırak da git, yoksa onlar gelip senin burada havyar kestiğini görecekler.)

Evet, gitmeli. Kar başlayacaktı ve hayvanları kırpmak zorundaydı. Anlaşmaları böyleydi. Ayrıca cesaret edemezlerdi...

(Kim cesaret edemezdi? Ne yapmaya?)

Büyük çocukların kaydırağı dibinde duran makası almak için yürüyünce ayaklarının taşlar üzerindeki sesi çok gürültülü geldi kulağına. Bütün tüyleri diken diken olmuştu şimdi.

(Tanrım, ne demek oluyor bu?)

Makasın yanında durdu ama almak için hiçbir hareket yapmadı. Bir gariplik vardı ortada. Hayvanların orada. Ve bu anlaması, görmesi o kadar kolay bir şeydi ki, bu yüzden fark edemiyordu. Hadi bakalım, diye söylendi. Hepsi hepsi tavşanı tıraş ettin, şimdi ne diye...

(Tamam buldum.)

Soluğu boğazında tıkandı kaldı.

Tavşan dört ayağı üzerinde, çimenleri yiyordu. Karnı yere değiyordu. Oysa on dakika önce art ayakları üzerinde doğrulmuş dururken, kulaklarını düzeltmişti...

Dehşetle köpeğe baktı. Otelden çıktığı zaman köpek sanki bir şey dilenirmiş gibi duruyordu. Oysa şimdi dört ayak üstündeydi, başını geri atmıştı, sessiz sessiz hırlar gibi. Ya aslanlar...

(Olmaz, olamaz, imkânsız bu.)

Aslanlar yola yaklaşmışlardı şimdi. Sağındaki ikisi durumlarını değiştirip biraz daha yaklaşmışlardı. Birinin kuyruğu şimdi yola değiyordu. Az önce yanlarından geçip kapıyı açtığında, aslanın sağda olduğuna ve kuyruğunun arkasında toplanmış olduğuna yemin edebilirdi.

Artık eskisi gibi yolu korumuyorlardı, tersine yoldan geçmeye engel oluyorlardı şimdi.

Jack ellerini gözlerine götürdü, sonra çekti. Gördüğü tablo değişmemişti. İçinden inleme denmeyecek kadar hafif bir mırıltı yükseldi. İçtiği günlerde hep böyle bir şeyden korkmuştu. Tıpkı Yaratılan Adam'da Ray Milland'ın duvarda böcekler görmesi gibi.

İyi ama insan ayıkken bu gördüğüne ne anlam verilebilirdi?

Yanıtlayacak bir soru değildi bu ama aklı cevabını verdi...

(Çıldırmak denilir.)

Şimşirden hayvanlara bakarken eliyle gözünü kapattığı kısa an içinde bir şeylerin *değiştiğini* fark etti. Köpek daha yaklaşmıştı şimdi. Ön ayaklarından biri ileride, diğeri geride, kasları gerilmiş, koşuyor gibiydi. Ağzı daha çok açılmıştı, budanmış dallar keskin ve tehlikeli görünüyordu.

Yeşillik arasında hafifçe belirli göz boşlukları da görüyormuş gibi geldi. Ona bakan gözler.

Budamaya ne gerek var, diye düşündü korkuyla.

Kusursuz hepsi.

Yumuşak bir ses daha. Aslanlara bakınca elinde olmadan bir iki adım geriledi. Sağdaki iki aslandan biri diğerinin önüne geçmişti. Başını da eğmişti. Pençelerinden biri alçak çite değecekti neredeyse. Peki sonra ne olacaktı?

(Sonra çitten atlayacak ve korkunç bir çocuk masalındaki gibi seni parçalayacak.)

Çocukluğunda oynadığı "tilki saat kaç" oyunu gibiydi. Ebe olan sırtını döner ve ona kadar sayar, diğerleri arkasından kendisine yaklaşırlardı. Ona kadar sayınca ebe birden geri döner ve kımıldarken gördüğü oyuncuları oyundan atardı. Diğerleri ebe yeniden sayana kadar oldukları yerde donmuş kalırlardı. Böylece yaklaşırlar yaklaşırlar, sonunda sırtında bir el hissederdin...

Taşların üstünde bir ses...

Dönüp köpeğe bakınca aslanların arkasına gelmiş olduğunu gördü.

Az önce köpek biçiminde budanmış bir çalı parçasıydı. Yanına gidince biçimini kaybediyordu. Ama şimdi onun çoban köpeği biçiminde olduğunu görüyordu. Çoban köpekleri de acımasız olurlar, insan öldürmek üzere yetiştirilebilirlerdi.

Hafif bir hışırtı.

Soldaki aslan çite iyice yaslanıyordu şimdi. Ona sırıtarak bakıyordu. Jack iki adım daha geriledi. Başı zonkluyor, soluğu

boğazında tıkanıp kalıyordu. Şimdi de yaban sığırı hareket etmiş, sağa, tavşanın arkasına geçmişti. Başı öne eğikti, yeşil boynuzları onu nişanlamıştı. Ancak ne yapsa hepsini bir anda göremiyordu Jack.

İnler gibi ses çıkarmaya başladı hiç farkında olmadan. Bakışları hayvandan hayvana gidiyor, onları hareket ederken yakalamak istiyordu. Rüzgâr sıkı dallar arasında aç bir sesle uğulduyordu.

Onu yakaladıkları zaman nasıl bir ses çıkacaktı acaba? Ama biliyordu bunu. Bir kopma sesi, bir kırılma, yırtılma sesi.

Tıpkı...

(*Hayır, hayır...* Olamaz... Olamaz... İnanmıyorum... İnanmıyorum!)

Elleriyle gözlerini örttü, alnına, zonklayan şakaklarına bastırdı. Uzun bir süre, ta ki artık dayanamayana kadar öylece durdu, sonra çekti ellerini yüzünden.

Köpek sanki bir lokma bir şey verilmesi için dileniyormuş gibi oturuyordu. Yaban sığırı dalgın bakışlarla rok alanına bakıyordu.

Jack'in otelden çıktığı zaman olduğu gibi. Tavşan art ayakları üzerinde doğrulmuştu. Aslanlar yine eskisi gibi yolun kenarındaydı.

Jack uzun bir süre, boğazındaki hırıltı soluk haline dönüşünceye kadar kaldı olduğu yerde. Sigara paketini çıkarırken üç dört sigara yere döküldü. Onları el yordamıyla arayıp buldu yerde.

Gözlerini hayvanlardan ayırmaya cesaret edemiyordu. Sigarasını yakıp iki soluk çekti, sonra yere atıp topuğunun altında ezdi.

Gidip çim biçme makasını aldı.

"Çok yorgunum," dedi. Artık yüksek sesle konuşabiliyordu. "Büyük bir gerilim içindeyim. Yabanarıları... Oyun... Al'in telefonu. Ama geçti hepsi artık."

Otele doğru yürümeye başladı. Beyninde bir ses hayvanların çevresinden dolaşmasını söylüyordu, ama o yine de hayvanların arasından geçti. Hafif bir rüzgâr esiyordu. Hepsi bu kadar.

Hayal görmüştü. Doğru, korkmuştu ama hepsi geçmişti artık.

Overlook'un mutfağında durup iki Excedrin aldı, sonra aşağı inip kamyonetin sesini duyana kadar gazete okudu. Karısıyla oğlunu karşılamaya çıktı. İyiydi şimdi. Gördüğü hayali söylemeye gerek yoktu. Çok korkmuştu ama artık hepsi geride kalmıştı.

24

Kar

Alacakaranlıktı.

Otelin kapısında duruyorlardı. Jack ortada, sol kolu Danny'nin omuzlarında, sağ kolu Wendy'nin beline dolanmış. Gelecek olan neyse onu bekliyorlardı.

Saat iki buçukta gökyüzü iyice kapanmış, bir saat sonra da kar başlamıştı. Artık bunun ciddi bir yağış olduğunu söylemek için hava raporunu dinlemeye gerek yoktu. Kar önce dimdik yağmış, bir anda her yeri beyaz bir tabakayla kaplamıştı. Şimdi, başladığından bir saat sonra kuzeyden çıkan rüzgâr karları Overlook'un ön kapısı önüne ve araba yolunun kenarına yığmaya başlamıştı. Şimşirden hayvanlar da kar altına gömülmüşlerdi. Wendy'yle Danny eve döndüklerinde, karısı hayvanlara çok güzel biçim verdiğini söyleyerek onu kutlamıştı. "Öyle mi?" demiş, başka bir şey söylememişti. Şimdi hepsi kar örtüsünün altında yatıyordu.

Hepsi başka başka şeyler düşünüyorlar, ama aynı duyguyu paylaşıyorlardı. Rahatlama. Köprüyü geçmişlerdi.

"Acaba bahar gelecek mi?" diye mırıldandı Wendy.

Jack karısını daha sıkı kavradı. "Hem de zamanın nasıl geçtiğini anlamadan. Şimdi gidip yemek yemeye ne dersin? Burası çok soğuk."

Wendy gülümsedi. Öğleden sonra Jack çok uzaklarda ve... garipti işte. Şimdi kendini toparlamış gibiydi. "Tamam," dedi. "Sen ne dersin Danny?"

"Olur."

Rüzgârı, bundan sonra çok iyi tanıyacakları uğultusuyla bırakıp içeri girdiler. Son yetmiş beş yılda olduğu gibi Overlook, şimdi kenarları karla kaplı kara pencereleriyle, dünyayla ilişkisinin kesilmiş olmasını umursamadan, yeni bir kışa hazırlanıyordu.

Belki de memnundu hatta. Onun kabuğu içinde üç insan normal akşam işlerine başladılar. Bir canavarın bağırsaklarında kıstırılmış kalmış mikroplar gibi.

25

217 Numaralı Oda

Bir buçuk hafta sonra Overlook Oteli'nin çevresi yarım metre karla kaplıydı. Şimşirden hayvanlar yarı bellerine kadar gömülmüşlerdi karın içine. Arka ayakları üzerinde doğrulmuş olan tavşan beyaz bir havuzdan çıkıyor gibiydi. Kar kimi yerde bir buçuk metreyi aşmıştı. Rüzgâr birikintilerin yerini sık sık değiştiriyor, kum tepelerini andıran yığınlar oluşturuyordu.

Jack iki kere kar ayakkabılarını giyip malzeme deposuna giderek küreğini almış, otelin girişini temizlemişti. Ama üçüncüsünde omuzlarını silkerek kapının önündeki yüksek küme arasında dar bir çığır açmakla yetinmişti. Şimdi Danny kızakla kayıyordu burada. Overlook'un batı yanında kimi beş metreyi aşan kar yığınları oluşmuştu. Birinci kat pencereleri örtülmüştü. Jack'in otelin kapanış günü manzarasına öylesine hayran kaldığı yemek salonu penceresi şimdi sinema ekranı gibiydi. Son sekiz gündür telefonları da kesilmişti, şimdi dış dünyayla tek bağlantıları Ullman'ın odasındaki kısa dalga vericisiydi.

Artık her gün kar yağıyordu. Kimi günler yalnızca lapa lapa, kimi günler de yaşlı otelin kardan beşiği içinde bile insanın içini titreten, dalları çatırtılarla sallayan rüzgârla karışık çığlık çığlığa tipiler halinde yağıyordu. Geceleri eksi yirmiden yukarı çıkmıyordu sıcaklık, gündüzleri mutfak kapısındaki derecenin eksi üçü gösterdiği oluyordu. Bıçak gibi keskin esen rüzgâr yüzünden maskesiz dışarı çıkmak çok güçtü. Güneş açtığı günler hep birlikte dışarı çıktıklarında, üzerlerine ikişer kat giysi ve iki çift eldiven giyiyorlardı. Dışarı çıkmak zorundaydılar, otelin çevresinde Danny'nin kızağının izleri her gün biraz daha artıyordu. Wendy'yle Danny kızağın iplerine asılıp Jack'i çekiyorlar (yerde buz varken çekebiliyorlardı da, kar yeni yağdığı zaman olanaksızdı bu), Danny'yle annesini Jack çekiyor, ağızlarından solukları buhar buhar çıkarken gülüyorlardı. Ama rüzgârın uğultulu, kişiliksiz, her yeri kapsayan doğal sesi kendi kahkahalarını yapmacık ve zayıf kılıyordu.

Malzeme deposunda duvardaki çivilere asılı sürüyle kar ayakkabısı vardı. Jack hepsinin ayağına göre bir şeyler uydurmuştu. Çocukluğundan beri kar ayakkabısıyla karda yürümediği halde şimdi bayağı becerebiliyordu. Wendy karda yürümekten pek hoşlanmamıştı, on beş dakika yürüse bilekleri ve dizleri ağrıyordu. Ama Danny öğrenmeye kararlıydı. Hâlâ sık sık düşmesine rağmen, Jack onun gösterdiği ilerlemeden memnundu. Şubatta Danny'nin hepsinden iyi yürüyebileceğini söylüyordu.

Hava iyice kapalıydı, öğle olmadan kar yağmaya başlamıştı bile.

Radyo yeniden yirmi otuz santim kar beklendiğini söylemişti.

Yatak odasında oturmuş bir şal ören Wendy, kayakçıları bu kadar sevindiren havaya sövüp duruyordu için için.

Jack bodrumdaydı. Kazana bakmış, her şeyin yolunda gittiğinden emin olduktan sonra öteki odaya geçip lambayı sıkıştırmış ve orada bulduğu eski bir kamp iskemlesine oturmuştu.

Eski evrakları ve kâğıtları karıştırıyor, bir yandan da durmadan ağzını siliyordu. İçeride kapalı kalmak sonbahar güneşinin verdiği esmerliği silip götürmüştü. Şimdi kızıl saçları alnına düşmüş olarak orada haşırdayan eski kâğıtları karıştırırken hafif çılgın bir görünüşü vardı. Faturalar, yükleme makbuzları ve ödeme kâğıtları arasında garip şeyler bulmuştu. Rahatsız edici şeyler. Kanlı bir çarşaf parçası. Parçalanmış bir oyuncak ayı. Buruşuk bir pembe mektup kâğıdı. Yılların gideremediği bir parfüm kokusu. Yarım bırakılmış bir mektup... *Sevgili* Tommy. Burada umduğun kadar iyi düşünemiyorum. İkimiz hakkında kuşkusuz. Başka kim olacak? Ha ha. Hep bir şeyler engel oluyor. Dün gece öyle garip şeyler gördüm ki rüyamda... Bu kadardı. 27 Haziran 1943. Bir de el kuklası... Uzun dişli, sivri şapkalı. Gaz faturalarıyla Vichy madensuyu faturaları arasında. Bir yemek listesi arkasına kurşunkalemle yazılmış bir şiir gibi bir şey... *Medoc/ Burada mısın/ Yine uykumda yürüyorum sevgilim/ Halının altında bitkiler kımıldıyor.* Listede tarih, şiirin altında imza yoktu. Eğer şiirse. Belirsiz ama ilginç. Birleşen oyuncak bulmacanın parçaları gibi, eğer birbirleriyle birleşen parçaları bulabilirse bulmacayı çözecekti. Bu yüzden arıyor, arkasında kazanın her kükreyişinde korkuyla yeniden sıçrıyor, dudaklarını siliyordu.

Danny yine 217 numaralı odanın önündeydi.

Anahtar cebindeydi. Hipnotize edilmiş gibi bakıyordu kapıya.

Hafifçe bir şeyler mırıldanıyordu.

Buraya gelmek istememişti. Hele yangın hortumu olayından sonra.

Korkuyordu. Babasının sözünü dinlemeyip anahtarı aldığı için de korkuyordu.

Ama buraya gelmemek elinde değildi. Merak... (kediyi öldürdü, tatmin diriltti) beynine sallandırılmış bir balık oltası gibiydi. Bay Hallorann, "Burada sana zarar verebilecek bir şey olduğunu sanmıyorum," dememiş miydi?

(Söz verdin.)

(Sözler bozulmak için verilirler.)

Birden yerinden fırladı. Bu düşünce dışarıdan gelmişti, kandırıcı, fısıldayıcı...

(Sözler bozulmak için verilirler sevgili litak, kırılmak için, parçalanmak, parça parça edilmek için.)

Bay Hallorann haklı değil miydi? Onu konuşturmayan ve karların çevrelerini kapatmalarını sağlayan neden bu değil miydi?

Gözünü kapat, her şey gider.

Başkan Süiti'nde gördüğü şey gitmişti. Yılan, halının üstüne düşmüş yangın hortumuydu. Başkan Süiti'ndeki kan bile zararsızdı, o doğmadan çok önce olup bitmiş bir şey. Sinemada film seyreder gibi. Bu otelde kendisine zarar verecek hiçbir şey yoktu. Bunu kanıtlamak için bu odaya girmesi gerekiyorsa, girmemeli miydi yani?

(Merak kediyi öldürdü sevgili litak, litak dostum benim, tatmin de onu güvenliğe kavuşturdu, hem de tepeden tırnağa. O şeylerin korkunç resimler gibi olduğunu biliyordu, sana bir kötülükleri dokunmaz, ama, Tanrım, ne kocaman dişleri var öyle büyükanne ve bu MAVİ SAKAL giysileri içinde bir kurt mu, yoksa kurt giysileri içinde bir MAVİ SAKAL mı? Ben öyle sevindim ki sorduğun için, çünkü merak kediyi öldürdü ve tatmin UMUDU onu diriltti.)

Merdivenlerden yukarı çıkmış, koridora, mavili karalı halıya basa basa yürümüştü. Yangın hortumunun yanında durmuş, hortumun bakır ucunu yerden kaldırıp yerine yerleştirmiş, kalbi küt küt atarak parmağıyla dokunmuştu... "Hadi canımı acıt bakalım. Hadi acıt canımı. Bir şey yapamazsın, değil mi? Sen adi bir yangın hortumusun. Orada yatıp durursun öyle. Hadi gel. Gel bakalım." Yürekliliğinden çıldıracak gibiydi. Yine de bir şey olmamıştı. Bakırdan ve kumaştan bir hortumdu. İstersen parça parça kesebilirdin, sesini bile çıkaramazdı. Mavi halının üstünde yeşil yeşil kıvrımlar yapamazdı, çünkü bir hortumdu yalnızca, uyuyan bir yılan değildi... Danny yürüdü, hızlı hızlı yürüdü, çünkü ("Geç kaldım, geç kaldım," dedi beyaz tavşan.) kendisi

beyaz tavşandı. Şimdi bahçede beyaz bir tavşan vardı. Eskiden yeşildi ama şimdi bembeyaz olmuştu.

Danny cebinden anahtarı çıkartıp kilide soktu.

(Beyaz tavşan bir kriket oyununa gidiyordu, tokmak yerine leyleklerin kullanıldığı.)

Anahtara dokundu, parmaklarını üzerinde dolaştırdı. Başı dönüyor gibiydi. Anahtarı çevirdi.

(Kopar kafasını! Kopar kafasını! Kopar kafasını!)

(Tokmaklar çok kısa ama kriket değil bu oyunun adı.)

(Gümmm!)

(Kopar kafasını...)

Danny kapıyı açtı. Hiç gıcırdamadan açıldı kapı. Bir oturma odasıyla yatak odasından oluşan büyük bir odaydı şimdi. Kar daha buraya kadar yükselmediği halde babası iki hafta önce batıya bakan bütün pencerelerin panjurlarını kapattığı için oda karanlıktı.

Kapıda durup el yordamıyla elektrik düğmesini buldu. İki ampul birden yandı tavanda. Danny bir adım daha atıp çevresine bakındı. Yerdeki halı kalın tüylü ve yumuşacıktı. Pembe renkli.

Sakinlik verici. Beyaz örtülü çift kişilik büyük bir yatak.

Panjurlu pencerenin önünde bir yazı masası.

Bir adım daha attı. Hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey. Boş bir oda. Soğuk. Babası bugün doğu kanadını ısıttığı için. Bir dolap.

Kapısı yarı aralık, askılar görünüyor. Çalınamayacak türden askılar. Sehpanın üstünde bir İncil. Solunda banyo kapısı.

Üzerinde bir boy aynası. Kendi yüzü bembeyaz. Kapı yarı aralık...

Aynadaki görüntüsünün başını sallamasına baktı.

Evet, her neyse buradaydı işte. İçeride. Banyoda. Görüntüsü camdan kurtulmak istermiş gibi ileri yürüdü. Elini uzattı, kendi elini tuttu. Sonra kapı açılırken yana çekilip kayboldu. Danny içeri baktı.

Pulman yataklı vagonu gibi eski biçim bir banyo. Yerde altı köşeli beyaz çiniler. Bir köşede kapağı açık bir tuvalet. Sağda

musluk ve üzerinde kapağı aynalı bir ilaç dolabı. Solda büyük beyaz bir banyo küveti. Önündeki perde çekili. Danny içeri girip sanki dışından bir güç kendisini itiyormuşçasına, Tony'nin götürdüğü bir düşteymiş gibisine, perdeyi çekince iyi bir şey, babasının unuttuğu ve annesinin kaybettiği bir şey bulacakmış, onları sevindirecekmiş gibi...

Perdeyi çekip açtı.

Banyodaki kadın öleli çok zaman olmuştu. Mosmor kesilmiş, şişmişti. Gaz dolu karnı etten bir oda gibi suyun içinde yükseliyordu. Bilye gibi iri ve cam gözleri Danny'ye bakıyor, mosmor dudakları gerilmiş, sırıtıyordu. Memeleri yuvarlanıyordu suyun üstünde. Elleri banyonun porselen kenarlarını yengeç kıskaçları gibi kavramıştı.

Danny bir çığlık attı. Ama ağzından hiç ses çıkmadı, sesi kuyuya atılan bir taş gibi içeri, kendi karanlığına gömüldü.

Geri geri yürüdü, altı köşe taşlar üzerinde ayak seslerini duyuyordu. Aynı anda işemeye başladı.

Kadın doğrulmuştu.

Hâlâ sırıtarak, iri bilye gözlerini Danny'den ayırmadan doğrulmuştu. Ölü elleri porselen üzerinde çatırdıyordu. Memeleri parçalanmış boksör torbaları gibi sallanıyordu. Soluk almıyordu.

Bir cesetti ve uzun yıllar önce ölmüştü.

Danny dönüp koştu. Banyodan çıktı, gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. 217 numaranın şimdi kapalı olan kapısını yumruklamaya başladı. Kapının kilitli olmadığını, dışarı çıkmak için tokmağı çevirmesinin yeterli olduğunu bilemezdi. İnsanın işitme algısının dışında bir sesle kulakları sağır eden çığlıklar atıyordu. Kapıyı yumrukluyor, ölü kadının şişmiş karnı, kuru ve ileri uzatılmış elleriyle kendisine doğru geldiğini duyuyordu.

Kapı açılmıyordu, açılmıyordu, açılmıyordu.

Sonra birden Dick Hallorann'ın sesini duydu. Öylesine beklenmedik, öylesine sakin ki, kilitlenmiş ses telleri açıldı ve korkudan değil, rahatlamış olmaktan ağlamaya başladı.

(Sana bir zararları dokunacağını sanmam... Bir kitaptaki resimler gibi... Gözünü kapat, gideceklerdir.)

Gözleri kapandı. Yumrukları sıkıldı. Bütün düşünce gücünü topladı.

(Hiçbir şey yok hiçbir şey yok hiçbir şey yok hiçbir şey!)

Zaman ilerliyordu. Rahatlamış, kapının kilitli olmadığını hatırlamıştı, gidebilirdi. Tam o anda yılların rutubetini taşıyan, şişmiş ve balık kokulu eller boğazına sarıldı, başını çevirince o ölü ve mosmor yüzle burun buruna geldi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Karlara Doğru

26

Düşler Ülkesi

Örgü uykusunu getiriyordu Wendy'nin. Bugün Bartók bile uykusunu getirirdi ve pikapta çalan da Bartók değil, Bach'tı. Elleri giderek ağırlaştı ve oğlu 217 numaralı odanın eski konuğuyla tanışırken Wendy örgüsünü kucağına bırakıp gözlerini kapattı. Derin bir uykudaydı ve düş görmüyordu.

Jack Torrance da uyuyordu, ama hafif ve huzursuz, düş olamayacak kadar canlı, şimdiye dek hiç görmediği kadar canlı düşler görerek.

Süt faturalarını karıştırırken gözleri kapanmaya başlamıştı.

Binlerce fatura vardı elinde. Yine de her birine şöyle bir bakıyor, tam olarak hepsini teker teker elden geçirmezse buralarda bir yerde olduğuna inandığı o esrarlı bağlantıyı gözden kaçıracağından korkuyordu. Tanımadığı karanlık bir odada eline fişi almış, priz arayan bir insana benzetiyordu kendini.

Prizi bulunca şahane şeyler görerek ödüllendirilecekti.

Al Shockley'in telefonu ve isteği konusunda biraz rahatlamıştı.

Neredeyse bir delilik krizi geçirecekti orada, bunun Al'in kitap yazma düşüncesinden vazgeçmesi için yaptığı baskıya karşı zihninin bir direnmesi olduğunu anlıyordu. Kitabı yazacaktı. Bu Al Shockley'le dostluğunun sonu demek olsa bile. Otelin tarihçesini gerçeklere dayanarak yazacaktı. Hem de girişi, şimşirden hayvanların zihninde yarattığı hayaller olacaktı.

Garip Bir Tatil Yeri: Overlook Oteli'nin Hikâyesi.

Başlık yalın ama düşündürücü. İntikam alma hırsıyla yazmayacaktı. Overlook kendisini büyülediği için yazacaktı.

Bundan daha basit, daha doğru bir açıklama olabilir miydi? Büyük edebi eserlerin yazıldığını hissettiği neden için yazacaktı bu kitabı. Ne olursa olsun gerçek ortaya çıkardı sonunda. Bunu yazması gerektiğini hissettiği için yazacaktı.

Beş yüz kilo süt. Yüz kilo kaymak. Hesaba geçti. Üç yüz litre portakal suyu. Ödendi.

İskemlesinde biraz öne kaydı, faturalar hâlâ elindeydi ama bakışları artık çok uzaklardaydı. Gözkapakları ağırlaşmıştı.

Overlook'tan New Hampshire'daki Berlin Bölge Hastanesi'nde hastabakıcı olan babasına kaymıştı düşünceleri. İriyarı, bir seksen beş boyunda, şişman bir adam. Babasından uzun iki kardeşi ve Jack'ten beş santim kısa olan, bir yetmiş beş boyundaki kız kardeşi Becky.

Babasıyla ilişkisi, güzellikler saklayan bir çiçeğin açılması gibi olmuştu. Çiçek tümüyle açınca kurtlar tarafından kemirildiği görülmüştü. Yedi yaşına basana kadar bu uzun boylu, koca göbekli adamı yediği dayaklara, gözünün arada sırada morarmasına rağmen kayıtsız şartsız severdi.

Büyük ağabeyi Brett'in sevgilisiyle çıktığı, diğer ağabeyi Mike'ın derslerini çalıştığı ve Becky'yle annesinin oturma odasında televizyon seyrettikleri o kadifemsi yaz gecelerini anımsıyordu.

Üzerinde pijaması, koridorda kamyonlarıyla oynar ama aslında kapının gürültüyle açılmasıyla sessizliğin bozulacağı anı beklerdi. Babası Jack'in kendisini beklediğini görünce sevinçle

böğürür, o da koşa koşa babasının yanına giderdi. Koridor lambasının ışığı altında, beyaz hastane giysileri içinde, gömleği (çoğu kanlı) pantolonundan taşmış, iri bir hayalete benzerdi.

Babası oğlunu kavrayıp hızla havaya kaldırır, hayvanın başının üstüne kurşun bir tas gibi geçtiğini hissederdi. İkisi birden, "Asansör, asansör!" diye bağırırlar, babası Jack'i yukarı aşağı, yukarı aşağı kaldırır indirir, kaldırır indirirdi. Çoğu zaman sarhoş olan babası havaya kalkan kollarını zamanında durdurmaz ve Jack gülle gibi babasının başı üstünden aşıp yere düşerdi.

Faturalar elinden kayıp yere saçıldı. Babasının hayali yapışmış olan gözkapakları aralandı, sonra yine kapandı. Bilinçaltı da faturalar gibi, güz yaprakları gibi, ağır ağır yere doğru kaydı.

Babasıyla ilişkisinin ilk bölümüydü bu. Becky'yle ağabeylerinin babalarından nefret ettiklerini ve sessiz sedasız bir kadın olan annesinin kocasına ancak Katolikliği nedeniyle katlandığını söylediğini fark etmeye başlayınca bu dönem de sona eriyordu. O günlerde babasının çocuklarıyla olan tartışmalarını hep yumruk gücüyle kazanması Jack'in garibine gitmiyordu. Kendi sevgisinin de korkuyla ayrılmaz oluşu da garip değildi. Herhangi bir gece düşmeyle sonuçlanacak asansör oyunundan korku, babasının neşesinin bir anda kükremeye dönüşmesinden ve *sağ elinin* çarpmasından korkusu ve kimi zaman da oyun oynarken birden babasının gölgesinin üzerine düşeceğinden korkması. Bu dönemin sonlarında Brett'in kız arkadaşlarını, Mike ve Betty'nin de arkadaşlarını hiç eve getirmediklerini fark etmişti.

Dokuz yaşındayken, babası annesini bastonla dövüp de hastanelik ettiğinde, sevgisi donmaya başlamıştı. Babası bir yıl önce geçirdiği bir kazadan sonra topal kalınca baston kullanmaya başlamıştı. Bundan sonra kalın, kara ve altın topuzlu bastonunu hiç elinden bırakmamıştı. Jack şimdi bile uykusu arasında bastonun havada çıkardığı ıslığı, duvara ya da ete çarptığı zamanki sesini duyar gibi olunca irkilmişti. Annelerini nedensiz yere, birdenbire dövmeye başlamıştı. Bastonu iskemlesinin hep yanında duruyor-

du. Pazar gecesiydi. Babasının üç günlük hafta sonu tatili bitiyordu. Üç gün boyunca içmişti. Tavuk kızartma. Patates püresi. Babası masanın başında, tabağı yemek dolu, gözleri kapalı gibi. Annesi diğer tabakları dolduruyor. Birden uyanmıştı babası, kötü kötü parlıyordu göz çukurlarına gömülmüş gözleri. Ailesine tek tek bakarken alnındaki damar şişmişti.

Kötü bir işaret. Eli uzanıp bastonunun altın kaplama sapını okşadı. Kahve hakkında bir şey söyledi... Jack bugün bile babasının "kahve" dediğinden emindi. Annesi cevap vermek üzere ağzını açtığında baston havada ıslıklar çalarak yüzüne indi.

Kadının burnundan kan boşandı. Becky çığlık attı. Annesinin gözlüğü yemeğin içine düştü. Baston bir ıslık daha çaldı havada.

Bu kez başına inip kafasını yardı. Annesi yere yığıldı. Jack iskemlesinden inmiş, annesinin yerde baygın yattığı yere koşmuştu. Babası bastonu şimdi tekrar sallıyordu. "Şimdi görürsün gününü. Seni köpek seni. Gel de gününü gör bakalım."

Brett'le Mike babalarını tutamadan baston yedi kez daha inmişti kadının üstüne. Jack (küçük Jack, şimdi örümcek ağıyla kaplı iskemlede arkasında kazan gümbürderken uyuklayan küçük Jack) babasının kaç kez vurduğunu çok iyi biliyordu, annesine inen her darbe keskinin taşa inişi gibi belleğine kazınmıştı.

Yedi vuruş. Ne fazla, ne eksik. Becky'yle kendisi inanmayarak, ağlayarak annelerinin yemeğin içindeki gözlüğüne bakıyorlar; çatlak camlardan birine yemeğin suyu bulanmış, Brett babasına yerinden kımıldarsa kendisini öldüreceğini söylüyor bağırarak. Babası durmadan, "Seni küçük köpek seni, ver bastonumu bana. Ver onu!" diye tekrarlıyor. Brett bastonu sallıyor başının üstünde. "Gel de vereyim, hele bir yerinden kımılda görürsün." Annesi yüzünde beş altı yerinden kanlar akarak, doğruluyor yerinden. Korkunç bir şey söylüyor belki de, Jack'in kelimesi kelimesine hatırladığı tek bir şey söyleyerek: "Gazeteyi kim aldı? Babanız mizah sayfasını istiyor. Yağmur başladı mı?" Sonra yine yığılıyor yere. Yüzü gözü kan içinde. Mike telefonda kekeleyerek doktoru çağırıyor. Hemen gelebilir mi? Anneleri. Hayır, ne olduğunu

telefonda anlatamaz. Hemen *gelsin.* Doktor gelip annesini, babasının bütün yaşamı boyunca çalıştığı hastaneye kaldırıyor. Biraz ayılmış olan babası doktora annesinin merdivenden düştüğünü söylüyor. Yüzünü silmeye çalıştığı için masa örtüsünde kan lekeleri var. "Peki, gözlüğü de ta oradan pürenin içine mi uçtu?" diye soruyor doktor alayla. "Öyle mi oldu Mark? İki gözü arasına kurşun yemiş ve ölmemiş birini görmüştüm, ama böyle bir şeyle ilk kez karşılaşıyorum." Babası başını sallayıp bilmediğini söylüyor, belki de dışarıdan taşıdıkları zaman düşmüştü gözlüğü. Dört çocuk yalanın büyüklüğü karşısında seslerini çıkaramıyorlar. Dört gün sonra Brett fabrikadaki işinden çıkıp askere gidiyor. Jack babasının bu anlamsız dayağına değil, annesinin hastanede mahalle papazının elini tutarak babasının bu hikâyesini doğrulamasına şaşıyor.

Brett bu yüzden iğrenerek, kendi başlarının çaresine baksınlar, diyerek gitmişti askere. 1965'te Jack Torrance kolejde savaş aleyhtarı kampanyaya katıldığında da Dong Ho yakınlarında ölmüştü. Jack toplantılarda ağabeyinin kanlı gömleğini siliyordu. Ancak konuştuğu zamanlar gözlerinin önünde Brett'in yüzü değil, annesinin şaşkın yüzü canlanıyordu. "Gazeteyi kim aldı?"

Dört yıl sonra Jack on iki yaşındayken Mike da bir burs kazanıp kaçmıştı evden. Bundan bir yıl sonra babası bir hastayı ameliyata hazırlarken ani bir inmeyle ölmüştü. Hastane önlüğü içinde, belki de daha yere bile düşmeden. Jack'in yaşamına egemen olan mantıksız beyaz hayalet tanrı üç gün sonra toprağın altındaydı.

Mark Anthony Torrance, Çocuklarını Seven Baba yazıyordu mezar taşında. Jack buna bir satır daha eklemek isterdi. Asansörcülük Oynamayı Bilirdi.

Yüklü bir sigorta parası almışlardı. Kimi insanın pul ya da para toplaması gibi, Mark Torrance da sigorta poliçeleri toplamaya meraklıydı. Sigorta parası geldiği andan itibaren sigorta faturaları kesildiği için beş yıl zengin yaşamışlardı.

Hemen hemen...

Şimdi huzursuz uykusu içinde kendi yüzünü görüyordu aynaya bakar gibi. Ama bu koridorda kamyonlarıyla oturmuş

babasını bekleyen, asansörün baş döndürücü hızla yükselmesini bekleyen yüz onunki değildi.

(Danny'nin yüzüydü, kendisininki gibi, kendi gözleri açık mavi, Danny'ninkiler griydi. Ama yüz rengi ve dudaklar benziyordu. Danny kendi çalışma odasında, kâğıtları ıslak, bira kokusu, birahane kokusu... Kemik çatırtısı... *Danny, bir şeyin yok ya*, diyen sarhoş sesi... *Tanrım kolun*, zavallı... ve bu yüzden annesinin masasının altından doğrulan şişmiş yüzü oluşuyordu, annesi, *babandan önemli bir haber var*, diyordu. *Lütfen derhal Mutlu Saat İstasyonu'nu aç. Tekrar ediyorum. Mutlu Saat İstasyonu. Tekrar ediyorum.*)

(Affedersiniz Bay Ullman, ama burası...)

... büro işte, dosya dolapları, Ullman'ın büyük masası, gelecek yılın rezervasyon defteri... Ullman hiç atlamaz... Bütün anahtarlar yerinde asılı (Biri eksik ama, acaba hangisi, anahtar kimde? Yukarı çıkarsak görürüz.) ve alıcı verici radyo da rafında duruyor.

Radyoyu açtı. Kısa dalga parazitleri. Düğmeyi çevirdi.

Müzik, haberler, bir vaaz, hava raporu. Yeni bir istasyon.

Babasının sesi.

"... öldür onu. Onu da, karını da öldür Jack. Gerçek bir sanatçı acı çekmelidir. Hep sana karşı çıkacaklar, seni engellemeye, batırmaya çalışacaklar. Şu anda oğlun girmeye hakkı olmayan bir yerde. Anladın mı? Küçük bir köpek. Döv onu Jack, canını çıkarıncaya kadar döv. Bir kadeh iç oğlum. İç de asansörcülük oynayalım yine. Ona ilacını verirken ben de senin yanında olacağım. Yapabileceğini biliyorum. Yaparsın elbette. Öldürmelisin onu. Wendy'yi de. Gerçek bir sanatçı acı çeker. Çünkü her insan sevdiğini öldürür..."

Giderek yükselen sesi babasının. Çıldırtıcı, insana ait olmayan bir ses, Hayalet Tanrı'nın, Domuz Tanrı'nın sesi, radyodan geliyor ve *"Hayır!"* diye bağırdı. *Ölüsün* sen, *mezardasın*. Benim içimde değilsin!"

Babasını içinden söküp atmıştı çünkü, hakkı yoktu yaşadığı ve öldüğü yerden iki bin kilometre öteye gelmeye.

Radyoyu kaldırdığı gibi yere fırlattı. Lambaları, yayları, düğmeleri ortalığa saçıldılar, çarpıtılmış bir asansörcülük oyunu gibi. Geride yalnız kendi sesi kalmıştı. Jack'in sesi.

Ullman'ın bürosunun o soğuk gerçekliğinde çınlayan Jack'in sesi...

"... ölüsün sen. Ölü! Ölü!"

Ve birden başının üstünde Wendy'nin ayak sesleri, Wendy'nin korku dolu sesi.

"Jack! Jack!"

Gözlerini kırpıştırarak parçalanmış radyoya baktı. Şimdi kendilerini dış dünyaya bağlayacak tek şey malzeme deposundaki kar arabasıydı. Elleriyle gözlerini örttü, şakaklarına bastırdı. Başı ağrıyordu.

27

Belirti

Wendy çoraplı ayaklarıyla ana merdivenlerden aşağı kata koştu.

İkinci kata çıkan merdivenlere bakmamıştı. Bakmış olsaydı Danny'yi en üst basamakta, sessiz ve sakin, bakışları bulanık, başparmağı ağzında, gömleğinin yakası ve omuzları ıslak, dururken görecekti. Boynunda ve çenesinin hemen altında şişmeye yüz tutmuş bereler vardı.

Jack'in çığlıkları kesilmişti ama yine de korku içindeydi Wendy.

Uykudan onun sesiyle uyanmış ve düş gördüğünü sanmıştı. Ama bir yanıyla da uyanık olduğunu biliyordu. Bu yüzden daha da korkmuştu. Aşağı inince kocasını sarhoş bir halde, Danny'nin yere yığılmış vücudu önünde bulacağından korkuyordu.

Kapıyı açınca Jack'i şakaklarını ovuştururken gördü. Yüzü bembeyazdı. Alıcı verici radyo ayaklarının dibinde paramparçaydı.

"Wendy?" diye kararsızlıkla sordu. "Wendy?"

Şaşkınlığı arasında Wendy onun genellikle çok iyi sakladığı gerçek yüzünü görebilmişti. Umutsuzluk dolu mutsuz bir yüz.

Kurtulabilmesi gücü dışında olan bir kapana kıstırılmış bir hayvan yüzü. Sonra kasları çalışmaya, derisinin altında kasılıp büzülmeye, ağzı titremeye başladı.

Wendy şaşkınlığını örten bir dehşete kapılmıştı şimdi. Jack ağlayacaktı. Onu daha önce de ağlarken görmüştü, ama çok sarhoş ya da acınacak derecede pişman olduğu zamanlar dışında değil.

Kendine tam anlamıyla hâkim bir insandı ve şimdi onun bu hâkimiyeti kaybetmesi Wendy'yi korkutuyordu.

Jack karısına doğru yürüdü, gözleri dolu doluydu, başı yaklaşan duygu fırtınasını önlemek istercesine sallanıyor, göğsü hıçkırıklarla sarsılıyordu. Karısının kollarına düşer gibi atıldı. Soluğu Wendy'nin yüzüne çarptı. İçki kokmuyordu.

Olamazdı zaten, burada içki yoktu.

"Ne oldu?" Wendy elinden geldiği kadar onu tutmaya çalıştı.

"Jack, ne oldu?"

İlkönceleri ancak içini çekiyordu Jack, olanca gücüyle yaslanıp karısının soluğunu kesiyordu, başı Wendy'nin omzuna gömülmüştü.

Şiddetle hıçkırıyordu.

"Jack? Ne oldu Jack?"

Sonunda hıçkırıklar sözcüklere dönüştü, önce anlamsız ve boğuk, sonra gözyaşları azaldıkça daha belirli.

"... rüya, ama gerçek gibi... Annem babamın radyoda konuşacağını söyledi... Babam... babam da bana... bana... bağırıyordu... Ben de radyoyu kırdım... Onu susturmak için. Susturmak için. Onu rüyamda bile görmek istemiyorum. Ölü o! Wendy hiç böyle korkunç bir rüya görmemiştim. Bir daha da görmek istemem. Tanrım! Korkunç bir şey!"

"Burada mı uyuyakaldın?"

"Hayır... burada değil. Aşağıda. O eski kâğıtlara bakıyordum. Oraya götürdüğüm bir iskemlenin üstünde oturuyordum. Süt fa-

turaları. Sıkıcı şeyler. Uyuyakalmışım. O zaman bu düşü görmeye başladım. Uykumda yürümüş olmalıyım buraya." Karısının boynuna doğru güldü. "Bir ilk daha."

"Danny nerede Jack?"

"Bilmem. Senin yanında değil miydi?"

Jack başını kaldırınca karısının yüzünde okuduğu şeyle birden sertleşti.

"Bana onu hiç unutturmayacaksın, değil mi Wendy?"

"Jack..."

"Ölüm döşeğimde bile yatarken üzerime eğilip, 'Oh olsun, Danny'nin kolunu kırdığın günü hatırlıyor musun?' diyeceksin."

"Jack!"

"Neden Jack deyip duruyorsun?" Fırladı yerinden. "Böyle düşündüğünü inkâr mı edeceksin? Onun canını acıttığımı? Bir kere yaptığımı ve bu yüzden bir daha yapabileceğimi düşündüğünü inkâr mı edeceksin?"

"Ben yalnızca onun nerede olduğunu öğrenmek istedim."

"Git istediğin kadar bağır hadi! Böylece her şey düzelecek sanıyorsun, değil mi?"

Wendy dönüp kapıya doğru yürüdü.

Bir an donmuş bir şekilde, elinde cam kırıklarıyla dolu bir karton, karısının arkasından baktı. Sonra kartonu çöp sepetine atıp peşinden yürüdü. Rezervasyon masası önünde yetişti. Ellerini Wendy'nin omuzlarına koydu. Yüzü eski halini almıştı.

"Wendy, özür dilerim. Bir rüyaydı. Özür dilerim."

"Tamam." Wendy'nin yüzündeki ifade değişmemişti. Kazık kesilmiş omuzları kocasının elinden sıyrıldı. Salonun ortasına yürüyüp seslendi. *"Hey doktor! Nerelerdesin?"*

Sessizlik. Otelin kapısına yürüyüp kapıyı açtı. Jack'le birlikte açtıkları çığır. Daha çok bir sipere benziyordu. Çığırın iki yanındaki kar yığını omuzlarına kadar geliyordu. Bir daha seslendi, soluğu beyaz bir tüy gibi dondu kaldı havada. İçeri girdiği zaman iyice korkmuştu.

"Odasında uyumadığından emin misin?" diye Jack öfkesini tutmaya çalışarak sordu.

"Ben örgü örerken bir yerlerde oynuyordu. Aşağıdan sesi geliyordu."

"Uyuya mı kaldın sen de?"

"Ne ilgisi var bunun? Evet. *Danny?*"

"Şimdi buraya gelirken odasına baktın mı?"

"Ben..." Wendy sustu.

Jack başını salladı. "Ben de öyle tahmin etmiştim."

Karısını beklemeden yukarı çıkmaya başladı. Wendy de koşar adımlarla peşinden yürüdü. Ama Jack ikişer ikişer çıkıyordu basamakları.

Birinci katta durduğu anda Wendy de kocasına çarptı. Gözleri açılmış öylece duruyordu orada.

"Ne?..." Kocasının baktığı yana baktı.

Danny hâlâ oradaydı, dalgın, başparmağı ağzında. Boynundaki izler holün ışığında açıkça belli oluyordu.

"Danny!" diye bağırdı Wendy.

Jack'in kendine gelmesi için yeterliydi bu, ikisi birden çocuğun olduğu yere doğru koştular. Wendy yere çöküp çocuğu kolları arasına aldı. Danny annesine sarılmadı. Kumaşla beslenmiş bir tahta parçası kucaklıyor gibiydi Wendy. Çocuk yalnızca parmağını emiyor ve anlamsız bir ilgisizlikle başlarının ötesine bakıyordu.

"Danny, ne oldu?" diye sordu Jack. Elini Danny'nin şişmiş boynuna sürdü. "Kim yap..."

"Dokunma ona!" diye bağırdı Wendy. Çocuğu kucağına alıp Jack yerinde doğrulamadan merdivenleri inmeye başladı.

"Ne? Wendy ne yapıyor..."

"Dokunma ona dedim sana! Bir daha elini sürersen öldürürüm seni!"

"Wendy!"

"Hayvan!"

Wendy dönüp koştu. Danny'nin başı öne arkaya sallanıyordu.

Parmağı ağzındaydı. Gözleri buğulanmış cam gibiydi. Koridorda sağa saptı. Jack yatak odalarının kapısının kapandığını duydu.

Sonra da kilit sesi. Sessizlik. Yumuşak sakinleştirici mırıltılar.

Uzun süre olduğu yerde kaldı Jack. Bu kadar kısa zamanda olanlar şaşırtmıştı kendisini. Hâlâ rüya görüyor gibiydi. Hafif bir esrar çekmiş gibi. Wendy'nin sandığı gibi Danny'ye bir şey yapmış olabilir miydi? Ölü babasının isteği üzerine oğlunu boğmaya mı kalkmıştı? Hayır. Danny'ye el süremezdi.

(Merdivenden düştü doktor.)

Artık hiçbir şey yapmazdı Danny'ye.

(Böcek ilacının bozuk olduğunu nereden bileyim?)

Yaşamı boyunca ayıkken hiçbir zaman isteyerek sert bir hareket yapmamıştı.

(George Hatfield'ı az daha öldüreceği zaman dışında.)

"Hayır!" diye bağırdı karanlığa doğru. Yumruklarını dizlerine tekrar tekrar vurmaya başladı.

Wendy pencere yanındaki koltuğa oturmuş, kucağındaki Danny'ye sonradan ne olursa olsun insanın hiç hatırlamayacağı saçma sapan şeyler mırıldanıyordu. Danny hiç itiraz etmeden ya da sevinç belirtisi göstermeden kucağına oturmuştu. Jack dışarıda bir yerde "Hayır!" diye bağırdığı zaman gözlerini kaldırıp bakamamıştı bile.

Wendy'nin zihnindeki karmaşıklık şimdi biraz yatışmıştı ama daha korkunç bir şey keşfediyordu. Panik.

Bunu Jack'in yaptığından hiç kuşkusu yoktu. Yapmadığını söylemesi bir anlam taşımıyordu. Jack'in uykusu arasında radyoyu parçalamış olması gibi, Danny'yi de boğmaya çalışması Wendy için normaldi. Bir bunalım geçiriyordu Jack. İyi ama ne yapabilirdi bu durumda? Hep bu odada kilitli kalamazdı ki. Yemek yemek zorundaydılar.

Bir tek soru vardı, tam bir soğukkanlılık ve akılcılıkla sorulan, anneliğin sesiyle, anneyle çocuğu arasındaki yakın bağdan dışarı, Jack'e doğru yönelince soğuk ve tutkusuz bir sesle sorulan soru:

(Tam olarak ne kadar tehlikeli acaba?)

Jack bunu yaptığını reddetmişti. Bereleri görünce, Danny'nin bu ilgisiz durumunu görünce, dehşet içinde kalmıştı. Eğer bunu o yapmışsa, sorumlu olan kendisinin başka bir yanıydı. Uykudayken yapmış olması dehşet vericiydi. Kendilerini buradan çıkarması için Jack'e güvenilemez miydi? Buradan uzaklaşmak. Sonra da...

Ancak Danny'yle Sidewinder'daki Doktor Edmonds'ın muayenehanesine sağ salim varmaktan ötesini düşünemiyordu.

Bundan ötesini görmesine gerek yoktu. Şu anda içinde bulunduğu bunalım yeterdi kendisine.

Danny'yi kucağında sallayarak şarkılar mırıldanıyordu. Oğlanın sırtındaki parmakları gömleğinin ıslak olduğunu fark etmişti ama bunu beynine sıradan bir şeyden başka bir şeymiş gibi iletmemişti. Eğer duyguları bunu beynine iletmiş olsaydı, aşağıda onu kucaklayan Jack'in ellerinin kuru olduğunu anımsayacaktı. O zaman durup düşünebilirdi. Ama aklı başka yerlerdeydi. Karar verme zorunluluğu vardı... Jack'e yanaşmalı mı, yoksa...

Aslında pek bir karara gerek yoktu. Wendy'nin tek başına yapabileceği bir şey yoktu. Danny'yi aşağıya taşıyıp radyodan yardım bile isteyemezdi. Büyük bir şok geçirmişti Danny. Sürekli bir zarara uğramadan hemen buradan götürülmesi gerekiyordu. Wendy sürekli bir zararın yerleştiğine inanmak bile istemiyor, bunu düşünemiyordu.

Başka bir seçenek aramaya başladı. Danny'yi Jack'in erişebileceği bir yerde bırakmak istemiyordu. Karların arasında kıstırılıp kalmaya razı olmakla kendi duygularına aykırı bir iş yaptığı için pişmandı. Pişmanlık duyduğu bir başka şey de boşanmaktan vazgeçmekti. Şimdi yeni bir yanlış yaptığı düşüncesi korkutuyordu onu.

Otelde silah yoktu. Mutfakta bıçaklar vardı ama mutfakla arasında da Jack bulunuyordu.

Doğru karara varmak için tuttuğu yolun acılığı aklına gelmemişti. Bir saat önce uykuya daldığında her şeyin yolunda olduğunu ve daha da düzeleceğini biliyordu. Şimdiyse oğluyla arasına girdiği takdirde kocasını bıçaklamayı düşünüyordu.

Sonunda dizleri titreyerek, kucağında Danny'yle ayağa kalktı. Başka çıkar yol yoktu. Jack'in uyanık, aklı başında olduğu ve Danny'yi Sidewinder'a götürmeye yardımcı olacağını kabul etmek zorundaydı. Jack onlara yardımdan *başka* bir şey yaparsa Tanrı *onun* yardımcısı olsundu!

Gidip kapıyı açtı. Danny'yi omzuna alıp koridora çıktı.

"Jack?" diye seslendi, ama cevap yoktu.

Korkuyla merdiven sahanlığına yürüdü, ama Jack ortalarda yoktu.

Ne yapması gerektiğini düşünürken birden aşağıdan bir şarkı sesi yükseldi.

"Yuvarla beni
Yeşil çimenlerde
Bir daha, bir daha yuvarla beni."

Sesi sessizliğinden çok ürkütmüştü Wendy'yi. Ama başka yol yoktu. Merdivenleri inmeye başladı.

28

"O yaptı!"

Jack merdiven başında durmuş kilitli kapının ardından gelen yatıştırıcı sesleri dinliyordu. Kafasındaki karışıklık giderek yerini öfkeye bırakmıştı. Hiçbir şey değişmemişti demek ki. Wendy'ye göre. Yirmi yıl içkiyi bıraksa da gece eve döndüğünde kendisini kapıda kucaklarken ağzını koklayacaktı. Burun deliklerinin titremesinden anlıyordu bunu. Hep en kötüsünü düşünecek, Jack'le Danny arabada giderlerken kendilerine sarhoş bir kör sürücü gelip çarpsa yine onu suçlayacaktı.

Danny'yi kaptığı andaki yüzü gözlerinin önüne geldi o an. O yüzdeki öfkeyi yumruğuyla silmek isterdi.

Wendy'nin hakkı yoktu buna!

İlk başta belki. Korkunç şeyler yapmıştı kendisi. Danny'nin kolunu kırmak müthiş bir şeydi. İyi ama bir insan doğru yolu seçerse, bu seçimi için er geç onu kutlamak gerekmez miydi?

Yoksa ne olurdu? Bakire kızını mahallenin bütün oğlanlarıyla yatmakla suçlayan bir baba sonunda kızı bu suçlamalarını hak etme yoluna itmiş olamaz mıydı? Bir kadın da kocasının içki içtiğine inanmamakta devam ederse...

Kalkıp birinci kat sahanlığına indi. Cebinden mendilini çıkarıp dudaklarını sildi. Bir an durup yatak odasının kapısını yumruklamayı düşündü. Oğlunu görmek için kapıyı açmasını isteyecekti Wendy'den. Böyle davranmaya hakkı yoktu karısının.

Açlıktan ölmeye niyeti yoksa, nasıl olsa çıkacaktı dışarı. Pis pis sırıttı bunu düşününce. Hele bir yaklaşsın ona, o zaman görürdü gününü.

Aşağı kata inip bir an holde dolaştı, sonra yemek salonunun kapısından içeri baktı. Boş masalar, plastik kılıflar altında, tertemiz kolalı beyaz örtüler. Bomboştu şimdi ama.

(Ziyafet saat 20'de verilecek. Maskelerin çıkarılması ve dans gece yarısı.)

Jack bir an için yukarıdaki karısıyla çocuğunu, rüyasını, parçalanmış radyoyu, yaraları unutarak masalar arasında dolaşmaya başladı. Parmağını plastik örtüler üzerinde gezdirirken 1945 yılının o sıcak ağustos gecesini düşünüyordu.

Savaş kazanılmış, gelecek, bir rüya ülkesi gibi pırıl pırıl önlerinde uzanıyor. Parlak renkli Japon fenerleri asılmış yol boyunca, şimdi karların örttüğü pencerelerden altın renkli ışıklar saçılıyor. Tuvaletli hanımlar, fraklı, smokinli beyler, maskeli insanlar, dans, su gibi akan içkiler, kokteyller ve birden orkestra şefinin çağrısı: "Maskeler! Maskeler!"

(Ve Kızıl Ölüm.)

Şimdi salonun karşı yanında 1945 yılının o sıcak ağustos gecesinde tüm içkilerin serbest olmuş olması gereken Colorado Barı'nın önündeydi.

İki yana açılan ahşap kapıdan geçip bara girdiği anda garip bir şey oldu. Daha önce Ullman'ın bıraktığı mevcut listesini kontrol etmek için gelmişti buraya. Raflar bomboştu. Ama şimdi yemek salonundan sızan loş ışıkta barın ardındaki rafların dolu olduğunu görür gibi oldu. Hatta öndeki üç musluktan bira bile damlıyordu. Evet, biranın o rutubetli maya kokusunu bile duyuyordu. Akşamları eve döndüğünde babasının yüzünün çevresinde asılı duran o koku.

Gözleri fal taşı gibi açılarak el yordamıyla duvardaki elektrik düğmesini buldu.

Raflar bomboştu. Daha iyice toz bile tutmamıştı. Bira muslukları kupkuruydu. Başını şaşkınlıkla sallayarak yaklaştı. Çocuk bahçesindeki gibi... Ama şimdi o anı düşünmenin anlamı yoktu.

Yine de o şişeleri gördüğüne yemin edebilirdi. Perdelerin çekilmiş olduğu bir odada, mobilyaların kara biçimlerinin görülebildiği gibi. Kadehlerde hafif bir pırıltı. Geride kalan tek şey bira kokusuydu ve Jack belirli bir süre sonra bira kokusunun dünyanın bütün barlarına sindiğini ve hiçbir şeyin bunu gideremediğini bilirdi. Ama buradaki koku çok keskin... hemen hemen tazeydi.

Bar taburelerinden birine oturup dirseklerini tezgâhın meşin kaplı kenarına dayadı. Solunda şimdi boş olan bir fıstık kabı vardı. On dokuz aydır ilk kez girdiği bir bar ve rafları bomboş. Bu da kendi şansıydı işte. Yine de bir özlem dalgası kapladı içini, içki isteği, açlığı midesinden boğazına, ağzına ve burnuna yükseldi. İçi sulu, soğuk bir şey özlemiyle yandı.

Çılgıncasına büyük bir umutla baktı boş raflara. Ama yine boştu.

Acı ve çaresizlikle sırıttı. Sıkılı yumrukları meşinin üzerinde iz bırakmıştı.

"Hey Lloyd, bu akşam işler kesat galiba?" dedi.

Lloyd, "Evet," dedi, ne istediğini sordu.

"İyi ki sordun," dedi Jack. "Cebimde iki yirmilik ve iki onluk var, gelecek nisana kadar hep orada kalacaklarından korkuyor-

dum. Yirmi martini ver bana. Tam yirmi tane, oldu mu? İçkisiz kaldığım her ay için bir kadeh. Tamam mı? Çok işin yok, değil mi?"

Lloyd çok işi olmadığını söyledi.

"Aslan, sen şimdi onları barın üzerine diz, ben teker teker yuvarlarım. Aslan Lloyd."

Lloyd içkileri hazırlamak için arkasını döndü. Jack de parasını çıkarmak için elini cebine attı. Bir şişe Excedrin çıktı cebinden. Cüzdanı yatak odasındaydı, yatak odası da kilitliydi.

Aferin ulan Wendy. Yaptın yine oyununu.

"Üzerimde para yokmuş," dedi, Jack. "Burada benim kredim var mı bari?"

Lloyd ona kredisi olduğunu söyledi.

"Seni çok sevdim Lloyd. En iyileriydin sen. Barre'la Portland arasındaki en usta barmen."

Lloyd teşekkür etti.

Jack, Excedrin şişesinin kapağını açtı, avucuna iki tablet alıp ağzına attı.

Birden herkesin kendisine baktığını fark etti. Kimi ilgiyle, kimi de horgörüyle. Arkasındaki localar doluydu. Saçlarına ak düşmüş erkekler ve güzel genç kızlar. Hepsi de maskeli balo için giyinmişler. Soğuk bir gülümsemeyle bu oyunu seyrediyorlar.

Jack oturduğu taburede arkasına döndü.

Locaların hepsi bomboştu. Bir uçtan öbür uca kadar. Yumuşak meşin yastıklı koltuklar. Parıldayan koyu renkli formika masalar. Her birinde bir küllük, bir kutu kibrit.

"Lloyd, bir harikasın," diyerek geri dönüp ağzındaki Excedrin'i yuttu. "Hazırladın ha? Bu ne hız böyle? *Şerefe!*"

Jack hayalindeki yirmi kadehe şöyle baktı. Üzerleri terlemiş kadehler, her birinde şişman bir yeşil zeytin. Havada cin kokusu duyabiliyordu.

Birden duydu. Lloyd gitmişti. Daha da kötüsü hiç olmamıştı ki.

İçkiler de olmamıştı. Yalnızca localardaki insanlar, maskeli baloya gelmiş olanlar vardı. Ellerini ağızlarına götürüp kıs kıs güldüklerini duyabiliyordu. Geri döndü.

"Bana bakın, beni..."

(Yalnız bırakın mı?)

Bütün localar bomboştu. Kahkaha sesi güz yapraklarının hışırtısı gibi yok olmuştu artık. Jack uzun uzun baktı boş bara. Alnındaki damar zonkluyordu. İçinde buz gibi bir kesinlik vardı; aklını kaçırıyordu. Yanındaki tabureyi kapıp savura savura ortalığı parçalamak, bir intihar meleği gibi dolanmak istiyordu. Bunu yapacağı yerde yine bara dönüp şarkıya başladı.

"Yuvarla beni
Yeşil çimenlerde
Bir daha, bir daha yuvarla beni."

Danny'nin yüzü belirdi gözlerinin önünde. Normal yüzü değil, bir yabancının uyurgezer yüzü, gözleri donuk, ağız başparmağı çevresinde büzülmüş. Oğlu yukarıda belki de aklını kaçırmış dururken kendisi ne arıyordu burada?

(Elimi bile sürmedim! Allah kahretsin! Yapmadım işte!)

"Jack?" Ses çekingen ve utangaçtı.

Öylesine şaşırmıştı ki, az daha oturduğu tabureden yere yuvarlanıyordu. Wendy kapının hemen önünde duruyordu, Danny de bir mumya gibi kollarının arasındaydı.

"Elimi bile sürmedim," dedi Jack boğuk bir sesle. "Kolunu kırdığım geceden sonra bir daha elimi bile sürmedim. Dövmedim bile."

"Jack, önemi yok bunun şimdi. Önemli olan..."

"Önemi var!" diye bağırdı Jack. Yumruğunu bara indirdi. Boş fıstık tabakları zıpladılar. *"Önemi var diyorum sana!"*

"Jack, onu buradan götürmemiz gerek. Çok..."

Danny kendine gelmeye başlamıştı. Yüzündeki o dalgın ifade buz tabakası gibi yer yer çatlıyordu. Dudakları garip bir tat almış gibi büzülmüş, gözleri irileşmişti. Elleri gözlerini örtmek ister gibi bir an havaya kalktı.

Birden kendini kastı, Wendy sarsıldı. Sonra çığlık çığlığa bağırmaya başladı Danny. Sanki yüz tane Danny birden bağırıyor gibiydi.

"Jack!" diye bağırdı Wendy. *"Jack, ne oluyor buna?"*

Jack tabureden indi. O güne dek bu kadar korktuğunu anımsamıyordu. Zavallı oğlu nasıl bir deliğe girmiş de çıkamıyordu? Hangi karanlık yuvaya? Ve orada onu ne sokmuştu?

"Danny!" diye kükredi. "Danny!"

Danny babasını gördü. İnanılmaz bir güçle annesinin kucağından kurtuldu. Wendy geriledi, localardan birine düşecek gibi oldu.

"Baba!" diye bağırarak Danny koştu. Gözleri korkuyla iri iri açılmıştı. *"Baba! O yaptı! O! O! Baba!"*

Bir ok gibi fırladı Jack'in omuzlarına. Beline yapıştı, başını gömleğine gömüp ağlamaya başladı. Jack oğlunun sıcak yüzünü belinde hissediyordu.

Baba o yaptı.

Jack, Wendy'nin yüzüne baktı. Kadının gözleri gümüş paralar gibiydiler.

"Wendy?" Sesi yumuşacıktı Jack'in. "Wendy, ne yaptın ona?"

Wendy inanmaz bakışlarla bakıyordu. Yüzü sapsarıydı. Başını sağa sola salladı.

"Jack, nasıl böyle bir..."

Dışarıda yine kar başlamıştı.

29

Mutfakta Konuşma

Jack, Danny'yi mutfağa taşıdı. Çocuk hâlâ hıçkırıyor ve başını babasının göğsünden kaldırmıyordu. Mutfakta oğlanı hâlâ sersemlemiş bir halde duran Wendy'ye verdi.

"Jack, neden söz ettiğini anlamıyorum. İnan bana."

"İnanıyorum." Ama yine de durumun böylesine hızla yön değiştirmiş olmasına sevinmiyor değildi. Ancak Wendy'ye öfkesi geçici bir şeydi. Danny'ye zarar vermek yerine Wendy'nin kendi üzerine bir bidon benzin döküp kibriti ateşleyeceğini Jack yüreğinin en derinliklerinden bilirdi.

Büyük çaydanlık ocakta kaynıyordu. Jack kendi fincanına çay koyup suyu boşalttı.

"Sirke var mı?" diye sordu Wendy'ye.

"Ne? Evet, iki üç şişe... Şu dolapta."

Jack fincana bir bardak sirke, üstüne de süt doldurdu, üç şeker koyup iyice karıştırdı.

"Şunu iç bakalım doktor. Tadı berbattır ama iyi gelecek. Babanın hatırı için, ha?"

Danny başını sallayarak fincanı aldı. Biraz içti, yüzünü buruşturarak babasına baktı. Jack başını eğince yine içti. Wendy oğlanın aynı şeyi kendisi verse içmeyeceğini bildiği için, yine bir kıskançlık duydu içinde.

Bunun ardından daha rahatsız edici bir düşünce takıldı aklına.

Jack'in suçlu olduğunu düşünmek mi *istemişti?* O kadar kıskanç mıydı? İşin kötü yanı tıpkı annesinin düşünce biçimiydi bu. Bir gün babası onu çocuk parkına götürmüş, orada salıncakta sallanırken düşüp bacağını yaralamıştı. Eve döndüklerinde annesi babasına bağırmıştı. *Ne demek oluyor bu? Neden bakmıyordun çocuğa? Ne biçim babasın sen?*

(Adamın ölümüne neden olmuştu annesi. Babası karısını boşadığında artık iş işten geçmişti.)

Jack'i hiç düşünmeden suçlamıştı. Bir hak bile tanımamıştı. Wendy yüzünün kızardığını hissetti. Aynı şey bir daha tekrarlanacak olsa yine öyle davranacağını biliyordu. İyi ya da kötü annesinden bir bölümü hep içinde taşıyacaktı.

"Jack..." diye özür dileyeceğini mi, yoksa kendini haklı çıkaracağını mı bilemeden söze başladı. Her ikisinin de yararı olmayacağını biliyordu.

"Şimdi olmaz."

Danny fincanı on beş dakikada bitirmiş ve bu arada gözle görülür derecede sakinleşmişti. Titremesi hemen hemen geçmiş gibiydi.

Jack ellerini oğlunun omuzlarına koydu. "Danny, bize sana neler olduğunu tam olarak anlatabilir misin? Çok önemli bu."

Danny önce babasına, sonra annesine baktı. Odadaki sessizlikte durumları apaçık belliydi; dışarıda uğuldayan rüzgâr kuzeyden sürekli kar getiriyor, otelin tahtaları çatırdayarak yeni bir fırtınaya hazırlanıyordu. Dünyadan koptukları Wendy'nin aklına, kalbinin altına bir yumruk indirilmiş gibi tekrar geldi birdenbire.

"Her şeyi anlatmak istiyorum," dedi Danny. "Daha önce anlatmış olmayı isterdim." Elindeki fincanın sıcaklığı güven veriyordu kendisine.

"Neden anlatmadın oğlum?" diyen Jack, Danny'nin terden ıslanmış saçlarını geriye itti.

"Al Amca bu işi sana bulduğu için. Burasının senin için neden hem iyi hem de kötü olduğunu anlayamıyordum. Çok..." Yardım etmeleri için baktı anne babasına. Gerekli sözcüğü bulamıyordu.

"Karmaşık mıydı?" diye sordu Wendy. "Yani ikisi de iyi görünmüyordu, değil mi?"

"Evet, öyle işte." Danny rahatlamıştı.

"Senin şimşirleri düzelttiğin gün Danny'yle biz arabada konuştuk," dedi Wendy. "O ilk karın başladığı gün. Hatırlıyor musun?"

Jack başını salladı. O günü unutamazdı.

"Yeteri kadar konuşmadık sanırım, değil mi doktor?" Wendy içini çekti.

Danny başını salladı.

"Ne hakkında konuştunuz? Karımla oğlumun..."

"Seni ne kadar sevdiklerini..."

"Her neyse. Bilmediğim bir şey. Bir filme ortasından girmiş gibiyim."

"Senden söz ediyorduk," dedi Wendy. "Bunu tam olarak sözlerle belirtmediysek de, ikimiz de biliyorduk. Ben, karın olduğum için, Danny de... olan pek çok şeyi anladığı için."

Jack karşılık vermedi.

"Danny, gerçekleri söyledi. Burası senin için iyi bir yere benziyordu. Stovington'da sana yük gelen baskılardan uzaklaşmıştın. Burada kendi başına elleriyle çalışıyor, akşamları kafanı yazılarına verebiliyordun. Sonra bilmem neden birden burası iyi gelmemeye başladı sana. Gününü aşağıda geçiriyor, o eski kâğıtları karıştırıyor, uykunda sayıklıyordun."

"Sayıklıyor muydum? Uykumda konuşuyor muyum?"

"Çoğu anlaşılmaz şeyler söylüyorsun. Bir keresinde tuvalete kalktığımda, 'Maskeler, maskeler çıksın!' diye bağırıyordun."

"Tanrım!" Jack yüzünü ovuşturdu. Hasta görünüyordu.

"Eski içki huyların da başlamıştı. Excedrin çiğnemek, durmadan dudaklarını silmek gibi. Sabahları aksiydin. Oyununu da daha bitirmedin, değil mi?"

"Hayır. Daha değil. Yeni bir şey düşünüyorum şimdi..."

"Oteli. Al Shockley'in telefon etmesinin nedeni. Vazgeçmeni istediği kitap."

"Nereden biliyorsun?" diye bağırdı Jack. "Kapıdan mı dinliyordun yoksa?"

"Hayır. İsteseydim de dinleyemezdim. Doğru dürüst düşünsen anlarsın bunu. O gece Danny'yle aşağıdaydık. Santral de kapalı. Otelde tek çalışan telefon dışarı bağlı olan yatak odamızdaki telefon. Bunu sen söylemiştin bana."

"Peki, Al'in bana neler söylediğini nereden biliyorsun?"

"Danny söyledi. Danny biliyordu. Bazı şeyler kaybolduğu zaman ya da bir çift boşanmayı düşündükleri zaman nasıl biliyorsa öyle."

"Ama doktor..."

Wendy sabırsızlıkla salladı başını. "Doktor palavracının biriydi ve bunu ikimiz de biliyoruz. Ta başından beri hem de. Danny bazı şeyleri *biliyor* işte. Ve şimdi de korkarım ki..."

Danny'nin boynundaki berelere baktı.

"Danny, gerçekten Al Amca'nın bana telefon ettiğini biliyor muydun?"

Danny başını salladı. "Çok kızmıştı baba. Sen Bay Ullman'a telefon ettiğin için. Bay Ullman da ona telefon etmişti. Al Amca otel hakkında bir şey yazmanı istemiyordu."

"Tanrım!" dedi yine Jack. "Peki boynundaki bereler Danny? Seni kim boğmaya kalkıştı?"

Danny'nin yüzü karardı. *"O kadın,"* dedi. "O odadaki kadın. 217'deki. Ölü kadın." Dudakları titremeye başlamıştı, fincanı alıp içti.

Jack'le Wendy korkuyla baktılar birbirlerine.

"Bu konuda ne biliyorsun?" diye sordu Jack karısına.

"Hiçbir şey. Hiç."

"Danny?" Jack oğlunun korku dolu yüzünü eliyle kaldırdı.

"Anlatmayı dene oğlum. Burada yanındayız işte."

"Burasının kötü bir yer olduğunu biliyordum," dedi Danny alçak sesle. "Boulder'dayken de biliyordum. Tony bana bu konuda rüyalar gösterdi."

"Ne rüyası?"

"Her şeyi hatırlamıyorum. Overlook'u geceleyin gösterdi bana, önünde bir kurukafayla kemikler vardı. Sonra bir gümbürtü. Bir şey... hatırlamıyorum... beni kovalıyordu. Bir canavar. Sonra litakı gösterdi bana Tony."

"O nedir doktor?" diye sordu Wendy.

"Bilmiyorum. Sonra buraya gelince Bay Hallorann bana arabasında bir şeyler söyledi. Onda da ışıltı var."

"Işıltı mı?"

"Şey..." Danny elleriyle her şeyi kapsayan bir işaret yaptı.

"Şeyleri anlamak işte. Bilmek. Bazen bir şeyler görürsün. Benim telefon edenin Al Amca olduğunu bilmem gibi. Bay Hallorann'ın sizin bana doktor dediğinizi bilmesi gibi. Bay Hallorann askerken bir gün patates soyuyormuş, kardeşinin tren kazasında öldüğünü bilmiş o anda. Evine telefon edince doğru olduğunu anlamış."

"Tanrım!" diye fısıldadı Jack. "Bunları uydurmuyorsun, değil mi Danny?"

Danny şiddetle başını iki yana salladı. "Hayır. Yemin ederim." Sonra gururla devam etti. "Bay Hallorann benim kadar ışıltıya sahip birini görmediğini söyledi. Ağızlarımızı açmadan birbirimizle konuşabiliyorduk."

Annesiyle babası konuşamayacak derecede şaşkınlıkla baktılar birbirlerine.

"Bay Hallorann endişelendiği için benimle yalnız konuştu. Işıltısı olanlar için burasının kötü bir yer olduğunu söyledi. Bir şeyler görmüş burada. Ben de gördüm. Hem o gittikten az sonra. Bay Ullman bizi gezdirirken."

"Ne gördün?"

"Başkan Süiti'nde. Yatak odasına açılan kapının yanındaki duvarda. Kan ve daha başka lekeler. Yumuşak bir şey... beyin galiba."

"Tanrım..." diye inledi Jack.

Wendy bembeyaz kesilmişti, dudakları kül rengindeydi.

"Burasının eskiden kötü sahipleri varmış," dedi Jack. "Las Vegas'lı Mafya örgütü."

"Gangsterler mi?" diye sordu Danny.

"Evet." Wendy'ye baktı. "1966'da Vito Gienelli'yle iki koruyucusu burada öldürülmüşler. Gazetede resimleri vardı. Danny şimdi bize o resmi anlattı."

"Bay Hallorann başka şeyler de gördüğünü anlattı. Çocuk bahçesinde. Bir kez de o odada. 217 numarada. Bir hizmetçi kız da görmüş, ama bu konuda konuştuğu için kovulmuş. Bunun üzerine Bay Hallorann yukarı çıkmış, o da görmüş. Ama işinden olmak istemediği için ağzını açıp bir şey söylememiş. Bana oraya girmememi söyledi. Ama ben girdim. Burada görülen şeylerin insana zarar vermeyeceğini söylediği için gittim." Danny boynundaki şişmiş berelere dokundu.

"Bahçede ne varmış?" diye sordu Jack sıradan bir şeyden konuşurmuş gibi.

"Bilmiyorum. Çocuk bahçesi, dedi. Bir de o hayvanlar."

Jack hafifçe doğruldu yerinde, Wendy merakla baktı kocasına.

"Orada bir şey mi gördün Jack?"

"Hayır. Hiçbir şey."

Danny kendisine bakıyordu.

"Hiçbir şey," dedi daha sakin bir sesle. Gerçekti bu. Hayal görmüştü o kadar. *O kadar.*

"Danny, kadını anlatacaktın?" diye Wendy anımsattı.

Danny kesik kesik anlattı. Konuştukça annesinin göğsüne büzülüyordu.

"Anahtarı alıp girdim içeri. Elimde değildi. Bilmek istiyordum. Şey... kadın... banyodaydı. Ölmüş. Şişmişti. Üstünde... hiçbir şey yoktu. Kalkıp bana doğru gelmek istedi. Bunu hissediyordum. Senin gibi, babam gibi düşünmüyordum. Kara... kötü düşünce... O gece odamdaki yabanarıları gibi. Canımı acıtmak istiyordu. Yabanarıları gibi."

Danny yutkundu. Bir an sessizlik oldu odada.

"Kapıya koştum ama kapalıydı. Ben açık bırakmıştım ama kapalıydı işte. Açıp dışarı çıkmak gelmedi aklıma. Çok korkmuştum. Kapıya dayanıp Bay Hallorann'ın gördüklerimin kitaplardaki resimler gibi olduğunu ve gözlerimi kapatıp orada değilsin, orada değilsin dersem kaybolacaklarını söylediğini düşündüm... Gitmedi ama."

Sesi şimdi korkuyla yükselmişti.

"Beni yakaladı... çevirdi... Gözlerini görüyordum... gözleri... Sonra beni boğmaya çalıştı... Kokusunu duyuyordum... Ölü kokusunu..."

"Şışşş, yeter," dedi Wendy. "Yeter Danny. Bir şey yok. Yet..."

"Bırak sözünü bitirsin," diye susturdu karısını Jack.

"Başka bir şey yok. Bayıldım. Ya beni boğduğu için ya da korktuğum için. Kendime geldiğimde seninle annem benim yüzümden kavga ediyordunuz ve sen Kötü Şey'i istiyordun yine baba. O zaman gördüklerimin rüya olmadığını anladım... ve

donuma işedim... Bebek gibi donuma işedim." Başını annesinin göğsüne dayadı, için için ağlamaya başladı.

Jack kalktı. "Çocuğa bak."

"Sen ne yapacaksın?" Korku doluydu Wendy'nin yüzü.

"Ne yapacağımı sanıyorsun? O odaya gidiyorum elbette."

"Hayır! Gitme Jack. Ne olur gitme!"

"Wendy, bu otelde bir başkası varsa bunu bilmemiz gerek."

"Bizi yalnız bırakma!" Tükürükler saçılıyordu Wendy'nin ağzından.

"Wendy, şimdi tam annene benzedin," dedi Jack.

Wendy ağlamaya başladı. Danny kucağında olduğu için elleriyle yüzünü de örtememişti.

"Özür dilerim. Ama gitmem gerek. Otelin bakıcısıyım, bunun için para alıyorum."

Jack dudaklarını silerek dışarı çıkarken Wendy hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

"Merak etme anne," dedi Danny. "Bir şey olmaz. Işıltı yok onda. Hiçbir şey ona zarar veremez."

"İnanmıyorum buna, inanamıyorum."

30

Yine 217 Numaralı Odada

Jack asansöre binince bir garip oldu, otele yerleşeli beri hiçbiri kullanmamıştı asansörü. Bakır kolu çekince asansör sarsıla sarsıla yükseldi. Karısının korktuğunu biliyordu. Wendy dışarıda fırtına esip savururken üçünün birden iki kat arasında kaldıklarını ve günden güne eriyerek açlıktan öldüklerini görür gibi oluyordu. Ya da birbirlerini yediklerini. Gösterge ikinci kata gelince kolu çevirdi ve asansör gacırtıyla durdu. Cebinden Excedrin şişesini çıkarıp avucuna üç tablet boşalttı, kapıyı açtı. Overlook'ta kendisini korkutan hiçbir şey yoktu.

Birbirlerini çok iyi anlıyorlardı.

Tabletleri teker teker ağzına atıp çiğneyerek koridorda yürüdü.

Köşeyi dönüp kısa koridora girdi. 217 numaranın kapısı aralıktı, anahtar kilidin üzerindeydi.

Sinirle, hatta öfkeyle kaşlarını çattı. Sonu ne olmuş olursa olsun Danny yapmaması gereken bir şey yapmıştı. Otelin belirli yerlerine girmesinin yasak olduğunu söylemişti ona; malzeme deposu, bodrum ve bütün odalar. Danny'nin korkusu geçer geçmez bu konuyu konuşacaktı. Sakin ama sert konuşacaktı. Konuşmaktan daha çok şeyler yapacak sürüyle baba vardı yeryüzünde.

Kapıya yürüdü, anahtarı alıp cebine attı ve içeri girdi. Lamba yanıyordu. Yatak bozulmamıştı. Doğru banyoya gitti. İçinde garip bir kesinlik belirmişti. Watson ad ve oda numarası vermediği halde avukatın karısıyla jigolosunun kaldığı ve kadının banyosunda uyku ilacı içerek kendini öldürdüğü odanın bu olduğundan emindi.

Aynalı kapıyı açıp içeri girdi. Işık yanmıyordu burada. Düğmeyi çevirdi ve uzun, Pulman vagonu biçimli bütün Overlook'un banyolarının eşi olan 1900'lü yılların stilinde döşenmiş banyoya baktı. Yalnızca üçüncü kattaki banyolar Bizans stilindeydi. Orada kalan kraliyet mensuplarına, politikacılara, sinema yıldızlarına ve Mafya şeflerine uyan bir tarz.

Soluk pembe renkli naylon perde uzun banyo küvetinin önüne çekilmişti.

Ve ilk olarak o anda, Danny kendisine "Oydu! Oydu!" diye bağırarak koştuğu anda üzerine gelen o yeni kesinlik duygusunu kaybetmekte olduğunu fark etti. Sanki sırtına buz gibi bir parmak dokunmuş, vücudunun ısısı birden on derece düşmüş gibiydi.

Danny'ye duyduğu öfke uçup gitti ilerleyip perdeyi çekerken. Ağzı kupkuruydu, oğluna acıyor ve kendisi de korkuyordu.

Banyo kuru ve boştu.

Ağzından patlar gibi çıkan "Pah!" sesiyle rahatladı birden. Küvet mevsim sonunda temizlenmişti, çifte musluklarının altında-

ki pas lekesi dışında pırıl pırıldı. Hafif ama belirli bir temizleme tozu kokusu vardı. Kullanıldıktan haftalar, hatta aylar sonra insanın burnunu rahatsız eden bir koku.

Eğilip parmaklarını banyonun içine sürttü. Kemik gibi kuru. Nemlilik bile yok.

Çocuk ya hayal görmüştü ya da yalan söylüyordu. Yine öfkelendi. O anda yerdeki banyo paspasına gözü takıldı. Paspasın burada ne işi vardı? Koridorun ucundaki dolapta, çarşafların, yastık kılıflarının, havluların yanında olmalıydı. Hepsi orada duruyordu. Bu odalarda yataklar bile yapılmamış, şiltelere naylon kılıflar geçirilmişti. Danny'nin elindeki maymuncukla dolabı açıp getirmiş olacağını düşündü bir an. Neden ama? Parmağını sürttü paspasa. Kupkuruydu.

Banyonun kapısına gidip durdu. Her şey yerli yerindeydi. Çocuk hayal görmüştü. Yerinde olmayan tek bir şey bile yoktu. Doğru, paspas işi biraz garipti ama mevsimin son günü bir oda hizmetçisi aceleyle onu orada bırakmış da olabilirdi. Onun dışında her şey...

Burnunu kıvırarak o temiz, dezenfektan, ben senden temizim kokusunu bir daha içine çekti. Ve...

Sabun mu?

Olamazdı. Ama kokuyu bir kez adlandırdı mı, kolay kolay atamazdı bunu kafasından. Sabun. Hem de otellerde verdikleri o kartpostal boyunda Ivory marka sabundan değil. Hafif parfümlü bir sabun, kadın sabunu. Pembemsi bir kokusu vardı. Camay ya da Lowila. Wendy'nin Stovington'da kullandığı markadan.

(Saçmalıyorsun. Hayal bunlar.)

(Evet ama o şimşirden hayvanlar gibi, kımıldadı onlar.)

(Hayır, kımıldamadılar!)

Şakaklarında bir zonklama hissederek oda kapısına doğru yürüdü. Bugün çok şey olmuştu. Aşırı derecede hem de. Çocuğu dövecek ya da azarlayacak değildi. Sorunlarına bir de 217 numaralı odayı eklemeye hiç niyeti yoktu. Bir paspas ve hafif bir Lowila sabunu kokusu yüzünden. Şimdi...

Birden arkasında madeni bir cazırtı duydu. Tam eliyle kapı tokmağını tuttuğu anda. Odada biri olsa tokmaktan eline elektrik akımı geçtiğini söyleyebilirdi. Birden kasıldı, gözleri açıldı, yüzü büzüldü.

Sonra kendini biraz olsun toparladı, tokmağı bıraktı ve dikkatle arkasına döndü. Mafsalları takırdıyordu adeta. Kurşun gibi ağır adımlarla banyoya doğru yürümeye başladı.

Küvete bakmak için araladığı perde şimdi kapanmıştı. Mezarlıkta kemik çatırtısını andıran o ses perdenin makaralarının demir ray üzerinde sürülmesinden çıkmıştı. Jack perdeye baktı. Yüzü balmumuyla kaplanmış, donmuş gibiydi. Maskenin altından sıcak korku dalgaları geçiyordu. Çocuk bahçesinde olduğu gibi.

Pembe plastik perdenin arkasında bir şey vardı! Banyo küvetinin içinde bir şey vardı!

Perdenin yarı saydamlığı ardında bir biçim görebiliyordu.

Herhangi bir şey olabilirdi bu. Bir ışık oyunu belki de.

Perdenin gölgesi. Çoktandır ölmüş olan bir kadın, elinde Lowila sabunuyla, gelecek bir âşığını da bekliyor olabilirdi. Jack kendi kendine perdeyi açması gerektiğini söylüyordu. Orada ne varsa ortaya çıkarmalıydı. Ama kukla gibi adımlarla, kalbi göğsü parçalayacakmış gibi atarak geri döndü.

Oda kapısı kapalıydı.

Uzun bir an kımıldamadan baktı kapıya. Korkusunun tadını hissedebiliyordu şimdi. Boğazında çürük vişne tadı.

Kapıya gidip tokmağı kavradı.

(Açılmayacak.)

Ama kapı açıldı.

El yordamıyla uzanıp ışığı söndürdü, koridora çıktı, arkasına bakmadan kapıyı kapattı. İçeriden ıslak bir gümbürtü duyar gibi oldu. Sanki bir şey ziyaretçisini karşılamakta geç kalmış ve ziyaretçi kurallar yerine getirilmeden gidiyormuş gibi, banyodan çıkmış kapıya koşuyordu. Mosmor ve sırıtarak. Ziyaretçiyi içeri çağırmak için. Belki de hiç dönmemek üzere.

Kapıya yaklaşan ayak sesleri mi, yoksa kalbinin kulaklarında zonklayan vuruşu mu?

Anahtar dönmüyordu kilitte. Zorladı. Anahtar birden çevrildi, Jack derin bir soluk alarak kendini karşı duvara attı. Gözlerini kapattı. Kafasının içinde yüzlerce söz (kaçırdı, keçileri kaçırdı, kafayı üşüttü, terelelli kaçık, kaçkın manyak) vardı, hepsi tek anlama geliyordu ama. Çıldırıyorsun.

"Hayır," diye inledi. Çocuk gibi gözlerini kapatmış inlemekte olduğunun farkında değildi. "Tanrım, ne olur, hayır! Tanrım ne olur!"

Ancak bu karmaşık düşüncelerin altında, kalbinin çekiç gibi vurmasının altında, kapının kolunun sağa sola çevrildiğini duyabiliyordu. İçeri kilitlenmiş bir şey dışarı çıkmak istiyormuş, kendisiyle karşılaşmak istiyormuş, ailesiyle tanışmak istiyormuş gibi. Çevrelerinde fırtına çığlıklar atarken ve beyaz gün ışığı karanlık geceye dönüşürken. Gözlerini açıp da kapı kolunun oynadığını görürse aklını kaçıracaktı. Bu yüzden açmadı gözlerini. Bilinmez bir süre sonra ses kesildi.

Jack zorla açtı gözlerini. Kadını karşısında göreceğinden emindi. Ama koridor boştu.

Yine de biri onu gözetliyormuş gibi geldi.

Kapıdaki gözetleme deliğine baktı. Yanına gidip içeri bakarsa ne olurdu acaba? Kiminle göz göze gelirdi?

Ayakları farkında olmadan hareket ediyordu. Ayaklarını zorla kapıdan ters yana çevirerek ana koridora doğru yürüdü. Merdivene giderken durup yangın hortumuna baktı. Hortumun kıvrımları değişmiş gibi geldi. Asansörden çıktığı zaman bakır hortum ucunun aksi yöne çevrilmiş olduğundan emindi. Şimdi başka yönü gösteriyordu.

"Hiç de öyle bir şey görmedim," dedi kendi kendine. Yüzü beyaz ve bitkindi, gülümsemeye çalışıyordu.

Ama aşağı asansörle inmedi. Asansör açık bir ağız gibiydi.

Hem de çok. Merdivenden yürüyerek indi.

31

Karar

Jack elindeki anahtarı havaya atıp tutarak girdi mutfağa. Danny yorgun ve soluk yüzlüydü. Wendy ağlamıştı, gözleri kıpkırmızıydı, çevrelerinde koyu halkalar vardı. Bunu görünce birden sevindi Jack. Yalnız başına acı çekmiyordu, kesindi bu.

Hiç konuşmadan yüzüne baktılar.

"Bir şey yok," dedi, sesinin içtenliğine kendisi de şaşarak.

"Hiçbir şey yok."

Yüzlerine yayılan rahatlamayı seyrederek güvenle gülümsedi, anahtarı havaya atıp tuttu yine. Hayatında hiç bu kadar çok içkiye ihtiyaç duymamıştı.

32

Yatak Odası

O öğleden sonra Jack birinci kattaki depodan bir karyola alıp kendi yatak odalarının köşesine yerleştirdi. Wendy oğlanın gece yarısına kadar uyuyamayacağını sanmıştı, ama Danny televizyonda Waltonlar'ı seyrederken başı öne düşmeye başlamıştı bile. Yatağa yatırdıklarından on beş dakika sonra da mışıl mışıl uyumuştu. Wendy elinde kitabı, oğluna bakıyor, Jack de masanın başında oyununu gözden geçiriyordu.

"Bok," dedi Jack.

Wendy başını kaldırdı. "Ne dedin?"

"Hiçbir şey."

Aksi aksi baktı oyununa. Bunun iyi olduğunu da nereden çıkarmıştı? Çocukça bir şeydi. Bin kere yazılmıştı kendisinden önce. Daha da kötüsü, nasıl bitireceğini bilemiyordu. Bir za-

manlar sonu kolay gelmişti. Öfkeye kapılan Denker şöminenin yanından kaptığı kürekle Garry'yi döve döve öldürecekti. Sonra bacaklarını açmış, cesedin önünde durup seyircilere dönecek ve bağıracaktı. "Burada bir yerdedir. Bulacağım onu!" Işıklar kararıp perde inerken seyirciler Denker'ı raflara gidip kitaplara bakıp bakıp yere atarken göreceklerdi. Yeni sayılabilecek kadar eski bir oyun olarak düşünmüştü Jack.

Broadway'de tutulacak bir yenilik, beş perdelik dram.

Ama Overlook'un tarihçesiyle ilgilenmesi dışında başka bir şey de olmuştu. Oyuncularının karakterleri hakkında çelişik fikirler geliştirmişti. Yeni bir oluşumdu bu. Aslında iyi olsun kötü olsun bütün karakterlerini sevmişti. Sevdiğine de memnundu.

Böylece durumu onların açısından görüyor, nedenlerini daha iyi anlıyordu. Maine'de küçük bir dergiye sattığı bir hikâyenin adı "Maymun Burada, Paul DeLong"du. Mobilyalı odasında intihar etmek üzere olan, çocuklara tasallut eden bir adam konusundaydı hikâye. Adamın adı Paul DeLong'du, arkadaşları arasında Maymun diye tanınırdı. Jack, Maymun'u çok sevmişti. Maymun'un garip ihtiyaçlarını anlayışla karşılıyor, geçmişindeki üç ırza geçerek öldürme olayının tek suçlusunun Maymun olmadığını biliyordu.

Kötü bir anne babası vardı. Maymun'un babası da kendi babası gibi çocuklarını döverdi. Annesi sesini çıkarmaya korkan zavallı bir kadındı. İlkokulda bir eşcinsellik deneyimi geçirmişti. Herkesin önünde aşağılanmıştı. Ortaokul ve kolejde daha kötü deneyler.

İki küçük kıza müstehcen hareketler yaptığı için bir ıslahevine gönderilmişti. İşin kötüsü, sonra da ıslah oldu diye sokağa salıverilmişti. Kendisinin ıslah olduğunu söyleyen adamın adı Grimmer'dı. Grimmer, Maymun DeLong'un sapıklık belirtileri gösterdiğini bilmesine rağmen olumlu bir rapor verip kendisini serbest bıraktırmıştı. Jack, Grimmer'ı da seviyor ve haklı buluyordu. Grimmer paraca ve insanca yetersiz bir kuruluşun devamını güçbela sağlamaya çalışıyordu. Maymun'un diğer

insanlarla ilişki kurabileceğini, altını pisletmediğini, arkadaşlarını makasla deşmeye kalkışmadığını ya da kendisini Napoléon sanmadığını biliyordu. Maymun'u tedavi eden ruh doktoru onun sokakta iyileşme olasılığının daha fazla olduğunu biliyordu. Jack, Grimmer'ın sorununu anlıyordu. Cinayete kurban giden çocukların anne babalarının durumunu da anlıyordu.

Öldürülen çocuklarla da birlikti, Maymun DeLong'la da. Suçluyu okuyucu bulsun isterse. O günlerde yargıç olmak istemiyordu.

Ahlakçı pelerini pek iyi durmuyordu üstünde.

Küçük Okul'u da aynı iyimser görüş üzerine kurmuştu.

Ama son günlerde taraf tutmaya başlamış, daha da kötüsü kahramanı Gary Benson'dan nefret etmeye başlamıştı. Bütün oyun boyunca Gary, Denker'a hep "efendim" diyerek konuşmuştu. Tıpkı Jack'in oğluna kendisinden büyüklere ve yetkililere "efendim" diye hitap etmesini öğretmiş olduğu gibi. Danny'nin sözcüğü içtenlikle kullandığına inanıyordu. Gary de öyle başlamıştı. Ama beşinci perdeye gelince Gary'nin "efendim" sözcüğünü alaylı kullanmaya başladığına inanıyordu. İçinden Denker'la alay ederken yüzüne karşı ciddi davranıyordu. Gary'nin sahip olduğu hiçbir şeye sahip olamamış olan Denker. Bütün yaşamı boyunca küçük bir okulun müdürü olmak için çalışmış olan Denker. Şimdi bu yakışıklı, masum yüzlü ve bitirme sınavında kopya çeken zengin çocukla karşı karşıya kalmıştı. Jack, Denker'ı Güney Amerika'nın muz devleti krallıklarından birinin Sezar'ı olarak görmüştü ilk başta. En küçük kaprisi bir Haçlı Seferi olan bir insan. Muhaliflerini en yakın duvarın dibinde kurşuna dizdiren bir despot. Oyunun başlarında oyunu iktidarın kötüye kullanılması konusunda bir şeyler söylemek için kullanma niyetindeydi. Ama şimdi giderek acıyordu Denker'a. Dram, Gary Benson'ın entelektüel yıkımı değil, yaşlı ve iyi öğretmenin çocuk kılığındaki bu canavarın hilelerini görememesiydi.

Oyunu bitirememişti.

Şimdi de oturup bir kurtuluş yolu olabilir mi diye düşünüyordu.

Yoktu ama. Başladığı oyun başka bir oyuna dönüşmüştü. Hem zaten ne olursa olsun, daha önce de yazılmıştı bu konu. Ne olursa olsun bir boka yaramazdı. Hem zaten neden her gece kendini çalışmaya zorluyordu sanki? Geçirdiği günden sonra doğru dürüst düşünmesine imkân var mıydı?

"... götüreceğiz?"

Gözlerini kırpıştırarak başını kaldırdı Jack. "Ne dedin?"

"Onu nasıl götüreceğiz buradan dedim. Buradan götürmemiz gerek Jack."

Jack'in aklı öyle karışmıştı ki, bir an karısının neden söz ettiğini anlamadı bile. Sonra anlayınca kıs kıs güldü.

"Çok kolay bir işmiş gibi söylüyorsun bunu."

"Ben demek istedim ki..."

"Hiç merak etme Wendy. Salondaki telefon kulübesinde üstümü değiştirir ve onu sırtımda Denver'a uçarak götürürüm. Gençlik günlerimde bana Süpermen Jack Torrance derlerdi, bilmiyor muydun?"

Wendy'nin yüzünden kırıldığı anlaşılıyordu.

"Durumu anlıyorum Jack. Radyo kırıldı. Kar... ama Danny'nin durumunu da anlamalısın. Kendinden geçmişti Jack. Ya o durumdan kurtulamasaydı?"

"Kurtuldu ama." Jack de Danny'nin dalgın bakışlarından, gevşemiş vücudundan korkmuştu. Ama düşündükçe bunun cezadan kaçmak için bir oyun olup olmadığına karar veremiyordu. Ne de olsa yasak olan bir yere girmekle suç işlemişti. Wendy yatağın masanın yanındaki ucuna oturdu. Hem şaşkın, hem endişeliydi. "Jack, ya boynundaki izlere ne diyeceksin? Biri ona saldırdı ve oğlumu buradan kurtarmak istiyorum."

"Bağırma! Başım ağrıyor Wendy. Ben de senin kadar üzülüyorum... onun için. Lütfen bağırma."

"Pekâlâ..." Wendy sesini alçalttı. "Bağırmayacağım. Ama seni anlamıyorum Jack. Burada bizden başka biri var. Hem de iyi biri değil. Sidewinder'a gitmeliyiz. Yalnızca Danny değil, bizler de. Hem de derhal. Oysa sen... sen oturmuş oyununu okuyorsun."

"Gitmemiz gerek, gitmemiz gerek diye konuşup duruyorsun, neyim ben, Süpermen mi?"

"Sen benim kocamsın." Wendy ellerine baktı.

Jack öfkelenmişti. Elindeki kâğıtları masaya çarptı, kâğıt tomarı kaydı, alt sayfalar buruştu.

"Artık gerçeği görmen gerek Wendy. Gerçekler senin kafanda bilardo topları gibi dolaşıp duruyorlar. Onları ceplere sokman gerek. Bizim burada kar yüzünden mahsur kaldığımızı anlamalısın artık."

Danny kımıldamaya başlamıştı yatağında. Uykusu arasında sağa sola dönüp duruyordu. Biz kavga ederken hep böyle olur, diye düşündü Wendy. Ve yine başladık kavgaya.

"Ne olur çocuğu uyandırma Jack. Lütfen."

Jack, Danny'ye bakınca yüzündeki kırmızılık kayboldu. "Özür dilerim Wendy. Sana kızmadım aslında. Ama radyoyu kırdım. Kabahat benim. Dışarıyla en büyük bağımızdı radyo. Dikkat dikkat, lütfen gelip bizi kurtarın Bay Bekçi. Burada daha fazla kalamayız."

"Yapma." Wendy elini kocasının omzuna koydu. Jack karısının eline dayadı başını. "Seni suçlamamdan sonra bana ne kadar kızsan haklısın. Kimi zaman ne kadar çok anneme benziyorum. Çok kötü olabiliyorum. Ama bazı şeylerden kurtulmak çok güç, bunu anlaman gerek."

"Kolundan mı söz ediyorsun?" Dudakları gerilmişti Jack'in.

"Evet. Ama yalnızca bu değil. Dışarı oynamaya çıkınca korkuyorum, gelecek yıl iki tekerlekli bisiklet isteyecek diye korkuyorum. Dişleri için, gözleri için, ışıltı dediği bu şey için üzülüyorum, endişeleniyorum. Çocuk çok küçük ve çok zayıf ve bu... bu otelde bir şey onu ele geçirmek istiyor. Gerekirse bunu bizim aracılığımızla yapacak. İşte onun için Danny'yi buradan çıkarmalıyız Jack. Bunu biliyorum, hissediyorum. Onu buradan götürmeliyiz!"

Heyecandan kocasının omzunu sıkıyordu. Jack geri çekildi. Eliyle karısının dipdiri göğsünü okşamaya başladı.

"Wendy," dedi ve sustu. Wendy onun söyleyeceklerini toparlamasını bekledi. Göğsü üzerindeki güçlü eli öylesine yatıştırıcıydı ki. "Kar ayakkabılarını giyersem belki de götürebilirim onu. Yolun birazını yürür, çoğunda da sırtımda taşırım. İki üç gece yolda yatmamız gerekecek. Yani gerekli malzemeyi ve yorganları falan taşıyacak bir şey yapmalıyım önce. Kısa dalga radyomuz var nasıl olsa, havanın iki üç gün iyi gideceği zamanı kollarız. Ama eğer hava raporu yanlış çıkarsa, ölürüz." Wendy'nin yüzü sararmıştı. Jack göğsünü okşamayı sürdürdü, başparmağıyla da memesinin başıyla oynuyordu.

Yumuşacık bir ses çıktı Wendy'nin ağzından. Söylediği söz üstüne mi, yoksa elinin temasına mı bilemiyordu. Jack elini hafifçe kaldırıp kadının bluzunun üst düğmesini açtı. Wendy hafifçe bacaklarını kaldırdı. Blucini birden çok sıkı gelmişti.

"Ama sen kar ayakkabısıyla yürüyemediğin için burada kalacaksın. En az üç gün hiçbir şey bilemeyeceksin. Buna razı mısın?" Eli ikinci düğmeye kaydı, Wendy'nin göğüs çatalı ortaya çıktı.

"Hayır," dedi boğuk bir sesle. Danny'ye baktı. Çocuk artık dönmüyordu uykusunda. Başparmağı ağzındaydı. Her şey düzelmişti.

Ancak Jack eksik bir şey söylüyordu. Ama ne?

Aynı ağırlıkla üçüncü ve dördüncü düğmeleri de çözdü Jack. "Oysa burada kalırsak, parktan bir bekçi ya da korucu nasıl olduğumuzu anlamak için er geç gelecektir. Biz de aşağı inmek istediğimizi söyleriz. Bir yolunu bulur o zaman." Karısının çıplak göğüslerini bluzun dışına çıkarıp memesinin başına dudaklarını değdirdi. Sert ve havaya dikilmiş meme uçları. Wendy inleyerek sırtını gerdi.

(Bir şey mi unuttum?)

"Sevgilim," dedi Wendy. Elleri kendiliğinden kocasının ensesine dolandı. Jack cevap verdiği zaman ağzı etiyle örtülüydü.

"Korucu bizi nasıl götürecek peki?"

Jack cevap vermek için bir an başını kaldırdı, sonra ağzını öteki memeye yaklaştırdı.

"Helikopter çalışmazsa kar arabasıyla herhalde."

(!!!)

"İyi ama burada bir kar arabası var. Ullman söylemişti, unuttun mu?"

Jack'in dudağı karısının memesi üzerinde dondu kaldı bir an, sonra doğruldu. Wendy'nin yüzü kızarmış, gözleri parıldıyordu.

Ama diğer yandan Jack karısıyla aşk oyunu yapmıyormuş da sıkıcı bir kitap okuyormuşçasına sakindi.

"Kar arabası olunca sorun yok," dedi Wendy. "Üçümüz birlikte gidebiliriz."

"Wendy, ben kar arabasını sürmesini bilmem."

"Öğrenmesi güç olmasa gerek. Vermont'ta on beş on altı yaşında çocuklar kar arabalarıyla dolaşırlardı. Hem tanıştığımızda senin bir motosikletin vardı." Evet, bir Honda'sı vardı. Wendy'yle birlikte yaşamaya başladıklarında onu verip bir Saab almıştı.

"Sürerim herhalde," dedi. "Ama acaba çalışır durumda mı? Ullman'la Watson mayıstan ekime kadar işletiyorlardı burasını. Bir kere benzini yoktur. Aküsüyle bujileri de olmayabilir. Boş yere umuda kapılmanı istemiyorum Wendy."

Wendy şimdi çok heyecanlanmıştı. Memeleri bluzundan dışarı fırlamıştı. Jack birden memesini yakalayıp bağırtana kadar bükmek istedi. Belki o zaman akıllanırdı.

"Benzin sorun değil," dedi Wendy. "Volkswagen'de de, otelin kamyonetinde de yeteri kadar var. Aşağıdaki jeneratörün de benzini var. Depoda yanımıza yedek benzin alacağımız bir bidon falan olmalı sanırım."

"Var." Üç bidon vardı hem de.

"Bujilerle akünün de orada olduğundan eminim. Kimse kar arabasını bir yere, aküsünü başka bir yere koymaz, hepsi bir yerdedirler."

"Öyle olmalı." Jack kalkıp Danny'nin yanına gitti. Alnına düşen saçlarını kaldırdı, Danny kımıldamadı bile.

"Çalıştırabilirsen bizi götürür müsün?" diye arkasından sordu Wendy. "Radyonun havanın iyi olduğunu söylediği ilk gün?"

Bir an cevap vermedi Jack. Karmaşık duyguları bir sevgi dalgası içinde erimiş olarak bakıyordu oğluna. Çocuğun boynundaki izler çok belirliydi.

"Olur," dedi. "Mümkün olduğu kadar çabuk çalıştırmak için uğraşacağım."

"Tanrıya şükürler olsun!"

Jack arkasına döndü. Wendy bluzunu çıkarmış, sırtüstü uzanmıştı yatağa. Beli dümdüzdü, memeleri küstah bir şekilde dikilmişti.

Memeleriyle oynuyor, başlarını çekiştiriyordu. "Hadi bayım, sıra sizin," dedi.

Daha sonra, odada yalnızca Danny'nin getirdiği ışık yanarken, Wendy kocasının kolları arasında huzur içinde yatıyordu.

Overlook'u katil ruhlu bir kaçakla paylaşmakta olduklarına inanası gelmiyordu.

"Jack?"

"Efendim?"

"Ne oldu dersin?"

Doğrudan doğruya cevap vermedi Jack. "Bir şeyi var oğlanın. Bizlerde olmayan bir yetenek. Ya da çoğumuzda olmayan. Ve belki Overlook'un da bir şeyi var."

"Hayalet mi?"

"Bilemem. Gerçek bir hayalet değil kuşkusuz. Burada kalan insanlardan geride kalmış duygu parçacıkları. İyi ve kötü şeyler. Bu anlamda her otelin hayaletleri vardır sanırım. Hele eskilerinin."

"Ama banyoda ölü bir kadın... Jack, deliriyor olabilir mi?"

"Çocuğun zaman zaman kendinden geçtiğini biliyoruz. Bu durumdayken anlayamadığı birtakım şeyler görüyor. Tamam mı? Bilinçaltının çalışması olacak bu önseziler. Freud bize bilinçaltının hiçbir zaman konuştuğumuz dilde düşünmediğini söylemişti. Ancak simgelerle kendini ifade etmeye çalışır. Kimsenin İngilizce konuşmadığı bir fırında bulunduğunu rüyanda görür-

sen, bu senin aileni besleme becerin hakkında kuşkulu olduğunu gösterir, ya da kimsenin seni anlamadığını. İnsanın rüyasında düşmesinin güvensizlik duygularının normal bir boşalım biçimi olduğunu okumuştum bir yerlerde. Akıl hastalıkları falan da böyle işte. Neden önsezi bunlardan farklı bir şey olsun? Belki Danny gerçekten Başkan Süiti'nin duvarında kan görmüştür. Onun yaşındaki çocuklarda kan ve ölüm simgeleri birbirlerinin yerine geçen kavramlardır. Çocuklar için simge kavramdan daha kolay anlaşılabilir bir şeydir. Ünlü çocuk doktoru William Carlos Williams da böyle düşünüyordu. İnsan büyüdükçe kavramları algılaması kolaylaşır ve simgeleri şairlere bırakırız... Ben de böyle saçmalar dururum."

"Hoşuma gidiyor bu saçmalaman."

"Duydunuz mu vatandaşlar? Duydunuz mu?"

"Ama boynundaki izler gerçek Jack!"

"Öyle."

Uzun bir süre konuşmadılar. Jack konuşmaya başladığında Wendy onun uyumuş olduğunu düşünmüş, kendisi de dalmaya hazırlanmıştı.

"Bunlar için iki açıklama düşünüyorum, ikisinde de otelde bir dördüncü kişinin yeri yok."

"Ne peki?" Wendy dirseği üzerinde doğruldu.

"Belki de stigma."

"Stigma mı? Yani insanların belli kutsal günlerde ellerinden falan kan akması gibi mi?"

"Evet. Kimi insan İsa'nın tanrısallığına öylesine köklü bir biçimde inanır ki, Kutsal Hafta boyunca ellerinde ve ayaklarında çarmıha gerilmiş gibi izler belirir, kan akar. Ortaçağda şimdikinden daha yaygındı bu. O zamanlar bu insanlar Tanrı tarafından kutsanmış sayılırlardı. Ama Kilise bunları bir mucize olarak kabul etmedi. Stigma bugün yogilerin yaptıkları şeylerden pek farklı değil. Henüz bilimsel olarak açıklığa kavuşturulmadı bu konu. Zihinle vücut arasındaki karşılıklı alışverişi anlayan, daha doğrusu bunun üzerinde çalışan kimse yok çünkü. Bazıları,

vücudumuzun irademize bağlı olmayan hareketlerinde sanıldığından daha çok etkili olduğumuza inanıyorlar. İnsan yeteri kadar kafasını yorduğu zaman kalp atışını yavaşlatabiliyor. Kendi metabolizmanı hızlandırıyorsun. Daha çok terliyorsun örneğin. Ya da bir yerini kanatıyorsun."

"Yani Danny boynundaki o izleri *düşünerek* mi meydana getirdi demek istiyorsun? Buna inanamam Jack."

"Pek inanmadığım halde yine de olabilir derim ben. İşin doğrusu onları kendisinin yapmış olacağıdır."

"Kendi kendine mi?"

"Kendinden geçme durumlarında kendine zarar verdiği olmuştur. İki yıl kadar önce yemek yerken olanları hatırlıyor musun? Hani biz birbirimizle konuşmuyorduk. Danny yemek yerken birden gözleri yuvalarında dönmüş ve yüzüstü tabağın içine düşmüştü. Sonra da yere. Hatırladın mı?"

"Evet. Katılıyor sanmıştım."

"Bir keresinde de Danny'yle ikimiz parktaydık," diye devam etti Jack. "Bir cumartesi öğleden sonra. Salıncakta oturmuş sallanıyordu. Birden yere düştü. Sanki vurulmuş gibi. Yanına koşup kaldırdığımda kendine geliverdi. 'Karnımı acıttım, yağmur yağarsa anneme yatak odamın penceresini kapatmasını söyle,' dedi. O gece bardaktan boşanırcasına yağmur yağmıştı."

"Evet ama..."

"Hep orasını burasını çarpmış çizmiş olarak geliyor eve. Hele dizkapakları savaş alanı gibi. Ne olduğunu sorduğunda da yalnızca 'Oynuyordum,' diyor, o kadar."

"Jack, bütün çocuklar yara bere içinde büyürler. Yürümeyi öğrendiklerinden on iki on üç yaşlarına kadar."

"Danny de onlardan farklı değil. Ama ben o geceyi ve parktaki o günü hatırlayınca, oğlumuzun bu yaralarının yalnızca düşmekten mi olduğunu düşünmekten kendimi alamıyorum. O Doktor Edmonds, Danny'nin aynı şeyi muayenehanesinde yaptığını söyledi, unuttun mu?"

"İyi ama şimdi boynundaki *parmak izleri.* Yemin edebilirim buna. Düşerken olmadı onlar."

"Kendinden geçiyor, katılıp kalıyor," dedi Jack. "Belki de o odada zamanında olmuş bir olayı görüyor. Bir tartışma. Belki de bir intihar. Şiddetli duygular. Bir film seyretmeye benzemez bu. Çok yoğun olarak etkilenebilecek bir durumda. Bilinçaltı belki de onları simgesel biçimde canlandırıyor gözlerinin önünde... Dirilen bir ölü kadın, bir hortlak, hayalet... Ne dersen de."

"Beni korkutuyorsun."

"Ben korkmuyor muyum sanki? Ben ruh doktoru değilim ama hepsinin açıklaması var bunların. Ölü duygular, ölü canlar, pes edip gitmeyen bu şeylerin simgesi yürüyen ölü kadın. Ama bilinçaltı kişisi olduğu için aynı zamanda da *Danny*. O kendinden geçme halinde bilinçli. Danny bastırıyor. Kuklanın iplerini elinde tutan bilinçaltı. Böylece Danny ellerini boynuna götürüyor ve..."

"Yeter," dedi Wendy. "Anlıyorum. Ama bu, koridorlarda bir yabancının dolaştığını düşünmekten daha korkunç bir şey Jack. Yabancıdan kaçabilirsin ama kendi kendinden kaçamazsın. Sen şizofreniden söz ediyorsun."

"Sınırlı bir biçimi. Çok özel bir türü belki de. İnsanın düşüncesini okuyor ve zaman zaman gelecekte olacakları söyleyebiliyor. Ne kadar kendimi zorlasam bunu bir akıl hastalığı olarak kabul edemem. Hepimizin içinde belli belirsiz bir şizofrenik yan vardır. Danny büyüyünce bunu kontrol altına alacaktır, eminim."

"Eğer haklıysan onu buradan bir an önce çıkarmamız gerek. Nesi olursa olsun bu otel durumunu daha da kötüleştiriyor."

"Aynı fikirde değilim. Söz dinleseydi o odaya girmezdi bir kere. Ve böyle bir şey de olmazdı."

"Jack, ne söylediğinin farkında mısın? Yani yasak bir şeyi yaptı diye boğulmaya ramak kalmasının haklı bir ceza olduğunu mu söylemek istiyorsun?"

"Hayır... öyle bir şey demedim. Ama..."

"Aması falan yok." Sertçe başını salladı Wendy. "Gerçek şu ki, biz yalnızca tahminler ileri sürmekteyiz. Herhangi bir an bir köşeyi dönünce karşısına ne çıkacağını bilemeyiz. Onu buradan götürmemiz gerek." Karanlıkta hafifçe güldü. "Yoksa biz de hayal görmeye başlayacağız."

"Saçmalama." Jack odanın karanlığında şimşirden aslanların yolu kestiklerini görüyordu. Aç kasım aslanları. Alnında boncuk boncuk buz gibi ter damlaları belirdi.

"Sen yukarıda gerçekten bir şey görmedin, değil mi? Emin misin?"

Aslanlar gitmişti. Şimdi arkasında kara bir gölge olan pembe naylon perdeyi görüyordu. Kapalı kapı, ayak seslerine benzeyen o gürültü. Anahtarı çevirmeye çalışırken kalbinin çatlayacakmış gibi çarpması.

"Hiçbir şey görmedim," dedi. Gerçekti bu. Sinirleri çok gergindi, olup biteni anlayamayacak kadar. Oğlunun boynundaki izlerin ne olduğunu sakince düşünecek zaman bulamamıştı. Kendisi de etkilenmeye hazırdı. Hayal görmek bulaşıcı olabilirdi.

"Fikrini değiştirmedin ya? Kar arabası için yani?"

(Kes dırdırı artık!)

Sıkıldı. "Bakacağız dedik ya! Tamam işte. Hadi uyu artık, yorucu bir gün geçirdik."

"Hem de nasıl!" Çarşaflar hışırdadı, Wendy uzanıp kocasının omzunu öptü. "Seni seviyorum Jack."

"Ben de seni." Ama yalnızca sözcüklere ağzıyla biçim veriyordu.

Elleri yumruk yumruktu. Kollarının ucunda kaya parçaları vardı sanki. Alnındaki damar zonkluyordu. Aşağı kasabaya indikten sonra ne yapacakları hakkında bir şey söylememişti Wendy. Tek bir söz bile. Danny şöyle, Danny böyle ve Jack çok korkuyorum.

Evet, hayaletlerden ve gölgelerden korkuyordu. Ama gerçek olan korkulacak şeyler de vardı. Sidewinder'a indikleri zaman yalnızca üstlerindeki giysileriyle altmış dolarları olacaktı. Arabaları bile olmayacaktı. Sidewinder'da bir rehinci olsaydı, ki yoktu, Wendy'nin doksan dolarlık nişan yüzüğüyle Sony radyolarından başka ne rehin verebilirlerdi? Yirmi dolar verirdi bunlara rehinci. O da eğer *iyi yürekli* bir insansa. İş falan bulma olanağı da yoktu. Belki gündeliği üç dolara evlerin kapıları önünde birikmiş

karları temizlemek. Jack Torrance, yaş otuz, *Esquire*'da hikâyesi yayımlanmış ve önündeki on yılda büyük bir Amerikan yazarı olmayı uman insan sırtında bir kürekle kapı kapı dolaşıyor... Bunu aslanlardan daha canlı görür gibi oldu gözlerinin önünde. Yumruklarını biraz daha sıktı.

Tırnakları etine batıyor, hilal biçiminde kanlı izler beliriyordu avuçlarında. Jack Torrance altmış dolarıyla yemek kuponu almak için kuyrukta, Sidewinder Kilisesi önünde yiyecek kuyruğunda, kasaba halkı pis pis bakıyor ona. Jack Torrance, Al'e Overlook'tan ayrılma nedenini anlatıyor; kazanı söndürdük ve oteli hırsızlara açık bıraktık Al, çünkü orada hayaletler var Al, oğlumun peşinde hem de. Peki Al. Dördüncü Bölüm. Jack Torrance için bahar başladı. Ne olacak o zaman? Volkswagen'le batı kıyısına gidebilirlerdi belki de. Yeni bir benzin pompası.

Elli kilometre sonra hep yokuş aşağıydı yol. Vitesi boşa aldın mı Utah'a kadar benzinsiz inebilirdin. Sonra da güneşli Kaliforniya'ya. Portakal ve fırsatlar ülkesi. Alkoliklik, öğrenci dövme ve hortlak kovalama ünü olan bir insan istediği işi bulurdu herhalde. Bakım mühendisi – Greyhound otobüslerini temizlemek. Otomotiv sanayii – lastik önlük giyip araba yıkamak.

Yemek saati, bulaşıkçılık. Belki de daha sorumluluk isteyen bir iş, benzincide çalışmak gibi. Entelektüel bir yanı da var üstelik, paranın üstünü vermek, kredi fişleri doldurmak gibi.

Avucundan kanlar süzülmeye başlamıştı. Stigma gibi. Yumruğunu daha da sıktı. Acısı artarak. Karısı yanında uyuyordu nasıl olsa. Neden uyamayacakmış sanki? Bir sorun kalmamıştı ki. Onu ve Danny'yi o kötü hortlaktan kaçırmaya söz vermişti ya. *İşte görüyorsun ya Al, düşündüm ki, en iyisi onu öldürmek olacaktı.*

Birdenbire çırılçıplak doğuvermişti bu düşünce kafasında. Wendy uyurken üzerine çullanmak, taze bir kavak dalına benzeyen boynunu kavrayıp sıkmak, başparmakları nefes borusunda, başını kaldırıp kaldırıp yatağa vurmak, bir daha, bir daha, kırmak, parçalamak... Gösterecekti ona gününü. Gösterecekti.

O sıcak ve hareketli içdünyasının dışında boğuk bir ses duyar gibi oldu. Bakınca Danny'nin yine yatağında sağa sola dönmekte

olduğunu fark etti. İnliyordu. Nasıl bir karabasan görüyordu acaba? Otel koridorlarında kendini kovalayan mor bir kadın mı?

Ama sanmıyordu. Başka bir şey kovalıyordu Danny'yi uykusunda.

Daha kötü bir şey.

Duygularının o acı kördüğümü çözülmüştü. Kalkıp oğlunun yanına gitti. Kendinden utanıyordu. Danny'yi düşünmesi gerekirdi, kendisini ya da Wendy'yi değil. Yalnızca Danny'yi. Gerçekleri nasıl değiştirirse değiştirsin, kalbinde aslolanın Danny'nin buradan götürülmesi olduğunu biliyordu. Çocuğun örtülerini düzeltti, üzerine bir battaniye daha örttü. Danny sakinleşmişti şimdi. Jack çocuğun alnına (Bu kemik parçasının altında ne canavarlar gizliydi acaba?) dokundu ve biraz ateşli buldu. Çok değil ama. Üstelik rahat uyuyordu şimdi. Çok garip.

Tekrar yatağına dönüp uyumaya çalıştı. Boşuna.

Durumun böyle gelişmesi haksızlıktı... Kötü talihleri her yerde kovalıyordu kendilerini. Buraya gelmekle de kurtulamamışlardı.

Yarın öğleden sonra Sidewinder'a vardıkları anda bu altın fırsat da uçup gidecekti. Bir de gitmediklerini, buraya dayandıklarını, o zaman elde edeceklerini düşün bir kere. Oyunu bitecekti. Nasıl olursa olsun bir son uyduracaktı. Karakterleri konusundaki kararsızlığı ilk planladığı sona bir bulanıklık getirecekti.

Belki de para da kazanırdı bu oyundan. Olanaksız değildi. Böyle olmasa bile oyunun bitirildiğini gören Al, Stovington Lisesi'nin yönetim kurulunu kendisini yeniden işe almaları için belki de ikna edebilirdi. Üç yıl sözleşmeli olarak kalmak zorundaydı. Ama içkiden uzak durur ve yazmaya devam ederse üç yıl orada beklemek zorunda kalmayabilirdi.

Eskiden Stovington'ı pek önemsememişti.

Orada diri diri gömülmüş, boğuluyormuş gibi oluyordu. Ayrıca insan her iki üç günde bir sabaha kadar içtikten sonra, o korkunç baş ağrısıyla nasıl üç saat ders verirdi? Ama artık öyle olmayacaktı. Sorumluluklarının bilincinde olacaktı artık. Emindi bundan.

Bu düşüncenin ortalarındayken birden zihni bulanıklaştı ve dalar gibi oldu. Son düşüncesi bir çıngırak gibi izledi onu.

Burada aradığı sakinliği bulacak gibiydi. En sonunda. Eğer bırakırsalar.

Uyandığı zaman 217 numaranın banyosunun kapısındaydı.

(Uykumda yürüdüm yine... Neden?... Burada kıracak radyo yok ki!)

Banyonun ışığı yanıyordu, arkasındaki oda karanlıktı. Pençe ayaklı küveti örten perde kapalıydı. Yerdeki paspas ıslak ve buruşuk.

Korkmaya başladı Jack. Ancak korkusunun o düşsel niteliği bunun gerçek olmadığını söylüyordu. Ama bu korkuya engel olamazdı.

Overlook'ta o kadar çok şey düş gibi görünmüştü ki.

İstemeden, geri dönmeyi isteyerek, içeri girdi.

Perdeyi çekip açtı.

Küvetin içinde, suyun üzerinde George Hatfield çırılçıplak yatıyordu. Göğsüne bir bıçak saplanmıştı. Çevresindeki sular pembeydi. George'un gözleri kapalıydı.

"George..." dediğini duydu.

George'un gözleri açıldı birden. İnsan gözü değildi bu. Gümüş rengi. Balık gibi beyaz elleriyle küvetin kenarına tutunup doğruldu. Bıçak iki memesi ortasında, dimdik duruyordu.

"Kronometreye erken bastın," dedi gümüş gözlü George.

"Hayır George... ben..."

"Ben kekelemiyorum."

George şimdi ayağa kalkmıştı, o insanla ilişkisi olmayan gümüş bakışını üzerinden ayırmıyordu, ağzı ölü bir sırıtmayla açılmıştı. Bir bacağını attı dışarı. Beyaz ve buruşuk bir ayak paspasa bastı.

"Önce beni bisikletimle giderken ezmeye kalktın, sonra kronometreye erken bastın, ardından da bıçaklamaya çalıştın ama ben yine de kekelemiyorum." George ellerini uzatmış, parmakları hafifçe kıvrılmış, ona doğru geliyordu. Üzerlerine yağmur yağmış yapraklar gibi ıslak ve küflü bir kokusu vardı.

"Senin iyiliğin içindi," dedi Jack. "Senin için yaptım bunu. Ayrıca son sınavında kopya çektiğini de biliyorum."

"Ben kopya çekmem... Kekelemem de."

George'un elleri boynuna değdi.

Jack düşlere özgü o yüzer gibi ağırlıksız yavaşlıkla kaçmaya başladı.

Karanlık yatak odasından geçerken, "Kopya çektin!" diye bağırdı. "Kanıtlayacağım bunu!"

George'un elleri boynundaydı yine. Jack'in kalbi çatlayacakmış gibi şişmişti. Sonunda eli kapının koluna değdi, kolu çevirdi ve kendini dışarı attı. Ama ikinci kat koridorunda değil de bodrumdaydı şimdi. Örümcek ağlarıyla kaplı lamba yanıyordu.

İskemlesi de tam altındaydı ampulün. Çevresinde kutular, sandıklar, fatura yığınları ve daha kim bilir neler vardı. Bir rahatlama duydu içinde.

"Bulacağım!" diye bağırdığını fark etti. Islak, küflü bir karton kutuyu aldı. Kutu elinde dağıldı, yere bir yığın sarı kâğıt döküldü. "Burada bir yerdedir! *Bulacağım!*" Ellerini kâğıtların içine sokup çekti. Bir elinde kuru, kâğıt gibi bir yabanarısı yuvası, diğerinde de bir kronometre vardı. Kronometre çalışıyordu. Arkasından uzanan bir elektrik kordonunun ucu bir dinamit lokumuna bağlıydı. *"İşte!"* diye bağırdı.

"Al işte!"

Rahatlaması kesin bir zafere dönüşmüştü şimdi. George'tan kaçabilmenin yanı sıra onu yenmişti de. Elinde bu tılsımlı şeyler oldukça George bir daha ona el süremezdi. George korkup kaçacaktı.

George'la yüz yüze gelmek için döndüğü sırada George'un elleri boğazına sarıldı, soluğu kesildi.

"Ben kekelemem," diye fısıldadı George arkasından.

Yabanarısı yuvasını elinden bıraktı. Arılar kahverengimsi yeşil bir bulut gibi dağıldılar. Ciğerleri alev alev yanıyordu. Gözler kronometreye ilişince o zafer duygusuna yeniden kavuştu. Bir de haklılığın öfke dalgası örttü üzerini. Kordon dinamite değil,

babasının kazadan sonra taşıdığına benzeyen kalın kara bastonunun altın sapına takılıydı.

Bastonu kapınca kordon koptu. Kalın baston tam olarak oturmuştu eline. Omzu üzerine kaldırırken baston başının üstündeki elektrik lambasının kordonuna çarptı, lamba sallanınca odanın içi dev gölgelerle doldu. Baston aşağı inerken daha sert bir şeye çarptı. George bağırdı. Jack'in boğazındaki elleri gevşedi.

George'un ellerinden kurtulup arkasına döndü. George dizüstü çökmüş, ellerini başına götürmüştü. Parmakları arasından kanlar akıyordu.

"Lütfen, ne olur yapmayın, bana bir fırsat verin..." diye yalvardı.

"Sen şimdi gününü görürsün! Seni köpoğlusu seni. Değersiz herif. Şimdi görürsün sen. Damla damla hem de. Damla damla!"

Başının üstünde çıplak ampul sallanır, çevresinde gölgeler dolanırken bastonu bir daha, bir daha indirdi. Kolu makine gibi inip kalkıyordu. George'un kanlı elleri yana düştü. Jack bastonu çocuğun başına, omuzlarına, sırtına, yüzüne indirdi, indirdi.

Ama artık baston, baston değildi. Parlak çizgili saplı bir tokmak olmuştu. Bir yüzü yumuşak bir yüzü sert bir tokmak. Sert yanı kan ve saç kaplıydı. Tokmağın ete vururken çıkardığı tok ses şimdi yankılanıyordu. Kendi sesi de aynı tondaydı şimdi. Ama bir yandan da daha zayıf, peltek, pişmandı sanki... sarhoşmuş gibi.

Yerdeki biçim ağır ağır başını kaldırdı. Yüzü kanlar içinde, yalnızca gözlerin görüldüğü bir maskeydi. Tokmağı son bir kez daha kaldırıp indirmek üzere harekete geçtiği zaman önündeki yüzün Danny'nin yüzü olduğunu fark etti. Oğlunun yüzü.

"Baba..."

Sonra tokmak yerini buldu. Danny'nin iki gözü ortasına indi. Bir yerlerde biri gülüyordu sanki...

(Hayır!)

Kendine geldiği anda Danny'nin yatağının başında çırılçıplak duruyordu. Elleri boş, vücudu terden sırılsıklamdı.

Çığlığı yalnızca beyninde yankılanmıştı. Bu kez hafifçe mırıldandı.

"Hayır Danny. Hayır. Hiçbir zaman."

Dizleri tutmuyordu, güçlükle gitti yatağına kadar. Wendy uyuyordu. Saat beşe çeyrek vardı. Saat yediye kadar uyumadan yattı, sonra kalktı giyindi. Aşağı inip kazana bakma zamanı gelmişti.

33

Kar Arabası

Gece yarısından sonra, üçü de huzursuz bir uykudalarken, buz tutmuş karların üstüne yirmi santim daha kar yağdıktan sonra rüzgâr bulutları süpürmüş ve hava açılmıştı. Jack şimdi malzeme deposunun doğu yanındaki pis camdan giren tozlu güneş ışığında duruyordu.

Bir tren vagonu kadar uzun ve yüksek bir yerdi burası. Yağ, benzin, hatta hafifçe taze et kokuyordu. Geçit törenindeymiş gibi dört çim biçme makinesi bir yandaydı. İkisi oturacak yerleriyle traktöre benziyordu. Sol yanlarında çit direği dikme makinesi, golf alanındaki çimi düzeltme için özel bir makine, bir şerit testere, elektrikli çim kesme makasları vardı.

Sabah güneşinin girdiği doğu yanında da üç pingpong masası sarhoş sarhoş birbirlerine yaslanıyordu. Fileleri kaldırılmış, yukarıdaki bir rafa yerleştirilmişti. Bir köşede parlak renklere boyalı topları ve tokmaklarıyla iki rok takımı duruyordu.

Bir zamanlar otel kamyonetine ait olduğu kuşkusuz görünen sekiz gözlü bir aküyle bir akü şarj aletinin üzerinden atlayarak o yana geçti. Kısa saplı tokmaklardan birini eline alıp baktı, kralını selamlayan bir şövalye gibi.

Şimdi iyice unutulmaya yüz tutmuş rüya kırıntıları geliyordu aklına. George Hatfield'a babasının bastonu hakkında bir şeyler.

Onu rahatsız eden bir şey. Sonra böyle sıradan bir bahçe roku tokmağı tutarken bir suçluluk da duyuyordu. Rok artık öyle sıradan oyun değildi... Şimdi onun akrabası olan kriket daha çok yayılmıştı halk arasında. Ama rok da iyi bir oyun olmalıydı.

Jack bodrumda, Overlook'ta Kuzey Amerika Rok Turnuvası'nın yapıldığı 1920'lerden kalma bir kural kitabı da bulmuştu. Esaslı bir oyundu.

(Şizo!)

Önce kaşlarını çattı, sonra gülümsedi. Evet şizofrenik bir oyundu. Tokmak bunu tam olarak belirtiyordu. Bir yumuşak, bir de sert uç. İncelik ve iyi nişancılık isteyen bir oyun. Kaba güç isteyen bir oyun.

Tokmağı havada savurdu. Çıkan güçlü ıslık gibi sesi duyunca gülümsedi. Sonra yerine bırakıp sola döndü. Gördüğü şey karşısında kaşlarını çattı.

Kar arabası malzeme deposunun ortasında duruyordu. Yeni gibiydi.

Jack arabanın görünüşünden hiç hoşlanmamıştı. Motorun üstüne hızı belirtmek için olacak, yatık harflerle *Bombardier* Skidoo diye adı yazılmıştı. Arabanın altındaki kızaklar karaydı. Araba parlak, küstah bir sarı renge boyalıydı. İki yanında da kara çizgiler vardı. Sabah güneşinde sarı gövdesi, kara çizgileri ve kızakları, kara döşemeli açık oturacak yeriyle dev bir mekanik yabanarısını andırıyordu. Motor çalışırken de arı gibi bir vızıltı çıkaracaktı. Sokmaya hazır. İyi ama başka neye benzeyebilirdi ki? Hiç olmazsa sahte bir görünüşe bürünmüş değildi. İşini bitirince kendilerinin epey canı yanacaktı nasıl olsa. Hepsinin. Torrance ailesi ilkbaharda öylesine bir halde olacaktı ki, yabanarılarının Danny'nin eline yaptıkları bir anne öpücüğü gibi kalacaktı.

Arka cebinden mendilini çıkarıp dudaklarını sildikten sonra Skidoo'ya doğru yürüdü. Mendili cebinde, kaşları iyice çatık, uzun uzun baktı makineye. Dışarıda birden kopan rüzgâr malzeme deposunun tahta duvarlarını sarsıyordu. Pencereden dışarı bakınca karların rüzgârda döne döne uçuştuğunu gördü.

Rüzgâr kesilince bakışını yine makineye çevirdi. İğrenç bir şeydi aslında. Burnundan bir iğne çıkmasını bekliyordu insan.

Kar arabalarını oldum olası sevememişti. Kışın o katedral sessizliğini paramparça ederdi. Hayvanları korkuturdu. Arkasında koca koca mavi ve zararlı duman yığınları bırakırdı.

(Danny olmasaydı, o tokmaklardan birini alıp şunun motorunu parçalamak bir zevk olurdu benim için.)

Uzun zamandır tuttuğu soluğunu ağır ağır bıraktı. Wendy haklıydı. Ne olursa olsun, Wendy haklıydı. Bu makineyi parçalamak çılgınlığın son kertesi olurdu, bu ne kadar tatlı bir çılgınlık olacaksa da. Kendi oğlunu tokmaklayarak öldürmek gibi bir şey.

Makinenin arka tarafına geçip benzin deposunun kapağını açtı.

Duvarlarda göğüs hizasına kadar yükselen raflardan birinde bulduğu iskandili soktu depoya. Yarım parmak bir şey vardı içinde. Çok değil ama çalışıp çalışmadığını anlamak için yeterli. Gerisini Volkswagen'le kamyonetin deposundan tamamlayabilirdi.

Kapağı takıp motor kaputunu açtı. Ne buji, ne de akü vardı. Yine rafa dönüp araştırmaya başladı. Tornavidalar, ayarlı penseler, eski çim biçme makinesinin karbüratörü, kutu kutu somun ve cıvatalar. Rafın üstü yılların birikimi yağ ve tozla kaplıydı.

Kürk gibi yapışmıştı tozlar rafa. Dokundukça fena oluyordu.

Üzerinde *Skid* yazan küçük, yağlı bir kutu buldu.

Sallayınca bir şeyler sallandı içinde. Bujiler. Birini ışığa tutup meme açıklığına baktı. iskandil yoktu ortalarda. Aralık tamam değilse yandık, diye düşünerek attı yine kutuya.

Kapının arkasında bir tabure vardı. Çekip motorun yanına oturdu, bujileri motora yerleştirip üzerlerine küçük lastik başlıklarını taktı.

Yine rafa dönüş. Bu kere aradığını bulamadı. Küçük bir akü. Üç dört gözlü. Kerpetenler, suni gübre torbaları, böcek ilaçları. Ama akü diye bir şey yok. Hiç de üzülmüyordu buna. Seviniyordu hatta. Rahatlamıştı. Ben elimden geleni yaptım yüzbaşım, ama yarıp geçemedim. Aferin oğlum, sana Gümüş Yıldız ve Mor

Kar Makinesi madalyaları verilmesi için yazacağım. Alayın seninle gurur duyuyor. Teşekkür ederim efendim, elimden geleni yapmaya çalıştım ben.

Rafın sonlarına geldiğinde ıslıkla "Red River Valey"i söylüyordu. Beyaz buharlar halinde çıkıyordu notalar ağzından.

Rafı baştan başa dolaştı. Yoktu. Belki biri yürütmüştü. Watson belki de. Güldü. Eski numara. Önce birkaç kâğıt kıskacı, birkaç paket kâğıt. Bu peçetenin eksikliğini kimse fark etmez nasıl olsa. Eh, bu çatal takımı da olur... Ya şu güzelim kar arabası aküsü. Evet, o da yararlı olabilir. Onu da at torbaya.

Memur suçları. Herkesin parmağı yapışkandır. Çocukken ceket içi ıskontosu derdik buna.

Kar arabasının yanından geçerken yan tarafına kuvvetli bir tekme indirdi. Eh, bu iş de bitmişti. Wendy, kusura bakma ama...

Kapının yanında bir kutu vardı. Taburenin altında. Üzerinde kalemle *Skid* yazılmıştı kısaca.

Gülümsemesi dondu birden. Bakın işte süvariler efendim.

İşaretinizi almış olmalılar.

Haksızlıktı bu.

Tanrının cezası, doğru değil bu!

Bir şey... Talih, kader, ilahi takdir... Onu kurtarmaya çalışıyordu. Başka bir talih, beyaz talih. Ve son dakikada o eski kötü Jack Torrance talihi ortaya atılıvermişti. Kötü talih dönemi sonuna ermemişti daha.

Öfke, gri renkli bir dalga halinde boğazına yükseldi. Elleri yine yumruk oldu.

(Haksızlıktı bu! Tanrının cezası, haksızlık!)

Neden başka bir yere bakmamıştı sanki? Herhangi bir yere.

Neden o anda gözlerini kırpmamış ya da aksırmamıştı. O zaman görmemiş olacaktı kutuyu.

Görmüştü ama. Hepsi bu kadar. Dün o ikinci kattaki odanın önünde ya da bahçede olanlardan değişik bir şeydi. Bir hayal görmüştü.

İşe bak, şu köşede kar arabası aküsü gördüğümü sandım. Oysa şimdi bir şey yok. Savaş yorgunluğu sanırım efendim. Özür dilerim. Aldırma evlat, hepimizin başına er geç gelir bu.

Kapıyı menteşelerini sökecek kadar sert bir hareketle açıp kar ayakkabılarını içeri aldı. Yere vurarak üzerlerindeki karları silkti. Sol ayağını ayakkabıya geçirdi... ve durdu.

Danny arka tarafta kardan adam yapmaya çalışıyordu. Karlar yapışmayacak kadar soğuk olduğu için başarılı da olamıyordu.

Yine de çalışıyordu ama.

(Ne düşünüyordun Tanrı aşkına?)

Cevap hemen geldi.

(Kendimi. Kendimi düşünüyordum.)

Birden bir gece önce yatağında yatarken karısını öldürmeyi düşündüğünü anımsadı.

İşte o anda, ayakkabıyı bağlamak için eğilmişken her şeyi anlayıverdi. Overlook yalnızca Danny'yi yok etmeye değil, kendisini de yok etmeye çalışıyordu. Zayıf olan halka Danny değil, kendisiydi. Bir şey kopana kadar bükülecek, eğilecek olan, kolay incinebilir olan kendisiydi.

(Kendimi koyuverip uyuyana kadar... ve bunu yaparsam bunu yaptığım zaman.)

Binanın pencerelerine baktı. Güneş camlarda insanın gözünü kamaştıran bir parıltıyla parlıyordu ama o yine de baktı. İlk olarak pencerelerin ne kadar gözlere benzediklerini fark etti.

Güneşi yansıtıyor, kendi karanlıklarını içlerinde saklı tutuyordu. Danny değildi baktıkları. Ona bakıyorlardı.

Bu birkaç saniye içinde her şeyi anlamıştı. İlkokulda teoloji dersinde rahibe öğretmenleri onlara bir sehpaya yerleştirdiği siyah beyaz bir resim göstermiş ve bunun Tanrı'nın mucizesi olduğunu söylemişti. Çocuklar resme bakınca karmakarışık karalarla beyazlardan başka bir şey görememişlerdi. Anlamsız ve biçimsiz. Sonra üçüncü sıradaki çocuklardan biri, "İsa bu!" diye bağırmıştı. Ve o çocuk ilk olduğu için evine yepyeni bir İncil ve bir takvimle gitmişti o gün. Diğer çocuklar da daha sonra birer birer ince

çığlıklarla, *"Onu görüyorum. Onu görüyorum!"* diye bağırmışlardı. Sonunda Jack dışında bütün çocuklar o beyaz lekeler arasında İsa'yı görmüşlerdi. Rahibe Beatrice'i sevindirmek isteğiyle Jack çok çalışmıştı bir şeyler görebilmek için. Bir yandan da sınıfın en günahkârı olduğu için göremediğini sanıyordu. Rahibe Beatrice o tatlı, üzgün sesiyle, "Göremiyor musun Jack?" diye sormuştu. Ben senin *memelerini* görüyorum, diye düşünmüştü Jack vahşi bir çaresizlik içinde. Ama başını sallamış, heyecanlanmış numarası yapmış ve, "Görüyorum! Vay canına! İsa işte!" diye bağırmıştı.

Sınıfta herkes gülmüş, onu alkışlamış, Jack de gururlanmış, utanmış ve de korkmuştu. Herkes çıktıktan sonra gidip kadının bıraktığı o saçma şeye bakmıştı. Nefret ediyordu ondan. Hepsi, hatta rahibe bile, onun gibi uydurmuştu. Yalandı hepsi. "Bok, bok, bok..." diye mırıldanarak döndüğü anda İsa'nın yüzünü görmüştü karalarla beyazlar arasında. Kalbi boğazına fırlamış olarak dönmüştü. Her şey birden tırak diye yerli yerine oturuvermişti. Nasıl göremediğine şaşarak uzun uzun bakmıştı resme. Gözler, üzüntüyle çatılmış kaşların gölgesi, ince burun, merhametli dudaklar. Jack Torrance'a bakıyor. Anlamsız bir karalama birden Tanrı İsa'nın siyah beyaz resmi oluvermişti.

İsa'nın resmi önünde küfretmişti. Lanetlenecekti. Cehenneme gidecekti. İsa'nın yüzü ta başından beri oradaydı. Ta başından beri.

Şimdi de güneşin altında diz çökmüş, otelin gölgesinde oynayan oğluna bakarken bunların gerçek olduğunu düşünüyordu. Otel Danny'yi istiyordu, belki hepsini alacaktı ama aslında Danny'yi istiyordu. O hayvanlar gerçekten yürümüşlerdi. 217 numarada ölü bir kadın vardı. Normal şartlar altında belki de zararsız bir ruh ama şimdi tam bir tehlike... Danny'nin... ve kendisinin garip zihinlerinde kurulmuş ve harekete geçirilmiş kötü bir oyuncak gibi. Watson mı söylemişti birinin rok alanında kalp krizinden düşüp öldüğünü? Yoksa Ullman mı? Önemi yoktu. Üçüncü katta bir cinayet işlenmişti. Kaç kavga, kaç intihar, kaç ölüm?

Grady bir yerlerde baltasıyla Danny'nin onu kurmasını mı bekliyordu acaba?

Danny'nin boynundaki izler.

Boş barda gördüğü içki şişeleri.

Radyo.

Rüyalar.

Bodrumda bulduğu defter.

(Burada mısın? Yine rüyamda yürüyordum...)

Birden yerinden kalktı, kar ayakkabılarını dışarı fırlattı.

Dizleri tutmuyordu. Kapıyı sertçe kapatıp akü kutusunu aldı.

Kutu titreyen parmakları arasından kaydı *(Tanrım ya kırıldıysa!)* ve yere düştü. Karton kutunun kapaklarını çabucak açıp akümülatörü çıkardı. Çatlayıp asidin sızıntı yapması olasılığına aldırmadan. Çatlamamıştı ama. Derin bir göğüs geçirdi.

Aküyü kucağına alıp Skidoo'ya götürdü ve yerine yerleştirdi. Raflardan birinde bir ayarlı pense bulmuş, kabloları da yerleştirip sıkmıştı. Akü çalışıyordu, makineye takıp şarj etmeye gerek yoktu. Bir elektrik çatırtısı olmuş ve bir ozon yağı kokusu duyulmuştu pozitif ucu yerine takarken. Bu işi de bitince iki adım gerileyip ellerini soluk iş ceketine sildi.

İşte. Çalışacaktı. Çalışmaması için neden yoktu. Overlook'un bir parçası olmasından ve Overlook'un kendilerini bırakmak istememesinden başka. Overlook eğleniyordu. Korkutacak küçük bir çocuk, birbirlerine düşürecek bir kadınla bir erkek vardı. Ancak kar arabasının çalışmaması *(yalnızca kendisi hâlâ gitmek istemiyordu)*, evet, yalnızca bundan başka.

Ağzından soluğu buhar buhar çıkarak Skidoo'ya baktı. Onun ilk gördüğü zamanki gibi olmasını istiyordu. Buraya girdiği zaman kuşkuları yoktu. Gitmek yanlış karardı, bunu o zaman da biliyordu. Wendy küçücük bir çocuğun çağırdığı bir hayaletten korkuyordu. Şimdi Wendy'nin gözüyle görebiliyordu durumu. Kendi kahrolası oyunu gibiydi. Kendisinin hangi yanda olduğunu ve işlerin nasıl gelişeceğini bilemiyordu. Bir keresinde o karışık karalarla beyazlar arasında Tanrı'nın yüzünü görmüştün.

Başkaları gülüp bunun anlamsız bir leke olduğunu söyleyebilirlerdi. Ama sen bir an içinde görmüştün onu. Bilinçle bilinçaltının bir anlayış anında birleşmesi sırasında. Her zaman görecektin onu.

Kaderin buydu.

(Rüyamda yürümüşüm sevgilim...)

Danny'yi karlar arasında oynar görene kadar her şey yolundaydı. Danny'nin suçuydu bu. Her şey onun yüzünden olmuştu.

Işıltı mı her ne haltsa ondan vardı. Ayrıca bu ışıltı değil, lanetti. Wendy'yle ikisi yalnız olsalardı kış çok çabuk geçecekti. Ne acı, ne beyin yorgunluğu.

(Gitmek istemiyorum. İsteyemiyor muyum?)

Overlook gitmelerini istemiyordu. Kendisi de istemiyordu.

Danny bile. Belki de şimdi o otelin bir parçası olmuştu. Yeni bakıcının yazar olduğunu mu söyledin? Peki hemen işe al öyleyse.

Bizim hikâyemizi anlatma zamanı geldi artık. Önce şu kadınla çocuktan kurtulalım hele. Onun kafasının dağılmasını istemiyoruz. Onun...

Arabanın direksiyonu yanında duruyordu. Başı ağrımaya başlamıştı. Nereye varıyordu bunlar? Git ya da kal. Çok basit.

Basit kalsın öyleyse. Gidecek miyiz, kalacak mıyız?

Gidersek, Sidewinder'ın o deliğini bulman ne kadar sürecek, diye bir ses soruyordu içinde. İşsiz ve tıraşları uzamış insanların televizyonda maç seyredip günlerini öldürdükleri o karanlık deliği? Tuvalette sidiğin içinde izmaritlerin yüzdüğü yer.

Ne kadar sürecekti? Hiç uzun süremeyeceğinden o kadar korkuyordu ki.

"Ne yapsam kazanamam," dedi kısık bir sesle. Sonuç buydu.

Aslardan birinin eksik olduğu bir takımla fal açmaya benziyordu bu.

Birden uzanıp motordan manyetoyu çekip aldı. Kolaycacık çıkmıştı yerinden. Bir an baktı, sonra gidip deponun arka kapısını açtı.

Buradan kartpostal gibi bir görünüm vardı. Karlar bir kilometre ötedeki çamlığa kadar dümdüzdü. Olanca gücüyle fırlattı

manyetoyu. Yere düşünce karlar şöyle bir havalandı, sonra rüzgâr parçacıklarını kısa zamanda hepsini dağıttı. Dağılın diyorum size.

Görülecek bir şey yok. Her şey bitti. Dağılın.

Rahatlamıştı.

Uzun zaman kapıda durup temiz dağ havasını ciğerlerine çekti.

Sonra arka kapıyı kapatıp öteki kapıya, Wendy'ye kalacaklarını söylemeye gitti. Yolda bir ara durup Danny'yle kartopu savaşı yaptı.

34

Çitler

29 Kasım'dı, Şükran Günü'nden üç gün sonra. Güzel bir hafta geçirmişler, ailece ilk olarak keyifli bir Şükran Günü yemeği yemişlerdi. Wendy, Dick Hallorann'ın hindisini şahane bir şekilde pişirmişti. Hepsi tıka basa yedikleri halde hindiyi yarılayamamışlardı bile. Jack artık bütün kış boyunca hindiden başka bir şey yemeyeceklerini söyleyip duruyordu.

"O kadar da değil," dedi Wendy. "Noel'e kadar hindiyi bitirir, sonra da balığa başlarız."

Jack'le Danny birlikte inlediler bunu duyunca.

Danny'nin boynundaki izlerle birlikte korkuları da hafiflemiş gibiydi. Şükran Günü öğleden sonrası Jack oyunu üzerinde çalışırken Wendy, Danny'yi kızağına oturtmuş çekiyordu.

"Hâlâ korkuyor musun doktor?" diye sordu soruyu, daha yumuşak bir şekilde nasıl soracağını bilemeden.

"Evet," dedi Danny. "Ama artık güvenli yerlerde duruyorum."

"Baban orman korucularının bizden neden haber alamadıklarını merak edip er geç geleceklerini söylüyor. O zaman onlarla

birlikte gidebiliriz. Seninle ben. Baban da kışı bitirir burada. Bunu istemek için gerçek nedenleri var. Senin bunu anlaman biraz güç, ama sırtımız duvara dayandı, gerileyecek yerimiz kalmadı doktor."

"Evet," demişti Danny duygularını belli etmeden.

O öğleden sonrası annesiyle babası yukarıda sevişmişlerdi. Şimdi de uyukluyorlardı. Danny onların mutlu olduklarını biliyordu.

Annesi hâlâ korkuyordu biraz, babasının davranışı ise çok garipti. Sanki çok güç bir şeyi başarmış gibi. Ama Danny bunun ne olduğunu tam olarak kestiremiyordu. Babası, kafasının içinde bile olsa, çok iyi koruyordu bunu. Bir şeyi yaptığına sevinmek ve yine de onu düşünmeyecek kadar bundan utanmak mümkün mü, diye düşündü Danny. Rahatsız edici bir soruydu bu. Normal bir insanın böyle bir şeyi düşüneceğini sanmıyordu. Babasının düşüncelerine girmek için kendini ne kadar zorlarsa zorlasın, en fazla mavi göğe doğru uçan ahtapot gibi bir şey görüyordu. Ve buna iki kez kalkışmış, ikisinde de babası sanki ne yaptığını biliyormuş gibi sert sert bakmıştı ona.

Şimdi otelden dışarı çıkmaya hazırlanıyordu. Artık ya kızağını alıp ya da kar ayakkabılarını giyip sık sık dışarı çıkıyordu.

Otelden çıkmak iyiydi. Güneş altındayken sırtından ağır bir yük kalkmış gibi oluyordu.

Bir iskemle alıp üstüne çıktı, dolaptan parkasıyla kar pantolonunu aldı, oturup giyindi. Çizmelerini de giyip dikkatle bağladı bağlarını. Maskesiyle eldivenlerini de giyince işi tamamdı.

Mutfak kapısından çıkacakken birden durakladı. Arka bahçede oynamaktan bıkmıştı, hem bu saatte otelin gölgesi kaplıyordu arka bahçeyi. Overlook'un gölgesinde bulunmayı bile sevmiyordu.

Kar ayakkabılarını giyip çocuk bahçesine gitmeye karar verdi.

Dick Hallorann kendisine hayvan biçiminde budanmış şimşirlerden uzak durmasını söylemişti ama hayvanlar bir za-

rar vermiyorlardı ona. Hem şimdi karlar altına gömülmüşlerdi. Tavşanın başı, aslanların kuyruklarından başka bir şey görünmüyordu. Karın içinden çıkan kuyruklar korkutucu olmaktan çok, gülünçtü.

Danny kar ayakkabılarını giydi. Babası kar ayakkabısı kullanmak için yeteneği olduğunu söylemişti. Ayak tembel tembel karların üstünde sürtülecek, bilek bükülerek kar ayakkabının üstünden silkelenecek. Bütün iş bacaklarında ve bileklerinde güçlü kasların oluşmasındaydı artık. Danny en çabuk bileklerinin yorulduğunu fark etmişti. Beş dakikada bir bacaklarını açıp duruyor, bileklerini dinlendiriyordu.

Ancak çocuk bahçesi yokuş aşağı olduğu için yolda dinlenmeye gerek görmedi. Overlook'un ön kapısı önündeki dev kar birikintisini aştıktan on dakika sonra eldivenli eliyle kaydırağın kenarını tutuyordu ve daha solumaya bile başlamamıştı.

Çocuk bahçesi kışın sonbaharda olduğundan daha güzeldi. Bir masal ülkesine benziyordu. Salıncaklar garip garip biçimlerde donmuşlar, oturacak yerleri karların üzerine dayanıyordu.

Oyuncak Overlook'un ancak bacaları görünüyordu karın üzerinde.

(Keşke ötekisi de biz içinde olmadığımız zaman böyle gömülseydi karların içine.)

Çimento tünellerin ikisinin tepesi Eskimoların igloları gibi yükseliyordu. Danny o yana giderek karları eşelemeye başladı.

Az sonra oyuncak tünellerden birinin karanlık ağzını bulmuş ve soğuk tünele girmişti. Şimdi kendisi "Gizli Ajan" Patrick McGoohan'dı. İsviçre dağlarında KGB ajanlarından kaçıyordu.

Bölgede büyük çığ olayları görülmüştü. KGB ajanı Slobbo sevgilisini öldürmüştü, ancak bu tünelin yakınlarında Rusların yerçekimini ortadan kaldıran makineleri vardı. Belki de hemen bu tünelin sonunda Danny otomatik tabancasını çekip yürümeye başladı.

Beton tünelin öteki ucu karla kaplıydı. Danny eliyle karları eşelemeye çalışınca ne kadar sert olduğunu görüp şaşırdı. Kar

buza dönüşmüştü sanki, üstündeki karın ağırlığıyla daha da sertleşiyordu.

Oyunu birden sona erivermişti. Bu daracık beton tünel içinde ansızın kapalı kaldığını hissetti. Soluğunun sesini duyuyordu.

Karların altındaydı, girdiği delikten hiç denecek kadar az ışık sızıyordu içeri. Güneşe çıkmak istedi, annesiyle babasının uyuduklarını ve onun nerede olduğunu bilmediklerini anımsadı.

Kazdığı çukur kapanırsa burada kıstırılıp kalacaktı ve Overlook onu sevmiyordu.

Danny güçlükle geri dönüp emeklemeye başladı, kar ayakkabıları arkasında tak tak ses çıkarıyor, ellerinin altında geçen yıldan kalma yapraklar hışırdıyordu. Işığın sızdığı deliğe vardığı anda birden bir kayma oldu, küçük bir kayma, ama yine de kar yüzüne ve açtığı deliğe dolup tünelin içini kararttı.

Bir an için paniğe kapıldı Danny, hiçbir şey düşünemiyordu.

Sonra babasının ta uzaklardan hiçbir zaman Stovington çöplüğünde oynamaması gerektiğini söylediğini duydu. Çünkü bazen aptal insanlar eski buzdolaplarını, kapılarını çıkarmadan çöplüğe bırakırlardı ve sen oyun olsun diye bunlardan biri içine girer de arkandan kapı kapandı mı bir daha çıkamaz, karanlıkta ölürdün.

(Senin başına böyle bir şey gelmesini istemezsin, değil mi doktor?)

(İstemem baba.)

Ama *gelmişti* işte. Karanlıktaydı, kapalı bir yerdeydi ve buzdolabı içi kadar soğuktu.

(Bir şey var burada yanımda.)

Soluğu kesilmişti. Uyuşuk bir korku doldu damarlarına.

Evet. Evet. Yanında bir şey vardı. Overlook'un böyle bir fırsatta kullanmak için sakladığı bir şey. Belki de ölü yapraklar arasında bekleyen iri bir örümcek, bir fare... ya da çocuk bahçesinde ölmüş bir çocuğun cesedi. Böyle bir şey olmuş muydu acaba? Olmuş olabilirdi. Banyodaki kadını düşündü. Başkan Süiti'nin duvarlarındaki kan lekeleri. Salıncaktan düşüp kafasını parçala-

mış küçük bir çocuk karanlıkta sırıtarak ona bakıyor olabilirdi. Bu sonsuz çocuk bahçesinde son bir oyun arkadaşı bulduğuna sevinerek. Sonsuza dek. Bir an sonra yaklaştığını duyacaktı.

Beton tünelin öteki ucunda, biri elleri ve dizleri üstünde emekleyerek ona yaklaşırken, kuru yaprakların hışırdadığını duydu. Her an eliyle ayak bileğini tutacak...

Bu düşünce donmuşluğundan kurtardı kendini. Kemik arayan köpek gibi elleriyle karları eşeleyerek bacakları arasından geriye atmaya başladı. Yukarıda mavi ışığı görebiliyordu. Derin sulardan yükselen bir yüzücü gibi kendini yukarı fırlattı. Kar ayakkabıları birbirine dolaşmış, beton tünelden çıkarken sırtını vurmuştu. Karla boğuşuyor, elleriyle yarmaya çalışıyordu. Karlar onu çekmeye, emmeye, o görünmeyen, yaprak hışırdatan şeyin bulunduğu yere, bir daha hiç çıkmamacasına gömmeye çalışıyordu.

Dışarı çıktı sonunda, yüzünü güneşe çevirdi, emekleye emekleye yarı yarıya gömülmüş beton tünelden kaçmaya başladı. Jimnastik demirlerinin üstüne oturup ayakkabılarını düzeltti, bağlarını yeniden bağladı. Bu arada gözlerini tünelin ucundaki delikten ayırmıyordu. Bir şey çıkacak mı acaba diye bekliyordu. Üç dört dakika geçti, soluğu normale döndü. O içerideki her neyse, güneş ışığına dayanamazdı. Belki yalnızca karanlıkta ya da tünelin her iki ucu karla sıkı sıkıya örtüldüğü zamanlarda canlanırdı.

(Ama şimdi güvenlik içindeyim, şimdi dönebilirim artık.)

Arkasında yumuşacık bir gürültü duydu.

Otele doğru dönüp baktı. Ama daha bakmadan önce *(Bu resimdeki Kızılderilileri görebiliyor musun?)* ne göreceğini biliyordu, o yumuşacık, pat pat eden gürültünün ne olduğunu biliyordu. Büyük bir parça kar birikintisinin kopup düşmesi. Otelin damından kopup düştüğü zamanlarda çıkan gürültü.

(Görebiliyor musun?)

Evet, görebiliyordu. Kar o şimşirden yapılma köpeğin üstünden düşmüştü. Az önce gelirken çocuk bahçesinin dışında zarar-

sız bir kar yığınıydı. Şimdi insanın gözünü sulandıran beyazlıkta bir yeşillik. Bir şey dileniyormuş gibi oturuyordu.

Ancak bu kez aklını kaçırmayacaktı Danny, paniğe kapılmayacaktı.

Hiç olmazsa karanlık bir çukur içinde değildi. Güneşin altındaydı. Ve köpek değildi karşısındaki. Hava epey sıcak bugün, diye umutla düşündü. Belki de güneşten karlar erimiştir de ondan üstteki tabaka yere kaymıştır. Belki de hepsi budur.

(Oraya gitme sakın... Uzak dur oradan.)

Ayakkabılarını sıkı sıkı bağlamıştı. Kalkıp şimdi hemen tümüyle kara gömülmüş gibi duran beton tünele baktı. Ucunda gördüğü şeyden birden kalbi duracak gibi olmuştu. Tünelin ucunda yuvarlak bir karaltı, içeri girmek için kazdığı çukurun gölgesi vardı. Şimdi karın parıltısına rağmen orada bir şey görüyordu.

Hareket eden bir şey. Bir el. Mutsuz bir çocuğun yalvarışla sallanan eli.

(Kurtar beni ne olur, kurtar beni, kurtaramazsan bile hiç olmazsa gel oyna benimle... Sonsuza dek. Ve sonsuza dek.)

"Olmaz," dedi Danny. Kupkuru ağzından bir tek sözcük çıkabilmişti. Zihninin dalgalandığını, odadaki o kadının... o zaman olduğu gibi kaçıp gitmek üzere olduğunu hissediyordu.

Hayır, düşünmemekti en iyisi.

Gerçeğin ipliklerine sımsıkı sarıldı. Buradan çıkmalıydı. Bunu düşün. Sakin ol. Gizli Ajan gibi. Patrick McGoohan bebek gibi ağlayıp donuna işer miydi böyle bir durumda?

Ya babası?

Bu biraz sakinleştirdi onu.

Arkasından dökülen karların yumuşak sesini duydu yine. Dönüp baktı. Çiti oluşturan aslanlardan biri şimdi karların arasından çıkmış, dişlerini gösteriyordu ona. Çocuk bahçesinin hemen kapısına kadar yaklaşmıştı.

Yükselen korku dalgasını bastırmaya çalıştı yine. Gizli Ajan'dı o ve kaçacaktı.

Babasının kar başladığı gün izlediği yoldan yürümeye koyuldu.

Aklını fikrini kar ayakkabılarına vermişti. Ağır ve düz adımlar.

Ayağını çok kaldırırsan dengeni kaybeder düşersin. Bileğini bük ve ayakkabının üstüne toplanan karları silk. Ne kadar da *yavaş* hareket ediyordu. Çocuk bahçesinin köşesine varmıştı. Kar burada epey yüksekti. Adımını çitin tam öteki yanına atmıştı ki, ayakkabılarından biri takıldı, yuvarlanmamak için dengesini bulmaya çalıştı. Bir kere düştü mü kalkmanın çok güç olduğunu biliyordu.

Sağından o yumuşak sesi duydu yine. Bakınca öteki iki aslanın da üzerlerindeki karlardan kurtulmuş olduklarını gördü. Altmış adım ötesinde, yan yana duruyorlardı. Gözleri olan o yeşil girintiler ona dikilmişti. Köpek başını çevirmişti.

(Bakmadığın zaman olur ancak.)

"Hey..."

Ayakkabıları birbirine dolanmıştı, kollarını boşuna sallayarak karların arasına düştü. Karlar boynundan içeri, çizmelerine ve kapüşonuna doldu. Kurtulmaya, ayakkabılarını altına almaya çalıştı, kalbi çılgıncasına atıyordu.

(Gizli Ajan olduğunu unutma.)

Şimdi. Birden sırtüstü yuvarlandı. Bir an gökyüzüne bakarak yattı öylece. Pes edip her şeyi bırakmanın daha iyi olacağını düşündü.

Sonra beton tüneli anımsayınca bunu yapamayacağını anladı. Güçbela doğrulup hayvanlara baktı. Üç aslan şimdi kırk adım ötede bir araya gelmişlerdi. Köpek, Danny'nin kaçış yolunu kesmek istermişçesine onların soluna geçmişti. Boyunları dışında hiçbir yerlerinde kar kalmamıştı artık. Hepsi ona bakıyorlardı.

Soluk soluğaydı Danny, panik beynini kemiren bir sıçandı sanki.

Bir yandan da kar ayakkabılarıyla boğuşuyordu.

(Babasının sesi: Ayakkabılarla boğuşma. Kendi ayaklarınmış gibi yürü üzerlerinde.)

(Peki baba.)

Babasının öğrettiği gibi yürümeye çalıştı. Başarıyordu. Ama her adımda ne kadar yorulduğunu, korkunun kendisini nasıl bitkinleştirdiğini hissediyordu. Bacaklarının ve bileklerinin kasları gerilmiş, alev alev yanıyordu. Önünde pencereleriyle ona bakan ve alay eden Overlook vardı.

Danny arkasına bakınca soluğu bir an kesilir gibi oldu, daha hızlı yürümeye başladı. En yakın aslanla arasında yirmi adım kalmıştı şimdi. Diğer ikisi de sağdan geliyordu. Keşfe çıkmış bir manga gibiydiler. Sollarındaki köpek de öncüleriydi. En yakın aslan başını yere eğmişti. Güçlü omuzları boynundan yukarıda, kuyruğu havadaydı, Danny bakmadan bir an önce sağa sola savruluyormuş gibi. Yakaladığı fareyi öldürmeden önce oyun oynayan büyük bir ev kedisini andırıyordu.

(Düşmek...)

Hayır, düşerse ölürdü. Bir daha ayağa kalkmasına izin vermezler, üstüne atlarlardı. Kollarını çılgınlar gibi sallayarak ileri fırladı. Arkasına baka baka yürümeye çalışıyordu. Erimiş cam gibi çıkıyordu boğazından soluğu.

Dünya artık göz kamaştıran karlar, yeşil çitler ve kar ayakkabılarının fısıltıyı andıran sesiydi. Bir şey daha.

Yumuşak, boğuk bir ses. Daha hızlı yürümeye çalıştıysa da başaramadı. Şimdi karlar altında gömülü olan araba yolunda yürüyordu. Yüzü parkasının kapüşonu içine gömülmüş küçücük bir çocuk. Öğleden sonra güneşi durgun ve parlaktı.

Arkasına baktığında öndeki aslan beş adım ötesindeydi.

Sırıtıyordu. Ağzı açık, kasları gerilmişti. Kurulu yay gibi.

Arkasında şimdi karların arasından yemyeşil ortaya çıkan tavşanı görüyordu. Bu korkunç avın sonunu seyretmek ister gibi başını çevirmişti.

Overlook'un ön bahçesine varınca tam bir paniğe kapılarak koşmaya başladı. Artık arkasına bakmaya cesaret edemiyor, ellerini kör gibi ileri uzatmış, sendeleye sendeleye, her an düşecekmiş gibi koşmaya çalışıyordu. Kapüşonu sıyrılmış düşmüş, yüzünün beyazlığı ortaya çıkmış, gözleri korkudan fırlamıştı. Kapıya çok yaklaşmıştı artık.

Arkasında bir şeyin zıplarken karları ezdiğini duydu.

Kapının önüne yığıldı, sessiz çığlıklar atarak elleriyle merdivenlere tırmanmaya çalıştı.

Havada bir ıslık sesi duyuldu, sonra bacağında bir sızı.

Parçalanan kumaş sesi.

Öfkeli bir kükreme.

Kan ve yeşillik korkusu.

Yığılıp kaldı kapının önünde. Kalbi göğsünde gümlüyor, burnundan kan akıyordu.

Otel kapıları açılıp da Jack üzerinde yalnızca blucini ve terlikleriyle dışarı çıkana kadar kaç saat geçtiğini bilemiyordu. Wendy de arkasındaydı.

"Danny!" diye bağırdı Wendy.

"Doktor! Danny! Ne oldu?"

Babası onu kaldırıyordu... Pantolonu parçalanmıştı. Yün çorabı da. Kalçasında hafif bir çizik vardı... sık çalılıklar arasından geçmek isterken dallara takılmış gibi.

Omzu üzerinden baktı Danny. Bahçenin öteki ucunda üzerleri kar örtülü belli belirsiz yığınlar vardı. Şimşirden hayvanlar. Onlarla çocuk bahçesi arasında.

Dizleri tutulmaz oldu. Jack oğlunu kucakladı. Danny ağlamaya başladı.

35

Otelin Salonu

Danny kar tüneli kapattığı zaman olanların dışında her şeyi anlattı. Yalnızca onu tekrarlamaya cesaret edemiyordu. O soğuk karanlıkta ardında ölü yapraklar hışırdarken duyduğu o korkuyu dile getirecek sözcükleri de bilmiyordu. Ama karların yumuşak seslerle döküldüğünü anlattı. Başını yere eğmiş karların içinden çıkan aslanı, kendisini kovalamasını da anlattı. Hatta tavşanın onu seyretmek için başını nasıl çevirdiğini de.

Üçü birden otelin alt kat giriş salonundaydılar. Jack şömineyi yakmıştı. Danny battaniyelere sarınmış olarak bir milyon yıl önce üç rahibenin oturdukları divandaydı. Bir kâseden sıcak şehriye çorbası içiyordu. Wendy yanına oturmuş oğlunun saçlarını okşuyordu. Jack yere çökmüştü, yüzü Danny hikâyesini anlattıkça giderek daha ciddileşiyordu. İki kez arka cebinden mendilini çıkarıp dudaklarını silmişti.

"Sonra beni kovaladılar," diyerek hikâyesini bitirdi Danny. Jack kalkıp pencereye gitti, sırtı onlara dönüktü. Danny annesine baktı. "Beni kapıya kadar kovaladılar." Sakin olmaya çalışıyordu, sakin olursa belki inanırlardı ona. Bay Stenger sakin olamamıştı. Ağlamaya başlamış, sonra ağlaması kesilmemişti bir daha, bu yüzden beyaz önlüklü adamlar gelip götürmüşlerdi onu. İnsan durmadan ağlarsa keçileri kaçırmış demekti ve ne zaman döneceğini kimse bilmezdi. Parkasıyla kar ayakkabıları kapının hemen dibinde paspasın üstündeydi.

(Ağlamayacağım... Ağlamayacağım...)

Evet, ağlamayabilirdi ama titremesine engel olamıyordu.

Alevlere bakıp babasının bir şeyler söylemesini bekledi. Kalın bir çam kütüğü çatırdadı, bir budak deliği patladı birden, kıvılcımlar yağdı ortalığa.

"Danny, buraya gel." Jack dönmüştü. Yüzünde hâlâ o gergin, ölüyü andıran bakış vardı. Danny bu bakışı sevmemişti.

"Jack..."

"Çocuğun bir saniye buraya gelmesini istiyorum."

Danny kalkıp babasının yanına gitti.

"Aferin oğlum. Şimdi bana ne gördüğünü söyle?"

Danny daha pencereye gitmeden ne göreceğini biliyordu. Kapının hemen önündeki ayak izleri ve kızak izleri dışında. Overlook'un ön bahçesini örten kar dümdüz uzanıyordu hayvanlardan oluşan çite ve çocuk bahçesine kadar. İki sıra ayak izi vardı karlar üstünde. Biri kapıdan çocuk bahçesine, diğeri bir daire çizerek çocuk bahçesinden kapıya.

"Yalnız benim ayak izlerim baba. Ama..."

"Ya çitler Danny?"

Danny'nin dudakları titriyordu. Ağlayacaktı. Ya bir daha susamazsa?

(Ağlamayacağım... Ağlamayacağım... Ağlamayacağım...)

"Karla örtülü," diye fısıldadı. "Ama baba..."

"Ne dedin? Duymadım."

"Jack, sorguya çekiyorsun çocuğu. Rahatsız olduğunu görmüyor musun? Şimdi..."

"Sus sen! Evet Danny?"

"Beni ısırdılar baba. Babacığım..."

"Bacağını buzlar kesmiş olmalı."

O anda Wendy aralarına girdi. Yüzü soluk ve öfkeliydi.

"Ne yapmaya çalışıyorsun sen? Cinayet mi itiraf ettireceksin? Neyin var senin?"

Jack'in gözlerindeki o gariplik birden yok oldu. "Gerçekle hayal arasındaki farkı bulmasına yardım ediyorum," dedi. Danny'nin yanına çömelip oğlunu sıkı sıkı kucakladı. "Danny, gerçekten olmadı bunlar, tamam mı? Ara sıra gördüğün hayaller gibiydi. Değil mi?"

"Baba?"

"Efendim Dan?"

"Ayağımı buz kesmedi. Buz falan yok. Pamuk gibi kar var her yerde. Kartopu bile yapılamayacak kadar yumuşak. Hani kartopu savaşı yapacaktık da yapmamıştık, unuttun mu?"

Babasının katılaştığını hissetti. "Öyleyse kapının önünde merdivene çarptığın zaman..."

Danny geri çekildi. Birden her şeyi anlamıştı. Bazen olduğu gibi o anda görüvermişti gerçeği. O kadının adamın pantolonu içinde olmak istediğini gördüğü gibi. İrileşen gözlerle baktı babasına.

"Sen benim gerçeği söylediğimi biliyorsun," diye fısıldadı.

"Danny..." Jack'in yüzü geriliyordu.

"Çünkü sen de gördün..."

Jack'in tokadı şakladı Danny'nin yüzünde. Çocuğun başı geri devrildi. Yanağında kırmızı el izi belirdi.

Wendy inledi.

Bir an üçü de hareketsiz kaldılar, sonra oğlunun kolunu tuttu.

"Danny, özür dilerim, bir şeyin yok ya?"

"Çocuğa vurdun ulan orospu çocuğu!" diye bağırdı Wendy. "Vurdun çocuğa!"

Danny'nin öteki koluna asılınca çocuk ikisinin arasında kaldı.

"Çekiştirmeyin beni!" diye bağırdı. Sesinde öyle bir acı vardı ki, ikisi birden bıraktılar. Danny ağlamaya başladı, artık kendini tutamamıştı. Divanla pencere arasına yığıldı.

Annesiyle babası çocukların çekiştirerek kırdıkları bir oyuncağa baktıkları gibi bakıyorlardı oğullarına. Şöminede el bombası gibi patlayan bir budak hepsini korkuyla havaya sıçrattı.

Wendy, Danny'ye bir aspirin verdi. Jack de çocuğu yatağına yatırdı. Danny hiç sesini çıkarmamıştı, az sonra da başparmağı ağzında derin bir uykuya dalmıştı.

"Hiç sevmedim bunu," dedi Wendy. "Geriye dönüş bu."

Jack cevap vermedi.

Wendy yumuşacık bir bakışla baktı kocasına, ne öfkeyle, ne de gülümseyerek. "Sana orospu çocuğu dediğim için özür dilememi istiyorsun galiba? Pekâlâ özür diliyorum. Affedersin. Ama yine de vurmamalıydın çocuğa."

"Biliyorum. Bunu neden yaptığımı anlayamadım."

"Ona bir daha el kaldırmamaya söz vermiştin."

Öfkeyle baktı Jack karısının yüzüne, sonra birden söndü öfkesi. Wendy o anda Jack'in yaşlanınca nasıl olacağını gördü dehşet ve acıma içinde. Onu hiç bu halde görmemişti.

(Ne halde?)

Yenilmiş, diye düşündü. *Kesin olarak yenilmiş.*

"Ben verdiğim sözü tutardım sanıyordum," dedi Jack.

Wendy kocasının yanına gelip elini kolunun üstüne koydu. "Geçti artık. Korucu gelince üçümüzün de buradan gitmek istediğimizi söyleriz, tamam mı?"

"Tamam." O an için Jack gerçekten istiyordu bunu. Hep sabahları aynada soluk ve çökmüş yüzüne bakıp, *artık içmeyeceğim*,

son artık, dediği zamanlarda olduğu gibi. Ama sabahtan sonra öğleden sonraları gelir, öğleden sonraları da kendini biraz daha iyi hissederdi. Sonra da gece olurdu.

Wendy'nin kendisine çitlerden söz etmesini istediğini fark etti.

Danny'nin *çünkü sen de gördün* demekle ne kastettiğini sormasını istiyordu. Sorarsa her şeyi anlatacaktı. Her şeyi.

Çitleri, odadaki kadını, hatta yön değiştiren yangın hortumunu bile. Ama itiraf nerede son bulurdu? Manyetoyu attığını da söyleyecek miydi? Atmamış olsaydı şimdi hep birlikte Sidewinder'a gitmiş olacaklarını?

"Çay ister misin?" dedi Wendy.

"İyi olur."

Wendy kapıdan çıkarken durakladı. "Senin olduğu kadar benim de kabahatim var. Onun başından... bunlar geçerken, biz ne yapıyorduk?"

"Wendy!"

"Uyuyorduk, ateşleri giderilmiş iki genç gibi hem de."

"Yeter. Geçti artık."

"Hayır, geçmedi." Wendy kocasını oğlunun başucunda bırakıp çay yapmaya gitti.

36

Asansör

Jack rahatsız bir uykudan bir gürültüyle uyandı. Önce bir düş gördüğünü sanmıştı. Birtakım takırtılar, kapı çarpma sesleri, homurtular.

Wendy de uyanıp doğrulunca bunun düş olmadığını anladı.

"Ne oluyor?" Wendy'nin buz gibi soğuk eli bileğini sıktı. Jack karısının elini eli üzerinden atmak istedi birden. Ne bilecekti ne olduğunu? Yanı başındaki fosforlu saat on ikiye beş kalayı gösteriyordu.

Uğultu gibi bir gürültü. Yüksek sesli ve düzgün. Uğultu kesilince bir çatırtı. Sarsılma. Yeniden uğultu.

Asansördü bu.

Danny de doğrulmuştu. "Baba, *baba?*" Sesi uykulu ve korku doluydu.

"Buradayım doktor. Gel atla yanımıza, annen de uyanık."

Danny aralarına girdi. "Asansörün gürültüsü," diye fısıldadı.

"Öyle. Yalnızca asansör."

"Yalnızca ne demek?" diye sordu Wendy. "Gecenin yarısı. *Kim çalıştırıyor asansörü?"*

Tam üstlerindeydi şimdi. Kapının yana açılması, iç kapıların açılıp kapanması. Motorun ve kabloların uğultusu.

Danny inlemeye başladı.

Jack ayağa kalkmıştı. "Kısa devre yapmış olacak. Şimdi bakarım."

"Sakın bu odadan çıkayım deme!"

"Aptallaşma," dedi Jack. "İşim bu benim."

Wendy, Danny'yi de çekerek kalkmıştı yataktan.

"Biz de geliyoruz."

"Wendy..."

"Ne oluyor baba? Ne oluyor?"

Jack cevap vereceği yerde öfkeyle çevirdi yüzünü. Kapıyı açtı, karanlık koridora çıktı.

Wendy duraksadı. İlk hareket eden Danny olmuştu. Wendy de oğlunun peşinden yürüdü.

Jack ışıkları yakmamıştı. Wendy el yordamıyla düğmeyi bulup çevirdi. Jack ileride köşeyi dönüyordu bile. Bu kez Danny diğer koridorların ışıklarını yaktı.

Jack asansör kapısının önünde duruyordu. Kapı kapalıydı. Gürültü daha fazlaydı burada. Jack büyük bir dikkatle bakıyordu kapalı kapıya. Ortadaki baklava biçimindeki camın ardında Wendy titreşen kabloları görebiliyordu. Asansör alt katta durdu.

Kapıların açıldığını duydular ve...

(Parti...)

Niye parti gelmişti aklına? Birdenbire düşünmüştü bunu.

Overlook'ta asansör boşluğundan gelen sesler dışında öylesine mutlak bir sessizlik vardı ki.

(Esaslı bir parti olmuş olmalı!)

(Ne partisi?)

Bir an gözünün önünde öyle bir sahne canlandı ki, Wendy bunun ancak bir anı olabileceğini düşündü... Hem öyle sıradan bir anı değil, hazine gibi saklanacak, söz edilmeyecek ve pek ender olarak akla getirilebilecek bir anı. Işıklar... yüzlerce, hatta belki binlerce. Işık ve renk, şampanya tıpalarının patlaması, kırk kişilik bir orkestranın "In the Mood"u çalışı.

Ama Glenn Miller, Wendy doğmadan uçak kazasında ölmüştü. Glenn Miller'ı hatırlayamazdı ki!

Danny'ye bakınca, çocuğun başını yana eğmiş, sanki kendisinin duyamadığı bir şeyi dinlercesine durduğunu gördü. Yüzü bembeyazdı.

Aşağı kapı kapanmıştı. Asansör yükselirken bir uğultu.

Çat!

Baklava biçimli camda önce asansörün üstündeki motoru gördü, sonra asansörün içini. Sarı ışığı yanıyordu. Boştu. Boştu ama...

(Partinin verildiği gece çok kalabalık olmalıydı, belki de taşıyamayacağı kadar dolu, ama o zaman daha yeniydi ve herkesin yüzünde maskeler vardı.)

(Ne maskesi?)

Asansör bir üstlerinde, üçüncü katta durmuştu. Danny'ye baktı. Yüzü buz kesmişti sanki. Ağzı korkudan büzülmüştü bir çizgi gibi. Demir kapı çekildi başları üstünde. Asansörün iç kapıları açıldı. Açıldı, çünkü, *"İyi geceler... Çok güzeldi... Ne yazık ki maskelerin çıkarılmasını bekleyemem... Erken yatıp erken kalkmalı... Ne dedin Sheila?... Keşiş mi?... Demek Sheila keşiş giysileri içinde geldi... Çok hoş... İyi geceler..."* deme zamanı gelmişti artık.

Asansörün motoru yine çalıştı. Aşağı inmeye başladı.

"Jack, ne oluyor?" diye fısıldadı Wendy. "Ne oluyor Jack?"

"Kısa devre." Tahta gibiydi Jack'in yüzü. "Sana kısa devre olduğunu söyledim ya."

"İyi ama ben kafamın içinde sesler duyuyorum. Nedir bunlar? Aklımı mı kaçırıyorum yoksa?"

"Ne sesleri?"

Wendy, Danny'ye döndü. "Sen de..."

Danny başını salladı. "Evet. Müzik de. Çok eski zamanlardaymış gibi. Kafamın içinde."

Asansör durmuştu. Otel yine sessiz, boş ve terk edilmişti.

Dışarıda rüzgâr uğulduyordu.

"Siz ikiniz de kaçırmışsınız," dedi Jack. "Ben asansörün elektriksel bir hıçkırığa tutulmuş olmasından başka bir şey işitmiyorum. Siz paniğe kapılmak istiyorsanız serbestsiniz, ama lütfen beni aranıza almayın."

Asansör yine aşağı iniyordu.

Jack duvarda göğüs hizasına yerleştirilmiş camlı küçük dolabın önüne gitti. Çıplak yumruğunu indirdi cama. Cam kırıldı. Jack'in eli kanıyordu. Uzanıp içeriden ince uzun bir anahtar aldı.

"Yapma Jack."

"Ben görevimi yapıyorum, beni rahatsız etme Wendy."

Wendy kocasının kolunu tutmaya çalıştı. Jack onu itti. Wendy'nin ayağı geceliğine takıldı, halının üzerine düştü. Danny korkuyla bağırarak annesinin üzerine eğildi. Jack asansöre dönüp anahtarı deliğine soktu.

Kablolar gözden kaybolmuş, asansörün altı camın önüne gelmişti şimdi. Jack bir an sonra anahtarı çevirdi. Asansör gıcırtıyla durdu. Bodrumdaki devreden çıkmış motor biraz daha gürültüyle çalıştı, sonra sigortası patladı ve Overlook sessizliğe gömüldü.

Jack aptal aptal bakıyordu demir kapıya. Anahtar deliğinin altında elinden akmış üç damla kan izi vardı.

Wendy'yle Danny'ye döndü. Wendy oturmuş, oğlunu kucaklamıştı.

İkisi de kendisine ilk defa gördükleri bir yabancıymış gibi bakıyorlardı. Hem de tehlikeli bir yabancı. Ne söyleyeceğini düşünmeden açtı ağzını.

"Wendy... görevim bu benim."

"Görevinin içine sıçayım!"

Jack döndü, demir kapının arasına parmaklarını soktu, kapıyı biraz araladı, sonra omzuyla yüklenerek ardına kadar açtı.

Asansör katın ortasında durmuştu, zemini Jack'in göğsüne geliyordu. Altındaki yağlı karanlıkla tam karşıtı sıcak sarı bir ışık dökülüyordu içinden.

Uzun süre baktı Jack.

"Boş," dedi sonra. "Dediğim gibi kısa devre olmuş." Parmağını kilide sokup kapıyı kapatmak için yana çekmeye başladı... Birden Wendy omzundan tutup çekti Jack'i.

"Wendy!"

Ama Wendy asansörün zeminini tutup kendini yukarı çekmeye başlamıştı bile. Ayakları boşlukta sallanıyordu. Pembe terliklerinden biri boşluktan aşağı düştü.

"Anne!" diye bağırdı Danny.

Wendy doğrulmuştu, alnı bembeyaz ve pırıl pırıldı. "Ya bu nedir Jack?" diye sordu. "Kısa devre mi bu?" Bir şey fırlattı elinden. Koridor birden sarı, yeşil, mavi, kırmızı konfetiyle doldu. *"Yoksa bu mu?"* Yılların rengini soldurduğu yeşil bir kâğıt uzattı.

"Buna ne dersin?"

Halının üzerinde kara bir kedi maskesi vardı. Kenarları yaldızlı.

"Bunlar kısa devre mi sence Jack?" diye bağırdı.

Jack başını sallayarak uzaklaştı oradan. Kedi maskesi konfetiyle kaplı halıdan tavana bakıyordu.

37

Balo Salonu

Aralık ayının ilk günüydü.

Danny sağ kanattaki balo salonunda yüksek arkalıklı bir koltuğun üzerine çıkmış, cam fanus altındaki saate bakıyordu. Saat salonun yüksek şöminesinin ortasında, iki büyük fildişinden yapılmış fil heykelinin arasındaydı. Danny orada dururken fillerin birden canlanıp dişleriyle kendisini parçalamalarını bekler gibiydi, ama filler hareketsiz duruyorlardı.

"Güvenli"ydiler. Asansör olayından sonra Overlook'taki her şeyi iki sınıfa ayırıyordu. Asansör, bodrum, çocuk bahçesi, 217 numaralı oda, Başkan Süiti "tehlikeli"ydi. Oturdukları daire, giriş salonu ve ön bahçe "güvenli"ydi. Balo salonu da öyle gibi görünüyordu.

(Hiç olmazsa filler.)

Diğer yerlerden pek emin olmadığı için oralardan kaçınıyordu.

Cam fanus içindeki saate baktı. Saatin bütün yayları ve çarkları açıkta olduğu için fanus içine koymuşlardı. Saatin akreple yelkovanı on biri çeyrek geçe durmuştu. Danny Romen rakamlarını bilmediği halde duruş açısından saati söyleyebiliyordu. Saat bir kadife üstündeydi. Ön tarafında gümüşten işlemeli bir anahtar vardı.

Saate el sürmemesi gerektiğini biliyordu. Tıpkı giriş salonunda şöminenin yanındaki camlı dolapta duran süslü masaya falan dokunmaması gerektiği gibi.

Birden içinden bir haksızlık duygusu ve isyan dalgası yükseldi.

Elini uzatıp cam fanusu kaldırdı, kenara koydu. Parmağını çarkların, yayların üzerinde gezdirdi. Gümüş anahtarı aldı.

Yetişkinin eline çok küçük gelebilecek olan anahtar onun küçük eline tam uymuştu. Saatin yüzündeki kurma deliğine soktu ve sağa doğru çevirdi.

Artık dönmeyene kadar çevirdi, sonra çıkardı. Saat işlemeye başladı. Çarklar döndü. Büyük bir rakkas ileri geri sallanmaya başladı. Başını hiç kımıldatmaz ve gözlerini yelkovandan ayırmazsa kırk beş dakika sonra akreple birleşeceği noktaya ağır ağır ilerlediğini görebiliyordun. Tam on ikide.

(Kızıl Ölüm hepsinin üzerindeydi.)

Danny kaşlarını çattı, aklına gelen düşünceyi kovdu. Onun için hiçbir anlamı olmayan bir şeydi bu.

Parmağını uzatıp yelkovanı tam saatin üstüne getirdi, ne olacağını merak ediyordu. Guguklu bir saat değildi kuşkusuz, ama önündeki çelik yay parçasının bir anlamı olmalıydı.

Birtakım çatırtılar oldu, saat Strauss'un "Mavi Tuna" valsini çalmaya başladı. Küçük bakır tokmaklar inip kalktılar. Saatin arkasından çelik yay üstüne iki dansöz kayarak çıktılar. Solda beyaz çoraplı kabarık etekli bir kız, sağda bale ayakkabıları ve siyah eşofman giymiş bir erkek. Elleri başları üzerindeydi. Tam ortaya, altının önüne geldiler.

Danny şekillerin kollarının hemen altında küçük menteşeler gördü. Bir mil bu menteşelere girdi ve milin iki ucundaki çarklar dönmeye başladılar. "Mavi Tuna" hâlâ çalıyordu. Kızla erkeğin kolları birbirlerinin beline sarılacak biçimde indi, erkek kızı başının üzerine kaldırdı ve çevirdi. Şimdi erkeğin başı kızın kısacık bale eteğine, kızın başı da erkeğin pantolonunun önüne yapışmıştı. Mekanik bir ateşle kıvranıyorlardı.

Danny burnunu kıvırdı. Birbirlerinin şeylerini öpüyorlardı.

Midesi bulanmıştı.

Bir an sonra her şey tersine olarak tekrarlandı. Erkek kalktı, kızı başının üzerinden havaya dikti. Elleri yine başları üzerine kalkarken birbirlerini selamladılar ve geldikleri gibi gittiler. "Mavi Tuna" da bitmişti. Saat çalmaya başladı.

(Gece yarısı!)

(Maskeler...)

Danny iskemlenin üstünde arkasına hızla dönerken az daha düşüyordu. Balo salonu bomboştu. Büyük pencereden dışarıda yeniden kar yağmaya başladığı görülüyordu. Rulo halinde sarılmış olan büyük halı (dans etmek için herhalde) bir kenarda duruyordu. Dans pistinin çevresinde iki kişilik küçük masalar ve ayakları tavana bakacak biçimde üst üste yerleştirilmiş iskemleler vardı.

Bomboştu salon.

Ama boş değildi aslında. Overlook'ta her şey hiç durmaksızın devam ederdi. 1945 ağustosunda hiç sonu gelmeyen içki ve kahkaha dolu bir gece vardı. Işıltıya sahip birkaç seçilmiş kişi durmadan asansörle inip çıkıyorlardı. Bundan yirmi yıl sonra bir haziran gecesi sabaha karşı Mafya katilleri üç kişiyi öldürmüşlerdi. İkinci katta bir kadın, banyosunda ziyaretçilerini bekliyordu.

Overlook'ta her şeyin bir yaşamı vardı. Sanki gümüş bir anahtarla kurulmuş gibi. Saat işliyordu. Saat işliyordu.

İşte ben bu anahtarım, diye düşündü Danny. Tony kendisini uyardığı halde her şeyi oluruna bırakmıştı.

"Beş yaşındayım daha!" diye bağırdı odada varlıklarını belli belirsiz hissettiği kimselere.

(Beş yaşında olmamın önemi yok mu?)

Cevap yoktu.

İstemeye istemeye saate döndü yine.

Tony'yi çağırmasını önleyecek bir şeyin çıkmasını beklemişti.

Belki korucu gelirdi ya da helikopter, hatta bir grup kurtarıcı.

Bunlar televizyon programlarında hep tam zamanında gelirler, tehlikedeki insanları kurtarırlardı. İnsanların başı derde girince kurtarılırlardı. Kendilerini kurtarmak zorunda kalmazlardı.

(Ne olur?)

Cevap yoktu.

Cevap yoktu ve şimdi Tony gelse yine aynı korkunç rüyaları mı görecekti? Aynı kükreyen, yalvaran kısık ses, mavili karalı halının üstünde yılanlar? *Litak?*

Başka ne olabilirdi?

(Ne olur, yalvarırım, ne olur!)

Cevap yoktu.

Titreyerek içini çekti ve saatin yüzüne baktı. Çarklar birbirlerini döndürüyorlardı. Rakkas ipnotize eder gibi ileri geri sallanıyordu. Başını hiç kımıldatmazsan yelkovanın hareket ettiğini görebilirdin. Hiç kımıldatmazsan...

Saatin yüzü yok olmuştu. Yerinde kara bir delik vardı şimdi.

Sonu olmayan bir delik. Delik büyümeye başladı. Saat gitmişti, oda da. Danny saatin arkasında saklanmış bekleyen karanlığa yuvarlandı.

Küçük çocuk koltuğun üzerine yığıldı, başı geri düştü, gözleri tavana dikildi.

Aşağı, daha aşağı, daha aşağı, daha... aşağı, koridora, yanlış köşeyi döndü, merdivene gitmeye çalıştı, ama yine yanlış yerden dönmüştü. Ve şimdi... Şimdi Başkan Süiti'ne giden ucu kapalı küçük koridordaydı ve o gümbürdeme daha çok yaklaşıyordu kendisine, rok tokmağı havada ıslıklar çalıyor, duvara çarpıyor, kâğıtları parçalıyor, sıvalar yere dökülüyordu.

(Gel ulan buraya, gel de...)

Ama koridorda biri daha vardı. Tam arkasındaki duvara umursamazlıkla dayanmış duruyordu. Hayalet gibi.

Hayalet değil, ama beyazlar giymiş, tepeden tırnağa.

(Seni bulacağım, görürsün bak, seni küçük...)

Danny sesi duyunca irkildi. Üçüncü katın ana koridorundaydı şimdi. Az sonra o sesin sahibi köşeyi dönecekti.

(Gel ulan buraya! Buraya gel eşşoğlu!)

Beyazlar içindeki adam doğruldu, ağzında sigarasını vardı. Hallorann'dı bu. Kapanış günü giydiği mavi takım yerine aşçı önlüğü vardı üzerinde.

"Başın derde girerse beni çağır," dedi Hallorann. "Az önce yaptığın gibi. Seni ta Florida'dan duyabilirim. Duyarsam koşa koşa gelirim buraya. Koşa koşa..."

(Şimdi gel öyleyse! Hemen gel! Dick, gel! Sana ihtiyacım var, hepimizin ihtiyacı...)

"... kusura bakma ama gitmem gerek Danny, aslan doktor, gitmem gerek. İyi zamanlar geçirdik ama gitmeliyim artık."

(Hayır!)

Dick Hallorann sigarası ağzında duvarın içine girdi.

Yapayalnız kalmıştı.

Tam o anda o gölge köşeyi döndü. Yalnız gözlerindeki kırmızı parıltı belirliydi.

(Yakaladım seni! Şimdi görürsün gününü!)

Tokmak aşağı yukarı sallanıyordu. Danny çığlık atarak geriledi. Birden duvardan geçmiş, baş aşağı karanlıkta düşüyordu.

Düşüyordu.

Tony de altında, o da düşüyordu.

(Artık gelemem Danny... Beni bırakmıyor... Hiçbiri bırakmıyor yanına gelmem için... Dick'i çağır... Dick'i çağır...)

"Tony!" diye bağırdı.

Ama Tony gitmişti ve kendisi karanlık bir odadaydı. Tam karanlık değil ama. Bir yerden loş bir ışık geliyordu. Annesiyle babasının yatak odası. Babasının çalışma masasını görebiliyordu.

Darmadağınıktı odanın içi. Daha önce de gelmişti buraya.

Annesinin pikabı ters dönmüş yerde. Plakları yere saçılmıştı.

Şiltenin yarısı yatağın üzerinde kaymış. Duvarlardaki resimler parçalanmış. Kendi yatağı bir kütük gibi savrulmuş. Mor Volkswagen parça parça.

Işık banyodan geliyordu. Yarı aralık kapısı. Hemen ötesinde parmaklarının ucundan kanlar damlayan bir el asılı. İlaç dolabının önündeki aynada LİTAK sözcüğü yanıp sönüyor.

Birden önünde büyük bir fanus içinde dev bir saat belirdi.

Yüzünde akreple yelkovanı, rakamları yoktu. 2 ARALIK yazıyordu yalnızca. Sonra birden dehşetle irileşen gözleri LİTAK sözcüğünün fanus üzerinde yansıdığını gördü. İki kere yansıyordu şimdi ve KATİL olarak okuyordu.

Danny Torrance dehşetle geri çekildi. Saatin yüzünden tarih kaybolmuştu, saatin yüzü de kaybolmuş, yerine giderek büyüyen kara bir delik gelmişti. Her şey birden kayboldu ve Danny öne

eğilip düşmeye başladı... Düşüyor, düşüyor... koltuktan düşüyordu.

Bir an balo salonunun yerinde soluk soluğa kaldı.

LİTAK.

KATİL.

LİTAK.

KATİL.

(Kızıl ölüm hepsinin üzerindeydi!)

(Maskeler! Maskeler çıksın!)

Her maskenin altında kendisini koridorlarda kovalayan, kırmızı gözleri irileşen ve henüz yüzünü göremediği insan.

Maskelerin çıkma zamanı geldiği zaman o maskenin altında göreceği yüzden korkuyordu.

"Dick!" diye bağırdı olanca gücüyle. Sesinin gücünden titremişti.

(Dick gel ne olur, ne olur gel Dick, ne olur gel!)

Gümüş anahtarla kurduğu saat başı üzerinde saniyeleri, dakikaları ve saatleri işaretlemeye devam ediyordu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Ölüm Kalım Sorunu

38

Florida

Bayan Hallorann'ın üçüncü oğlu Dick, üstünde beyaz aşçı önlüğü, ağzının kenarında bir Lucky Strike, Cadillac arabasını One-A Toptan Sebze Pazarı'nın park yerinden çıkarmış, ağır ağır binanın önüne doğru sürüyordu. Pazarın sahiplerinden olan Masterton büyük ve karanlık binaya el arabasıyla salatalık taşıyordu.

Hallorann arabanın camını indiren otomatik düğmesine basıp başını dışarı çıkardı. "Salatalıklar çok pahalı, soyguncu!"

Masterton omzu üzerinden arkasına baktı, üç altın dişini ortaya çıkarıp gülümsedi. "Beğenmiyorsan nerene sokabileceğini biliyorsun dostum."

"Böyle sözlerin sonunu boş çıkarmam ama."

"Yarın gel de sana öyle bir patates vereyim ki, aklın bir karış havaya fırlasın."

"Çocuğu yollarım. Bu gece geliyor musun?"

"İçkiler senden mi?"

"Bir fıçı var."

"Geldim gitti öyleyse."

Hallorann camı kaldırıp yoluna devam etti. Keyifliydi. Son yarım saattir burnuna portakal kokusu geliyordu ama pek garipsenecek bir şey yoktu bunda. Yarım saattir sebze ve meyve pazarındaydı.

Aralık ayının biriydi. Doğu saatiyle öğleden sonra dört buçuk.

Kış ülkeye yerleşiyordu ama burada erkekler yakası açık kısa kollu gömlekler, kadınlar da ince mevsimlik elbiseler ve şortlar giyiyorlardı. Yaşasın Florida, diye düşündü Hallorann. Vermont Sokağı'nın başındaki kırmızı ışıkta durdu, yeşil ışık yanınca arabayı 219 numaralı anayola soktu ve kent arkasında kalana kadar hızını hep yetmişte tuttu. Bugünkü alışverişi azdı, Baedecker'ı gönderebilirdi kendi geleceği yerde. Ancak Baedecker et alma fırsatını kaçırmak istememişti, kendisi de Frank Masterton'la dolaşmaktan hoşlanırdı. Masterton bu gece gelip televizyon seyreder ve Hallorann'ın içkisinden içerdi belki de.

Ya da gelmeyebilirdi. İkisinin de önemi yoktu. Önemli olan onu görmekti. Artık genç değildiler çünkü. Son birkaç gün içinde birçok kez düşünmüştü bunu. İnsan altmışına yaklaşınca (ya da doğrusunu söylemek gerekirse altmışını aşmışsa) ölümü düşünme zamanı gelmiş demekti. Her an göçebilirdin bu dünyadan. Bütün hafta boyunca hep bunu düşünmüştü. Ölüm yaşamanın bir parçasıydı. Kişiliğini korumak istersen bunu aklından çıkarmamalıydın. İnsanın kendi ölümünün gerçeğini anlaması güçse de kabul etmesi olanaksız değildi.

Bunu neden böyle düşünmeye başladığını bilemiyordu. Ama bu küçük alışverişi kendisinin yapmasının bir nedeni de Frank'in barının üstündeki küçük yazıhaneye uğrama fırsatı çıkması içindi. Şimdi bir avukat vardı orada (geçen yıl oturan dişçi iflas etmiş olmalıydı), Mclver adında bir zenci. Hallorann, Mclver'a gidip bir vasiyetname yaptırmak istediğini söylemişti. Mclver vasiyetnameyi ne zamana istediğini sormuştu. Dün demişti Hallorann

ve kahkahayı basmıştı. Aklınızda karmaşık bir şey mi var, diye sormuştu sonra Mclver. Böyle bir durum yoktu.

Hallorann'ın bir Cadillac'ı, bankada dokuz bin dolar kadar parası, bir elbise dolabı da eşyası vardı. Hepsini kız kardeşine bırakıyordu. Ya kız kardeşin senden önce ölürse, demişti Mclver.

Boş ver, o zaman yenisini yaparım, demişti Hallorann. Vasiyetname üç saatte hazırlanmış, imzalanmış, üzerinde VASİYETNAME yazan kalın mavi bir zarfa yerleştirilmiş olup şimdi cebindeydi.

Yıllarca yapmadığı bir şeyi neden bu güneşli günde yaptığını bilemiyordu. İçinden öyle gelmiş, buna da karşı koymamıştı.

İçgüdülerini dinlemeye alışmıştı.

Kentten epey uzaklaşmıştı artık. Gaza basarak göstergeyi hızını doksanın üstüne çıkardı ve orada tuttu. Deneyimlerinden arabanın yüz yirmi, hatta yüz elli bile yapıp bana mısın demeyeceğini biliyordu ama artık o hızlı günleri geride kalmıştı. Yaşlanıyordu.

(Arkadaki portakallar da amma kokuyorlar. Çürümüşlerini mi aldım acaba?)

Böcekler yapışıyordu ön cama. Radyoyu açtı. Al Green'in yumuşak, ağlamaklı sesi.

"Ne güzel günler geçirdik birlikte
Şimdi çok geç artık, ayrılma günü geldi..."

Camı indirip sigarasını attı, sonra portakal kokusunun çıkması için sonuna kadar açtı. Parmaklarıyla direksiyonda tempo tutuyor, şarkıyı mırıldanıyordu.

Birden portakal kokusu kuvvetlenince bir şeylerin geldiğini anladı. Dikiz aynasında gözleri irileşmişti. Sonra bir anda duvar gibi çarptı yüzüne, müziği, yolu, insan olarak varlığını unuttu, hepsi silindi birden. Sanki biri başına ruhsal bir tabanca dayamış ve 45'lik bir çığlık mermisi sıkmıştı.

(Dick gel, ne olur gel, Dick ne olur!)

Cadillac tam o anda işçi tulumlu bir adamın sürdüğü bir kamyonetin yanından geçiyordu. Adam koca arabanın kendi şeridine kaydığını görünce kornaya bastı. Cadillac'ın umursamadan yola devam ettiğini görünce adam başını kaldırıp bakınca direksiyon başında dimdik oturan ve bakışları havaya çevrilmiş iri bir zenci gördü. Sonradan adam karısına zencinin başında bir peruka olduğundan emin bulunduğunu anlattı. Ancak o ilk gördüğü anda adamın bütün saçlarının tek tek havaya dikilmiş olduğuna yemin edebilirdi. Zencinin kalp krizi geçirdiğini sanmıştı.

İşçi frene bastı ve sağa kaçtı. Cadillac'ın kuyruğu arabasının ön tamponunun bir santim kadar yakınından geçti. Cadillac sağ şeride geçti.

İşçi hâlâ kornaya basıp şimdi sağa sola savrulan Cadillac'a küfür üstüne küfür yağdırıyordu. Önce Cadillac sürücüsüne kendi kendiyle cinsel birleşmede bulunmasını söyledi. Sonra çeşitli kuyruklu hayvanlar ve kuşlarla. Sonra zenci kanı taşıyan herkesin kendi ülkelerine gitmelerini salık verdi. Zenci sürücünün ruhunun öldükten sonra nereye gideceği konusunda adamı aydınlattı. Sözünü zencinin anasını bir New Orleans genelevinde gördüğünü söyleyerek bitirdi.

Sonra gaza basıp öne geçti ve tehlikeden sıyrıldı. Ancak o zaman donuna işediğini fark etmişti.

Hallorann'ın kafasında bir tek düşünce dolanıp duruyordu.

(Ne olur gel Dick, ne olur!)

Ama tıpkı bir radyo istasyonundan uzaklaşınca olduğu gibi zayıflamaya başlamıştı ses. Hallorann arabasının seksen kilometre hızla bankette gittiğini fark etti. Arabayı yola çıkardı.

İleride bir dondurmacı vardı. Sinyal verip dondurmacının önüne çekti arabayı. Yüzü grileşmişti, kalbi gümlüyordu göğsünde.

Cebinden mendilini çıkarıp alnını kuruladı.

(Tanrım!)

"Size yardım edebilir miyim?"

Ses, Tanrı'nın değil açık camın önünde duran küçük garson kızın sesiydi ama yine de bir an ürktü.

"Evet yavrum, bir vanilyalı lütfen."

"Başüstüne efendim." Kız kırmızı naylon üniformasının altında kalçalarını çalkalayarak uzaklaştı.

Hallorann deri koltuğa yaslanıp gözlerini kapattı. Ama yakalayacak şey kalmamıştı. Park edip garsona siparişini verirken son ses de kaybolmuştu. Şimdi baş ağrısı vardı yalnızca, sanki beyni bükülmüş, sıkılmış ve kurumak için asılmış gibi. O Danny adındaki çocuktan otelde kendisine ışıltısını kanıtlamasını istediği günkü baş ağrısı gibi bir ağrı.

Ama bu ondan daha yüksek sesliydi. O zaman çocuk oyun oynuyordu.

Şimdiyse yalın korkuydu, her sözcük beyninde bir çığlıktı.

Kollarına baktı. Sıcak güneş altında bile tüyleri diken dikendi.

Çocuğa yardıma gerek duyarsa kendisini çağırmasını söylemişti, anımsıyordu bunu. Ve şimdi de çocuk ona sesleniyordu işte.

Çocuğu orada nasıl bıraktığına şaştı birden. Başına kötü şeyler, hem de çok kötü şeyler gelebilirdi.

Ansızın motoru çalıştırdı, geri vitese taktı ve son hızla anayola çıktı. Garson kız dondurma elinde kalakalmıştı arkasında.

"Ne o, yangın mı var?" diye bağırdı ama Hallorann çoktan gitmişti.

Lokantanın müdürü Queems adında bir adamdı. Hallorann içeri girince bir gece öncesinden kalmış kanlı gözlerle baktı.

"Hayrola, bir sıkıntın mı var Dick?"

"Evet Bay Queems. Üç gün izin isteyeceğim."

Queems'in sapsarı gömleğinin üst cebinde bir paket Kent vardı.

Paketi çekmeden parmağıyla bir sigara çıkarıp dişlerinin arasına yerleştirdi. Masası üzerindeki çakmakla yaktı sigarasını.

"Benim de üç gün izne ihtiyacım var ona bakarsan. Neden?"

"Üç gün efendim," diye tekrar etti Hallorann. "Oğlum."

Queems'in bakışı Hallorann'ın yüzüksüz sol eline çevrildi.

"1964'te boşadım," dedi Hallorann.

"Dick, hafta sonu kalabalığını biliyorsun. Şimdiden doluyuz. Pazar gecesi Florida Salonu bile doldu. Saatimi al, cüzdanımı al, sigorta paramı al, hatta dayanabilirsen karımı al ama benden izin isteme. Hasta falan mı?"

"Evet efendim. Vurulmuş."

"Vurulmuş ha!" Queems sigarasını küllüğe bastırdı.

"Evet efendim."

"Avlanırken falan mı?"

"Hayır efendim." Hallorann'ın sesi daha da yumuşamış, alçalmıştı şimdi. "Jane şimdi bir kamyon sürücüsüyle yaşıyor. Beyaz bir adam. Oğlumu tabancayla vurmuş. Colorado'da hastanede. Durumu ağırmış."

"Bunu nasıl haber aldın? Ben seni sebze almaya gittin sanıyordum."

"Oraya gittim efendim." Hallorann lokantaya gelmeden önce telgrafhaneye uğramış, Stapleton Havalimanı'nda bir kiralık araba ayırtmış, ayrıca çıkarken bir de boş telgraf kâğıdı yürütmüştü. Şimdi boş ve buruşuk kâğıdı çıkarıp Queems'in kanlı gözleri önünde salladı, sonra yine cebine yerleştirdi. "Jane göndermiş. Posta kutumda buldum az önce."

"Vay canına!" dedi Queems. Yüzünde ilgi ifadesi vardı. Hallorann iyi bilirdi bu ifadeyi. "Karalarla iyi geçindiğine" inanan beyazların söz konusu kimse bir zenci ya da onun hayali zenci oğlu olduğu zamanlar takındıkları ilgi belirtisiydi bu.

"Git öyleyse," dedi Queems. "Baedecker üç gün idare eder sanırım. Çocuk da yardım eder kendisine."

"Bu haftalık avansımı geri vermek istiyorum," dedi Hallorann. "Sizi nasıl bir sıkıntıya soktuğumu biliyorum Bay Queems."

Queems'in yüzündeki ifade kasıldı, boğazına kılçık kaçmış gibi oldu. "Bunu döndükten sonra konuşuruz," dedi. "Sen git

toparlan. Ben Baedecker'la konuşurum. Uçakta yer ayırtmamı ister misin?"

"Teşekkür ederim, ben ayırtırım efendim."

"Pekâlâ. Umarım sonu iyi gelir Dick. Bir haber alınca bana bildir, olmaz mı?"

"Olur efendim."

El sıkıştılar.

Hallorann bodrum katına, hizmetçiler bölümüne gidince koyuverdi tuttuğu kahkahasını. Portakal kokusunu duyduğu zaman hâlâ gülüyor, alnından akan terleri silmeye çalışıyordu. Birden kafasına yıldırım düşmüş gibi oldu, sendeleyerek duvara çarptı.

(Ne olur gel Dick, ne olur gel, ne olur!)

Sonra yavaş yavaş kendine geldi ve dairesine gidecek kadar güç toparlayabildi. Anahtarı paspasın altındaydı, almak için eğilirken içcebinden bir şey düştü. Aklı hâlâ o seste olduğu için yerdeki mavi zarfa anlamadan baktı.

Sonra alıp çevirdi. VASİYETNAME. Kara örümcek gibi harflerle.

(Tanrım, demek böyle ha?)

Bilemezdi. Ama olabilirdi de. Bütün hafta boyunca kendi sonunu *(hadi söyle)* bir önsezi gibi hissetmişti.

Ölüm mü? Bir an için tüm yaşamı gözlerinin önünden geçti. Bayan Hallorann'ın üçüncü oğlu Dick'in inişli çıkışlı hayat hikâyesi değil de, şimdiki yaşamı. Martin Luther King öldürülmeden az önce dağa çıkabildiğini söylemişti. Dick kendisi için bunu iddia edemezdi. Dağa değil ama yıllar süren bir çabalamadan sonra güneşli bir yaylaya çıkmıştı. İyi dostları vardı. İstediği yerde iş bulabilmesi için onun hakkında iyi sözler söyleyecek insanlar vardı. Karalığıyla mutlu bir uzlaşmaya varmıştı. Altmışını geçmişti ve hâlâ ayaktaydı.

Bu yaşamın sonunu (*kendi* sonunu) tanımadığı üç beyaz uğruna mı getirecekti?

Ama bu yalandı.

Çocukla paylaştıkları şeyin kırk yıllık dostlar arasında bile bulunamadığını biliyordu. Kafalarının içinde birer ışıldak olduğu için çocuk onu, o da çocuğu biliyordu. Bu, kendilerinin istemediği, onlara verilmiş bir şeydi.

(Doğru değil, seninki el feneri, onunki ışıldak.)

Ve kimi zaman o ışık, o ışıltı güzel bir şeydi. Kazanacak atı bilirdin ya da çocuğun dediği gibi, babanın kaybettiği sandığını bulurdun. Ama bunlar hep işin süsleriydi. Salatanın tuzu biberiydi. Altında başka şeyler vardı. Acı, gözyaşı ve ölüm olabilirdi. Çocuk o yerde kıstırılmış kalmıştı ve kendisi de oraya gidecekti. Çocuk için. Elinden geleni yapacaktı. Eğer yapmazsa çocuk hemen orada, kendi beyninin içinde ölecekti.

Ama insan olduğu için bu durumun başına gelmemiş olmasını da isterdi.

(Kadın banyodan çıkıp arkasından gelmeye çalışmıştı.)

Eşyalarını çantasına yerleştirirken birden bu düşünce gelmişti aklına. Ve her zaman olduğu gibi anının gücüyle donup kalmıştı. Bunu mümkün olduğu kadar ender düşünmeye çalışırdı aslında.

Dolores Vickery adındaki kat hizmetçisi kız paniğe kapılmıştı.

Diğer hizmetçilere, daha da kötüsü bazı müşterilere de söz etmişti gördüğü şeylerden. Ullman haber alınca hemen kovmuştu onu. Kız ağlaya ağlaya Hallorann'a gelmişti, kovulması yüzünden değil de ikinci kattaki o odada gördüğü şeyden. Havluları değiştirmek için 217 numaraya girdiğinde banyoda Bayan Massey'i ölü olarak yatarken görmüştü. Bu olanaksızdı. Bayan Massey bir gün önce gizlice otelden çıkarılmıştı ve o anda New York'a doğru uçuyordu. Alıştığı birinci sınıf yerine bu kez uçağın bagaj bölmesinde.

Hallorann, Dolores'ten pek hoşlanmazdı, ama yine de gidip bir bakmıştı o gece. Dolores sezon sonlarında işler hafiflediği zaman ara sıra garsonluk da yapan yirmi üç yaşında bir kızdı.

Hallorann kızda azıcık bir ışıltı olduğunu sezinlemişti. Dolores tembelliğe hiç katlanamayan bir yönetimde tembel bir işçiydi.

Çamaşır dolabına girip kitabını okur, sigarasını içerdi. Ama Ullman ne zaman gizlice teftişe çıksa kızı hep çalışır görürdü.

Kitabı rafa, küllüğü de cebine gizlenmiş olurdu. Evet, tembeldi ve bu yüzden öteki kızlar onu pek sevmezlerdi, ama yine de hafif bir ışıltısı vardı. Bu yüzden işleri hep yolunda giderdi. Ama 217 numarada gördüğü şey onu öylesine korkutmuştu ki, Ullman'ın kendisini kovmasını sevinçle karşılamıştı.

Peki neden Hallorann'a gelmişti? Işıltılar birbirlerini bulurlar, diye düşündü.

O gece yukarı çıkmış ve ertesi gün yeni bir müşterinin geleceği odaya girmişti. Bürodan aldığı maymuncukla açmıştı kapıyı; Ullman maymuncuğu elinde görseydi Dolores Vickery'yle birlikte iş bulma kurumu önünde kuyruğa gireceği kuşkusuzdu.

Banyonun çevresindeki naylon perde kapalıydı. Perdeyi çekmeden önce ardında ne göreceğini anlamıştı o anda. Bayan Massey yarıya kadar su dolu olan banyonun içinde yatıyordu, vücudu şişmişti.

Overlook'ta daha başka şeyler de vardı. Kötü bir düş düzenli aralıklarla yineleniyordu; bir maskeli balo, kendisi Overlook'un balo salonunda hizmet ediyor, maskelerin çıkarılması emriyle herkes aynı anda maskelerini çıkarıyor ve ortaya çürümüş böcek yüzleri çıkıyordu. Sonra o hayvan biçiminde çit vardı. İki, hatta üç kez hayvanların pozisyonlarını değiştirdiğini görmüş ya da ona öyle gelmişti. Geçen yıl mayıs ayında Ullman onu tavan arasına gönderip şimdi şöminenin yanında duran o süslü bakır maşayı falan aratmıştı. Tavan arasındayken yanan lambalardan üçü birden sönmüş, Hallorann kapının yolunu kaybetmişti. Paniğe kapılmış, oradan oraya çarpmış, birisinin onu izlediği korkusuna kapılmıştı. Işıklar söndüğü anda tahtaların arasından çıkıveren büyük ve ürkütücü bir yaratık.

Sonunda yerdeki halkaya ayağı takılıp da kapağın yerini bulunca kendini güçbela aşağı atmış, kapağı bile açık bırakmıştı. Daha sonra Ullman mutfağa bizzat gelmiş, tavan arasının kapağını ve ışıkları açık bırakmış olduğunu söylemişti. Hallorann

müşterilerin yukarıya hazine avcılığına mı gitmelerini istiyordu? Elektriğin bedava mı olduğunu sanıyorlardı?

Müşterilerden pek çoğunun da bir şeyler görüp duyduklarından emindi. Hallorann'ın otelde bulunduğu üç yıl içinde Başkan Süiti on dokuz kez tutulmuştu. Gelen müşterilerden altısı zamanından önce ayrılmışlardı otelden, çoğunun yüzlerinde bir çeşit hastalık belirtisi vardı. Sonra başka müşteriler başka odaları ani olarak terk etmişlerdi. 1974 ağustosunda bir akşam vakti. Kore'de Bronz ve Gümüş Yıldız kazanmış olan bir adam golf oynarken birden çığlıklar atmaya başlamıştı. Hallorann otelde kalan çocuklardan pek çoğunun ısrarla çocuk bahçesine gitmediklerini de bilirdi. Çocuklardan biri beton tünellerde oynarken kriz geçirmişti. Ancak Hallorann bunun nedeninin Overlook'un o korkunç çağrısı mı olduğunu, yoksa çocuğun, otel hizmetçileri arasında söylendiği gibi, saralı olduğu ve o gün ilacını içmeyi unuttuğundan mı olduğunu bilemiyordu.

Bayan Massey'in cesedine bakarken korkmuştu ama paniğe kapılmamıştı bu yüzden. Beklenmedik bir şey değildi bu. Ancak kadın gümüş rengi gözlerini açıp da sırıtmaya başladığında paniğe kapılmıştı.

Kadın doğrulup arkasından gelmeye kalkışınca da dehşete kapılmıştı. Oradan arkasına bakmadan kaçmış, kapıyı kilitledikten sonra bile rahat bir soluk alamamıştı. Şimdi çantasının fermuarını kapatırken bir daha Overlook'un hiçbir yerinde kendini güven içinde hissedemeyeceğini düşünüyordu.

Ve şimdi de imdat isteyen o çocuk.

Saatine baktı. 17.30. Kapıya giderken Colorado'da, hele dağlarda yaman bir kış olduğunu anımsadı. Tekrar dolabının başına döndü.

Koyun kürkünden uzun astarlı deri paltosunu naylon torbasından çıkarıp aldı. Tek kışlık giyeceği buydu. Işıkları söndürüp çevresine bakındı. Unuttuğu bir şey var mı? Evet. Bir tek şey.

Cebinden vasiyetnameyi çıkardı, aynanın çerçevesi arasına sıkıştırdı. Talihi varsa zarfı gelip kendi çıkarırdı oradan.

Talihi varsa.

Dışarı çıkıp kapıyı kilitledi, anahtarı paspasın altına soktu, aşağı inip Cadillac'ına bindi.

Hallorann, Queems'le Queems'in adamları santralden telefonları dinledikleri için lokantadan telefon etmemişti havayollarına. Şimdi havaalanına giderken yolda bir yerde durup United Air Lines'a telefon ederek Denver'a kaçta uçak olduğunu sordu.

18.36'da bir uçak vardı. Acaba beyefendi bu uçağa yetişebilirler miydi? Hallorann saatine baktı. 18.02. Yetişeceğini söyledi. Boş yer var mıydı?

Bir dakika bakayım efendim.

Bir dakika geçti. Sonra iki dakika. Ne olursa olsun yola çıkmaya karar verdiğinde rezervasyon memurunun sesi duyuldu. Bir boş yer vardı. Birinci sınıfta.

Kabul ediyordu.

Nakit mi ödeyecekti yoksa kredi kartıyla mı?

Nakit yavrum, nakit. Uçmam gerek bu akşam.

Ve adınız?

Hallorann. İki *l* ve iki *n*.

Telefonu kapatıp koştu.

Az daha yetişiyordu uçağa.

Saatte yüz yirmiyle giderken ve havaalanını karşısında gördüğü anda trafik polisi arabayı kenara çektirdi.

Hallorann camı indirdiğinde polis defterini çıkarmıştı bile.

"Biliyorum," dedi polis. "Cliveland'da cenaze törenine gidiyorsun. Baban. Seattle'de evlenme törenine. Kız kardeşin. San Jose'ta çıkan yangında dedenin şekerci dükkânı yandı. Kamboçyalı bir kızıl New York City terminalinde seni bekliyor. Havaalanı dışında nöbet tutmaya bayılırım ben. Çocukken bile okulda en sevdiğim ders masa saatiydi."

"Bakın memur bey, oğlum..."

"Hikâyenin bilemediğim tek yanı, sürücünün ehliyet numarası ve trafik ruhsatı. Onun için beni fazla merakta bırakmadan çıkar bir göreyim."

Hallorann polisin sakin mavi gözlerine bakınca, oğlum vuruldu hikâyesini anlatmanın doğru olmayacağını düşündü. Cüzdanını çıkardı.

"Çok iyi," dedi polis. "Lütfen istediklerimi çıkarır mısın? Bakalım hikâyenin sonu nasıl gelecek?"

Hallorann ehliyetiyle ruhsatını çıkarıp polise uzattı.

"Çok güzel. O kadar güzel ki, bir ödül kazandınız."

"Ne?" diye sordu Hallorann umutla.

"Bu sayıları yazdıktan sonra size şişirmeniz için küçük bir balon vereceğim."

"Tanrım!" diye inledi Hallorann. "Memur bey, uçağım..."

"Şışşt! Yaramazlık yok," dedi polis. Hallorann gözlerini kapattı.

Saat 18.49'da uçuşun ertelendiğini umarak United bankosuna vardı.

Sormaya gerek yoktu. Tabelada Denver uçağının 18.40'ta kalktığı görülüyordu. Dokuz dakika önce.

"Ağzına sıçayım!" dedi Hallorann.

Birden burnuna gelen portakal kokusuyla soluğu kesilir gibi oldu. Güçbela tuvalete attı kendini.

(Ne olur gel Dick, ne olur gel, ne olur!)

39

Merdivenlerde

Vermont'tan Colorado'ya taşınmadan önce maddi durumlarını düzeltmek için yaptıkları şeylerden biri de Jack'in iki yüz

plaklık rock and roll dizisini satmak olmuştu. Tanesi bir dolara gitmişti plaklar. Bunların içinde Danny'nin çok sevdiği bir plak vardı. Eddie Cochran'ın, sözleri Lenny Kaye tarafından yazılmış şarkıları. Wendy oğlanın bu hızlı yaşamış ve genç ölmüş insana karşı olan tutkusunu anlayamamıştı.

Şimdi saat yediyi çeyrek geçe (dağ saatiyle), Dick Hallorann Queem's karısının dostunun hikâyesini anlatırken, Wendy oğlunu alt salonla birinci kat arasındaki merdivenin basamaklarında oturmuş, elindeki kırmızı topla oynarken bir yandan da o plaktan şarkılar mırıldanırken buldu.

"Bir iki üç dört tırmanırım," diyordu Danny melodisiz bir sesle. "Beş altı yedi daha... tepeye çıkınca rock yapamayacak kadar yorgun..."

Wendy oğlunun yanına oturdu. Yüzüne bakınca altdudağının şiştiğini ve çenesinde kurumuş kan lekeleri olduğunu dehşetle gördü. Kalbi boğazına fırlayacakmış gibi oldu, ama sesine normal bir ton vermeye çalıştı.

"Ne oldu doktor?" diye sordu. Ne olduğunu biliyordu. Jack dövmüştü yine oğlanı. Başka ne beklenirdi ki? Her şey eskiye dönecekti.

"Tony'yi çağırdım," dedi Danny. "Balo salonunda. Koltuktan düşmüşüm. Ama acımıyor artık. Dudağım çok büyümüş gibi geliyor yalnız."

"Gerçekten olan bu mu?"

"Babam yapmadı," dedi Danny.

Wendy korkuyla baktı oğluna. Top bir elinden ötekine gidip geliyordu. Zihninden geçenleri okumuştu.

"Tony... Tony sana neler söyledi Danny?"

"Önemi yok." Çocuğun yüzü sakin, sesi insanın iliklerini donduracak kadar ilgisizdi.

"*Danny...*" Oğlanın omuzlarını kavradı. İstediğinden daha sertçe. Çocuk kurtulmak için çabalamadı ama.

(Mahvediyoruz bu çocuğu. Yalnız Jack değil, ben de. Ve belki yalnız biz değil. Jack'in babası, benim annem... Onlar da buradalar mı acaba?

Burası kaynıyor nasıl olsa, iki tane fazla olmuş ne çıkar? Danny çok üzülüyorum...)

"Önemi yok," dedi Danny yine. Topu elinden aktardı. "Tony bir daha gelmeyecek. Bırakmıyorlar. Yenildi."

"Kim bırakmıyor?"

"Oteldeki insanlar." Danny annesinin yüzüne baktı. Wendy oğlunun gözlerindeki ifadenin hiç de ilgisiz olmadığını fark etti. Korku doluydu gözleri. "Ve... ve oteldeki *şeyler.* Çok çeşit şeyler var burada. Otel onlarla *dolu.*"

"Sen onları görüyor..."

"Görmek istemiyorum." Danny yine elindeki topa baktı. "Ama geceleri zaman zaman seslerini duyuyorum. Rüzgâr gibi, hep birlikte içlerini çekiyorlar. Tavan arasında. Bodrumda. Odalarda. Her yerde. Benim suçum sanmıştım. Böyle olduğum için. Ben anahtarım. Küçük gümüş anahtar."

"Danny... Kendini yiyip bitirme böyle."

"Ama o da var. Babam. Sen de. Hepimizi istiyor. Babam kandırıyor, en çok kendisini istediğine inandırıyor. Oysa en çok beni istiyor. Ama üçümüzü de alacak."

"Eğer o kar arabası..."

"Bırakmadılar," dedi Danny kısık bir sesle konuşmaya devam ederek. "Parçasını karlar içine attırdılar. Uzaklara. Rüyamda gördüm. 217 numarada o kadının olduğunu da biliyor babam." Korku dolu kara gözleriyle baktı annesine. "Bana inanıp inanmaman önemli değil."

Wendy oğlanı kucakladı. "Sana inanıyorum Danny. Bana gerçeği söyle... Jack... baban bize kötülük yapacak mı?"

"Yaptırmaya çalışacaklar anne. Bay Hallorann'ı çağırıyordum. Ona ihtiyacım olursa çağırmamı söylemişti. Ama çok güç bu. Çok yoruluyorum. İşin kötüsü beni duyup duymadığını bilemiyorum. Çok uzak olduğu için cevap verebileceğini sanmam. Benim ona seslendiğimi duyup duymadığını da bilmiyorum. Yarın..."

"Ne olacak yarın?"

Başını salladı Danny. "Hiçbir şey."

"Baban nerede şimdi?"

"Bodrumda. Bu gece yukarı çıkacağını sanmıyorum."

Wendy birden ayağa kalktı. "Beni burada bekle. Beş dakika sonra geleceğim."

Tavandaki floresan ışıkların altında mutfak soğuk ve bomboştu. Wendy bıçakların asılı bulunduğu yere gitti, en uzun ve en keskinini alıp kurulama bezine sardı, ışıkları söndürerek çıktı mutfaktan.

Danny merdivende oturmuş, elden ele geçirdiği kırmızı topa bakarak şarkısına devam ediyordu. "Sevgilim yirminci katta oturuyor, asansör de bozuk. Bir iki üç dört diye tırmanırım..."

(... Lou, sevgilim, Lou, benim...)

Danny şarkısını kesip kulak verdi.

(... Lou, sevgilim, Lou, benim...)

Ses başının içindeydi, kendisinin bir parçası gibi.

Öylesine korkutucu derecede yakın ki, kendi düşüncesi sanki.

Yumuşak ve sinsi. Alay ediyor. Sanki, *burasını çok seveceksin, hele bir dene, bir dene bak nasıl seveceksin,* der gibi.

Şimdi kulaklarını açmış, yine duyuyordu seslerini. Ruhların, hayaletlerin ve belki de otelin toplanması. Hayaletlerin gerçekten canlı oldukları, şimşirden hayvanların yürüdükleri, küçük bir gümüş anahtarın müstehcen hareketleri başlattığı yer.

Yaz turistlerinin hiç duymadıkları sonsuz kış rüzgârı gibi yumuşak ve hışırtılı sesler. Yaz yabanarılarının uykularından uyandıkları zaman çıkardıkları uykulu uğultu. On bin metre yukarıda.

(Bir çay daha almaz mısınız?)

Yaşayan bir ses, ama insan sesi ya da soluğu değil.

Metafiziğe aklı yatkın biri buna ruhların sesi diyebilirdi. Dick Hallorann'ın yüzyılın başından önce yaşamış büyükannesi

buna hortlak derdi. Psişik bir araştırmacı daha uzun bir sözcük kullanırdı... Psişik yankıma, psikokinezi. Ama Danny için bu, çevrelerinde giderek daha da gacırtılar çıkaran o yaşlı canavarın, otelin sesiydi.

Karanlık balo salonunda, cam fanus altındaki saat tek bir vuruşla yedi buçuğu çaldı.

İçkinin sertleştirdiği kısık bir ses, "Maskeler aşağı, sevişelim artık!" diye bağırdı.

Salonun ortasına gelmiş olan Wendy olduğu yerde kalakaldı.

Topu hâlâ elinden eline atan Danny'ye, "Bir ses duydun mu?" diye sordu.

Danny annesine baktı ve topla oynamaya devam etti.

Hep birlikte kilitli kapı arkasında olacakları halde bu gece pek az uyuyacaklardı.

Karanlıkta gözleri açık olan Danny düşünüyordu.

(Babam onlardan biri olmak ve sonsuza dek yaşamak istiyor.)

(İstediği bu.)

Wendy ise başka şeyler düşünüyordu.

(Zorunlu kalırsam onu daha yukarılara götürürüm. Öleceksek bunu dağlarda yapmayı tercih ederim.)

Kasap bıçağı hâlâ beze sarılı olarak yatağın altındaydı.

Elini bıçağın yanından ayırmıyordu. Ara sıra uyuyakalıp uyanıyorlardı. Otel çatırdıyordu çevrelerinde. Dışarıda kurşun gibi bir gökten kar boşanmaya başlamıştı.

40

Bodrumda

(Kazan... Kahrolası kazan!)

Jack Torrance'ın beynine parıl parıl kızıl renkli bir uyarı gibi yayıldı düşünce. Hemen arkasında da Watson'ın sesi.

(Basınç göstergesini sürekli kontrol etmen gerek. Unutursan yavaş yavaş yükselir ve bir sabah uyandığında kendini Ay'da buluverirsin... İki yüz elliye çıkabilir ama bu haliyle daha önce patlar... Gösterge yüz seksendeyken milyon versen inmem buraya.)

Bütün gece burada oturmuş, eski evrakları tek tek elden geçirmişti, zamanın giderek kısaldığını, acele etmesi gerektiğini hissediyordu. Yine de önemli ipuçları, her şeyi açıklığa kavuşturacak bağlantıları bulamamıştı. Parmakları eski kâğıtlardan sapsarı kesilmişti. Ve öylesine dalmıştı ki, bir kere bile bakmamıştı kazana. Akşam saat altıda aşağı indiği zaman bir kez bakmıştı. Şimdiyse...

Saatine bakınca yerinden fırladı.

Sabahın beşiydi. Beşi çeyrek geçiyor.

Arkasındaki kazandan ıslıklar geliyordu.

Koştu Jack. Son bir iki ay içinde zayıflamış, sakalı uzamıştı. Toplama kampında yaşıyormuş gibi bir görünüşü vardı.

Kazanın göstergesi iki yüz onda duruyordu. Eski ve yamalı kazanın bu öldürücü basınçla kaynak yerlerinden patladığını görür gibi oldu.

(Yavaş yavaş yükselir... Yüz seksendeyken milyon versen inmem buraya.)

Birden içinden sakin ve kandırıcı bir ses yükseldi.

(Boş ver. Git Wendy'yle Danny'yi al ve kaç git buradan.)

(Varsın patlasın.)

Ama patlamayı görür gibi oluyordu. Otelin önce kalbini, sonra ruhunu parçalayacak bir gök gürültüsü. Kazan turuncu mor bir parıltıyla havaya uçacak, bodruma akkor halinde maden parçaları yağacaktı. Bir bölümü öteki odadaki kâğıtların üstüne düşecekler, kâğıtlar cayır cayır yanacaktı. Sırlar, ipuçları yok olacak, artık hiç kimse otelin esrarını çözemeyecekti. Sonra gaz patlaması gelecekti. Otelin ortası bir fırın gibi alev alacaktı.

Merdivenler, koridorlar, odalar ve tavanlar biri Frankenstein filminin son makarasındaki şato gibi tutuşacaktı. Heyecanlı müşteriler gibi mavili karalı halılarda koridordan koridora koşan alev dilimleri. Yangın söndürme aletleri de yoktu.

Yalnızca o eski model yangın hortumları. Kullanacak kimse de yok. Marttan önce buraya gelebilecek itfaiye arabası da yoktu.

Yan yavrum yan. On iki saat sonra geriye hiçbir şey kalmazdı.

Gösterge iki yüz on ikiye varmıştı. Kazan yataktan kalkmaya çalışan hastalıklı yaşlı bir kadın gibi inliyordu. Yamaların çevresinde buharlar belirmişti.

Jack hiçbir şey görmüyor, hiçbir şey duymuyordu. Eli basıncı azaltacak vananın üzerinde donup kalmıştı. Gözleri yuvalarında safir taşlar gibi parıldıyordu.

(Son fırsatım bu benim.)

Paraya çevirmediği tek şeyi, Stovington'daki ilk iki yılında Wendy'yle birlikte yaptırdığı hayat sigortası poliçesiydi. İkisinden biri bir kazada ya da yangında ölürse seksen bin, normal ölümle ölürse kırk bin dolar.

(Bir yangın... seksen bin dolar.)

Çıkacak zamanları olurdu. Uyuyor olsalar bile kaçacak zaman bulacaklarına inanıyordu. Overlook yandığı takdirde hayvanların ya da başka şeylerin gitmelerini önleyeceklerini sanmıyordu.

(Yanarken...)

Yağlı camın altındaki gösterge iki yüz on beşe gelmişti.

(Ateş her şeyi öldürür.)

Jack birden kendine geldi. Uyukluyordu ve uyuklarken havaya uçacaktı neredeyse. Ne düşünüyor olabilirdi? Oteli korumaktı görevi.

Elleri korkudan terleyivermişti, vanayı çeviremedi ilk tutuşta.

Sonra parmaklarını deliklerine geçirdi. Bir kere, iki kere çevirdi. Bir buhar sesi duyuldu. Canavarın soluğu. Kazanın altından sıcak bir tropikal sis yükseldi. Bir an için göstergeyi göremedi. Çok beklemişti galiba. Kazanın içindeki parıltılar, gıcırtılar artıyordu.

Buhar kalkınca göstergenin iki yüze düştüğünü ve daha düşmekte olduğunu gördü. Yamaların kenarından sızan buhar bulutları ve sesler giderek azalıyordu.

Yüz doksan... yüz seksen... yüz yetmiş beş...

Artık patlamazdı. Yüz altmışa inmişti.

Soluk soluğa, baştan aşağı titreyerek çekildi kazanın yanından.

Ellerine bakınca avuç içlerinin şişmeye başladığını gördü. Eli vanada ölecekti az daha. Daha kötüsü, Overlook'u öldürecekti.

Son yenilgi. Öğretmen olarak, yazar olarak, koca ve baba olarak başarısızdı. Ayyaşlıkta bile. Ama insanın bakmakla, korumakla görevli olduğu bir binayı havaya uçurması hepsinin üstüne tüy dikerdi. Ve bu, sıradan bir bina değildi.

Hem de hiç değildi.

Bir içki istiyordu.

Basınç seksene düşmüştü şimdi. Elinin acısıyla yüzünü buruşturarak vanayı kapattı. Bundan sonra çok daha dikkatli olmak zorundaydı. Kazan çok zayıflamış olmalıydı. Kış sonuna kadar yüzün üstüne çıkarmamak gerekirdi. Biraz üşürlerse de, o kadarı olurdu artık.

Su kabarcıklarından ikisi patlamıştı elinde. Çürük diş gibi ağrıyordu.

Bir içki. Oysa koca binada bir damlası bile yoktu. Bir içki bir ilaç gibi gelirdi şu anda. Acı dindirici ilaç. Excedrin'den biraz kuvvetli bir şey. Ama hiçbir şey yoktu.

Gölgeler arasında gördüğü şişeleri anımsadı.

Oteli kurtarmıştı. Otel kendisine ödül vermek isteyecekti.

Emindi bundan. Arka cebinden mendilini çıkarıp merdivene doğru yürüdü. Ağzını sildi. Küçük bir kadeh. Bir tek kadeh. Acıyı azaltmak için.

Overlook'a hizmet etmişti, şimdi hizmet sırası Overlook'taydı.

Hızlı adımlarla çıkıyordu basamakları. Uzun ve acı bir savaştan evine dönen bir insanın aceleci adımlarıyla. Saat sabahın beşini yirmi geçiyordu.

41

Gündüz

Danny korkunç bir rüyadan soluğu kesilmiş olarak uyandı. Bir patlama olmuştu. Yangın. Overlook yanıyordu. Annesiyle ön bahçeden seyrediyorlardı yangını.

"Hayvanlara bak," demişti annesi.

Hepsi ölmüşlerdi. Ağaçların yaprakları kahverengiydi şimdi. Sık dalları iskeletlere benziyordu. Sonra babası Overlook'un ön kapısından yanar bir meşale gibi fırlamıştı. Üstü başı, saçları alevler içindeydi, yüzü her an biraz daha kararıyordu.

İşte Danny tam o anda uyandı. Korkudan boğazı tıkanmıştı. Elleri çarşafları sıkıyordu. Bağırmış mıydı? Annesine baktı. Wendy örtüyü boğazına kadar çekmiş, yan dönmüş yatıyordu. Çocuk gibiydi.

Hayır, bağırmamıştı.

Danny gözlerini tavana dikip yattı olduğu yerde, korkunç rüya gerilerde kalıyordu.

Büyük bir felaketin (Yangın mı? Patlama mı?) son saniyede önlendiğini hissediyordu. Zihninde babasını arayınca onun aşağı katta bir yerde olduğunu gördü. Ön salonda.

Danny babasının düşüncelerine girmek istedi. Ama olanaksızdı bu.

Babası yine Kötü Şey'i düşünüyordu.

(Bir tek atabilsem gerisi umurumda bile değil Al. Nasıl içtiğimizi hatırlıyor musun? Bir parmak İskoç viskisi bir parmak cin, bir sana bir bana. İsterse Merihliler bassın dünyayı umurumuzda mı sanki?)

(Çekil kafasının içinden, bok herif!)

Danny zihnindeki bu ses karşısında gözleri yuvalarından fırlayarak büzüldü. Babasının sesi değil, onu çok iyi taklit eden başka birinin sesiydi bu. Tanıdığı bir ses. Kısık, vahşi ama yine de tanıdık bir ses.

Bu kadar yakın mıydı yani?

Örtüyü açıp yere indi. Terliklerini giydi, kapıyı açarak ana koridora doğru koşmaya başladı. Köşeyi döndü.

Kendisiyle merdiven arasında dört ayak üstünde duran bir adam vardı.

Danny dondu olduğu yerde.

Adam başını kaldırıp baktı. Gözleri ufacık ve kırmızıydı.

Üzerinde gümüş yaldızlı bir giysi vardı. Köpek giysileri, diye düşündü Danny. Bu garip yaratığın arkasında ucu ponponlu bir de kuyruk uzanıyordu. Giysinin sırtında boynuna kadar gelen bir fermuar vardı.

Adamın ağzı, çenesi ve yanakları kan içindeydi.

Danny'ye hırlamaya başladı. Sırıtıyordu, ama hırlama gerçekti.

Boğazının derinliklerinden çıkıyordu. İnsanın iliklerini donduran ilkel bir ses. Sonra havlamaya başladı. Dişleri de kan içindeydi. Kemiksiz kuyruğunu sürükleyerek Danny'ye yaklaşmaya başladı. Köpek giysisinin başı halının üzerinde yatıyordu.

"Bırak geçeyim," dedi Danny.

"Seni yiyeceğim küçük çocuk," diye cevap verdi köpek adam ve yeniden havlamaya başladı. İnsanın yaptığı bir taklitti havlamalar, ama sesteki vahşet gerçekti. Adamın saçları karaydı.

Giydiği elbise yüzünden terden sırılsıklamdı. Soluğu viski kokuyordu.

Danny geriledi ama kaçmadı. "Bırak geçeyim."

"Olmaz. Seni yiyeceğim çocuk."

Hırlayarak Danny'nin üzerine saldırır gibi yaptı.

Danny daha fazlasına dayanamadı. Omzu üstünden geriye bakarak dairelerine doğru koştu. Arkasından hırıltılar, havlamalar, kahkahalar, mırıldanmalar geliyordu.

Danny yatak odalarının kapısını açıp içeri baktı. Annesi aynı biçimde uyuyordu. Ondan başka duyan yoktu olanları. Yatağının üstüne oturup elleriyle gözlerini örttü. Otel işi ele almıştı artık. İlk başlarda her şey rastlantıyla oluyordu. Belki ilk gördüğü

şeyler kendisine zarar vermeyen korkunç resimlerdi. Ama şimdi bunları otel yönetiyordu ve insana zarar verebilirlerdi.

Overlook onun babasının yanına gitmesini istememişti. Bütün eğlencesi bozulurdu yoksa. Onun için köpek adamı çıkarmıştı önüne. Yolla aralarına şimşirden hayvanları çıkardığı gibi.

Ama babası buraya gelebilirdi. Nasıl olsa gelecekti.

Ağlamaya başladı, gözyaşları sessizce yuvarlanıyordu yanaklarından. Artık çok geçti. Hepsi öleceklerdi, üçü de.

Overlook gelecek bahara açıldığı zaman onlar da, diğer hayaletlerle birlikte karşılayacaklardı müşterileri. Banyodaki kadın. Köpek adam. Beton tüneldeki o karanlık korkunç şey.

Hepsi...

(Yeter! Yeter artık!)

Gözlerini ovuşturdu yumruğuyla. Bunun olmaması için elinden geleni yapacaktı.

Gözlerini kapattı, zihninden sert, kristal kadar sert bir yıldırım yolladı.

(Dick gel ne olur, çok kötü durumdayız! Dick gel artık ne olur!)

Birden gözlerinin arkasındaki karanlıkta Overlook'un loş koridorlarında onu kovalayan şeyi gördü.

(Yeter artık! Seni köpek seni! Yeter dedim sana! Babanım ben senin!)

(Hayır!)

Birden yatak odasının gerçeğine döndü. Çığlıklar boşanıyordu ağzından. Annesi yerinden fırladı.

"Yapma baba, yapmaaaa!"

İkisi de görünmeyen tokmağın inerken çıkardığı ıslık sesini duydular. Danny annesine koşup göğsüne kapandı, kapana kıstırılmış tavşan gibi titriyordu.

Overlook, Dick'i çağırmasına da izin vermeyecekti. Bu da otelin eğlencesini bozabilirdi.

Yapayalnızdılar.

Dışarıda kar daha şiddetle yağıyor, dünyayla tüm bağlantıları kesiliyordu.

42

Havada

Dick Hallorann'ın uçağı için saat 6.45'te anons yapıldı.

Hallorann 6.55'e kadar çantası elinde heyecanla bekledi kapıda.

Carlton Vecker adında birini bekliyorlardı. 196 sayılı uçuş için kaydını yaptırmış bir kişi vardı.

Sonunda memur Hallorann'a mavi giriş kartını uzattı. "Talihiniz varmış. Buyrun efendim, uçağa binebilirsiniz."

Geceyi havaalanında geçirmişti. Bütün şirket acentelerini tek tek dolaşmış, bilet aramıştı. Gece yarısından sonra sekizinci ya da dokuzuncu fincan kahvesini içerken bu işi böyle tümüyle omuzladığı için ineklik etmekte olduğunu düşünmüştü. Yetkililer vardı. En yakın telefona gitmiş, üç ayrı santralle konuştuktan sonra Rocky Dağları Ulusal Park Bürosu'nun acil numarasını almıştı.

Telefona cevap veren adamın bezgin bir sesi vardı. Hallorann uydurma bir ad vermiş ve Sidewinder'ın doğusundaki Overlook Oteli'nde bir felaket olduğunu söylemişti.

Beklemesi söylendi.

Beş dakika sonra adam telefona geldi yine.

"Alıcı verici radyoları var mı?" dedi.

"Var," dedi Hallorann.

"İmdat falan istemediler."

"Ne önemi var bunun? Ben..."

"Nasıl bir felaket bu Bay Hall?"

"Bir aile var otelde. Otelin bakıcısı ve ailesi. Adamın aklını kaçırmış olduğunu sanıyorum. Çocuğuyla karısına her an bir şey yapabilir."

"Bu haberi nerden aldığınızı sorabilir miyim efendim?"

Hallorann gözlerini kapattı. "Senin adın ne?"

"Tom Stounton efendim."

"Tom, bunu *biliyorum*, hepsi o kadar. Sana karşı dürüst davranacağım. Orda kötü bir şeyler oluyor, belki de cinayet, anlıyor musun?"

"Bay Hall, bunu nasıl bildiğinizi..."

"Sana biliyorum dedim, o kadar işte. Birkaç yıl önce Grady adında biri vardı orada. Karısıyla iki kızını öldürdü, sonra kendisini astı. Bir an önce harekete geçmezseniz aynı şey olacak yine."

"Bay Hall, siz Colorado'dan telefon etmiyorsunuz ama."

"Hayır. Ama bunun ne önemi..."

"Colorado'da değilseniz, Overlook'un kısa dalga vericisi yayın alanında değilsiniz demektir. Yayın alanı içinde olmayınca da... şey..." Bir kâğıt hışırtısı. "... Torrance ailesiyle bağlantımız yok demektir. Az önce otele telefon etmeye çalıştım. Ama hatlar kesik. Normal bu, Sidewinder'la otel arasında hâlâ yirmi beş kilometrelik hava hattı var. Sonuç olarak sizin kaçık olduğunuzu söyleyebilirim."

"Hay sersem..." Ama umutsuzluğu uygun bir sıfat bulmasını engelleyecek kadar büyüktü. Birden aklına bir fikir geldi. "Ara onları," dedi.

"Efendim?"

"Senin telsizin var, onların telsizi var. Ara ve ne olduğunu sor."

Bir süre sessizlik oldu.

"Onu da denemiştin, değil mi?" dedi Hallorann. "Onun için beni az önce o kadar beklettin, değil mi? Önce telefonla, sonra telsizle aradın ve çıkaramadın. Çıkaramayınca da hiçbir şey yok deyip işin içinden sıyrılmak istiyorsun. Sizin işiniz ne sanki? Bütün gün kıç üstü oturup kaptıkaçtı mı oynuyorsunuz?"

"Kesinlikle hayır!" Adamın sesindeki öfke Hallorann'ı umutlandırmıştı. İlk olarak bir insanla konuştuğunu anlamıştı, bir makineyle değil. "Ben burada yalnızım efendim. Bütün diğer korucular, bekçiler Hasty Notch'ta, Kings Ram Tepesi'ne tırmanmaya kalkışan üç kişiyi kurtarmak için hayatlarını tehlikeye atmış durumdalar şu anda. Kar yağmaya başladığı halde iki de

helikopter yolladık. Durumu anlamadıysanız bir daha anlatayım. Bir, Overlook'a gönderecek kimsem yok. İki, Overlook'un bizim için önceliği yok. Öncelik park alanına tanınır. Üç, sabahki fırtına yüzünden helikopterlerden hiçbiri havalanamayacak. Hava raporuna göre çok şiddetli bir kar fırtınası başlamak üzere. Durumu anlatabildim mi efendim?"

"Evet," dedi Hallorann. "Anlıyorum."

"Telsizle konuşamamamızın nedeni çok basit sanırım. Sizin olduğunuz yerde saatin kaç olduğunu bilmiyorum ama burada akşamın dokuz buçuğu. Telsizi kapatıp yatmışlardır. Şimdi siz..."

"Dağcılarına başarılar dilerim dostum," dedi Hallorann. "Ama tehlikede olanlar yalnız onlar değil, bunu da bil." Sonra kapatmıştı telefonu.

Saat 7.20'de TWA 747 ağır ağır harekete geçerken Hallorann derin bir soluk aldı. Saat 7.28'de uçak havalandı ve 7.31'de yükselirken Hallorann'ın beyninde o düşünce tabancası tekrar patladı. Omuzları portakal kokusu karşısında çaresizce gerildi, sarsıldı. Alnı kırıştı, ağzı acıyla büzüldü.

(Dick ne olur gel, çok kötü durumdayız Dick, gel artık ne olur!)

Hepsi bu kadar. Birden yok olmuştu. Öyle uzaklaşmak, zayıflamak falan değil. Sanki bıçakla kesilmiş gibi. Korkuyordu Hallorann. Koltuğun kenarlarını kavrayan elleri bembeyaz kesilmişti. Ağzı kupkuruydu. Çocuğa bir şey olmuştu. Emindi bundan. Eğer biri o çocuğa bir şey yapmışsa...

"Kalkışlarda hep böyle mi olursunuz?"

Hallorann yanındaki gözlüklü kadına baktı.

"Kalkışla ilgisi yok," dedi. "Başımda çelik bir plaka var, Kore'den. Ara sıra sancır da."

Kadın kitabına döndü. SİGARA İÇİLMEZ yazısı söndü. Hallorann uzaklaşan dünyaya bakarak çocuğa bir şey olup olmadığını düşünüyordu. Annesiyle babası sıradan insanlardı ama çocuğu çok sevmişti.

Şu anda Danny'yi gözetliyorlarsa çok iyi...

43

İçkiler Bedava

Jack, Colorado Barı'na açılan kapının önünde, yemek salonundaydı.

Başını yana eğmiş, dinliyordu. Hafif bir tebessüm vardı yüzünde.

Çevresinde Overlook Oteli'nin canlandığını duyabiliyordu.

Bunu nasıl bildiğini anlatmak güçtü, ama Danny'nin ara sıra sezdiği şeyler gibi bir şeydi herhalde... Babasına bak oğlunu al. Onun gibi bir şey işte.

Bir ses ya da görüş algısı değildi bu, ama bunlara çok yakın bir şey. Bu duyulardan incecik görüş perdeleriyle ayrılmış. Sanki bu Overlook'un hemen altında bir Overlook daha vardı. Gerçek dünyanın hemen dışında (eğer "gerçek dünya" diye bir şey varsa) ama giderek ona yaklaşan bir şey. Çocukluğunda gördüğü üçboyutlu filmleri hatırlıyordu. Gözlüksüz bakınca her şey iki tane görünürdü. Ama gözlüğü takınca ortalık hemen düzelirdi.

Otelin bütün dönemleri bir aradaydı şimdi. Torrance Dönemi dışında hepsi. Şimdiki de az sonra onlara karışacaktı. Çok iyi.

Çok çok iyi.

Kayıt masasındaki gümüş çıngırağın sesini duyuyordu. 1920'lerin modasında giyinmiş müşteriler giriyorlar, 1940'ların modasında kruvaze ceketler giymiş erkekler otelden ayrılıyorlardı. Üç rahibe şömine önünde oturmuş, kalabalığın azalmasını bekliyorlardı. Arkalarında mavi beyaz kravatlarında pırlanta iğneler olan Charles Grondin'le Vito Gienelli kâr ve zarardan, yaşam ve ölümden söz ediyorlardı. Arkada mutfağın önündeki boşaltma rampasında yirmi kamyon üst üsteydi, bozuk bir fotoğraf makinesiyle çekilen bir resim gibi. Balo salonunda on beş yirmi iş konuşması aynı anda yapılıyordu. Bir de maskeli balo.

Kabuller, suareler, evlilik törenleri, doğum günü partileri.

Neville Chamberlain ve Avusturya arşidükünden söz eden erkekler.

Müzik. Kahkahalar. Sarhoşluk. Hepsini duyuyordu. Otelin içinden akıp gelen tatlı bir ses. Bulunduğu yemek salonunda yetmiş yılın kahvaltısı, öğle yemeği ve akşam yemeği aynı anda veriliyordu.

İnsanın sıcak bir yaz gününde gök gürültüsünü kilometrelerce öteden duyabildiği gibi duyuyordu onları. Bu güzel yabancıların hepsinin seslerini duyabiliyordu. Onlar nasıl ta başından beri onu fark etmişlerse, o da onları şimdi yavaş yavaş fark etmeye başlamıştı.

Overlook'un bütün odaları tutulmuştu bu sabah.

Bar kapısının ardından sigara dumanı gibi hafif mırıltılar dalga dalga geliyordu. Daha üst düzeyde, daha özel. Kısık kadın kahkahaları. Kasanın hafif aydınlık penceresi. Bir cinin, bir martininin, bir votkanın fiyatının sesi. Köşedeki pikaptan gelen müzik.

Kapıları açıp girdi.

"Selam çocuklar," dedi Jack Torrance. "Geldim işte."

"İyi akşamlar Bay Torrance," dedi Lloyd. Gerçekten sevinmişti. "Sizi gördüğüme sevindim efendim."

"Ben de döndüğüme Lloyd," Jack mavi kostümlü bir erkekle gözlerini içkisine dikmiş olan siyah tuvaletli kadının arasındaki tabureye oturdu.

"Ne arzu ediyorsunuz Bay Torrance?"

"Martini." Jack barın arkasında dizili şişelere baktı. Jim Beam Wild Turkey. Gilby's Toro. Seagram's. Yuvasına dönmüştü işte.

Cüzdanını çıkarıp bir yirmilik koydu barın üstüne.

"Sizden para almıyoruz," dedi Lloyd, içkiyi Jack'in yirmi dolarının üstüne koyarak. "Sizin paranız geçmez burada. Müdürün emri."

Biraz huzursuzlanır gibi oldu, yine de martini kadehini aldı, salladı, dibindeki zeytinin içkinin soğuk derinliklerinde hafifçe oynamasını seyretti.

"Müdür mü?"

"Elbette. Müdür." Lloyd gülümsedi, ama gözleri gölgedeydi ve yüzü bir ceset yüzü gibi bembeyazdı. "Daha sonra oğlunuza da bir bakmak istiyor. Oğlunuzla çok ilgileniyor. Danny çok yetenekli bir çocuk."

Söz vermişti. İçmeyecekti. Yemin etmişti.

Oğlundan ne istiyorlardı? Danny'den ne isteyebilirlerdi? Wendy'yle Danny'nin ilgileri yoktu ki. Lloyd'un gölge içindeki gözlerini görmeye çalıştı. Ama çok karanlıktı. Bir kurukafanın göz çukurlarından duygularını okumaya çalışmak gibi.

(İstedikleri ben olmalıyım... değil mi? Ben. Danny değil. Wendy değil. Burayı seven benim. Onlar gitmek istediler. Kar arabasının icabına bakan benim... Eski evrakları inceleyen... Kazanın basıncını düşüren... Yalan söyleyen... Ruhunu satmış olan... Ondan ne isteyebilirler?)

"Müdür nerede?" Sıradan bir şeymiş gibi sormak istiyordu bunu, ama ağzından dökülen sözcükler daha ilk kadehle uyuşmuştu.

Tatlı bir rüya yerine bir karabasandan çıkan sözcükler gibi.

Lloyd yalnızca gülümsedi.

"Oğlumdan ne istiyordunuz? O... o bu işte değil, değil mi?"

Lloyd'un yüzü değişiyor, akıyordu sanki. Beyaz deri sarılığa tutulmuş gibi oluyor, çatlıyordu. Kırmızı kırmızı çıbanlar patlıyor, pis kokular yükseliyordu açılan çıbanlardan. Lloyd'un alnından ter yerine kan damlıyor, bir yerlerde gümüş bir saat çeyrek saati çalıyordu.

(Maskeler çıksın! Maskeler çıksın!)

"İçkinizi için Bay Torrance," dedi Lloyd. "Sizi ilgilendiren bir konu değil bu. Şu anda değil hiç olmazsa."

Jack kadehini kaldırdı, dudaklarına götürdü ve duraksadı. Danny' nin kolu kırıldığı zaman çıkan o sert ve korkunç sesi duymuştu.

Bisikletin Al'in arabasının önünde havalandığını gördü. Yolun ortasında tek bir tekerlek, telleri piyano telleri gibi havaya dikilmiş.

Tüm konuşmaların birden kesilmiş olduğunu fark etti.

Dönüp arkasına baktı. Hepsi bir şeyler bekleyerek sessizce bakıyorlardı kendisine. Hintli saronguna sarınmış kadının yanındaki adam yüzündeki tilki maskesini çıkarınca Jack onun Horace Derwent olduğunu görmüştü. Barda oturanlar da bakıyorlardı ona. Horace Derwent'ın yanındaki kadının tuvaletinin bir askısı kaymıştı, Jack sarkmış memesini görüyordu. Danny'yi boğmaya kalkan 217 numaralı odadaki kadın olmalıydı bu. Diğer yandaki mavi kostümlü adam cebinden sedef kabzalı küçük bir tabanca çıkarmış, barın üstünde Rus ruleti oynarmış gibi çevirip duruyordu.

(Ben...)

Sözcüklerin donmuş ses tellerinden geçmediğini fark edip bir daha denedi.

"Ben... müdürü görmek istiyorum. Onun durumu anladığını sanmıyorum. Oğlumun bunlarla ilgisi yok. O..."

"Bay Torrance..." dedi Lloyd. "Zamanı gelince müdürle tanışacaksınız. Doğrusunu isterseniz bu konuda sizin kendisini temsil etmenizi istedi. Şimdi içkinizi için."

"İçkinizi için," dediler hepsi bir ağızdan.

Titreyen eliyle kaldırdı kadehi. Saf cindi içindeki. Boğulacak gibi oldu kadehe bakınca.

Yanındaki kadın ölü bir sesle şarkıya başladı. "Fıçılar... yuvarlansın... ve... fıçılar... dolusu... eğlenelim..."

Lloyd başladı arkasından. Sonra da mavi kostümlü adam. Köpek adam. Derwent. Ağzından bir sigara sarkıyordu. Sağ kolunu sarong giymiş kadının omzuna atmıştı. Sağ eliyle kadının sağ memesini okşuyordu. Şarkı söylerken küçümseyen bakışlarla bakıyordu köpek adama.

Jack kadehi kaldırıp üç yudumda boşalttı. Cin bir tünele giren kamyon gibi geçti boğazından, midesinde patladı, bir sıçrayışta beynine ulaştı, tepeden tırnağa kadar sarstı vücudunu.

Ama hemen sonra çok iyi hissetti kendisini.

"Bir daha lütfen," dedi kadehini Lloyd'a uzatarak.

"Elbette efendim." Lloyd yine normalleşmişti. Zeytin derili adam tabancasını kaldırmıştı. Sağındaki kadın hâlâ içkisinin içine bakıyordu. Bir memesi şimdi bütün bütüne ortaya çıkmış, barın deri kaplamasına dayanıyordu. Odada konuşmalar da başlamıştı.

Yeni bir kadeh sürüldü önüne.

"Muchas gracias Lloyd," dedi.

"Size hizmet zevktir Bay Torrance."

"Senin gibisi az bulunur Lloyd."

"Teşekkür ederim, teveccühünüz efendim."

Bu kez yudum yudum içti içkisini, bir iki de tuzlu fıstık attı ağzına.

Sonra bir kadeh daha ısmarladı. Lloyd içkiyi hazırlarken pikaba atmak için cebinde bozukluk aradı. Danny gelmişti aklına. Danny'nin bir kere canını acıtmıştı, içmeyi bilmediği günlerde. O günler geride kalmıştı artık. Bir daha elini sürmeyecekti Danny'ye. Dünyayı verseler bile.

44

Partide Söyleşiler

Güzel bir kadınla dans ediyordu.

Saatten haberi yoktu, kaç saat kalmıştı Colorado Barı'nda, kaç saattir balo salonundaydı hiç bilmiyordu. Zamanın önemi kalmamıştı artık.

Bulanık anılar vardı kafasında... Bir zamanlar radyoda başarılı bir komedyen olan birinin çok uzun ve komik bir hikâye anlattığını hatırlıyordu. Sonra pantolon ve yaldızlı sutyen giymiş bir kadın striptiz yapmıştı. Üzerlerindeki elbiseler 1920'den öncesine ait iki adamla ön salona geçmiş, üçü birden Rosy O'Grand'in donundaki kalın yama hakkında bir şarkı söylemişlerdi. Büyük kapıdan dışarı bakınca yol kenarına zümrütler gibi dizilmiş

Japon fenerlerini görmüştü. Kapının önündeki büyük lamba da yanıyor, gece böcekleri cama çarpıp duruyordu. İçinden bir şey, belki de ayıklığının son küçük kıvılcımı, aralık ayının sabahının saat altısı olduğunu söylemeye çalışıyordu. Ama zaman kavramı kalmamıştı.

(Deliliğe karşı olan savlar yumuşak bir sesle üst üste düşerler...)

Kim söylemişti bunu? Ortaokuldayken okuduğu bir şair mi? Belki de özgün bir düşünce? Önemi yoktu.

(Gece karanlık/ yıldızlar yüksek/ gökyüzünde içi dökülmüş/ bir pasta uçuyor...)

Elinde olmadan güldü.

"Komik bir şey mi var şekerim?"

Balo salonundaydı yine. Avize yanmış, çiftler dans ediyordu savaş sonrası orkestrasının eşliğinde. Hangi savaş? Emin olabilir miydin bundan?

Olamazdın elbette. Emin olduğu tek şey vardı; güzel bir kadınla dans ediyordu.

Uzun boylu, kumral saçlı, beyaz saten tuvaletli bir kadındı.

Göğüslerini Jack'in göğsüne dayamıştı dans ederken. Beyaz eli avucunun içindeydi. Yüzünde bir kedi maskesi vardı, saçları, bir omzuna düşecek biçimde taranmıştı. Eteğinin kabarıklığına rağmen bacaklarının bacaklarına sürtünmesinden kadının üzerinde iç çamaşırı olmadığını anlamıştı. Kadın biraz daha sokuldu.

"Komik bir şey yok sevgilim."

"Senden hoşlanıyorum," dedi kadın. Kokusu zambak kokusunu andırıyordu. Gizli ve yeşil yosunlarla kaplı çatlaklar içinde saklı, güneşin az ve gölgelerin uzun olduğu yerlerde.

"Ben de senden hoşlanıyorum."

"İstersen yukarı gidebiliriz. Harry'yle birlikteyim ama farkına varmaz o."

Parça bitmişti. Hafif bir alkıştan sonra orkestra hiç beklemeden "Mood Indigo"ya başladı.

Jack kadının omzu üstünden bakınca masanın başında Derwent'ı gördü. Saronglu kadın da yanındaydı. Masanın üs-

tünde buz kapları içinde şampanya şişeleri vardı. Derwent'ın elinde de köpüğü saçılan bir şişe. Çevrelerinde toplanan bir grup gülüyordu.

Derwent'la kızın önünde Roger dört ayağı üstünde komiklik yapıyor, kuyruğu arkasında sallanıyordu.

"Konuş oğlum konuş!" diye bağırdı Derwent.

"Hav hav!" dedi Roger. Herkes el çırptı, erkeklerden birkaçı ıslık çaldılar.

"Şimdi otur bakalım! Hadi otur köpek!"

Roger çömeldi. Maskesi sonsuz bir hırlamayla donmuştu. Göz çukurlarının içinde gözleri çılgın ve terli bir neşeyle parıldıyordu. Kollarını öne uzatarak salladı.

"Hav! Hav!"

Derwent açık şişeyi baş aşağı çevirince şampanya köpük köpük aktı maskenin üstüne. Roger yalama sesleri çıkarınca herkes bir daha alkışladı onu. Kadınlardan bazıları çığlıklar atarak gülüyorlardı.

"Ne esaslı adam bu Harry, değil mi?" dedi yanındaki kadın.

"Zavallı Roger bir keresinde Harry'yle Küba'da bir hafta geçirmiş, o gün bugündür peşinden ayrılmaz, kuyruğunu sallaya sallaya her yere gider ardından."

Kadın güldü. Zambakların utangaç kokusu yükseldi.

Parça yine bitmişti. Orkestra üyeleri dinlenmek için yerlerinden kalkıyorlardı.

"Tatlım, bir dakikanı rica edeceğim," dedi kadın. "Mutlaka birini görmem gerek... Darla! Darla, nerelerdeydin sen?"

Kadın kalabalığın arasına karışırken Jack nasıl olup da onunla dansa kalktığını hatırlamaya çalıştı. Hatırlamıyordu. Olayların bağları hep kopuk kopuktu. Bir burda, bir orda, her yerde. Başı dönüyordu. Zambak kokuları geliyordu burnuna. Derwent şimdi eline bir sandviç almış Roger'a takla attırmaya çalışıyordu.

Jack birden boğuluyormuş gibi hissetti kendini. Overlook'u yine eskisi gibi istiyordu... bu istenmeyen konuklar olmadan.

Kendisine gereken saygı gösterilmemişti, bu on binlerce figürandan biriydi. Komutla maskaralık yapan bir köpek.

"Bir içki ister misiniz?" dedi içki arabası süren beyaz ceketli bir adam.

"Martini."

Arkasından yeni bir kahkaha dalgası yükseldi. Roger, "Home on the Range" melodisiyle havlıyor, köşedeki Steinway piyanoda biri ona eşlik ediyordu.

"Buyrun."

Buz gibi bir kadeh sıkıştırıldı eline. Jack içkisini içti. Cin midesine inince ayıklığın son kırıntılarını silip götürmüştü.

"Beğendiniz mi efendim?"

"Çok güzeldi."

"Afiyet olsun efendim." Araba yürüdü.

Jack birden uzanıp adamın omzuna dokundu.

"Buyrun efendim?"

"Özür dilerim... Adın neydi senin?"

"Grady, efendim... Delbert Grady."

"Ama sen... yani..."

Barmen saygıyla bakıyordu ona. Jack bir daha denedi. Ağzı cin ve gerçekdışılıkla yumuşamış olduğu halde her söz bir buz parçası gibiydi dudakları arasında.

"Sen bir zamanlar buranın bakıcısı değil miydin? Şey... şey yaptığın..." Ama bitiremedi sözünü. Söyleyemiyordu.

"Hayır efendim. Sanmıyorum efendim."

"Ama karın... kızların..."

"Karım mutfakta çalışıyor efendim. Kızlar uyuyorlar. Onlar için çok geç."

"Sen bakıcıydın burada. Sen..." *Söyle bitsin!* "Sen onları öldürdün."

Grady'nin yüzü saygılı ifadesini kaybetmedi. "Hiç hatırlamıyorum efendim."

Kadehi boşalmıştı. Grady kadehi alıp yeni bir içki hazırlamaya başladı. Arabasının üstünde içi zeytin dolu beyaz plastik bir kova vardı. Zeytinler Jack'e küçük kesik kafaları anımsatıyordu her nedense. Grady elindeki şişle bir tanesini ustaca yakalayıp kadehine attı. Kadehi uzattı.

"Ama sen..."

"Bakıcı *sizsiniz* efendim. Hep siz oldunuz. Ben burada olduğum için iyi bilirim bunu. Bizi aynı müdür aynı zamanda işe aldı. İçkiniz olmuş mu efendim?"

Jack bir yudumda boşalttı kadehi. Başı dönüyordu. "Bay Ullman..."

"Ben böyle birini tanımıyorum efendim."

"Ama o..."

"Müdür," dedi Grady. "*Otel*, efendim. Sizi kimin işe aldığını biliyorsunuzdur sanırım."

"Hayır. Ben..."

"Bu konuyu oğlunuzla konuşmanız iyi olur Bay Torrance. Sizi aydınlatmadığı halde o her şeyi anlıyor. Doğru değil bu yaptığı bana sorarsanız. Her yerde karşınıza çıktı, değil mi? Üstelik daha altı yaşında bile değil."

"Evet, öyle," dedi Jack. Arkalarından yine bir kahkaha dalgası yükseldi.

"Terbiye edilmesi gerek sanırım, eğer bağışlarsanız sözlerimi, azarlamak gerek, hatta belki daha da fazlası. Benim kızlarım ilk başta hiç sevmediler Overlook'u. Hatta birisi kibritlerimi çalıp oteli yakmaya kalkıştı. Ama gerekli terbiyeyi verdim onlara. Çok sert davrandım. Karım görevimi yapmayı engellemeye kalkışınca onu da cezalandırdım. Kadınlar bir babanın çocuklarına karşı sorumluluğunu çok ender olarak anlarlar, değil mi efendim? Babalarla kocaların belirli sorumlulukları vardır, öyle düşünmüyor musunuz efendim?"

"Doğru," dedi Jack.

Grady yeni bir içki hazırlarken, "Overlook'u benim kadar sevmiyorlardı," dedi. "Tıpkı karınız ve oğlunuz gibi. Ama seveceklerdir. Siz onlara yanlış yaptıklarını göstermelisiniz Bay Torrance. Bilmem fikrime katılıyor musunuz?"

"Elbette."

Katılıyordu kuşkusuz. Çok yumuşak davranmıştı onlara karşı.

Babalarla kocaların belirli sorumlulukları vardı. En iyisini babalar bilir. Bunu anlamıyorlardı. Bu, kendi başına suç değildi ama onlar *bilerek* anlamıyorlardı. Jack aslında sert bir insan değildi. Ama cezaya inanırdı. Karısıyla oğlu bilerek isteklerine karşı çıkmışlarsa, onlar için iyi olduğunu bildiği isteklerine karşı çıkmışlarsa, o zaman görevi...

"Nankör bir çocuk canavar dişinden daha keskindir," dedi Grady yeni içkiyi uzatırken. "Müdürün oğlunuzu hizaya getirebileceğini sanıyorum efendim. Karınızı da. Bilmem aynı fikirde misiniz efendim?"

Birden kararsız kaldı Jack. "Ben... ama... eğer buradan giderlerse... Yani demek istiyorum ki, müdürün istediği ben değil miyim? Ben olmalıyım. Çünkü..." Çünkü neden? Bilmesi gerekirdi ama bilmiyordu işte. Beyni nasıl da dönüyordu.

"Biliyorsunuz elbette," dedi Grady arabasının üzerinden eğilerek. "Oğlunuz dışarıdan birini getirmeye çalışıyor. Oğlunuzun çok büyük yeteneği var, müdürün Overlook'u yüceltmek için kullanabileceği bir yeteneği. Ama oğlunuz bu yeteneğini bize karşı kullanıyor. Çok inatçı Bay Torrance... Çok inatçı."

"Dışarıdan biri mi?"

"Kim?"

"Bir zenci. Zenci bir aşçı."

"Hallorann mı?"

"Adı öyle sanıyorum efendim."

Jack konuşmak için açtı ağzını, ama ne çıkacağını kendi de bilmiyordu.

"Ortaokulu bitirmediğini söylemişlerdi senin. Ama okumuş biri gibi konuşuyorsun."

"Öğrenimimi yarıda bıraktım efendim. Ama müdür yanında çalışanlara yardım ediyor. Sonunda kârlı çıkan kendisi oluyor. Okumak her zaman yararlıdır, değil mi efendim?"

"Evet," dedi Jack şaşkın şaşkın.

"Örneğin, siz Overlook konusunda daha çok şeyler öğrenmek istediniz. Çok akıllıca bir davranış efendim. Çok soylu bir davranış. Bodrumda sizin bulmanız için bir defter bırakılmıştı..."

"Kim bırakmıştı?" diye adamın sözünü kesti Jack.

"Müdür elbette. Arzu ederseniz başka belgeler de verilebilir..."

"Çok isterdim. Hem de pek çok isterdim bunu." Jack sesindeki hevesi önlemek isterdi ama başaramadı.

"Gerçek bir bilginsiniz," dedi Grady. "Konuyu sonuna kadar izlemek istiyorsunuz. Müdürümüz çok iyilikseverdir, hiçbir şeyden kaçınmaz. Belki de Overlook'un örgütsel yapısının tümünü öğrenebilirsiniz zamanla."

"Sahi mi?"

"Ama buna karar vermek oğlunuzun elinde, değil mi?" diye kaşlarını kaldırarak sordu Grady.

"Danny'nin elinde mi? Olamaz. Ben oğlumun mesleğim konusunda karar almasına izin veremem. Hiç olmaz. Sen beni ne sandın?"

"Kendinizi adamış bir insansınız. Belki de tam ifade edemedim efendim. Şöyle desek daha iyi olacak galiba. Buradaki geleceğiniz oğlunuzun inatçılığıyla nasıl baş edebileceğinize bağlı."

"Ben kendi kararlarımı kendim veririm," diye mırıldandı Jack.

"Ama önce onun dersini vermelisiniz."

"Bunu yapacağım."

"Sert olarak."

"Evet."

"Ailesini disiplin altında tutamayan bir insan müdürümüzü hiç ilgilendirmez. Kendi karısıyla oğlunu disipline sokamayan insan kendini de disipline sokamaz, bu yüzden böyle büyük çapta bir işte sorumlu bir mevki de alamaz. Böyle bir insan..."

"Onun icabına bakacağım dedim!" diye bağırdı birden öfkelenen Jack.

Orkestra "Tuxedo Junction"ı bitirmiş, yeni bir parçaya henüz başlamamıştı. Jack'in bağırışı tam bu araya rast gelmiş, bütün konuşmalar bir anda kesilmişti. Birden ateş bastı vücudunu.

Herkes ona bakıyordu kuşkusuz. Roger'ı bırakıp onunla dalgaya başlayacaklardı. Yuvarlan. Otur. Atla. Öl. Sen bizimle oynarsan biz de seninle oynarız. Sen bizim dediğimizi yap, biz de senin istediğini. Sorumlu mevki. Oğlunu kurban etmesini istiyorlardı.

"... Şimdi kuyruğunu sallaya sallaya Harry'nin peşinden gider..."

(Yere yat. Ayağa kalk. Oğlunu cezalandır.)

"Böyle gelin efendim. Sizi ilgilendireceğini sandığım bir şey var."

Konuşmalar başlamıştı yine. Orkestra da Lennon'la McCartney'in "Ticket to Ride" adlı parçasını çalıyordu.

Jack aptal aptal sırıtarak eline baktı. Yarı dolu bir kadeh vardı elinde. Bir yudumda boşalttı.

Şimdi şöminenin önünde duruyor, çatırdayarak yanan kütüklerin alevi bacaklarına tatlı bir sıcaklık veriyordu.

(Ateş?... Ağustosta mı?... Evet... ve hayır... Zaman ayrımı olamaz..)

Cam bir fanus içinde bir saat vardı. İki yanında da fildişinden oyma iki fil heykelciği. Gece yarısına bir dakika vardı. Grady bunu görmesini mi istemişti? Sormak için arkasına döndü. Ama Grady gitmişti.

"Ticket to Ride"ın yarısında durdu orkestra.

"Vakit tamam!" diye bağırdı Horace Derwent. "Gece yarısı. Maskeler çıksın!"

Jack geri dönecekti ama dönemedi. Saatten gözünü ayıramıyordu.

Akreple yelkovan üst üste gelmişti.

Saat çalmaya başladı. İki yandaki çelik rayların üstünde iki şekil belirdi. Sağdan ve soldan. Jack maskeleri falan unutmuş, saati seyrediyordu. Çarklar dönüyor, yaylar gerilip açılıyor, bakır parçalar parlak bir ışıltıyla yanıyordu. Rakkas da ileri geri sallanıyordu.

Şekillerden biri parmakları ucunda duran bir adamdı. Elinde küçücük bir tokmak vardı. Diğeri de palyaço şapkası giymiş küçük bir çocuk.

Şekiller bir Strauss valsiyle birbirlerine yaklaştılar. Babanın elindeki çelik tokmak çocuğun başına indi. Çocuk öne düştü.

Tokmak kalktı indi, kalktı indi. Çocuğun ileri uzatılmış kolları gevşedi. Yere yığıldı. Tokmak Strauss müziğine uyarak hâlâ inip kalkıyordu. Jack adamın yüzünü görür gibiydi; kasları geriliyor, ağzı açılıp kapanıyor, ayakları dibinde yatan oğluna bağırıyordu.

Bir kırmızı damla çarptı fanusun üstüne.

Bir daha. İki damla daha.

Fanusun kenarlarına çarpıyor, içinde olanları gözlerden gizliyordu. Kanlar arasında gri beyin parçaları da vardı. Çelik tokmak hâlâ inip kalkıyordu.

(Ama saatten kan akamazdı, saatten kan akamazdı.)

Şimdi fanus kanla örtülmüştü. Saç parçaları da görünüyordu aradan. Başka bir şey göremiyordu neyse ki. Ama yine de tokmak darbelerini işitebiliyordu. Artık sesler mekanik bir tokmağın mekanik bir başa vurulmasından çıkan sesler değildi. Gerçek bir tokmağın bir insan başına, parçalanmış bir insan başına...

"Maskeler çıksın!"

(Kızıl Ölüm hepsinin üzerindeydi!)

Acı bir çığlık koparark döndü. Ellerini öne uzatmıştı, ayakları kütük gibiydi. Danny'yi, Wendy'yi, kendisini alsınlar, kimi isterse alsınlar ama biraz ışık bıraksınlardı ona, biraz akıl...

Balo salonu boştu.

Naylon örtülü masalar üzerinde ince bacakları tavana dikilmiş iskemleler duruyordu. Kırmızı halı yine dans pistine serilmiş parke zemini koruyordu. Orkestra yerinde telleri kopuk tozlu bir gitardan başka bir şey yoktu. Yüksek pencerelerden soğuk kış sabahının ışığı giriyordu.

Başı hâlâ dönüyordu, hâlâ sarhoştu. Ama şömineye dönünce kadehinin orada olmadığını gördü. Fil heykelcikleriyle... saat vardı yalnızca.

Sendeleyerek soğuk ve gölgeli giriş salonundan ve yemek salonundan geçti. Ayağı masaya takılınca yüzüstü yere yuvarlandı.

Burnu kanamaya başlamıştı. Elinin tersiyle burnunu silerek ayağa kalktı. Dosdoğru Colorado Barı'na gitti.

Boştu bar... Raflar doluydu. Tanrıya şükürler olsun. Şişelerin üstündeki yaldızlı etiketler ve kadehler parıldıyordu.

Birden yalnızlığa kapıldı. Ölmüş olmayı istedi o anda. Karısı ve oğlu yukarıda üstüne kapıyı kilitlemişlerdi. Diğerleri hep gitmişlerdi. Parti sona ermişti.

Şişelere uzanmak isterken dengesini kaybedip düştü, başını yere çarptı. Elleri üzerinde doğruldu, garip garip sesler çıkıyordu ağzından. Sonra yere yığıldı, yüzü bir yana çevrildi, horlamaya başladı.

Dışarıda kar giderek daha şiddetlenmiş, rüzgâr daha çok uğuldamaya başlamıştı. Saat sabahın sekiz buçuğuydu.

45

Denver, Stapleton Havalimanı

Elinde bagaj olarak yalnızca bir çanta bulunduğu için Hallorann herkesten önce alt kattaki Hertz firmasının bürosuna koşmuştu.

Buzlu camların ardından kar yağdığı görülüyordu. Park yerine koşan insanlar yürümekte güçlük çekiyorlardı savrulan kar altında. Adamın birinin şapkası başından uçtu. Adam şapkanın ardından bakarken Hallorann, *unut onu dostum, o şapka bir daha Arizona'da yere iner,* diye düşündü. Hemen arkasında başka bir düşünce takıldı aklına.

(Denver'da böyleyse Boulder'ın batısında nasıldır acaba?)

Bunu düşünmemek daha iyiydi belki de.

"Size yardım edebilir miyim?" diye sordu Hertz'in sarı üniformasını giymiş bir kız.

"Araban varsa edebilirsin," dedi Hallorann gülümseyerek.

Normalden fazla para ödeyerek normalden ağır bir Buick Electra seçti. Karlı dağ yollarını düşünüyordu, bir yerde durup zincir de taktırmak zorundaydı. Zincirsiz fazla yol alamazdı.

Kira anlaşmasını imzalarken, "Hava nasıl?" diye sordu.

"1969'dan beri böyle bir fırtına görülmemiş. Uzağa mı gidecektiniz efendim?"

"İstediğimden de uzağa korkarım."

"İsterseniz 270 sayılı yol kavşağındaki Texaco benzin istasyonuna telefon edeyim, zincirlerinizi takarlar, efendim."

"Çok iyi olur yavrum."

Telefonla konuştu kız.

"Sizi bekliyorlar efendim."

"Teşekkür ederim."

Servis istasyonunda zincir takma parası pek öyle fazla değildi ama Hallorann çok beklememek için adamın eline bir on dolar sıkıştırdı. Yola çıktığında saat onu çeyrek geçiyordu.

Yol berbattı. Zincirlere rağmen elliden fazla yapamıyordu.

Arabalar yoldan çıkmış, çarpışmış, yolu tıkamışlardı. Buralarda mevsimin ilk fırtınasıydı ve durum berbattı. Yola çıkanların çoğunun hazırlıklı olmamaları doğaldı, ama Hallorann yine de küfürler yağdırarak sürüyordu arabayı.

36 sayılı yolun girişinde kötü talihi yine buldu onu. Giriş yana yatmış bir kamyonla kapanmıştı. Kamyonun çevresinde yakılan meşaleler budala bir çocuğun pastasındaki mumlar gibiydi.

Durup camını indirdi. Kulaklıklı bir kazak giymiş trafik polisi I-25 yolunu işaret etti.

"Buradan giremezsin. İki çıkış geç, 91'e gir, Broomfield'da 36'ya saparsın."

"Sollarsam geçerim sanıyorum," diye bağırdı Hallorann. "Senin söylediğin yol kırk kilometre uzatır yolumu."

"Şimdi söyletme beni! Bu yol kapalı diyorum sana!"

Hallorann geri bastı, trafiğin azalmasını bekledi, sonra I-25'e girdi. İşaretler Wyoming'e iki yüz kilometre kaldığını gösteriyordu, çıkışını kestiremezse soluğu orada alırdı.

Hızını altmışa çıkardı, daha fazlasına cesaret edemiyordu.

Silecekleri bile işe yaramıyordu artık. Kırk kilometre fazla gidecekti. Çocuğun zamanı giderek kısalıyordu. Hallorann bu gidişin dönüşü olmayacağından da emindi artık.

Radyoda hava raporunu veren bir istasyon buldu.

"... on beş santim. Denver kent sınırları içinde otuz santim daha yağması bekleniyor. Trafik yetkilileri çok gerekli olmadıkça arabanızı garajdan çıkarmamanızı söylüyorlar. Dağ geçitlerinden çoğu kapalı. Bunun için evinizde oturun ve radyonuzu açıp..."

"Çok teşekkür ederim eşşoğlu," diyen Hallorann öfkeyle kapattı radyoyu.

46

Wendy

Öğle saatinde Danny tuvalete gidince, Wendy yastığının altındaki beze sarılmış bıçağı alıp sabahlığının cebine yerleştirdi, banyo kapısına gitti.

"Danny?"

"Efendim?"

"Ben yiyecek bir şeyler hazırlamaya gidiyorum, tamam mı?"

"Tamam. Ben de geleyim mi?"

"Hayır, yemeği yukarı getiririm. Peynirli omletle çorbaya ne dersin?"

"Çok iyi."

Wendy kapalı kapının önünde bir an duraksadı.

"Danny bunun doğru olduğundan emin misin?"

"Evet. Yalnız dikkatli ol."

"Baban nerde şimdi? Biliyor musun?"

"Hayır. Ama bir şey yok."

Wendy soru sormaya devam etme isteğini güçlükle bastırdı. O şey ortadaydı, ne olduğunu biliyorlardı, bunu durmadan dürtüklemek Danny'yi daha çok korkutacaktı... ve de kendisini.

Jack çıldırmıştı. Bu sabah saat sekiz civarında Danny'nin yatağında oturmuşlar, Jack'in aşağıdan gelen bağırışlarını, oradan oraya giderken çarpıp yere düşmesini dinlemişlerdi. Balo salonundan gelmişti seslerin çoğu. Jack melodisiz bir şarkı söylüyor, Jack tartışıyor, Jack bağırıyor... Birbirlerinin gözlerinin içine bakarken donup kalmışlardı. Sonunda ön salona geçtiğini duymuşlardı. Sonra büyük bir gürültü olmuştu, sanki Jack yere düşmüş ya da bir kapıyı şiddetle açmış gibi. Sekiz buçuktan sonra da (ki üç buçuk saat geçmişti) aşağıda yalnızca sessizlik vardı.

Wendy kısa koridordan geçti, birinci katın ana koridoruna girdi ve merdivenlere doğru yürüdü. Birinci kat sahanlığında durup aşağıya baktı. Kimse yok gibiydi ön salonda. Ama bir koltuğun ya da kayıt masasının arkasında... onun aşağı inmesini bekliyordu belki de.

Dudaklarını yaladı. "Jack?"

Cevap yoktu.

Eliyle bıçağın sapını kavrayıp aşağı inmeye başladı. Evliliğinin sonunu çok düşünmüştü. Boşanma, Jack'in sarhoş araba kullanırken kaza yapıp ölmesi, başka bir erkeğin onu sevmesi, Danny'yle onu beyaz atı üzerine atıp götürecek bir hayal kahramanının ortaya çıkması. Ama hiçbir zaman kendisini elinde Jack'e karşı kullanacağı bıçakla koridorlarda ayaklarının ucuna basarak yürürken düşünememişti.

Bu düşünce bir umutsuzluk dalgasını da birlikte getirmişti.

Merdivenin ortasında durup korkuluğa dayandı, bacaklarında onu taşıyacak güç kalmamıştı.

(Kabul et. Yalnız Jack değil. Bütün bunların içinde, inanamadığın ama inanmak zorunda kaldığın her şey de, o hayvanlar da, asansör de, maske de tek tutacak sağlam şey Jack.)

Düşüncesini kesmeye çalıştı ama çok geç kalmıştı.

(Ve de sesler...)

Zaman zaman aşağıda yapayalnız bir çılgından başkaları da varmış gibi gelmişti. Güçlenen, zayıflayan bir radyo sesi gibi, başka sesler, müzik sesi ve kahkahalar duyduğunu sanmıştı. Jack,

Grady adında (bu adı bir yerden hatırlıyordu ama tam olarak çıkaramamıştı) biriyle konuşuyor, bir şeyler söylüyor, sessizliğe sorular soruyordu. Sanki gürültülü bir yerde sesini duyurmak istermiş gibi bağırıyordu zaman zaman. Sonra araya başka sesler karışıyordu... Bir dans orkestrası, alkış sesleri, birisini konuşmaya zorlayan bir insanın sesi. Bu sesleri otuz saniye, bir dakika kadar duyuyor, ama sonra sesler kayboluyor, yine Jack o çok iyi tanıdığı sarhoş ağzıyla konuşuyordu. Ama otelde içki yoktu, değil mi? İyi ama kendisi oteli insan sesi ve müzikle dolu hayal edebiliyorsa, neden Jack kendini sarhoş olarak düşünemesindi?

Bu düşünceyi hiç beğenmemişti. Hiç mi hiç!

Wendy aşağıya inince çevresine bakındı. Balo salonunun önündeki kadife kordon yerinden çıkarılmış, bağlı bulunduğu pirinç ayak sanki biri yanından dikkatsizce geçmiş gibi yere yuvarlanmıştı.

Salonun yüksek dar pencerelerinden giren yumuşak beyaz ışık kapının dışındaki hole vuruyordu. Kalbi korkuyla çarpan Wendy açık kapıların önüne gidip içeri baktı. Boş ve sessizdi salon.

Kayıt masasına döndü, bir an kararsızca orada durup dışarıda uğuldayan rüzgâra kulak verdi. Şimdiye dek gördükleri en şiddetli fırtınaydı bu ve giderek de artıyordu. Batı tarafından bir panjurun menteşesi kopmuş, panjur sürekli bir patlama sesiyle ileri geri çarpıp duruyordu. Tek müşterili bir atış poligonu gibi.

(Jack bunu hemen onarmalısın. İçeri bir şey girmeden.)

Şu anda gelirse ne yaparım, diye düşündü. Birden masanın arkasından çıkarsa ne yapardı? Korkudan donup kalır mıydı, yoksa içinde, biri ölene kadar oğlu için çarpışacak ilkel annelik güdüsü var mıydı? Bilemiyordu. Düşüncesi bile midesini bulandırıyordu. Tüm yaşamı onu çaresizce bu karabasan uyanışına hazırlayan uzun ve rahat bir düşmüş gibi. Sıkıntıyla karşılaşınca uyurdu. Geçmişinde hiçbir özellik yoktu. Ateşle sınanmamıştı bugüne kadar. Şimdi sınanıyordu, ama ateşle değil buzla. Ve bu sınama süresince uyumasına izin verilmiyordu. Oğlu yukarıda onu bekliyordu.

Bıçağın sapını kavrayarak masanın arkasına baktı.

Kimse yoktu orada.

Tuttuğu soluğunu derin bir göğüs geçirerek boşalttı.

Önce içeriye baktıktan sonra girdi mutfağa. El yordamıyla ışıkları buldu. Her an elinin üzerine bir elin kapanmasını bekliyordu. Floresan ışıklar hafif çıtırtılarla, cızırtılarla yanmaya başlayınca Bay Hallorann'ın... Şu anda da kendisinin mutfağını gördü, açık yeşil çini zemin, parlak formika masalar, pırıl pırıl porselenler. Adama mutfağını temiz tutacağına söz vermişti. Sözünü yerine getiriyordu. Danny'nin güvenli yerlerinden birindeymiş gibi hissediyordu kendini. Dick Hallorann'ın varlığı insanı sarıyor ve rahatlıyordu burada.

Danny, Bay Hallorann'ı çağırmıştı. Yukarıda oğlunun yanında oturup kocasının aşağıdan gelen çılgınca seslerini dinlerken ancak ufacık bir umut ışığı yanmıştı içinde. Ama şimdi Bay Hallorann'ın yerinde dururken bunun olabileceğini görüyordu.

Belki de şimdi yola çıkmıştı Bay Hallorann; kara, fırtınaya aldırmadan onlara ulaşmak için koşuyordu. Belki de.

Kilere gitti, kapının sürgü kilidini çekip içeri girdi. Bir kutu domates çorbası aldıktan sonra yine sürgüledi kapıyı. Kapı yere sürtünerek kapanıyordu, altından fare falan geçmesine imkân yoktu.

Kutuyu bir tencereye boşalttı. Buzdolabından omlet için yumurta ve süt aldı. Biraz da peynir. Overlook yaşamının bir bölümü olmadan, yaşamının bir bölümü olan bu hareketlerin her biri sakinleştiriyordu onu.

Tavada yağı eritti, çorbaya süt kattı, çırptığı yumurtaları tavaya boşalttı.

Biri arkasında duruyor, boğazına uzanıyor gibi geldi.

Bıçağı çekerek arkasına döndü. Kimse yoktu.

(Kendine gel kızım!)

Biraz peynir rendeleyip omlete kattı, gazı en sonuna kadar kıstı. Çorba ısınmıştı. Kâseyi büyük bir tepsiye koydu, yanına iki tabak, çorba tabağı, tuz ve biber. Omlet olunca onu da tabaklardan birine aktardı, üstünü örttü.

(Şimdi geldiğin yoldan geriye. Mutfak ışıklarını söndür. Bürodan geç.)

Kayıt masasının giriş bölümünün önünde durdu. Tepsiyi gümüş çanın yanına bıraktı. Kaşlarını çatarak çevresine bakındı yine.

(Gerçekleri itme kızım. Bu durum her ne kadar çılgınca görünse de, bazı gerçekler var. Bunlardan biri, buradaki tek sorumluluk sahibi insanın sen olduğun. Sorumlu olduğun beş yaşında bir oğlun var. Ve ona ne olmuş olursa olsun ve ne kadar tehlikeli olursa olsun kocan var... Bu da senin sorumluluğuna girer belki de. Girmezse bile şunu düşün: Bugün aralık ayının ikisi. Bir korucu falan gelmezse daha en az dört ay buradasınız. Telsizden bir haber alamayıp meraketseler bile ne bugün, ne yarın kimse gelecek değil... Belki haftalarca gelmezler. Sen bir ay cebinde bıçakla mı ineceksin yemek hazırlamaya? Her gölge karşısında korkudan zıplayacak mısın? Bir ay Jack'ten kaçabileceğini mi sanıyorsun? Yukarı odaya girmek isterse ona engel olabilir misin? Maymuncuk cebinde nasıl olsa, ayrıca bir tekmede kırabilir kapıyı.)

Tepsiyi masanın üstünde bırakıp ağır ağır yemek salonuna doğru yürüdü. Salon boştu. İskemleleri çevresinde olan bir tek masa vardı. Salonun boşluğundan sıkılana kadar yemeklerini yedikleri masa.

"Jack?" diye seslendi ürkekçe.

Tam o anda rüzgâr karları panjurlara savurdu. Ama Wendy bir ses duyar gibi olmuştu. Bir inilti.

"Jack?"

Ses yoktu bu kez. Ama Wendy Colorado Barı'nın kapıları altında parıldayan bir şey görmüştü. Jack'in çakmağı.

Cesaretini toplayıp bar kapısına doğru yürüdü. Burnuna soluğu kesecek kadar güçlü bir cin kokusu çarpmıştı. Kokudan fazla bir şey. Ama raflar boştu. Nereden bulmuştu içkiyi? Dolaplardan birinin dibinde kalmış bir şişe mi?

Bir inleme daha. Wendy bara doğru yürüdü.

"Jack?"

Cevap yoktu.

Barın üzerinden eğilip bakınca kocasını kendisinden geçmiş halde yerde yatarken gördü. Zilzurna sarhoştu kokusuna bakılırsa.

Tezgâhın üzerinden yuvarlanmış olmalıydı. İyi ki boynunu kırmamıştı. Tanrı çocukları ve sarhoşları korur atasözünü anımsadı. Âmin.

Kocasına kızmış değildi. Öyle durmuş bakarken onu çok yorulmuş ve salonun ortasında yatıp uyumuş küçük bir çocuğa benzetti.

İçkiyi bırakmıştı. Yeniden başlama kararını da kendi vermemişti.

Zaten başlayacak içki yoktu ki otelde... Peki nereden gelmişti öyleyse?

Jack doğruluyordu. Wendy, barın arkasına geçerken bira musluklarına baktı. Kuruydu. Ama yine de bira kokusu vardı havada.

Yanına geldiği sırada Jack arka üstü döndü, gözlerini açtı. Bir an ifadesizdi gözleri, sonra açıldı.

"Sen misin Wendy?"

"Evet. Yukarı çıkabilecek misin? Kolunu dola boynuma dola istersen. Jack... nereden?"

Jack'in eli Wendy'nin ayak bileğini sıkıca kavramıştı.

"Jack! Ne..."

"Yakaladım seni!" Jack sırıttı. Jack'ten yükselen bayat cin ve zeytin kokusu Wendy'nin içindeki bütün o eski korkuları uyandırmıştı. Bedeninin uzak bir parçası işin en kötüsünün, her şeyin yine sonunda buna dönüştüğünü düşünüyordu. Kendisi ve ayyaş kocası.

"Jack, sana yardım etmek istiyorum."

"Öyle mi! Seninle Danny zaten yalnızca *yardım* etmek istersiniz." Wendy'nin bileğini giderek daha fazla sıkıyordu. Jack karısının ayağını bırakmadan doğrulmaya çalıştı. "Bizi buradan götürmek için yardım ediyordun. Ama şimdi *yakaladım artık seni!*"

"Jack bileğimi acıtıyorsun."

"Daha çok yerini acıtacağım *orospu!*"

Bu söz Wendy'yi öylesine şaşırtmıştı ki, Jack ayağa kalkmak için bileğini bırakınca bile yerinden kımıldayamadı. Jack şimdi karşısında sallanıyordu.

"Beni hiç sevmedin," dedi Jack. "Benim sonum demek olacağını bildiğin için buradan gitmemizi istedin. Benim so... sorumluluklarım hakkında kafanı yordun mu hiç? Aklına bile gelmedi, değil mi? Bütün düşüncen beni yıkmaktı. Anamdan farkın yok, pis orospu!"

"Yeter!" diyerek ağlamaya başladı Wendy. "Sen ne söylediğini bilmiyorsun. Sarhoşsun sen. Ne içtiğini bilmiyorum ama sarhoşsun işte."

"Ama artık biliyorum. Sen ve oğlun. O küçük köpek yavrusu. İkiniz birden planladınız bunları, değil mi?"

"Hayır! Hayır! Biz hiçbir şey planlamadık. Sen ne demek..."

"Yalancı!" diye bağırdı Jack. "Bunu nasıl biliyorum ama. Ben size burada kalacağız ve görevimi yapacağım dediğim zaman sen, peki şekerim, oğlun da, peki babacığım dediniz. Kar arabasını kullanmayı planlıyordunuz değil mi? Ama biliyordum bunu ben. Hesaplamıştım. *Yoksa aklıma gelmeyeceğini mi sanıyordun? Sen beni aptal mı sanıyorsun?*"

Wendy dili tutulmuşçasına bakıyordu kocasına. Önce kendisini sonra Danny'yi öldürecekti. Ondan sonra belki de otel tatmin olur ve intihar etmesine izin verirdi. Öteki bakıcı gibi. Tıpkı *Grady* gibi.

Jack'in balo salonunda konuştuğu adamın kim olduğu kafasına dank edince bayılacak gibi oldu Wendy.

"Oğlumu aleyhime çevirdin. En büyük kötülüğün de buydu." Jack'in yüzü kendine acımayla buruşmuştu. "Küçücük oğlum benim. Şimdi benden nefret ediyor. Bunu sen yaptın. Planın ta başından beri buydu, değil mi? Oldum olası kıskandınız bizi. Annen gibi. Pastanın tamamı senin olsun istedi, öyle değil mi?"

Wendy konuşamıyordu.

"Ben sana gününü göstereceğim ama." Jack ellerini Wendy'nin boğazına uzattı.

Wendy bir adım geriledi, sonra bir adım daha. Jack sendeleyerek üzerine yürüdü karısının. Wendy cebindeki bıçağı hatırlayıp elini cebine sokmaya çalıştı, ama şimdi Jack'in sol kolu beline sarılmış, elini kıstırmıştı. İçki kokan soluğunu yüzünde hissediyordu.

"Cezalandırılmalı," diye homurdanıyordu Jack. "Cezalandırılmalı... Hem de ağır bir biçimde."

Sağ eli karısının boğazını kavramıştı.

Wendy'nin soluğu kesildiği anda tam bir paniğe kapılmıştı. Jack'in sol eli de sağ elinin yardımına gitmiş, Wendy'nin eli serbest kalmıştı. Ama Wendy eliyle ne yapacağını unutmuştu. İki eliyle birden kocasının daha iri ve güçlü ellerini itmeye çalıştı.

"Anne!" diye bağırdı Danny bir yerlerden. *"Yapma baba! Annemin canını acıtıyorsun!"* Uzaklardan gelen sırça keskinliğinde bir çığlık.

Wendy'nin gözünün önünde kızıl ışıklar dans ediyor, oda kararıyordu. Oğlunun barın üstüne tırmanıp Jack'in omuzlarına atıldığını gördü. Boğazını sıkan ellerden biri Danny'yi savurdu.

Çocuk tezgâhtan raflara doğru uçtu, baygın bir halde yere düştü.

El yine boğazını sıkmaya başlamıştı. Kızıl parıltılar şimdi karaya dönüşmüştü.

Wendy'nin göğsü yanıyordu. Jack, "Sana göstereceğim!" diye bağırdı. "Burada kimin efendi olduğunu anlayacaksın! Bak sana..."

Ama tüm sesler uzun karanlık bir koridorda kaybolup gidiyordu. Wendy'nin direnci gittikçe azalıyordu. Kollarından biri yana düştü. Boğulan bir kadının eli gibi eli bileğinden sarktı.

Birden bir şişeye çarptı eli. Barın üzerinde süs diye duran hasır kaplı boş şarap şişelerinden biriydi bu.

Son kalan gücüyle şişenin boynunu kavrarken parmakları yağlı mum parçalarına değmişti.

(Tanrım ya elimden kayarsa?)

Şişeyi kaldırdı, sonra eğer isabet ettiremezse öldürüleceğini bilerek bütün gücüyle indirdi.

Şişe Jack Torrance'ın başının tam ortasına inip parçalandı. Şişenin dibi kalındı, parke döşemeye çarpan bir top sesi duyuldu. Jack'in gözleri döndü, sendeledi. Wendy'nin boğazındaki eller gevşedi. Jack sanki ayakta durmaya çalışıyormuş gibi ellerini öne uzattı, sonra sırtüstü yere devrildi.

Wendy derin bir soluk aldı. Kendisi de az kalsın düşüyordu. Barın kenarına tutundu. Bilinci gelip gelip gidiyordu. Danny'nin ağlamasını duyuyor ama çocuğun nerede olduğunu bilemiyordu. Sesi bir odadan yankılanıyor gibiydi. Barın üzerine iri kan damlaları düştüğünü hayal meyal fark etti. Burnu kanıyordu herhalde.

Öksürüp tükürdü. Boğazından alev gibi bir acı dalgası dolanmıştı, ama bu acı kendini az da olsa toparlamasına yardım etti.

Bara tutunmayı bırakıp arkasına döndü. Jack yerde yatıyordu, parçalanmış şişe de yanındaydı. Devrilmiş bir deve benziyordu.

Danny kasanın yanında yere çömelmiş, iki eli ağzında, baygın yatan babasına bakıyordu.

Wendy oğlunun yanına gidip hafifçe omzuna dokundu. Danny irkildi.

"Danny, beni dinle..."

"Hayır, hayır," diye yaşlı, kısık bir sesle bağırdı Danny. "Babam senin canını acıttı... sen de babamın... Uyumak istiyorum... Danny uyumak istiyor."

"Danny..."

"Uyku... uyku... iyi geceler..."

"Olmaz!"

Boğazı acıdan parçalanacaktı. Ama Danny gözlerini açtı.

Wendy sakin bir sesle, gözlerini oğlunun gözlerinden ayırmadan, fısıldar gibi konuştu.

"Dinle beni Danny. Bana öyle yapan baban değildi. Ben de canını acıtmak istemedim onun. Bunu otel yaptı Danny. *Otel babanın içine girdi.* Anlıyor musun?"

Danny'nin gözlerine anlayış ifadesi geldi.

"Kötü Şey," dedi. "Ama daha önce burada ondan yoktu, değil mi?"

"Hayır. Otel yerleştirdi onu buraya..." Wendy öksürünce yine kan tükürdü. Boğazı şişmiş gibiydi. "Otel içmeye zorladı onu. Bu sabah konuştuğu o insanları duydun mu?"

"Evet... otelin insanları..."

"Ben de duydum. Otel gittikçe güçleniyor demek bu. Hepimize zarar vermek istiyor. Ama bunu baban aracılığıyla yapmak istiyor. İçimizden onu yakalayabildi ancak. Beni anlıyor musun Danny? Anlaman çok önemli."

"Otel babamı yakaladı." Danny Jack'e bakıp inledi.

"Babanı sevdiğini biliyorum. Ben de severim onu. Otelin onu nasıl ele geçirmeye çalıştığını unutmamalıyız. Bizi de öyle ele geçirmek istiyor." Wendy bunun gerçek olduğundan emindi. Aslında otelin istediği Danny olmalıydı... ve bunun için belki *o kadar* ileri gidiyordu. Danny'nin ışıltısı bilinmez bir biçimde otele güç veriyordu belki de. Bir pilin ya da akümülatörün elektrikli bir alete güç verdiği gibi. Buradan çıkabilirlerse otel de eski uykulu haline dönebilirdi belki.

Danny olmadan bir perili evden farkı yoktu. Müşteriler bir iki hayalet görürler, bir maskeli balonun ses kırıntılarını duyarlardı. Ama bir kere Danny'yi... Danny'nin ışıltısını ya da yaşam gücü ve ruhunu kendisine mal ederse sonra ne olurdu?

Düşüncesi bile titretiyordu Wendy'yi.

"Babam iyileşse," diyen Danny ağlamaya başladı yine.

"Bunu ben de istiyorum." Wendy oğlunu sıkıca kucakladı. "İşte bunun için bana yardım et de babanı bir yere taşıyalım. Otelin onu etkileyemeyeceği bir yere. Ne kendisine, ne de bize zarar verebileceği bir yer. Arkadaşın Dick ya da park korucusu gelince onu buradan alıp götürürüz. O zaman yine düzelir. Hepimiz eski günlerimize döneriz. Eğer güçlü ve cesur olursak bu fırsatımız var elimizde. Anlıyor musun?" Yalvararak bakıyordu oğlunun yüzüne. Ne garip, onun Jack'e ne kadar benzediğini hiç fark etmemişti!

"Evet," dedi Danny. "Buradan gidersek her şey eskisi gibi olacak. Onu nereye koyabiliriz?"

"Kilere. Hem bol bol yiyecek var hem de dışında sağlam bir sürgü. Sıcak da içerisi. Biz de buzdolabındaki yiyecekleri yeriz. Yardım gelene kadar üçümüze de yetecek yiyecek var."

"Şimdi mi yapalım bunu?"

"Evet, şimdi. Uyanmadan önce."

Wendy eğilip Jack'in soluğunu dinledi. Ağır ağır ama düzenli.

Epey içmiş olmalıydı...

Başına inen şişe kadar içkiden de olabilirdi bu sızıp kalması.

Kocasının bacaklarından yakalayıp çekmeye çalıştı. Yedi yıldır evliydiler, sayısız kere, hatta binlerce kere üstünde yatmıştı Jack ve bugüne dek bu kadar ağır olduğunu bilmiyordu. İncinmiş boğazından soluğu hırıltıyla çıkıyordu. Yine de günlerden beri ilk kez kendini bu kadar iyi hissediyordu. Yaşıyordu. Ölüme bu kadar yakın olduktan sonra çok değerli bir şeydi bu. Jack de yaşıyordu. Bir plandan çok, yalnızca talihleriyle belki de hepsini kurtaracak yolu bulmuşlardı.

"İyi misin anne? Çok... çok mu ağır?"

"Eh," dedi Wendy ve yeniden çekmeye başladı kocasını. Danny babasının yanındaydı. Yere düşen elini sevgiyle kaldırıp yine göğsünün üzerine koydu.

"Emin misin anne?"

"Evet, en iyisi bu olacak Danny."

"Ama bu onu hapse tıkmak gibi bir şey."

"Bir süre olacak hepsi o kadar."

"Peki öyleyse. Oraya kadar çekebilecek misin?"

"Evet."

Az daha başaramayacaktı ama. Kapı eşiklerinden geçerken Danny babasının başını avuçları içinde tutuyordu, ama mutfağa girerken yağlı saçları yüzünden elinden kaçırdı Jack'in başını. Başı yere çarpan Jack inlemeye başladı.

"Duman yapmalıyız," dedi Jack. "Hadi koş, bana gaz bidonunu getir."

Wendy'yle Danny korkuyla baktılar birbirlerine.

"Yardım et," dedi Wendy hafif bir mırıltıyla.

Danny bir an babasının yüzüne bakınca donup kalmıştı, ancak sonra hemen annesinin yanına geçip Jack'in sol bacağını tuttu.

Ağır çekimde bir film gibi geçtiler mutfaktan. Duyulan tek ses floresan lambalarının o böcek vızıltılarıyla kendi soluklarıydı.

Kilerin kapısına gelince Wendy, Jack'in ayaklarını bırakıp sürgüyü çekmek için doğruldu. Danny yine kendinden geçmiş yatan Jack'e baktı. Bacağından çekerlerken gömleği pantolonundan dışarı çıkmıştı. Acaba üşütmeyecek kadar sarhoş mu, diye düşündü. Onu vahşi bir hayvan gibi kilere kapatmak iyi bir şey değildi, ama annesine neler yaptığını görmüştü. Daha yukarıdayken babasının annesine onları yapacağını biliyordu. Tartışmaları kafasının içinde duymuştu.

(Buradan bir kurtulsak. Bütün bunlar bir düş olsa ve kendimi Stovington'da bulsam, bir bulsam.)

Sürgü sıkışmış, açılmıyordu.

Wendy olanca gücüyle çektiği halde kımıldatamıyordu sürgüyü.

Haksızlıktı bu... Çorba kutusunu almaya gittiğinde kolayca açılmıştı. Şimdi açılmıyordu işte. Ne yapacaktı? Büyük buzdolabına koyamazlardı; donar ya da boğulurdu orada. Ama serbest bırakırlarsa ve uyanırsa...

Jack yattığı yerde kıpırdandı.

"Ben hallederim," diye mırıldandı. "Anladım artık."

"Uyanıyor anne!"

Wendy hıçkırarak iki eliyle asıldı sürgüye.

"Danny?"

Jack'in sesinde bulanık da olsa kötü bir şey vardı. "Sen misin doktor?"

"Sen uyumana bak baba," dedi Danny. "Yatma zamanı geldi."

Hâlâ sürgüyle uğraşan annesine bakınca kapının neden açılmadığını hemen anladı. Sürgüyü çekmeden önce çevirmeyi unutmuştu. Küçük mandal parçası yuvasındaydı.

"Dur," diyerek annesinin titreyen ellerini kenara itti. Kendi elleri de onunkiler kadar titriyordu. Elinin kenarıyla demiri itip sürgüyü kolaylıkla çekti.

"Çabuk," dedi. Yere bakınca Jack'in gözlerinin açık olduğunu ve kendisine baktığını gördü.

"Kopya çektin," dedi babası. "Kopya çektiğini biliyorum. Buralarda bir yerde olacak. Bulacağım, yemin ediyorum ki bulacağım..." Sesi yine bulanıklaştı.

Wendy diziyle iterek açtı kapıyı, içeriden gelen kurumuş meyve kokusunu duyamamıştı bile. Jack'in bacaklarını tutup içeri çekti. Gücünün sonuna gelmişti artık. Işığı yakmak için kordonu çekerken Jack'in gözleri yine açıldı.

"Ne yapıyorsun? Wendy, ne yapıyorsun?"

Wendy kocasının üzerinden dışarı atladı.

Jack birden hareketlenmişti, ok gibi uzattı elini. Wendy kenara kaçıp kurtulmak isterken az daha düşüyordu. Yine de Jack sabahlığının eteğini yakalamıştı. Sabahlık parçalandı. Jack şimdi ellerinin üzerinde doğrulmuştu. Bir köpeğe ya da aslana benziyordu.

"İkinizin de canı cehenneme. Ne istediğinizi biliyorum. Ama elde edemeyeceksiniz onu. Bu otel benimdir. Beni istiyorlar. Beni! Beni!"

"Kapı Danny!" diye bağırdı Wendy. *"Kapıyı kapat!"*

Jack ayağa kalktığı anda Danny kalın tahta kapıyı itti.

Kilidi tak diye kapandı ve Jack boşuna yumruklamaya başladı kapıyı.

Danny küçücük elleriyle kavradı sürgüyü. Wendy kendisine yardım edemeyecek kadar uzaktaydı. Jack'in kilere kilitlenip kilitlenemeyeceği iki saniye içinde belli olacaktı. Danny ilk hamlede kaydı ve bir an mandal şiddetle aşağı yukarı oynadı. Ama kendini toplayıp bütün gücüyle itti sürgüyü sonra. Kapı kapanmıştı. Jack içeriden omuz vuruyordu şimdi. Yarım santim kalınlığında çelikten yapılmış sürgü esnemiyordu bile. Wendy soluğunu yavaş yavaş bıraktı.

"Çıkarın beni buradan!" diye bağırıyordu Jack. "Çıkarın beni buradan! Danny, babanım ben senin! Dışarı çıkmak istiyorum. *Ne dersem onu yap!*"

Danny'nin eli sürgüye giderken Wendy elini tutup göğsüne bastırdı.

"Babanın sözünü dinle Danny! Ne dersem onu yap! Yoksa sana ömrünün sonuna kadar unutamayacağın bir ders vereceğim. *Ya kapıyı açarsın ya da beynini dağıtırım!*"

Bembeyaz kesilmiş olan Danny annesine baktı.

Beş parmak kalındığında sağlam meşe kapının ardından Jack'in soluması duyuluyordu.

"Wendy, çıkar beni buradan! Aç şunu diyorum sana! Ulan pis orospu çıkar beni buradan diyorum sana! Çıkarsam canına okuduğum gündür ha! Yüzünü öyle darmadağın ederim ki sokakta annen görse tanımaz! *Aç kapıyı diyorum sana!*"

Danny inliyordu. Wendy oğluna bakınca bayılmak üzere olduğunu anladı.

Kendi sesinin sakinliğine kendisi de şaşarak, "Hadi doktor," dedi. "Konuşan baban değil, otel, unutma."

"Buraya gelin ve kapıyı açın diyorum size!"

Jack tırnaklarıyla kazıyordu kapıyı.

"Otel," dedi Danny. "Otel bu. Hatırlıyorum." Ama arkasına baktığında yüzü buruşmuş ve dehşet içindeydi.

47

Danny

Uzun, çok uzun bir günün öğleden sonrası, saat üçtü.

Dairelerindeki büyük yatağın üstünde oturuyorlardı. Danny mor Volkswagen'i evirip çeviriyordu elinde.

Babasının kapıyı yumruklamasını dinliyordu. Kısık ve öfkeli sesle bağırıyor, yalvarıyor, tehdit ediyor, sövüp sayıyor, bunca yıl

kendini onlar için öldürdükten sonra ettikleri bu ihanetin cezasını çekeceklerini söylüyordu.

Danny sesleri yukarıdan duymayacaklarını sanmıştı ama kilerdeki sesler kiler asansörü boşluğundan olduğu gibi odalarına geliyordu. Annesinin yüzü sapsarıydı, babasının şey... şey yapmaya çalıştığı boynunda mor izler vardı.

Oyuncağını elinde çeviriyor, çeviriyordu. Okumasını öğrendiği için babasının verdiği armağanı.

(... babasının çok sıkı kucaklamaya çalıştığı yerdeki izler...)

Annesi pikaba bir plak koydu, cazırtılı, borular ve flütlerle dolu bir plak. Yorgun yorgun gülümsedi oğluna. Danny de gülümsemeye çalıştı ama başaramadı. Pikabın sesi sonuna kadar açık olduğu halde hâlâ babasının sesini duyuyor gibiydi.

Hayvanat bahçesinde kafese kapatılmış bir hayvan gibi. Tuvalete gitmek isterse ne yapacaktı babası?

Danny ağlamaya başladı.

Wendy pikabın sesini kıstı, oğlunu kucağına aldı.

"Danny, her şey düzelecek, görürsün bak. Bay Hallorann senin gönderdiğin haberi almamışsa bile bir başkası almış olabilir. Fırtına diner dinmez gelirler. Bay Hallorann ya da başkası. Fırtına dinince her şey düzelecek yine. Buradan gideceğiz. Gelecek bahara ne yapacağız biliyor musun? Hem de üçümüz?"

Danny annesinin göğsünden kaldırmadan salladı başını.

Bilmiyordu. Bir daha bahar olacak gibi değildi.

"Balığa çıkacağız. Bir motor kiralayıp balığa çıkacağız. Geçen yıl Chatterton Gölü'nde yaptığımız gibi. Sen, ben ve baban. Belki de akşam yiyeceğimiz balığı sen tutarsın. Belki hiç balık tutamayız ama bir güzel eğleniriz."

"Seni seviyorum anneciğim." Danny annesini kucakladı.

"Danny, ben de seni seviyorum." Dışarıda rüzgâr uğulduyordu.

* * *

Saat dört buçuk sularında hava kararmaya başladığında sesler de kesilmişti.

İkisi de uyuyakalmışlardı. Wendy oğlunu hâlâ kucağında tutuyordu ve uyanmamıştı. Ama Danny uyanmıştı. Sessizlik gürültüden ve bağırışlardan, kapıyı yumruklamalardan daha kötüydü. Babası yine uyumuş muydu? Ölmüş müydü yoksa? Yoksa...

(Dışarı mı çıkmıştı?)

On beş dakika sonra sessizliği madeni bir gürültü birden parçaladı. Bir gacırtı, sonra madeni bir uğultu. Wendy bir çığlık atarak uyandı.

Asansör çalışıyordu.

Birbirlerine sarılıp asansörün gürültüsünü dinlediler. Kattan kata çıkıyor, madeni kapı yana çekilip açılıyor, iç kapı gürültüyle vuruluyordu. Kahkahalar, sarhoş bağırışları, çığlıklar, kırılan eşya sesleri.

Overlook canlanıyordu çevrelerinde.

48

Jack

Jack kilerde yerde oturmuş, bacakları arasında bir bisküvi kutusu, kapıya bakıyordu. Tadını almadan teker teker yiyordu bisküvileri bir şey yemeye ihtiyacı olduğu için. Buradan çıkınca gücünün her damlasına ihtiyacı vardı.

Şu anda, yaşamı boyunca bu kadar kötü bir durumda olmadığını düşünüyordu. Beyni ve vücudu baştan başa ağrı içindeydi. Başı zonkluyordu. Bir içki gecesi sonunun bütün belirtileri de vardı; ağzı berbattı, kulakları çınlıyordu, kalbi tamtam gibi atıyordu. Bunlar yetmezmiş gibi kapıya vurmaktan her iki omzu da ağrımaktaydı. Gereksiz yere bağırmaktan boğazı şişmiş, elini de kesmişti.

Buradan çıktığı zaman görürlerdi günlerini.

Bisküvileri birer birer çiğniyor, kusmak isteyen midesine aldırmamaya çalışıyordu. Cebindeki Excedrin'ler aklına gelmişti ama midesi biraz düzelene kadar beklemeye karar vermişti. İnsan yuttuğu anda kusacaksa ağrıkesici almanın anlamı yoktu.

Kafanı kullan. Ünlü Jack Torrance beynini. Zekâsıyla yaşayacak insan sen değil miydin? En çok satan kitaplar yazarı Jack Torrance. New York Eleştirmenler Ödülü sahibi oyun yazarı Jack Torrance. *Yirminci Yüzyılda Yaşamın* adlı anı kitabıyla yetmiş yaşında Plutzer Ödülü'nü alacak olan Jack Torrance. Bütün bu palavraların kısacası kafasıyla yaşamaktı işte.

Kafasıyla yaşamak yabanarılarının nerede olduğunu bilmekti.

Ağzına bir bisküvi daha atıp çiğnedi.

İşin can alıcı noktası ona güvenlerinin kalmamasıydı. Onlar için en iyi olanı kendisinin bildiğine ve elde edebileceğine inanamamaları. Karısı önce haklı (öyle de denilebilirdi) sonra da haksız yollarla onu yolundan çevirmeye çalışmıştı.

Onun mantıklı düşünceleri karşısında karısının üstü kapalı sözleri ve itirazları suya düşünce oğlunu aleyhine çevirmiş, kendisini şişeyle öldürmeye kalkışmış, sonra da bula bula bu kahrolası kilere kilitlemişti.

Yine de içinde küçük bir ses durmadan söyleniyordu.

(İyi ama içki nereden geldi? Asıl konu bu değil mi? İçtiğin zaman ne olduğunu geçmiş acı deneylerinden bilirsin. İçince kendini kaybedersin.)

Bisküvi kutusunu kaptığı gibi odanın ortasına fırlattı.

Saatine baktı. Altı buçuk. Saatlerdir buradaydı. Karısı onu buraya kilitlemiş ve üzerinden *saatler* geçmişti.

Babasını haklı buluyordu artık.

Babasının neden içmeye başladığını kendi kendine hiç sormadığını anımsadı birden. Doğrusunu söylemek gerekirse bunun nedeni evlendiği kadın değil miydi? Sünger gibi bir kadın... Bütün gün yazgısını kabul etmiş bir ifadeyle evin içinde dolaşan bir kadın. Babasının ayaklarında bir zincir. Hayır, zincir falan değil, hiçbir zaman Wendy'nin kendisine yaptığı gibi babasını bir köle yapmaya çalışmamıştı. Zihin ve ruh bakımından ölü olan annesi

evlilik kelepçesiyle bağlıydı babasına. Babası yaşamı boyunca onun çürüyen cesedini yanında taşıyarak doğru olanı yapmaya çalışmıştı. Dört çocuğunu doğruyu eğriyi, disiplinin ne olduğunu ve en önemlisi babalarına saygıyı öğreterek yetiştirmişti.

Kendisi de dahil olmak üzere hepsi nankör çıkmışlardı. İşte şimdi kendisi bunun bedelini ödüyordu; kendi oğlu da nankör çıkmıştı. Ama umut vardı daha. Nasıl olsa çıkacaktı buradan.

İkisini de ağır cezalara çarptıracaktı. Danny'ye öyle bir örnek olacaktı ki, zamanı gelip de Danny büyüyünce ne yapması gerekeceğini ondan iyi bilecekti.

Babasının annesini bastonuyla dövdüğü pazar yemeğini hatırladı... Kendisi de, kardeşleri de nasıl dehşet içinde kalmışlardı. Ama şimdi bunun ne kadar gerekli olduğunu anlıyordu. Babası sarhoş numarası yapıyordu, aklını hiç kaybetmemişti, her an bir saygısızlık belirtisi bekleyip duruyordu.

Jack emekleyerek bisküvi kutusunun yanına gidip yine yemeye başladı. Babası ne görmüştü acaba? Nasıl bir oyununu yakalamıştı annesinin? Annesi elini arkasına gizleyip alay mı etmişti kocasıyla? Dilini mi çıkarmıştı? Parmağıyla müstehcen hareketler mi yapmıştı? Yoksa onun kendisini fark edemeyecek kadar sarhoş olduğunu sanıp küstahça mı bakmıştı yüzüne? Her ne yapmış olursa olsun, babası annesini yakalamış ve sert bir şekilde cezalandırmıştı. İşte şimdi, tam yirmi yıl sonra, sonunda babasının akıllı davranmış olduğunu kabul ediyordu.

Babasının böyle bir kadınla evlenmekle, kendisini böyle bir cesede kelepçelemekle (üstelik saygısız bir cesetti bu) budalalık ettiği söylenebilirdi. Ama insan gençken evlenirse pişman olacak uzun zaman bulurdu önünde. Babasının evlendiği kadın gibi bir kadınla evlenmişti Jack bilinçsizce. Ama *kendi* karısı bir mesleği mahvedip bir diğerini de bok etme gibi pasif bir rolle yetinmemiş, şimdi en son ve en iyi fırsatını da yok etmeye çalışıyordu. Overlook'ta çalışmak ve belki de... zamanı gelince müdürlüğe yükselmek fırsatı.

Danny'yi ona yasak etmeye çalışıyordu, oysa Danny onun giriş biletiydi. Aslında budalaca bir şeydi bu ya, babasını alabile-

cekken oğlunu neden istiyorlardı sanki? Ama işverenlerin böyle garip fikirleri vardı ve ileri sürülen şart da buydu.

Karısıyla mantık yoluyla anlaşmasına imkân olmadığını anlıyordu.

Colorado Barı'nda konuşmaya çalışmış ama o, kendisini dinleyeceği yerde başına şişeyle vurmuştu. Gel gelelim yakında bir fırsat daha bulacaktı. Buradan çıkacaktı nasıl olsa.

Birden soluğunu tutup dışarı kulak verdi. Bir yerlerde bir piyanoda Boogie Woogie müziği çalınıyor, insanlar gülüyorlar, alkışla tempo tutuyorlardı. Kalın tahta kapıdan boğuk boğuk geliyordu ses ama yine de anlaşılıyordu. Çaldıkları parça "Bu Gece Kasabada Neşe Var"dı.

Çaresizce yumruklarını sıktı. Kapıyı yumruklamamak için güç tutuyordu kendini. Parti başlamıştı yine. İçki su gibi akacaktı.

Bir yerde, o beyaz ipek tuvaletinin içinde insanın aklını kaçırtacak kadar çıplak olan kız bir başkasıyla dans ediyordu.

"Gününüzü görürsünüz siz!" diye bağırdı. "Canınıza okuyacağım sizin! Yemin ediyorum! Siz..."

Kapının tam dışından müşfik bir ses, "Sakin ol dostum, bağırmaya gerek yok," dedi.

Jack ayağa fırladı.

"Grady? Sen misin Grady?"

"Evet. İçeride kilitli mi kaldınız?"

"Beni dışarı çıkar Grady. Çabuk!"

"Konuştuğumuz konuda bir şeyler yapabildiniz mi efendim? Karınızla çocuğunuzun cezalandırılması hakkında."

"Beni onlar kilitledi buraya. Sürgüyü çek Tanrı aşkına!"

"Sizi kilitlemelerine izin verdiniz demek?" Grady'nin sesinde terbiyeli bir şaşkınlık seziliyordu. "Yarı boyunuz kadar bir kadın ve küçük bir çocuk. Pek öyle yöneticilik niteliğiniz yok demek?"

Jack'in sağ şakağında bir damar zonkladı. "Beni buradan çıkar Grady. Onların işini bitireceğim."

"Acaba? Bundan pek emin olamadığımı söylemek isterim efendim." Terbiyeli şaşkınlık terbiyeli bir pişmanlığa dönüşmüştü

şimdi. "Ben... ve diğerleri sizin bu işe yürekten bağlı olmadığınızı düşünüyoruz. Cesaretiniz yok bunu yapmaya."

"Var!" diye bağırdı Jack. *"Yemin ederim!"*

"Oğlunuzu bize getirecek misiniz?"

"Evet! Evet!"

"Ama karınız buna karşı çıkacaktır Bay Torrance. Sandığımızdan güçlü çıktı kendisi. Sizi alt etmeyi bilmiş, akıllı bir kadın." Grady kıs kıs güldü. "Belki de ilk baştan onunla bir anlaşmaya girmeliydik Bay Torrance."

"Oğlanı size getireceğim, yemin ederim." Yüzü kapıya çevrilmişti şimdi. Ter içindeydi. "Wendy bir şey diyemeyecektir. Yemin ederim size. Bir şey diyecek hali kalmayacak."

"Onu öldürmek zorunda kalacaksınız korkarım ki," dedi Grady soğuk bir sesle.

"Ne yapmam gerekirse onu yapacağım. Sen yeter ki beni buradan çıkar."

"Söz veriyor musunuz efendim?" diye ısrar etti Grady.

"Söz veriyorum."

Sürgü çekildi birden. Kapı iki parmak aralandı. Jack'in soluğu tıkanıp kalmıştı. Bir an için kapının dışında ölümün durduğunu hisseder gibi oldu.

Az sonra bu duygusu geçti.

"Teşekkür ederim Grady," diye fısıldadı. "Pişman olmayacaksın. Söz veriyorum."

Cevap yoktu. Dışarıdaki rüzgâr uğultusundan başka bütün seslerin kesilmiş olduğunu fark etti.

Kiler kapısını itti.

Mutfak boştu. Grady gitmişti. Floresan çubuklarının soğuk beyaz ışığı altında her şey sessiz ve donmuştu. Üçünün birden yemek yedikleri masaya ilişti gözü.

Bir kadeh martini, bir şişe cin ve plastik tabak içinde zeytin vardı masanın üstünde.

Yanında da malzeme deposundan çıkma bir rok tokmağı.

Uzun bir süre baktı Jack.

Sonra içinde, ta içinde, Grady'nin sesinden daha güçlü bir ses duydu.

(Sözünüzü tutun Bay Torrance.)

"Tutacağım," dedi. Sesindeki yaltaklanmaya engel olamıyordu. "Tutacağım."

Gidip tokmağın sapını yakaladı, şöyle bir tarttı elinde.

Savurdu.

Havada ıslıklar çalarak döndü tokmak.

Jack Torrance gülümsedi.

49

Hallorann

Öğleden sonra iki buçuktu saat. Karla kaplı yol işaretlerine ve Buick'in kilometre göstergesine bakılırsa Estes Parkı'na üç kilometre kalmıştı. Hallorann birden arabanın kaydığını fark etti ve direksiyonu sola kıvırdı. Ama araba hiç umursamadan çamurluklarından karlar savurarak yolun kenarındaki uçuruma doğru gidiyordu.

Direksiyonu tersine çevirdi, arabanın önüyle arkası yer değiştirdi, olduğu yerde dönüyordu şimdi. Korkuya kapılan Hallorann olanca gücüyle frene bastı, sert bir şeye bindirdiğini hissetti. Önünde yol yoktu şimdi... Savrulup duran kar bulutlarına ve uzaklardaki gri yeşil çam ağaçlarına bakıyordu.

(Uçuruma düşüyorum Tanrım, uçuruma düşüyorum...)

Araba tam orada durdu. Sol çamurluk bariyerlere takılmış, ön tekerlekler otuz derecelik bir eğimle boşluğa çıkmış, arka tekerlekler neredeyse havalanmak üzere. Hallorann geri vitese takıp gaza basınca boşlukta döndü arka tekerlekler.

Çok dikkatle kapıyı açıp aşağı indi, arabanın arkasına geçti.

Çaresizlik içinde arabasına bakarken hemen ensesi dibinde neşeli bir ses duydu.

"Ne haber dostum? Kaçığın biri olmalısın sen."

Hallorann arkasına bakınca üzerinde yanardöner mavi ışığı olan bir kar temizleme arabasının kırk metre ötesinde durduğunu gördü. Uzun deri bir palto ve üzerine de yağmurluk giymiş olan sürücüsü inip yanına gelmişti. Hallorann adamın başındaki mavili beyazlı şapkanın nasıl olup da uçmadığına şaştı.

(Yapıştırmış olmalı. Zamkla yapıştırmıştır.)

"Merhaba," dedi. "Beni yola çekebilir misiniz?"

"Çekerim. Buralarda ne arıyordun bayım? Ölmek için bundan iyi bir gün bulamazsın."

"Acele bir işim var da."

"Hiçbir şey bu kadar acil olamaz." Adam kafadan kontak biriyle konuşur gibiydi. "Bariyere biraz daha hızlı çarpmış olsaydın şimdi öteki taraftaydın. Sen buralı değilsin ha?"

"Hayır. Dediğim gibi işim acele olmasaydı gelmezdim de."

"Yok canım!" Kar temizleme aracının sürücüsü sanki Hallorann'ın arabası yüz metrelik uçurumun tepesinde asılı değilmiş gibi rahat konuşuyordu. "Nereye gidiyorsun? Estes'e mi?"

"Hayır, Overlook Oteli'ne. Sidewinder'dan biraz yukarıda..."

Ama sürücü başını sallıyordu.

"Overlook'u bilirim, bayım bu havada imkân yok oraya ulaşamazsın. Estes Parkı'yla Sidewinder arasındaki yol berbat mı berbattır. Biz yolu bir yandan açıyoruz, bir yandan kapanıyor. Bir iki kilometre geride iki metrelik kar yığınlarına rastladım. Sidewinder'a ulaşsan bile oradan Utah'a kadar bütün yollar kapalıdır. Gidemezsin bayım, gidemezsin."

"Denemem gerek," dedi Hallorann sesini yükseltmemek için sabrının son gücüne kadar dayanarak. "Bir çocuk var orada..."

"Çocuk mu? Olamaz. Overlook eylül sonunda kapanır. Açık tutmak kârlı değil. Böyle fırtınalar çok olur buralarda."

"Otelin bakıcısının oğlu, başı dertte."

"Bunu sen nereden biliyorsun?"

Sabrı tükenmişti Hallorann'ın.

"Yahu sen bütün gün burada benimle çene mi yarıştıracaksın? *Biliyorum işte, hepsi o kadar!* Beni yola çekecek misin çekmeyecek misin?"

"Amma da öfkeliymişsin ha!" Sürücü pek aldırmış görünmüyordu. "Geç direksiyona, koltuğumun altında bir zincir var."

Hallorann arabasına bindi. Elleri titriyordu, yanına eldiven almayı unutmuştu.

Kar temizleme aracı geri geri yaklaştı Buick'e. Sürücüsü uzun bir zincirle indi. Hallorann kapıyı açıp seslendi.

"Yardım edebilir miyim?"

"Oturduğun yerde kal. Bir dakikada bitiririm."

Gerçekten de öyle oldu. Zincir gerildi, Buick sarsıldı, bir saniye sonra da yoldaydı. Sürücü gelip cama vurdu, Hallorann camı indirdi.

"Teşekkür ederim. Bağırdığım için özür dilerim."

"İlk kez bağırmıyorlar," diyerek gülümsedi adam. "Sinirlerin pek gerilmiş olacak. Bunları al." Hallorann'ın kucağına bir çift kalın mavi eldiven düştü. "Bir daha yoldan çıktığında gerekir. Yaşamın boyunca burnunu demir bir parmakla karıştırmak istemiyorsan dışarı çıktığında giy bunları. İşin bitince de geri yolla. Karım ördü bunları. Adım ve adresim içinde yazılı. Tamam mı?"

"Teşekkür ederim," dedi Hallorann. "Çok teşekkür ederim."

"Çok dikkatli ol. Seni ben oraya kadar götürürdüm ama başımı kaşıyacak vaktim yok şu anda."

"Önemi yok, teşekkür ederim yine de."

Camı kapatırken adam elini uzattı.

"Sidewinder'a gittiğinde, yani oraya gidebilirsen, Durkin'in dükkânını bul. Kitaplığın yanındadır. Larry Durkin'le konuş, Howard Cottrell'ın gönderdiğini ve kar arabalarından birini kiralamak istediğini söyle. Benim adımı söyleyip eldivenleri gösterirsen ıskonto da yapar sana."

"Teşekkür ederim."

Cottrell başını salladı. "Çok garip. Overlook'ta bir şeyler olduğunu bilmen imkânsız. Telefon telleri koptu. Ama sana inanıyorum. Bazen ben de böyle şeyler sezerim."

"Ben de."

"Biliyorum, anlamıştım. Ama kendine dikkat et, olur mu?"

"Merak etme."

Cottrell elini sallayarak karlar arasında kayboldu. Hallorann arabayı sürdü. Ardından Cottrell havalı kornasına basarak onu uğurluyordu. Ama gereksizdi bu. Hallorann onun kendisine iyi yolculuklar dilediğini hissedebiliyordu.

Işıltılı biri? İyi haber mi bu? Böyle bir günde ışıltılı biriyle karşılaşmak? Ama bu tür iyi ya da kötü işaretlere hiç güvenmezdi. Estes Parkı'ndan Sidewinder'a tam dört buçuk saatte varabilmişti.

Upland anayoluna ulaştığı zaman artık hava iyice kararmıştı, ancak fırtınada bir hafifleme yoktu. Arabanın kaputuna kadar yükselen kar birikintileri önünde iki kez durup kar makinelerinin gelmesini beklemişti.

Overlook'a yaklaştıkça giderek daha acele etmek zorunluluğunu duyuyordu. Durmadan saatine bakıyordu artık. Akreple yelkovan uçuyordu sanki.

Upland'e girdikten on dakika sonra iki yol işaretine rastladı.

SIDEWINDER 10 KM – KIŞ AYLARINDA 12 KM – YOL KAPALI

"Larry Durkin," diye mırıldandı Hallorann. Gösterge tablosunun soluk yeşil ışığında kara yüzü gergindi. Saat altıyı on geçiyordu. "Kitaplığın yanında..."

İşte portakal kokusu tam o anda bütün şiddetiyle vurdu yüzüne ve nefret dolu, öldürücü düşünce gücü.

(Defol buradan pis zenci, işin yok senin burada, hemen dön git yoksa seni öldürüp cesedini ağaca asarız, sonra da yakarız. Hemen defol git buradan!)

Hallorann bir çığlık attı daracık arabanın içinde. Mesaj sözcükler halinde değil, kafasına müthiş bir güçle vuran resimler halinde gelmişti. Gözlerinin önündeki resimleri görmemek için direksiyonu bırakıp elleriyle gözlerini örttü.

Araba birden yol kenarlarındaki kar yığınına bindirdi, savruldu ve durdu. Arka tekerlekler boşa dönüyorlardı.

Hallorann otomatik vitesi parka geçirip elleriyle kapattı gözlerini. Ağlamıyor ama içinden hıçkırıklar yükseliyordu. Göğsü körük gibi inip kalkıyordu. O darbeyi uçurum kenarından geçerken yemiş olsaydı şimdi çoktan ölmüş olacağını biliyordu. Belki de bunu istemişlerdi. Her an aynı şey olabilirdi. Buna karşı korunmalıydı. Ani denebilecek çok kuvvetli kızıl bir güç tarafından sarılmıştı. İçgüdüleri içinde boğuluyordu.

Ellerini yüzünden çekip korkuyla gözlerini açtı. Hiçbir şey yoktu. Onu korkutmak isteyen bir şey varsa yarıp geçemiyordu.

Çevresi kapalıydı.

Çocuğa bir şey mi olmuştu? Bütün gördükleri mi? Ne olmuştu acaba?

Onu en rahatsız eden şey bir çekiç sesine benzeyen o gürültüydü.

Kalın bir peynir kellesine vurulan bir tokmak sanki. Ne demekti bu?

(Tanrım, o küçük çocuğa bir şey olmasın. Tanrım, ne olur!)

Vitesi geçirdi, hafif gaz verdi, tekerlekler döndü, Buick ilerlemeye başladı. Saatine baktı Hallorann. Altı buçuk olmuştu. Gerçekten çok geç kaldığını hissediyordu artık.

50

Litak

Wendy Torrance kararsız bir halde yatak odasının ortasında durmuş, derin bir uykuya dalmış olan oğluna bakıyordu.

Yarım saat önce kesilmişti sesler. Hepsi. Bir anda. Asansör, parti, açılıp kapanan kapı gürültüleri. Zihni rahatlayacağı yerde içinde oluşan gerilim giderek artıyordu. Fırtınanın son öldürücü darbesinden önceki durgunluk gibiydi bu. Ama Danny hemen

uyumuştu. Önce biraz kıpırdanmış, sonra da çok derin bir uykuya dalmıştı. Şimdi bile dikkatle baktığı halde daracık göğsünün inip kalkışını ancak görebiliyordu.

Zavallının en son ne zaman derin bir uyku, korkunç karabasanlarla dolu olmayan, karanlık içinde uyanık kalınan aralıklarla sık sık kesilmeyen, yalnızca kendisinin (ve iki gündür de Wendy'nin) duyabildiği zevk âlemlerinin gürültülerini dinlemeden uyuduğunu bilemiyordu.

(Gerçek psişik bir olgu mu yoksa grup hipnotizması mı?)

Bilmiyordu bunu, önemsemiyordu da. Her ne olursa olsun bu olanlar öldürücü şeylerdi. Danny'ye bakıp *(Tanrım sakin uyusun bu gece!)* eğer rahatsız edilmezse sabaha kadar böyle uyuyabileceğini düşündü. Yetenekleri ne olursa olsun küçük bir çocuktu o, dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Birden acıyla yüzünü buruşturdu, elini ağzından çektiği zaman tırnaklarından birini koparmış olduğunu gördü. Oysa tırnaklarına iyi bakmaya o kadar çalışırdı ki. Öyle pek uzun değilse de yine düzgün ve...

(Şimdi tırnağını düşürmenin sırası mı?)

Kendi kendine titrer bir sesle güldü, gülünecek bir şey yokmuşçasına.

Önce Jack'in bağırışları ve kapıyı yumruklaması bitmiş sonra da parti...

(Hiç sona ermiş miydi? Yoksa kimi kez onun duymaması için başka bir zaman dilimine mi kayıyordu?)

Gürültü asansörle yeniden başlamıştı. O da kesilmişti sonra.

Ortaya çöken bu yeni sessizlikte, Danny de uyumaya yüzü tutmuşken, hemen altlarındaki mutfaktan alçak sesle konuşmalar duyar gibi olmuştu. Önce rüzgârın uğultusu sanıp umursamamıştı.

Rüzgâr insan sesini taklit edebiliyordu, kapı diplerinde ölüm halinde bir insanın inlemesi, pencere çerçevelerine gerçek çığlıklar ve üçüncü sınıf bir dramda katilinden kaçan bir kadının çığlığı... Yine de, Danny'nin yanında otururken duyduğu seslerin insan sesi olduğuna inanıyordu.

Jack'le birisi kilerden kaçışı konuşuyorlardı.

Oğluyla karısını öldürmesini konuşuyorlardı.

Bu duvarlar arasında yeni bir şey değildi bu. Burada daha önce de cinayet işlenmişti.

Havalandırma deliğine gidip kulağını dayamıştı. Ama ta o anda kazanın motoru çalışmaya başlamış ve aşağıdan gelen sesler sıcak hava dalgası içinde kaybolmuştu.

Parçalanmış tırnağına baktı. Altından kan sızıyordu.

(Jack kaçtı.)

(Saçmalama.)

(Kaçtı. Mutfaktan bir bıçak ya da satır aldı. Şimdi buraya geliyor. Basamakların gacırdamaması için merdivenin kenarından yürüyor.)

(Delisin ses!)

Dudakları titriyordu, bir an son sözü bağırarak söylediğini sandı, ama sessizlik devam ediyordu.

Birisi onu gözetliyormuş gibi geldi.

Korku içinde dönüp gece karanlığıyla dolu pencereye baktı. Göz yerine beyaz yuvarlakları olan çirkin bir yüz ona bakıyordu. Bu duvarlar içinde saklanan korkunç bir delinin yüzü...

Cam üstünde buz tutmuş kar.

(Artık gölgelerden de korkmaya başladın. Sanki bundan önce halin kötü değilmiş gibi. Yarın sabaha kadar oynatırsın artık.)

Bu korkuları gidermek için bir tek yol vardı.

Aşağı inip Jack'in hâlâ kilerde olduğundan emin olmak.

Çok basit. Aşağı in. Bak. Yukarı dön. Arada da kayıt masasının üzerinde bıraktığın tepsiyi al. Omlet işe yaramazdı ama çorbayı odadaki elektrik ocağında ısıtırdı.

(Evet ama eğer elinde bıçakla seni bekliyorsa sakın öldüreyim deme.)

Üzerindeki korkuyu atmaya çalışarak odanın içinde dolanmaya başladı. Masanın üstünde bozuk paralar, otelin kamyoneti için benzin kuponları, Jack'in hep yanında taşıdığı ama hiç içmediği iki piposu... ve anahtarları duruyordu.

Anahtarları alıp baktı bir an, sonra yine yerine bıraktı.

Çıkarken yatak odasının kapısını kilitlemeyi düşünmüştü ama her nedense hoşlanmamıştı bundan. Danny uyuyordu. Göz-

lerinin önünde bir yangın canlandı, sonra adlandıramadığı başka bir şey.

Cebinden bıçağı çıkardı, sapından sıkıca kavradı ve kapıyı açtı.

Dairelerine uzanan kısacık koridor boştu. Işıklar düzenli aralıklarla yanıyorlardı.

(Gördün mü, hortlak falan yok işte.)

(Yok elbette. Senin dışarı çıkmanı istiyorlar da ondan. Aptalca, kadınca bir hareket yapmanı istiyorlar ve yaptığından da bundan başka bir şey değil.)

Yine duraksadı Wendy. Danny'yi, dairenin güvenliğini bırakmak istemiyor ama bir yandan da Jack'in hâlâ zararsız bir halde olduğundan emin olmak istiyordu.

(Oradadır kuşkusuz.)

(Ama ya o sesler?)

(Ses falan yoktu. Hayal ettin hepsini. Rüzgârın uğultusuydu.)

"Rüzgâr değildi."

Kendi sesini duyunca korkuyla zıpladı yerinden. Ama sesindeki kesinlik Wendy'yi yine yürümeye zorladı. Elinde sallanan bıçak duvardaki kâğıt üzerine metalik parıltılar yansıtıyordu. Terlikleri fısıltıyla sürtünüyordu halının tüylerine. Sinirleri çelik bir tel gibi gerilmişti.

Ana koridorun köşesine gelince başını uzatıp baktı. Göreceği herhangi bir şey için kasmıştı bütün vücudunu.

Ama görecek hiçbir şey yoktu.

Bir an daha duraksadıktan sonra köşeyi dönüp yürümeye başladı.

Loş merdivene doğru attığı her adım onu ürkütüyor, uyuyan oğlunu savunmasız ve yapayalnız bıraktığını anımsatıyordu.

Terliklerinin halı üzerinde çıkardığı ses giderek büyüyordu kulaklarında. Kimsenin peşinden gelmediğinden emin olmak için iki kez arkasına baktı.

Merdiven sahanlığına gelince elini buz gibi korkuluğun üstüne koyup durdu. On dokuz geniş basamak. Jack de ortalarda yok.

Elbette olmayacaktı. Jack kalın demir sürgülü kapının ardındaydı.

Ama giriş salonu öylesine loş ve gölgelerle doluydu ki.

Sol yanında asansörün kapısı sırıtıyormuş gibi açık duruyordu.

Kendisini çağırırmış gibi.

(Teşekkür ederim, istemem.)

Asansörün içi pembe ve beyaz konfetilerle doluydu. Sol köşede boş bir şampanya şişesi yan devrilmiş yatıyordu.

Wendy başı üzerinde bir hareket hisseder gibi olunca ikinci kat sahanlığına yükselen karanlık on dokuz basamağa baktı. Hiçbir şey göremedi. Ama yine de gözünün ucuyla bir şeylerin *(bir şeylerin)* tam baktığı anda holün karanlığına çekilmiş olduklarını görür gibi olmuştu.

Yine aşağıya çevirdi bakışlarını.

Bıçağın tahta sapını tutan sağ avucu terlemişti, bıçağı sol eline aldı, sağ avucunu sabahlığına sildi, yine sağ eline aktardı sonra. Beyninin ayaklarına yürüme emri verdiğini fark etmeden merdivenden inmeye başladı.

(Hani, eğlence nerde? Sakın benden korkmayın küflü örtüler! Eli bıçaklı korkan bir kadınım ben! Hadi biraz müzik duyalım bakalım! Canlanın biraz!)

On basamak, on bir, on iki...

Birinci kat holünden sarı bir ışık sızıyordu. Yemek salonunun kapısının yanındaki düğmeden yakacaktı giriş salonunun ışıklarını.

Ama beyaz bir ışık geliyordu bir yerlerden.

Mutfaktaki floresan lambalar.

On üçüncü basamakta duraklayıp Danny'yle yukarı çıkarlarken ışıkları söndürüp söndürmediğini hatırlamaya çalıştı.

Hatırlamıyordu.

On yedi, on sekiz, on dokuz.

(Lobiye geldik bayan, dikkatli olun.)

Balo salonunun ardına kadar açık kapılarından dışarı karanlık yayılıyordu. İçeriden saatli bomba gibi bir tıkırtı geliyordu.

Wendy birden katıldı kaldı, ama sonra şöminenin üstündeki saati anımsadı. Jack ya da Danny kurmuş olmalıydı... ya da Overlook'taki her şey gibi kendi kendine kurulmuştu.

Kayıt masasına doğru yürüdü, yanından geçip mutfağa gidecekti.

Masanın üzerinde tepsi parıldıyordu.

Tam o anda saat çalmaya başladı.

Dili damağına yapışmıştı Wendy'nin. Sonra rahatladı. Saat sekizi çalıyordu. *Beş, altı, yedi...* diye sayıyordu. Saat durana kadar kımıldamak doğru değil gibi gelmişti.

... sekiz... dokuz...

(Dokuz mu?)

... on... on bir...

Birden, çok geç olarak anımsadı. Çok geç kalmış olduğunu bilerek geri döndü. Ama nasıl bilebilirdi ki?

On iki.

Balo salonundaki bütün ışıklar bir anda yandı. Orkestranın bütün çalgılarının katıldığı bir gürültü duyuldu. Wendy o madeni boğazlardan çıkan gürültüde duyulmayan bir çığlık attı.

"Maskeler çıksın! Maskeler çıksın!"

Sonra sesler koridorda uzaklaştılar. Yine yalnızdı.

Hayır, yalnız değildi.

Arkasına bakınca üzerine geldiğini gördü.

Jack'ti bu, ama aynı zamanda değildi de. Gözlerinde boş ve öldürücü bir parıltı vardı, tanıdık ağzı şimdi neşesiz bir sırıtmayla gerilmişti.

Bir elinde rok tokmağı vardı.

"Beni kilitlediğini sanmıştın, değil mi?"

Tokmak havada ıslık çaldı. Wendy geri geri giderken ayağı takıldı, yere düştü.

"Jack..."

"Orospu! Senin ne mal olduğunu iyi biliyorum artık."

Tokmak öldürücü bir hızla gelip Wendy'nin yumuşak karnına gömüldü. Korkunç bir acı denizine dalan Wendy bir çığlık attı.

Tokmak yine havaya kalkmıştı. Jack'in onu tokmakla döverek öldüreceğini fark etti uyuşukluğu arasında.

Yine bağırmak, Danny'nin hatırı için yapmamasını söylemek istiyordu ama soluğu kesilmişti. Hafif bir inilti çıktı dudaklarının arasından.

"Şimdi görürsün gününü," diyerek sırıttı Jack.

Tokmak yine indi. Wendy kendini sola attı. Tokmak o hızla yere çarpınca Jack dengesini kaybetti, tokmak elinden kaydı. Yerden almak için eğilince Wendy bütün gücünü toplayıp kalktı ve merdivene doğru koşmaya başladı.

"Orospu!" diye bağırarak peşinden yürüdü. "Pis orospu! Başına gelecekleri biliyorsun sanırım."

Tokmağın yine ıslıklar çalarak indiğini duydu Wendy. Birden göğsü acıyla parçalanır gibi oldu. Tokmak memelerinin hemen altına inmiş, iki kaburgasını parçalamıştı. Merdivene düştü.

İçgüdüsüyle bir yana yuvarlanırken tokmak yüzünü sıyırarak bir daha inmişti. Merdiven halısının üstünde tok bir ses duyuldu. Wendy düştüğü anda elinden kurtulan bıçağı gördü o zaman.

Dördüncü basamağın üstünde parıldıyordu.

"Orospu!"

Tokmak bir daha indi. Wendy doğrulmaya çalıştığı için darbe dizkapağına inmişti. Dizi alev alev yanıyordu sanki. Kan akmaya başlamıştı dizinden aşağı. Tokmak yine havalanmıştı. Wendy başını hızla kaçırdı. Tokmak kulağından bir parça et kopartarak omzuyla boynu arasından merdiven korkuluğuna indi bu kez.

Jack tokmağı bir daha kaldırıp indirirken Wendy de bu sefer ona doğru yuvarlanmıştı. Jack'in eli havadayken vücuduyla dizlerine çarpıp dengesini kaybettirdi. Jack yere düştü. Tokmak bir yana uçtu. Jack doğrulup karısına baktı şaşkın gözlerle.

"Seni öldüreceğim!" dedi.

Uzandı tokmağın sapını kavramak için. Wendy güçlükle ayağa kalktı. Bacağından kalçasına doğru dayanılmaz bir sancı yükseliyordu. Yüzü bembeyaz ama kararlıydı. Jack tokmağı kavradığı anda o da kocasının sırtına atladı.

"Tanrım!" diye bağırarak bıçağı kocasının sırtına sapladı sapına kadar.

Jack altında birden kaskatı kesildi, sonra bağırdı. Wendy yaşamı boyunca böyle korkunç bir ses duymamıştı. Otelin tahtaları, kapıları ve pencereleri hep birden çığlık çığlığa bağırmış gibiydi. Jack karısının ağırlığı altında kımıldamadan yatarken ses devam edip gidiyordu. Atçılık oynuyor gibiydiler. Yalnız kırmızı ve siyah kareli gömleğinin sırtına giderek yayılan kırmızı bir leke vardı.

Sonra Jack bir yana yığıldı kaldı.

Wendy bir süre kımıldayamadan soluk soluğa bekledi. Bütün vücudu ağrıyordu. Her soluk alışında içinde bir şeyler batıyor, kulağından kanlar akıyordu.

Soluğunun sesi, rüzgâr ve balo salonundaki saatin tıkırtısından başka hiçbir ses yoktu.

Sonunda güçlükle kalkıp merdivene doğru yürüdü. Korkuluğa sarıldığı anda bayılacak gibi olmuştu. Biraz kendine gelince kollarıyla kendini çekerek ağır ağır yukarı çıkmaya başladı. Bir keresinde yukarı baktı Danny'yi göreceğini sanarak, ama sahanlık boştu.

(Şükürler olsun Tanrım, uyanmamış, şükürler olsun sana!)

Altı basamak daha kalmıştı, dinlenmeden devam edemezdi. Başını korkuluğa dayadı. Dikenli tel arasından geçiyormuş gibi çıkıyordu boğazından soluğu. Sağ yanı şişmişti, alev alev yanıyordu.

(Hadi Wendy, dayan kızım. Önce üstüne bir kapı kilitle, sonra bakarsın ne halde olduğuna. On üç basamak daha kaldı. Koridora varınca sürüklenerek gidersin sonrasını.)

Kırık kaburgalarının imkân verdiği ölçüde soluk alarak bir basamak daha çıktı. Bir daha.

Arkasından Jack'in boğuk sesi geldiğinde dokuzuncu basamaktaydı, hemen hemen yolun yarısı.

"Orospu! Öldürdün beni!"

Gece yarısı kadar karanlık bir korku kapladı Wendy'yi. Omzu üstünden arkasına bakınca Jack'in doğrulmakta olduğunu gördü.

Sırtı eğikti, saplı bıçağı görebiliyordu. Gözleri ufalmış, göz çukurlarında kaybolmuş gibiydi. Sol elindeydi tokmak. Ucu kanlıydı, tam ortasında sabahlığından bir parça vardı.

"Ben sana gününü gösteririm," diye mırıldanan Jack yukarı doğru çıkmaya başladı.

Wendy korkudan inleyerek yoluna devam etmeye çalıştı. On basamak, on bir, on iki... Ama birinci kat sahanlığı hâlâ erişilmesi imkânsız bir dağ doruğu gibi görünüyordu. Şimdi soluk soluğaydı, vücudu kendisine karşı koyuyordu. Saçları sallanıyordu gözlerinin önünde. Gözleri terden yanıyordu. Balo salonundaki saatin tıkırtısı kulaklarını dolduruyordu. Bir yandan da Jack'in arkasından gelirken güçlükle aldığı solukları...

51

Hallorann Geliyor

Larry Durkin uzun boylu, ince yapılı, kabarık kızıl saçlı ve aksi yüzlü bir adamdı. Üzerinde asker parkası vardı. Kapıdan çıkarken yakalamıştı Hallorann onu. O fırtınalı günde iş yapmak istemiyordu. Hele Overlook'a gitmek isteyen bu çılgın bakışlı adama iki kar arabasından birini kiralamak hiç içinden gelmiyordu. Sidewinder'da oturanlar oteli sevmezlerdi. Cinayet işlenmişti orada. Bir süre gangster yatağı olmuştu. Ve paranın dili olduğu için gazetelere geçmeyen bir sürü şey. Ama Sidewinder'lıların kulakları delikti. Otelin hizmetçilerinden çoğu Sidewinder'dan giderlerdi ve oda hizmetçileri çok şey görürlerdi.

Ancak Hallorann, Howard Cottrell'dan söz edip de eldivenin içindeki etiketteki adını gösterince benzin istasyonu sahibi yumuşadı.

"Seni o yolladı ha?" diyerek garajın kapılarını açtı. Bir düğme çevirdi, çok eski ve çok pis bir dizi floresan lamba canlandı.

"Peki ama oralarda ne işin var ahbap?"

Hallorann'ın sinirleri iyice bozulmuştu artık. Sidewinder'a birkaç kilometre kala saatte seksenden hızlı giderken birden çıkan rüzgâr arabayı tam 360 derece döndürmüştü. Daha o kadar yolu vardı ve yolun sonunda ne bulacağını bilmiyordu. Saat yediye on vardı şu anda ve kafasının içi yine allak bullak olmuştu.

"Birinin başı dertte," dedi. "Bakıcının oğlu."

"Kim? Torrance'ın oğlu mu? Ne derdi olabilir ki?"

"Bilmiyorum." Hallorann adamın harcadığı zamanı için çileden çıkıyordu. Bir köylüyle konuşuyordu. Bütün köylüler gibi bu da konuya doğrudan doğruya gireceğine kıyısından köşesinden sokulmaya çalışıyordu. Ama zamanı yoktu buna. Şu anda korkak bir zenciydi ve iş biraz daha uzayacak olursa vazgeçip kaçabilirdi.

"İşim var," dedi. "Oraya gitmem gerek ve gitmek için de bir kar arabası gerek. Ne isterseniz vereceğim ama lütfen acele olsun."

"Pekâlâ," dedi Durkin. "Howard gönderdiğine göre mesele yok. Bu ArcticCat'i al. Depo dolu, bir bidon da yedek benzin veririm. Oraya gider gelirsin."

"Teşekkür ederim."

"Yirmi dolar. Benzin de içinde."

Hallorann cüzdanından bir yirmilik çıkarıp adama uzattı.

Durkin paraya bakmadan gömleğinin cebine soktu.

"Paltoları da değişsek iyi olacak," diyen Durkin parkasını çıkardı sırtından. "O üstündeki bu gece işe yaramaz. Arabayı getirdiğinde verirsin ceketimi."

"İyi ama buna hakkım..."

"Boş konuşma," diye sözünü kesti Durkin. "Seni göz göre göre donmaya gönderemem. Ben iki sokak sonra evimde soframın başında olacağım nasıl olsa. Hadi."

Hallorann paltosunu verip Durkin'in kürk astarlı parkasını giydi. Başının üstünde vızıldayan lambalar Overlook'un mutfağını hatırlatmıştı.

"Torrance'ın oğlu ha?" dedi Durkin başını sallayarak. "Sevimli bir oğlan. Kar bastırmadan önce çok gelirlerdi buraya.

Otelin kamyonetiyle. Babasını çok seviyor oğlan. Umarım bir şeyi yoktur."

"Ben de öyle." Hallorann parkanın fermuarını çekti.

"Sana yardım edeyim," dedi Durkin. Kar arabasını yağlı beton üzerinde ittiler. "Daha önce bunlardan kullandın mı hiç?"

"Hayır."

"Önemi yok. Durup kalkmaktan başka bir iş yapmaz zaten. Şurası gaz el pedalı, motosiklet gibi. Bu yandaki de fren. Buz üstünde yüz falan yapar ama böyle yumuşak karda yetmişten hızlı gitmez. O da en fazlası."

Şimdi artık istasyonun önüne çıkmışlardı. Durkin sesini duyurmak için bağırıyordu. "Yoldan ayrılma sakın! Gözün hep bariyerlerde, işaretlerde falan olsun. Yoldan çıkarsan öldün demektir. Anladın mı?"

Hallorann başını salladı.

"Dur bir dakika!" Durkin garaja koştu.

Hallorann kontak anahtarını çevirip biraz gaz verdi. Kar arabası homurtuyla çalışmaya başladı.

Durkin elinde kırmızı siyah bir kar maskesiyle geldi.

"Bunu kafana geçir."

Hallorann maskeyi giydi, parkanın kapüşonunu kafasına çekti. Biraz sıkıydı ama yanakları, çenesi ve alnı rüzgârdan korunuyordu şimdi.

Durkin sesini duyurabilmek için yanına yaklaştı.

"Howie gibi sen de bazı şeyleri biliyorsun sanırım. Önemi yok bence, ama otelin buralarda kötü bir ünü vardır, istersen sana bir silah vereyim."

"Bir yararı olmaz sanırım."

"Nasıl istersen, çocuğu alabilirsen Peach Sokağı 16 numaraya getir, karım çorba yapar."

"Oldu. Çok teşekkür ederim."

"Dikkatli ol!" diye seslendi Durkin. "Yoldan ayrılma!"

Hallorann başını salladı, kolu yavaşça çevirdi. Kar arabası lapa lapa yağan karı tek gözüyle aydınlatarak hareket etti. Dikiz

aynasında Durkin'in kendisini selamladığını gördü. O da elini kaldırıp selam verdi ve köşeyi döndü. Gösterge kırk beş kilometredeydi. Saat yediyi on geçiyordu. Overlook'ta Wendy'yle Danny uyuyorlar, Jack ise kendinden önceki bakıcıyla ölüm kalım konularını konuşuyordu.

Beş sokak ötede kasabanın ışıkları bitmişti. Bir süre birbirinden uzak evler ve sonra uğultulu bir karanlık. Kar arabasının incecik ışığına kalınca yine çevresini korku doldurmuştu. Çocukça bir korku. Hiç kendini bu kadar yalnız hissetmemişti. Dikiz aynasında Sidewinder'ın tek tük ışıkları kaybolurken birden dayanılmaz bir geri dönme isteği kapladı içini. Durkin'in Jack Torrance'ın çocuğuna gösterdiği ilgiye rağmen öteki kar arabasını alıp birlikte gelmeyi teklif etmeyişi anlamlıydı.

(Otelin buralarda kötü bir ünü vardır.)

Dişlerini sıkarak hızı yetmişe çıkardı. Çok hızlı gidiyor gibiydi şimdi, ama yine de yeteri kadar değil. Bu hızla bir saatte varırdı oraya. Ama daha hızlı gitmeye kalkışırsa hiç varmayabilirdi.

Her kilometreyi geçtikçe korkusu da artıyordu. Sanki otelin yaklaştıkça insanı zehirleyen bir havası varmış gibi. Bundan önce hiç böyle olmuş muydu? Overlook'u hiç sevmemişti, bu duygusunu paylaşan başkaları da vardı ama hayır, hiç böyle olmamıştı.

Sidewinder'ın dışında az kalsın ona kaza yaptıracak olan seslerin hâlâ içine girmeye, savunmasını yıkmaya çalıştıklarını hissedebiliyordu. Bu sesler elli kilometre geride o kadar güçlü idiyseler şimdi bu kadar yaklaştığına göre güçleri ne denli artmıştı acaba? Tümüyle önleyemiyordu hepsini. Beynine birtakım istenmeyen resimler sızıyordu. Bir banyoda yaralı bir kadın görüyordu, kadın bir darbeyi önlemek için ellerini kaldırmış, bu kadın, bu kadın ancak...

(Dikkat et!)

Yük treni gibi birden önüne çıkmıştı bir kar yığını. Bir işaret kaçırmış olmalıydı. Direksiyonu sağa kırdı, araba sarsıldı, devrilecek gibi oldu, sonra yine doğruldu ve karla kaplı yolda kaymaya başladı. Titrek ışıkta karın sonu ve ardındaki boşluk görünmüştü bir an.

(Yolda kal oğlum Dick.)

Gaza biraz daha bastı. Şimdi doksana yaklaşmıştı gösterge.

Rüzgâr uğulduyordu.

Bilinmeyen bir süre sonra bir kar yığınının çevresinden dolanınca tam karşısında bir ışık gördü. Overlook. Birinci kat ve giriş katında ışıklar vardı.

Korkusu, belki de yoldan çıkma ya da uçuruma düşme korkusu biraz azalmıştı. Kar arabası şimdi adım adım bildiği yolda ilerliyordu. Tam o anda far ışığında *(Tanrım o da nesi?)* bir şey görür gibi oldu. Karalar ve beyazlar içinde, belki de fırtınadan buralara kadar inmiş bir kurttu. Sonra biraz daha yaklaşınca ne olduğunu anladı ve korku birden boğazını tıkadı.

Kurt değil aslan. Şimşir aslanlardan biri.

Saldıracak gibi gerilmişti. Ve birden zıpladı da, piston gibi zorlanan art ayakları çevresindeki karlar döküldü.

Hallorann bir çığlık atarak direksiyonu sola kırdı, başını öne eğdi. Yüzünde, boynunda ve omuzlarında yırtarak geçen bir acı dolandı. Kar maskesi parçalanmış, kendisi de yere yuvarlanmıştı. Karların arasında döne döne gidiyordu.

Aslanın üzerine geldiğini hissediyordu. Burnunda yeşil yaprakların kokusu vardı. Şimşirden bir pençe sırtına çarpınca üç metre havaya savruldu kırık bir bebek gibi. Kar arabası sürücüsüz kalınca bir süre kendi başına gitti, sonra bir kar yığınına çarpıp devrildi.

Aslan üzerindeydi şimdi. Çatırtılar duyuluyordu. Bir şey parçaladı onu. Sert dallar olabilirdi bu, ama Hallorann bunların pençe olduğunu biliyordu.

"Sen yoksun!" diye bağırdı, çevresinde dönüp dolaşan şimşirden aslana. *"Yoksun sen!"* Ayağa kalkıp arabaya doğru yürüdü. Aslan bir sıçrayışta Hallorann'ın başına indirdi pençesini. Hallorann gözlerinin önünde patlayan sessiz bir ışık kümesi gördü.

"Yoksun sen..." dedi ama sesi zayıflıyordu artık. Dizleri tutmuyordu, karlar arasına yığıldı. Sürünerek arabaya doğru gitmeye çalıştı. Sağ yanağından kanlar akıyordu. Aslan bir pençe darbesi daha indirince kaplumbağa gibi sırtüstü yuvarlandı.

Neşeyle kükrüyordu aslan.

Hallorann yine de arabaya erişmeye çalışıyordu. Kendisine gereken şey oradaydı. Aslan bir daha sıçradı üstüne.

52

Wendy ile Jack

Wendy bir daha baktı omzu üzerinden arkaya. Jack de kendisi gibi ağırlığını korkuluğa vermiş yaklaşıyordu. Hâlâ sırıtıyor, ağzının kenarından sızan kan çenesinden aşağı damlıyordu.

Dişlerini göstererek hırladı.

"Beynini dağıtacağım senin." Bir basamak daha çıktı.

Paniğe kapılan Wendy'nin yan tarafındaki ağrısı biraz hafiflemişti. Acıya falan aldırmadan korkuluğa asılıp kendini yukarı çekti. Sahanlığa varınca durup arkasına baktı.

Jack güçten düşeceği yerde güçleniyor gibiydi. Dört basamak kalmıştı şimdi. Sağ eliyle kendisini çekerken sol elindeki tokmakla da mesafeyi ölçüyordu.

"Tam arkandayım," dedi karısının zihninden geçenleri okumuş gibi. "Tam arkandayım orospu. Şimdi görürsün gününü!"

Wendy ellerini yanına bastırıp sendeleyerek koştu koridorda.

Kapılardan biri açıldı ve yeşil maskeli bir adam çıktı dışarı.

"Ne eğlenceli bir parti değil mi?" Adam bir avuç konfeti serpip kapıyı kapattı yine. Wendy boylu boyunca yere yuvarlanmıştı. Sağ yanı acıdan patlayacakmış gibiydi, üzerine çöken baygınlıktan silkinmek için umutsuzca çırpınıyordu. Uzaktan asansör sesi geliyordu, şimdi halının üzerindeki desenler de oynamaya başlamıştı.

Arkasında tokmağın ıslığını duyunca hıçkırarak öne attı kendini.

Başını çevirdiğinde Jack'in öne eğilmiş sendelemekte olduğunu gördü, yere düşmek üzereydi. Ancak tokmak da iniyordu.

Tokmak tam iki omzu arasına inmişti. Bir an acısı öyle şiddetliydi ki, ellerini açıp kapatmaktan başka bir şey yapamadı. İçinde bir şey kopmuştu. Sesini kesin olarak işitmişti bunun. Sanki olanları dışarıdan, kalın bir perde ardından seyrediyor gibiydi.

Sonra bilincine kavuştu. Bilinçle birlikte korku ve acı da geri gelmişti.

Jack işini bitirmek için doğrulmaya çalışıyordu.

Wendy de ayağa kalkmaya çalıştı. Ama imkân yoktu buna. Elektrik akımına tutulmuş gibiydi vücudu. Yan yan yerde sürünmeye başladı. Jack de elindeki tokmağı baston gibi kullanarak geliyordu arkasından.

Wendy köşeye gelince iki elini duvarın sivri yerine dayayıp güçlükle döndü. Ancak şimdi korkusu daha da artmıştı, böyle bir yerin olabileceğine inanamazdı ama olmuştu işte. Daha çok korkuyordu şimdi. Onun ne kadar yakında olduğunu bilememek yüz kere daha kötüydü. Kendisini çekerken avuç avuç tüy koparıyordu halıdan. Kısacık koridorun yarısına geldiğinde birden yatak odası kapısının açık olduğunu gördü.

(Danny! Tanrım!)

Zorla dizleri üstünde doğruldu, sonra duvara tutunarak ayağa kalktı. Jack köşeyi dönüp tokmağa yaslanarak odaya doğru geldiği sırada Wendy kapıdan içeri girmişti.

"Kapıyı kapatma!" diye bağırdı Jack. "Kahrolasıca karı, kapatma o kapıyı!"

Wendy kapıyı kapattı ve sürgüyü çekti. Titrek ellerle masanın üstünden anahtarı aldı, güçlükle kilide sokup sağa çevirdi. Bu sırada tokmak inmiş, kapı sarsılmaya başlamıştı. Kilit sesini duyan Jack çılgına dönmüştü. Tokmak durmadan iniyordu şimdi.

Sırtında bıçak saplıyken nasıl yapabiliyordu bunu? O gücü nereden buluyordu? *"Neden ölmedin daha?"* diye bağırmak istiyordu Wendy.

Arkasına döndü. Danny'yle banyoya girip o kapıyı da kilitlemeliydiler. Jack yatak odası kapısını kırarsa... Peki ama banyo kapısını da...

Ama bunu düşünemezdi şimdi.

"Danny, yavrum uyan artık şim..."

Ama yatak boştu.

Danny derin uykuya daldığında Wendy üzerine battaniyeleri örtmüştü. Şimdi örtüler de bir kenara atılmıştı.

"İkinizin de işini bitireceğim!" diye bağırıyordu Jack. Her sözcüğün ardından tokmak iniyordu kapıya. Wendy artık boş yataktan başka bir şey göremiyordu.

"Gel buraya dedim sana! Aç şu kapıyı!"

"Danny?" diye fısıldadı Wendy.

Kuşkusuz... Jack kendisine saldırdığı zaman, bütün şiddetli heyecanları olduğu gibi bunu da duymuştu. Belki de olanları bir karabasanda görmüştü. Şimdi de saklanıyordu.

Wendy şişen ve kanayan bacağının ağrısını düşünmeden çömelip yatağın altına baktı. Jack'in terliklerinden başka bir şey yoktu.

Jack bağırıyordu. Tokmak kapıya inince bir parça tahta koptu.

İkinci darbe bir çatlama sesini de birlikte getirdi. Kanlı tokmak şimdi açılan delikten geri çekildi. Bir darbe daha.

Kıymıklar uçuştu odanın içinde.

Wendy yatağın ucuna tutunarak tek ayak üstünde dolaba doğru gitti. Kırık kaburgalarının acısına dayanamıyordu artık.

"Danny?"

Telaşla elbiseleri araladı, askılarından kayan bazıları yere uçuştular. Danny dolapta da yoktu.

Yine topallaya topallaya banyoya doğru yürüdü. Arkasına baktığında tokmağın deliği iyice genişlettiğini gördü. Şimdi içeri bir el uzanmış sürgüyü aranıyordu. Wendy anahtarları kilidin üstünde bıraktığını fark etti.

El sürgüyü çekerken deste halindeki anahtarlara çarpmıştı.

Anahtarlar şıngırdadılar. El anahtarları kavradı.

Yatak odasının kapısı parçalanır gibi açılırken Wendy de banyoya girip kapıyı kilitledi.

Banyo da boştu. Danny burada da değildi. Wendy aynada kendi kanlı yüzünü görünce buna sevindi. Çocukların anne

babalarının küçük kavgalarına tanık olmalarını onaylamazdı. Ve şimdi yatak odasında ortalığı parçalayan şey belki de oğlunun ardına düşmeden yığılır kalırdı orada. Belki de ona bir şeyler yapmak... hatta öldürmek olanağı da vardı.

Gözleriyle banyoda silah olarak kullanılacak bir şey arandı. Bir kalıp sabun vardı ama havluyu bile sarsa öldürücü olmazdı bu.

Geri kalan her şey duvarlara bağlıydı. Yapacağı hiçbir şey yok muydu peki?

Kapının ardında hayvancasına yıkım gürültüleri sürüp gidiyordu.

"Günlerini görecekler, bana yaptıklarını ödeteceğim ikisine de, kimin efendi olacağını öğrenecekler!" diye boğuk bir sesle bağırıyordu Jack.

Önce yere devrilen pikabın sesi duyuldu, sonra lambası patlayan elden düşme televizyonlarının. Cam kırılma sesi ardından banyo kapısının altından soğuk bir hava dalgası doldu içeri. Yan yana yattıkları yatakların şiltelerinin parçalandığını duyabiliyordu.

Nereye indirdiğine aldırmaksızın duvarlara vuruşu.

Bu bağırıp çağıran huysuz ses Jack'in sesi değildi. Ses kâh kendine acımayla alçalıyor, kâh çığlık halinde yükseliyordu. Wendy lise öğrencisiyken yazları çalıştığı hastanenin yaşlılar bölümünden yükselen çığlıklara benzetti bunu. Bunama. Jack değildi dışarıdaki. Overlook'un çılgın sesini duyuyordu.

Tokmak şimdi banyo kapısına inmiş ve ince kapıdan bir parça tahta koparmıştı. Yarım bir çılgın yüz bakıyordu kendisine.

Ağız, yanaklar ve boğazlar kan içindeydi, görünen tek göz küçücük ve parıltılı.

"Artık kaçacak yerin kalmadı orospu," dedi Jack. Tokmak bir daha indi. Tahta parçaları, kıymıklar banyoya ve ilaç dolabına uçuştu...

(İlaç dolabı!)

Wendy acısını unutarak dolaba saldırırken içinden garip sesler yükseliyordu. Dolabın içini karıştırmaya başladı. Arkasından kısık ses bağırıyordu. "Geliyorum işte! Domuz karı, geliyorum işte!" Bir makine aceleciliğiyle parçalıyordu kapıyı.

Şişeler, tüpler devrilip duruyordu Wendy'nin arayan parmakları altında. Öksürük şurubu, vazelin, şampuan, tentürdiyot... Hepsi musluğa düşüp parçalandı.

Jack'in eli açılan delikten sokulup da anahtarı çevirdiği anda Wendy de tıraş bıçağı kutusunu bulmuştu.

Bıçaklardan birini çıkardı. Parmağını kesmişti. Hızla geri dönüp kilidi açmış olan ve şimdi sürgüyü aranan Jack'in eline savurdu tıraş bıçağını.

Jack bir çığlık attı. El geri çekilmişti.

Tıraş bıçağını iki parmağı arasında tutan Wendy soluk soluğa ikinci bir kereyi bekliyordu. Jack elini uzattığı anda yine bütün gücüyle sürttü tıraş bıçağını. Jack bir daha çığlık atıp karısının elini tutmaya çalıştı. Tıraş bıçağı bir daha savruldu.

Ancak Wendy'nin eli kesilmiş, bıçak da yere düşmüştü.

Paketten bir tane daha alıp bekledi.

Öteki odada bir hareket...

(Gidiyor mu?)

Ve kırık camdan gelen bir ses. Bir motor. Bir vızıltı.

Jack'ten öfkeli bir kükreme ve... evet... evet emindi bundan Wendy, gidiyordu işte, koridora çıkıyordu.

(Biri mi geliyor? Korucu mu, Hallorann mı?)

"Tanrım..." diye inledi Wendy. "Ne olur, Tanrım!"

Şimdi gidip oğlunu bulmalıydı, bu karabasanın sonunu birlikte getirmelilerdi. Uzanıp sürgüyü çekti. Kapıyı iterek açtı, korka korka çıktı dışarı. Jack'in gidiyor numarası yapıp bir yere saklandığını sanıyor ve her an üzerine atılmasını bekliyordu.

Wendy çevresine bakındı. Oda boştu, oturma odası da. Ortalık darmadağındı.

Dolap? O da boştu.

Birden kendini kaybetti ve Jack'in parçalayıp yere attığı şiltenin üstüne yığıldı kaldı.

53

Hallorann Kıstırılıyor

İki kilometre ötede Wendy sürünerek dairelerinin koridorunun köşesini dönerken Hallorann da devrilmiş kar arabasına varmıştı.

İstediği araba değil arkasında duran benzin bidonuydu. Hâlâ Howard Cottrell'ın eldiveni elinde, bidonu yerinden çıkarırken aslanın kükremesini duydu. Dışarıdan çok kafasının içinden geliyormuş gibi bir sesti bu. Sol ayağına sert bir darbe. Hallorann yaşamı boyunca böylesine bir acı duymamıştı. Kasılı dişleri arasından bir çığlık koptu. Aslan oynamaktan bıkmıştı artık, her an öldürücü darbeyi indirebilirdi.

Aslan bir daha saldırdığında yere yuvarlandı, ancak şimdi gaz bidonu kollarının arasındaydı. Karanlıkta ve yağan karlar arasında bir gölge gibi gördü aslanı. Hareket eden gölge yine üzerine gelmeye hazırlanırken Hallorann bidonun kapağını açtı ve inanılmaz derecede bir hızla saldıran aslanın üstüne boşalttı benzini.

Islık sesine benzeyen bir ses duyuldu, aslan geriledi.

"Benzin!" diye bağırdı Hallorann. "Yakacağım seni! Anladın mı?"

Aslan hâlâ öfkeden tükürükler saçarak geliyordu üzerine. Hallorann bidonu bir daha boşalttı ama bu kez aslan gerilemedi. Aslanın saldıracağını hissetmişti, geri çekildi. Hayvanın pençesi kaburgalarından birini parçalamıştı. Hâlâ elinde tuttuğu bidondan ölüm gibi soğuk benzin boşalıyor, kolunu ıslatıyordu.

Şimdi kar arabasının on adım gerisinde sırtüstü yatıyordu.

Islıklar çalarak yaklaşan aslan solundaydı. Hallorann hayvanın sallanan kuyruğunu görür gibi oldu.

Cottrell'ın eldivenini elinden çıkardı, parkasının eteğini kaldırıp elini pantolonun cebine soktu. Bozuk paraları ve anahtarları

yanında çok çok eski Zippo çakmağı vardı. 1954'te Almanya'da almıştı. Bir kere menteşesi bozulmuş, onarım için Almanya'ya göndermiş ve gerçekten de söyledikleri gibi ücretsiz olarak onarıp göndermişlerdi çakmağı.

Çakmağın kapağını açtı. Aslan saldırdı üzerine. Pantolonunun parçalandığını hissetti, parmağı taşı çevirdi. Benzinle ıslanmış eli birden alev almış, alevler parkanın kolundan yukarı çıkmaya başlamıştı. Acı hissetmiyordu daha.

Aslan da birden önünde beliren bu meşaleden ürkmüş, gerilemişti.

Şimşirden müteşekkil çirkin bir yüz, göz ve ağız. Geç kalmıştı ama.

Hallorann acıyla gözlerini yumarak yanan kolunu aslanın böğrüne uzatıverdi.

Bir an içinde tutuşan hayvan yanmaya başlamıştı. Öfke ve acıyla, yanan kuyruğunu yakalamak istermişçesine döne döne uzaklaşmaya başladı.

Hallorann kolunu karlara sokup söndürdü, gözlerini bir an bile ayıramıyordu bu şimşirden aslanın ölüm sancılarından. Sonra güçlükle soluyarak kalktı. Durkin'in parkasının kolu isliydi ama yanmamıştı, eli de öyle. Bulunduğu yerden otuz metre ötede aslan ateş topu halinde yanıyordu.

Hallorann yarı dolu benzin bidonunu aldı, arabanın arkasına yerleştirdi. Bilinci kâh geliyor, kâh kayboluyordu. Bilinçli bir anında arabayı doğrultup üstüne çıktığını fark etti. Başı dönüyordu, karda üzerinde buhar tüten çukura bakınca kusmuş olduğunu anladı, ama bunu ne zaman yaptığını hatırlamıyordu.

Motoru hâlâ sıcak olan kar arabası ilk gaz verişte hemen harekete geçti. Hallorann'ın ağrıyan başını çatlıyormuş gibi yapan durup kalkmalarla araba ilerledi, bir süre yalpaladı.

Hallorann kendine gelmek için yüzüne hava çarpması gerektiğini biliyordu. Biraz daha gaz verdi.

(Öteki hayvanlar neredeler?)

Bilmiyordu, ama artık öyle habersizce av olmayacaktı.

Hallorann biraz daha gaz verince kar arabası ardından karları savurarak sıçradı yerinden. Jack Torrance da o anda motor gürültüsünü duymuştu. Hemen koridora doğru yürüdü. Kadın önemli değildi artık. Bekleyebilirdi. Şimdi sıra bu pis zencideydi. Bu pis ve her işe burnunu sokan zencideydi sıra. Önce o, sonra da oğlu. Onlara günlerini gösterecekti. Kendisinin *yöneticilik yapabilecek yetenekte* olduğunu gösterecekti.

Dışarıda kar arabası daha hızlı kayıyordu şimdi. Otel Hallorann'ın üstüne doğru geliyordu sanki. Jack'in kendilerinin geçmeleri için açtığı dar çığırdan girince arabadan indi, koşmaya başladı.

Otelin kapısı önüne gelince elini cebine sokup anahtarlarını çıkardı. Bir yandan da kapının kolunu çeviriyordu. Kapı açıldı.

İçeri girdi.

"Danny! Danny! Neredesin Danny?"

Sessizlik.

Giriş salonundan yukarı çıkan merdivenlere bakınca soluğu tutuldu. Halı kan içindeydi. Yerde bir bez parçası vardı. Kan izleri yukarı çıkıyordu. Korkulukta da kan vardı.

"Tanrım!" diye mırıldandı. "Danny! *Danny!*" diye bağırdı yine.

Otelin sessizliği kendisiyle alay eden yankılar veriyordu sanki.

(Danny mi? Kim o? Burada Danny diye biri var mı çocuklar? Kim tanıyor Danny'yi? Danny oyunu oynamak isteyen var mı? Defol buradan kara oğlan! Danny'yi bilen yok burada.)

Bu kadar yolu geç kalmak için mi tepmişti? İş bitmiş miydi yoksa?

İkişer ikişer koşarak çıktı basamakları. Kan izleri bakıcı dairesine doğru gidiyordu. Kısa koridora doğru yürürken tüyleri diken diken olmuştu. Şimşir aslanlar korkunçtu ama bu daha beterdi. Odaya vardığı zaman ne bulacağını biliyordu.

Görmek için de acele etmiyordu.

Hallorann yukarı çıkarken Jack asansöre saklanmıştı. Şimdi de karla kaplı parkalı bu adamın ardından sessizce yürüyordu. Rok tokmağı yine havadaydı, bıçak saplı sırtının *(o orospu mu yaptı bunu hatırlayamıyorum ki)* izin verdiği kadar...

"Ulan pis zenci sana burnunu başkasının işine sokmak neymiş göstereceğim şimdi!" diye mırıldandı.

Hallorann sesi duymuş, dönmeye, eğilmeye başlamıştı tokmağın ıslıklar çalarak indiği anda. Parkanın başlığı darbenin şiddetini aldı ama yine de yeterli değildi. Başında bir mermi patlamıştı sanki, önce parlak yıldızlar... Sonra hiçbir şey.

Duvara yaslanıp yere yığılırken Jack tokmağı bir daha indirdi.

Bu kez çene kemiği parçalanmış, sol yanındaki bütün dişleri dökülmüştü.

"Şimdi sıra geldi," diye mırıldandı Jack. "Şimdi." Danny neredeydi? Suçlu oğluyla bir işi vardı şimdi.

Üç dakika sonra asansör kapısı çarpıldı karanlık üçüncü katta.

İçinde Jack Torrance vardı. Asansör yine tam katın düzeyinde durmamış, Jack güçlükle çıkmıştı dışarı. Tokmak da elindeydi.

Gözleri yuvalarında dönüyordu, saçları arasında kan ve konfeti vardı.

Oğlu buralarda bir yerdeydi. Hissedebiliyordu bunu. Yalnız başına her şeyi yapardı: Güzelim duvar kâğıtları üstüne boya kalemiyle yazı yazabilir, mobilyaları çizer, camları kırardı.

Yalancının biriydi... Sert bir ceza verilmesi gerekliydi.

Jack Torrance doğruldu.

"Danny?" diye seslendi. "Danny, bir dakika gelir misin buraya? Kötü bir şey yaptın ve cezanı çekeceksin Danny. Danny?"

54

Tony

(Danny...)

(Danny...)

Karanlık koridorlar... Otelinkilere benzeyen ama onlardan değişik olan koridorlarda ilerliyordu Danny. Kâğıt kaplı duvarların tepesini göremiyor, başını ne kadar kaldırırsa kaldırsın, tavan görünmüyordu. Bütün kapılar kilitliydi.

Gözetleme deliklerinin (bu dev kapıların gözetleme delikleri de kocamandı) altında oda numarası yerine bir kurukafayla iki kemik resmi vardı.

Bir yerlerden Tony çağırıyordu kendisini.

(Danny...)

Uzaklardan çok iyi bildiği kısık bağırışlar ve bir gümbürtü geliyordu. Sözleri tam olarak duymuyordu ama neler söylendiğini ezberlemişti artık. Çok dinlemişti bunları uyurken ve uyanıkken.

Nerede olabileceğini düşünmek için durakladı. Korku vardı ama bu birlikte yaşayabileceği bir korkuydu. İki aydır her gün korkuyordu. Buna alışmıştı. Ama Tony'nin neden geldiğini merak ediyordu. Neredeydi...

"Danny!"

Dev koridorun ucunda, Danny kadar ufaktı Tony. "Neredeyim?" diye seslendi Danny.

"Uyuyorsun," dedi Tony. "Annenle babanın yatak odasında uyuyorsun." Tony'nin sesinde keder vardı. "Danny, annen ağır yaralanacak. Belki de öldürülecek. Bay Hallorann da."

"Olamaz!"

Annesiyle ölümü bir arada düşünemezdi. Kendisi yokken o vardı, kendisi yok olduktan sonra da var olmaya devam edecekti. Danny kendi ölümünün gerçeğini kabul edebilirdi, 217 numaralı odadaki karşılaşmadan sonra buna hazırlıklıydı.

Ama annesinin... hayır!

Babasının da...

Hiçbir zaman.

Çabalamaya başladıkça karanlık ve koridor dalgalanıyor, Tony de belirsizleşiyordu.

"Yapma!" diye bağırdı Tony. "Öyle yapma Danny!"

"Annem ölmeyecek. *Ölmeyecek!*"

"O zaman ona yardım etmen gerek Danny... Sen kendi zihninin derinliklerindesin... Benim olduğum yerde. Ben senin bir parçanım Danny."

"Sen Tony'sin. Ben değilsin sen. Annemi istiyorum ben... annemi istiyorum."

"Seni buraya ben getirmedim Danny. Sen kendin geldin. Bildiğin için."

"Hayır..."

"Hep biliyordun zaten Danny," diyen Tony yaklaşmaya başladı. İlk olarak yaklaşıyordu. "Sen hiçbir şeyin giremediği bir yerdesin, kendi içinde. Biz de bir an burada yalnız kalacağız Danny. Burası Overlook'un hiç kimsenin giremeyeceği bir yeri. Burada saatler çalışmaz. Hiçbir anahtar uymaz saatlere burada. Kapılar hiç açılmamış ve odalarda kimse kalmamıştır. Ama çok kalamazsın burada Danny. Geliyor çünkü."

"O... o..." diye korkuyla fısıldadı Danny. Gümbürtü yaklaşıyordu. Şimdi söylenen sözler ayırt edilebiliyordu. Babasının sesini taklit eden biri, ama babası değil. Bunu biliyordu artık.

(Sen kendin geldin. Bildiğin için.)

"Tony, babam mı bu?" diye haykırdı Danny. *"Beni öldürmeye gelen babam mı?"*

Tony cevap vermedi. Ancak Danny'nin cevaba ihtiyacı yoktu.

Biliyordu. Burada sonsuz bir maskeli balo sürüp gidiyordu yıllardan beri. Giderek güç kazanmıştı, bir banka hesabının gizli ve sessiz faizle artması gibi. Kuvvet, varlık, biçim, bunlar hep sözcüklerdi ve önemleri yoktu. Pek çok maskesi vardı ama hepsi tekti. Şimdi kendisi için geliyordu. Babasının yüzü ardına saklanmış, onun sesini almış, onun elbisesini giymişti.

Ama babası değildi.

Babası değildi.

"Onlara yardım etmeliyim!" diye bağırdı Danny.

Şimdi Tony tam karşısında duruyordu. Tony'ye böyle bakmak sihirli bir aynaya bakmak gibiydi. On yıl sonra kendisini görürmüş gibi. Gözleri epey ayrık ve kara, çenesi sert, ağzı biçimli. Saçları annesinin saçları gibi açık sarı, yüz çizgileri babasınınkiler gibi.

"Yardım etmeye çalışmalısın," dedi Tony. "Ama baban... baban şimdi otelle birlikte Danny. Orada kalmak istiyor. Seni de istiyor otel."

Tony yanından geçip gölgelere karıştı.

"Bekle!" diye bağırdı Danny. "İyi ama ben ne yapabilirim ki?"

"Çok yakında," dedi uzaklaşan Tony. "Kaçmalısın... saklan... Uzaklaş buradan."

"Tony, yapamam bunu!"

"Ama başladın bile. Babanın unuttuğunu sen hatırlayacaksın."

Gözden kaybolmuştu.

Yakınlarda bir yerden geliyordu babasının sesi.

"Danny? Hadi çık dışarı doktor. Bir dayak yiyeceksin, hepsi o kadar. Erkek olduğunu unuttun mu? Annene ihtiyacımız yok doktor. Biz ikimiz, tamam mı? Bu dayağı da arkada bıraktık mı... biz ikimiz..."

Danny koştu.

Arkasında o şeyin öfkesi birden normallik sınırlarını ve görüntüsünü aşmıştı.

"Gel ulan buraya bok herif! Gel buraya diyorum sana!"

Uzun bir koridorda soluk soluğa. Bir köşe. Merdivenler.

Koştukça, az önce o kadar yüksek olan duvarlar alçalıyor, ayaklarının altında bir bulanıklık olan halı eski mavili karalı biçimine dönüşüyordu. Kapılar yine numaralıydı. Havada tokmak ıslıkları dolaşıyordu. Danny uykudan uyandığında...

Başkan Süiti'nin önündeki halı üstünde buluvermişti kendini.

Yanında iki ceset yatıyordu. Tüfekle öldürülmüşlerdi ve şimdi ağır ağır doğruluyorlardı yerlerinden.

Danny haykırmak için soluğunu içine çekti ama haykırmadı.

(Yalancı yüzler bunlar! Gerçek değil!)

Cesetler eski fotoğraflar gibi solup yok oldular gözlerinin önünde.

Arkasında bir kapı açıldı.

Yırtık pırtık yeşil ipekli tuvaletli çürümüş bir kadın çıktı dışarı, sararmış ve kemikleri ayrılan parmaklarında küf tutmuş yüzükler vardı. Yüzünde iri iri yabanarıları dolaşıyordu.

Kara dudaklarıyla sırıtarak, "İçeri gel," dedi. "Gel de tango yapalım seninle."

"Yalancı yüz!" diye tısladı Danny. "Gerçek değil!"

Kadın korkuyla çekilirken birden soldu ve yok oldu.

"Neredesin?" diye bağırıyordu ses, ama yalnız kafasının içindeydi henüz. Jack'in yüzünü giyen o şey hâlâ birinci kattaydı... Bir şey daha vardı.

Yaklaşan bir motor sesi.

Danny'nin soluğu kesildi. Otelin bir başka yüzü, bir hayal daha mıydı bu? Yoksa Dick miydi? Dick olduğuna inanmak istiyor, ama cesaret edemiyordu.

Ana koridordan ayrılan koridorlardan birine saptı. Tıpkı rüyasında olduğu gibi kapalı kapılar kaşlarını çatarak bakıyordu ona. Ancak şimdi gerçek şeyler dünyasındaydı. Burada oyun kesin oynanırdı.

Sağa döndü, durdu, kalbi gümlüyordu göğsünde. Ayak bilekleri çevresinde sıcak hava dolanıyordu. Hava kanallarından...

Babası bugün batı kanadını ısıtıyor olmalıydı ve...

(Babanın unuttuğunu sen hatırlayacaksın.)

Neydi bu acaba? Dilinin ucundaydı sanki. Kendisini ve annesini kurtaracak bir şey mi? Ama Tony bunu onun yapması gerektiğini söylemişti. Neydi acaba?

Duvara yaslanıp oturdu, düşünmeye çalıştı. Çok güç bir şeydi bu... Otel beynine girmek istiyordu... Duvardan duvara tokmağı sallayan o kara ve kambur biçim... Duvarlardan sıvalar dökülüyor...

"Tony, bana yardım et..." diye mırıldandı.

Birden otelin tam bir sessizliğe büründüğünü fark etti. Motor sesi kesilmiş...

(Gerçek değildi belki de.)

Eğlence gürültüsü de kesilmişti, yalnız uğuldayan rüzgâr vardı şimdi.

Birden asansörün gürültüsü duyuldu.

Yukarı geliyordu.

Danny asansörün içinde kimin *(neyin)* olduğunu biliyordu.

Çılgın gibi çevresine bakınarak ayağa fırladı. Kalbi korkuyla sıkışıyordu. Tony neden üçüncü kata göndermişti onu? Burada kıstırılıp kalmıştı. Bütün kapılar kilitliydi.

Tavan arası!

Bir tavan arası olduğunu biliyordu. Babası fare kapanlarını kurduğu gün gelmişti buraya. Babası fareler yüzünden Danny'yi yukarı çıkarmamıştı. Danny'yi ısıracaklarından korkuyordu. Ama tavan arasına açılan kapak bu kanattaki en son koridorun tavanındaydı. Duvarın dibinde bir sopa vardı. Babası kapağı sopayla itmiş, açılan kapaktan aşağıya bir merdiven sarkmıştı.

Oraya çıkıp merdiveni de arkasından yukarı çekebilirse...

Asansör durmuştu. Kapı çarpılarak açıldı ve gerçek bir ses duyuldu.

"Danny? Bir dakika buraya gelir misin Danny? Kötü bir şey yaptın, cezanı çekmelisin. Danny?"

Danny'nin içinde itaat öylesine köklüydü ki, ne yaptığını bilmeden sese doğru iki adım atmıştı bile. Elleri yumru yumru oldu iki yanında.

(Gerçek değil! Yalancı yüz! Senin ne olduğunu biliyorum! Çıkar maskeni!)

"Danny!" diye gürledi ses. *"Gel buraya köpek herif! Gel de erkek gibi çek cezanı!"*

Tokmak yine gümledi duvarda. Ses bir daha adını çağırdığında yerini değiştirmiş, daha çok yaklaşmıştı.

Gerçek şeyler dünyasında av başlamıştı.

Danny koştu. Kalın halının üzerinde ses çıkarmadan koşuyordu kapalı kapılar arasında. Bir an durakladı, sonra son koridora da daldı. Ucunda kilitli bir kapı ve kaçacak başka hiçbir yer yok.

Ama sopa orada, babasının bıraktığı yerdeydi.

Danny sopayı kaptı. Başını kaldırıp gizli kapağa baktı. Sopanın ucunda bir çengel vardı, çengeli kapağın kenarındaki halkaya geçirmesi gerekiyordu. Ama...

Kapağın bir ucunda yepyeni bir kilit sallanıyordu. Jack Torrance oğlunun günün birinde sopayla kapağı açıp tavan arasına gitmesinden korktuğu için kapanları yerleştirdikten sonra takmıştı kilidi.

Kilitli. Dehşet içinde kalmıştı Danny.

Arkasından geliyordu. Başkan Süiti'nin önünde. Tokmağı savurarak.

Danny en son kilitli kapıya dayanarak bekledi.

55

Unutulan Şey

Wendy yavaş yavaş geldi kendine, bulanıklık yerini acıya bıraktı. Sırtı, bacağı, böğrü... kımıldayamayacaktı.

Parmakları bile acıyordu. Neden?

(Tıraş bıçağı!)

Saçları gözlerine düşmüştü. Eliyle itince kaburgalarının acısından inledi. Beyaz çarşafın üstünde kan lekeleri vardı.

Kendi kanı ya da Jack'in. Taze lekeler. Uzun süre baygın kalmamıştı. Bu önemliydi çünkü...

(Çünkü ne?)

Çünkü...

İlk hatırladığı motorun o vızıltısı oldu, bir böcek gibi. Bir an o anıya bağlı kaldı, zihni birden her şeyi gözlerinin önüne getirdi.

Hallorann. Hallorann gelmiş olmalıydı. Yoksa Jack neden *onu... onu öldürmeden* çekip gitsindi?

Çünkü artık fazla zamanı yoktu. Danny'yi, Hallorann gelmeden önce bulup işini...

Yoksa bitmiş miydi her şey?

Asansörün yukarı çıktığını duydu.

(Ne olur, hayır Tanrım! Kan daha taze, her şey bitmiş olmasın.)

Güçlükle ayağa kalkıp yatak odasından oturma odasına, oradan da dışarı çıktı.

"Danny!" diye bağırdı göğsünün acısıyla gözlerini kırparak. "Bay Hallorann! Kim var orada? *Kimse yok mu?*"

Asansör durmuştu. Kapının açıldığını duydu. Bir ses arkasından da. Belki de hayalindeydi bunlar. Rüzgâr çok uğulduyordu.

Duvarda yaslanarak kısa koridorun ucuna doğru yürüdü. Tam köşeyi dönecekti ki, merdiven ve asansör boşluğundan gelen çığlık kanını donduruverdi.

"Danny, gel buraya! Gel de cezanı çek!"

Jack. İkinci ya da üçüncü katta. Danny'yi arıyor.

Köşeyi döndü, sendeledi, az daha düşüyordu. Soluğu boğazında tıkanmış kalmıştı. Bir şey (Biri mi yoksa?) sahanlığın orada duvarın dibinde yatıyordu. Yaralı bacağına ağırlığını her verdiğinde gözlerini yumarak daha hızlı yürümeye başladı. Bir erkekti bu. Daha yaklaşınca o vızıltılı motor sesinin ne olduğunu anladı.

Bay Hallorann. Gelmişti demek.

Adamın ölmemiş olmasına dua ederek üzerine eğildi. Burnu kanıyordu. Ağzından da epey kan boşanmıştı. Yüzünün bir yanı şişmişti. Ama soluk alıyordu. Bütün vücudunu sarsan kesik kesik soluklar.

Wendy dikkatle bakınca adamın giydiği parkanın bir kolunun yanmış olduğunu gördü. Bir yanı da parçalanmıştı. Başında kan, ensesinde de hafif ama çirkin bir çizik vardı.

(Tanrım, ne olmuş adama böyle?)

"Danny!" Üst kattan gelen öfkeli ve huysuz ses. "Gel buraya diyorum sana!"

Artık zamanı kalmamıştı. Adamı sarsmaya başladı. Kaburgaları bir yerlerine batıyor, acıdan bayılacak gibi oluyordu.

(Ya her kıpırdanışta ciğerlerime batıyorlarsa?)

Elinden bir şey gelmezdi. Jack, Danny'yi bulursa öldürecekti.

Elindeki o tokmakla.

Bu yüzden Hallorann'ı sarsmaya, ona hafif tokatlar atmaya çalıştı.

"Uyanın Bay Hallorann. Uyanmanız gerek. Lütfen... Lütfen..."

Yukarıdan Jack Torrance oğlunu ararken tokmağın gümbürtüleri geliyordu.

Danny sırtını kapıya dayamış koridorların birleştiği noktaya bakıyordu. Tokmağın gümbürtüsü yaklaşıyordu. Arkasında olan şey bağırıyor, homurdanıyor, küfrediyordu. Rüya ve gerçek ayrılmaz bir biçimde birleşmişti şimdi.

Köşeyi döndü o şey.

Bir bakıma rahatlamıştı Danny. Babası değildi bu. Bu çılgın gözlü, kambur, kasılmış omuzlu ve kanlı gömlekli adam babası değildi.

"Şimdi görürsün sen," dedi o şey... Titreyen eliyle dudaklarını sildi. "Burada efendi kimmiş öğreneceksin şimdi. İstedikleri sen değilsin. Beni istiyorlar. *Beni. Beni!*"

Her iki yüzü şimdi biçimini değiştirmiş olan tokmağı savurdu.

Tokmak duvara gömüldü. Sıvalar döküldü. Şey sırıttı.

"Hadi numaralarını şimdi de göster bakalım. Dünkü çocuk değilim ben. Babalık görevimi yapacağım."

"Sen benim babam değilsin," dedi Danny.

Şey durdu. Bir an kararsızdı, gerçekten kim ya da ne olduğunu bilmiyormuş gibi. Sonra yine yürümeye başladı. Tokmak bir kapıya savruldu.

"Yalan söylüyorsun!" dedi. "Başka kim olabilirim? Annene sor istersen."

"Sen bir maskesin," dedi Danny. "Yalancı bir yüzsün. Otelin seni istemesinin nedeni ötekiler gibi tam ölü olmaman. Bunun için kullanmak istiyor seni. Ama seninle işini bitirince hiçbir şey olmayacaksın. Senden korkmuyorum."

"Ben seni korkutmasını bilirim!" Tokmak Danny'nin ayaklarının dibine indi. Danny kıpırdamadı bile. "Yalan söyledin! Annenle birlik oldun! Bana karşı çıktınız! *Ve kopya çektin! Son sınavda kopya çektin!*" Çatık kaşları altında gözleri delice bir kurnazlıkla parıldıyordu. "Onu da bulacağım. Bodrumda bir yerde olacak. Bulacağım onu. İstediğim kadar aramama izin vereceklerini söylediler." Tokmak yine havaya kalktı.

"Evet," dedi Danny. "Söz verirler ama tutmazlar sözlerini." Tokmak havada durakladı.

Hallorann kendine geliyordu. Biraz önce asansör boşluğundan *"Kopya çektin! O son sınavda kopya çektin!"* sözleri duyulmuştu. Batı kanadından bir yerden geliyordu sesler. Üçüncü kattaydılar ve Jack, Danny'yi bulmuştu. Artık ne Hallorann, ne kendisi bir şey yapabilirdi.

"Ah doktor..." diye mırıldandı Wendy. Gözleri dolmuştu.

"Orospu çocuğu çenemi kırdı," diye söylendi Hallorann. "Başımı da..." Doğrulup oturdu. Sağ gözü giderek şişiyor ve kapanıyordu.

Yine de Wendy'yi görmüştü.

"Bayan Torrance..."

"Şışşt," dedi Wendy.

"Çocuk nerede Bayan Torrance?"

"Üçüncü katta. Babasıyla birlikte."

"Yalan söylerler," dedi Danny. Beyninden şimşek gibi bir şey geçmişti. Yakalanmayacak kadar hızlı. Ama düşüncenin sonu kalmıştı aklında.

(Bodrumda bir yerde.)

(Babanın unuttuğunu sen hatırlayacaksın.)

"Babanla böyle konuşmamalısın." Tokmak titredi ve aşağı indi.

"Kendini daha güç duruma sokuyorsun. Cezan... cezan ağırlaşacak. Çok ağırlaşacak." Tokmak yine havaya kalktı.

"Sen babam değilsin," dedi Danny yine. "Eğer içinde babamdan bir parça varsa burada yalan söylediklerini bilirsin. Her şey yalan ve yapmacık burada. Babamın Noel'de dükkânların vitrinlerine koydukları kutuların içlerinin boş olduğunu söylediği gibi. Göstermelik konulmuş der babam onlara. Sen de *şey*'sin, babam değilsin. Otelsin sen. İstediğini elde edince babama hiçbir şey vermeyeceksin, çünkü bencilsin sen. Babam bunu biliyor. Ona Kötü Şey'i içirdin istediğini yaptırmak için. Yalancı yüz."

"Yalan! Yalan!" Tokmak titriyordu havada.

"Vur bana. Ama benden istediğini hiçbir zaman alamayacaksın."

Önündeki yüz değişti birden. Bunun nasıl olduğu anlatılamazdı, yüz çizgileri erimemiş, karışmamıştı birbirlerine. Vücudu önce titredi, kanlı eller açıldı. Tokmak yere düştü. Hepsi o kadar.

Ama birden babası olmuştu karşısındaki. Acıyla kendisine bakıyordu. Öyle bir acı ki, Danny'nin kalbi birden alev almış yanıyor gibi olmuştu.

"Doktor," dedi Jack Torrance. "Kaç buradan. Çabuk. Ve seni ne kadar sevdiğimi hiç unutma."

"Olmaz," dedi Danny.

"Danny, ne olur..."

"Olmaz." Danny babasının kanlı elini alıp öptü. "Her şey bitti artık."

Hallorann sırtını duvara dayayıp bacaklarıyla kendisini yukarı iterek ayağa kalktı. Wendy'yle birbirlerine bombalanmış bir hastaneden kurtulan iki yaralı gibi baktılar.

"Oraya gitmemiz gerek," dedi Hallorann. "Ona yardım etmeliyiz."

"Çok geç artık," dedi Wendy. "Artık kimse yardım edemez ona. Kendisinden başka."

Bir dakika geçti. İki dakika. Üç. Korkunç bir çığlık. Zafer ya da öfke çığlığı değil. Ölüm korkusuna kapılmış bir insan çığlığı.

"Tanrım, neler oluyor yukarıda?" diye fısıldadı Hallorann.

"Bilmiyorum."

"Onu öldürdü mü?"

"Bilmiyorum."

Asansör, içinde o çılgın şeyle aşağıya inmeye başladı.

Danny kıpırdamadan duruyordu. Overlook'un olmadığı bir yer yoktu kaçacağı. Bunu kesin olarak anlamıştı artık. Yaşamı boyunca ilk kez yetişkince bir düşünceye sahipti şu anda. Buradaki deneyimlerinin ruhu.

(Babamla annem bana yardım edemezler ve yapayalnızım.)

"Çekil buradan," dedi önündeki kanlar içindeki yabancıya. "Çekil buradan."

Şey eğildi, sırtına saplı bıçağın sapı göründü. Tokmağın sapını kavradı. Ama bu kez tokmağı Danny'ye nişanlayacağı yerde, sert tarafını kendi yüzüne çevirmişti.

Danny o anda her şeyi anladı.

Tokmak kalktı ve indi. Jack Torrance'ın son biçimini de ortadan kaldırmıştı. Koridordaki o şey zıplıyor, sıçrıyor, tokmak da durmadan iniyor, iniyordu. Duvarlar kana bulanmıştı. Kemik parçaları uçuşuyordu havada. Bunun ne kadar sürdüğünü söylemek olanaksızdı. Ama şey Danny'ye döndüğü zaman artık babası değildi. Bir sürü yüzden oluşan bir yüz. Danny 217'deki kadını, köpek adamı, beton tüneldeki o çocuk şeyi gördü.

"Maskeler aşağı," diye mırıldandı şey.

Tokmak son bir kez daha kalktı. Bir tıkırtı sesi geldi Danny'nin kulağına.

"Söylenecek başka bir şey kaldı mı?" diye sordu şey. "Kaçmak istemediğinden emin misin? İstersen bir oyun oynayalım. Zaman bizim artık. *Sonsuz* zaman. Yoksa hepsini bitirelim mi?"

Sırıttı kırık dişlerini göstererek.

Danny birden hatırladı. Babasının unuttuğu şeyi.

"Kazan!" diye haykırdı. "Sabahtan beri bakılmadı! Patlayacak!"

Önündeki şeyin parçalanmış yüzünde bir korku ve bir anlayış belirdi. Sıkılmış yumrukları arasından tokmak düştü.

"Kazan!" diye haykırdı. "Olamaz! Olamaz! Seni köpek seni! Olamaz!"

"Patlayacak!" diye bağırdı yine Danny. Yumruklarını salladı önündeki şeye. "Her an patlayabilir. Biliyorum işte. Babam kazanı unuttu. *Sen de unuttun işte!*"

"Olamaz, olmamalı, olamaz. Sana gösteririm ben. Gösteri..."

Şey birden dönüp yürümeye başladı.

Az sonra asansörün gürültüsü duyuldu.

Birden ışıltı *(Annem ve Bay Hallorann yaşıyorlar. Kaçmaları gerek. Patlayacak, patlayacak!)* parıl parıl bir güneş gibi doğuvermişti. Ayağıyla yerde yatan kanlı tokmağı iteledi. Farkına varmadan yapmıştı bunu.

Bağıra bağıra koşmaya başladı. Kaçmalıydılar.

56

Patlama

Hallorann bundan sonra olanları kesin olarak bilemiyordu.

Asansörün yanlarından geçip durmadan aşağı indiğini biliyordu.

İçinde bir şey vardı. Ama insanı andıran bir şey değildi bu.

Hallorann camdan içeri bakmaya çalışmamıştı bile. Bir an sonra merdivende ayak sesleri duymuşlardı. Wendy Torrance önce ona yaslanmış, sonra olanca gücüyle koridorda koşmaya başlamıştı.

"Danny! Danny! Tanrım, şükürler olsun sana! Tanrım!"

Oğlunu sevinç ve acıyla inleyerek kucakladı.

(Danny!)

Danny Hallorann'a annesinin kucağından baktı. Hallorann çocuğun ne kadar değişmiş olduğunu fark etti. Yüzü beyaz ve gergindi, gözleri kara ve derin. Zayıflamış gibiydi. Annesi yediği dayağa rağmen oğlundan genç görünüyordu.

(Dick... gitmemiz... gerek... Burası... burası...)

Overlook'un damından alevler fışkıran resmi. Tuğlalar karların üzerine yağıyor. Ateşten toplar... Marttan önce itfaiye arabası da gelemez. Danny'nin zihninden geçenlerde bir acelecilik vardı, *her an olabilecek* bir şey.

"Pekâlâ," dedi Hallorann. Anne oğula doğru yürümeye çalıştı. Derin suda yüzmek gibi bir şey. Dengesi altüst olmuştu, sağ gözü bir şey görmüyordu. Çenesinden alnına, boynuna korkunç bir sancı yükseliyordu, ama çocuğun aceleciliği kendine de geçtiği için işi biraz kolaylaşmıştı.

"Gitmemiz gerek."

"İyi ama giyinik değilim, elbiselerim..."

Danny annesinin kollarından sıyrılıp koştu, koridoru dönüp gözden kayboldu. Wendy, Hallorann'a baktı.

"Ya geri gelirse?"

"Kocanız mı?"

"Jack değil o. Jack öldü. Burası öldürdü onu. *Bu kahrolası yer.*" Duvarı yumrukladı. "Kazan, değil mi?"

"Evet hanımefendi. Danny kazanın patlayacağını söylüyor."

"Çok iyi." Wendy'nin sözünde bir kesinlik vardı. "Merdiveni inebilir miyim, bilemiyorum. Kaburgalarımı kırdı. Sırtımda da bir şey... çok sancıyor."

"İnersiniz,"' dedi Hallorann. "Hepimiz kurtulacağız." Birden şimşirden hayvanları hatırladı. Kapıyı bekliyorlardı. Dışarı bırakmazlarsa ne olacaktı?

Danny geldi o anda. Wendy'nin çizmelerini, mantosunu ve eldivenlerini, kendisinin de paltosuyla eldivenlerini almıştı.

"'Danny, kendi çizmelerin..."

"Çok geç artık." Umutsuz bir çılgınlıkla bakıyordu onlara. Hallorann'ın gözünde bir tablo canlandı birden. Balo salonundaki saat, 1949'da İsviçreli bir diplomat armağan etmişti. Gece yarısına tam bir dakika vardı.

"Tanrım! Tanrım!"

Wendy'yi kucakladı, bir elini de Danny'nin omzuna koydu, merdivene koşmaya başladı.

Wendy adam kırık kaburgalarını sıktıkça acıyla bağırıyordu, içinde bir şeyler parçalanıyor gibiydi ama Hallorann yavaşlamıyordu. İkisini birden kucaklayıp koştu merdivenden aşağı, bir gözü umutsuzlukla açılmış, ötekisi ise tümüyle kapanmıştı. Tek gözlü bir korsanı andırıyordu.

Birden ışıltıyı o da aldı. Danny'nin çok geç derken ne demek istediğini anlamıştı. Bodrumda kazanın patlamak üzere olduğunu hissediyordu.

Daha hızlı koşmaya başladı.

Şey, bodrumda kazan dairesinin titrek sarı ışığı altında koşarken korkuyla titriyordu. Çocuğu ve çocuğun o gücünü elde etmeye o kadar yaklaşmıştı ki, bunu kaybedemezdi artık. Olmamalıydı. Kazanın buharını boşaltacak, sonra da gidip cezasını verecekti.

"Olamaz!" diye bağırdı. "Olmamalı!"

Kazan yarısına kadar kızıl bir renk almıştı. Yüzlerce yerinden buhar çıkıyordu. Basınç göstergesi en son sınırına dayanmıştı.

"Olamaz! Olmamalı!" diye bağırdı yönetici bakıcı.

Jack Torrance ellerini vanaya dayadı. Sanki bir çamur yığınına batmış gibi ellerinin akkor haline gelmiş vanada kavrulmasını, ortalığa yayılan et kokusunu duymamıştı bile.

Vana döndü. Şey çılgın bir zafer çığlığı koparark sonuna kadar çevirdi. Kazandan yoğun bir buhar dalgası boşaldı. Gösterge buharla örtülmeden öne ucu hafifçe geriye doğru oynamıştı.

"Kazandım!" diye bağırdı şey. Yanan el ellerini sevinçle başının üzerinde salladı. "Geç kalmadım! Kazandım! Geç kalmadım! Kazan..."

Zafer çığlığı Overlook'un patlayan kazanının korkunç gürültüsü arasında kayboldu.

Hallorann otelin büyük kapısından fırlayıp anneyle oğulu kapının önündeki yüksek kar yığınlarının arasından açılmış çığırdan dışarı taşıdı. Şimşirden hayvanları görüyordu. Korkularında haklıydı. Hayvanlar ön bahçeyle kar arabası arasındaydılar. Tam o anda otel birden patladı. Her şey bir anda olmuş gibi geldi ona, sonraları bunun öyle olamayacağını düşündüyse bile.

Önce bir patlama, bir uğultu ve sonra sırtlarında kendilerini hafifçe iten ılık bir hava dalgası. Bu hava dalgası üçünü birden ileri fırlatmıştı. Wendy'yle Danny ellerinden kurtuldular, Hallorann bir kar yığını içine gömüldü. Karlar gömleğinin içine, hatta burnuna dolmuştu. Ağrıyan yanağına iyi geldiğini düşündü bir an.

Sonra doğruldu. O an ne hayvanları, ne Wendy Torrance'ı, ne de çocuğu düşünüyordu. Otelin ölüşünü seyretmek için sırtüstü uzandı karların üstüne.

Overlook'un camları parçalanmıştı. Balo salonunda, şöminenin üstündeki saat ikiye ayrılıp yere düşmüştü. Saat durmuş, yaylarla çarklar hareketsiz kalmıştı. İç çekme gibi, fısıltı gibi bir gürültü ve büyük bir toz bulutu vardı. 217 numarada banyo küveti ikiye ayrılmış, içinden pis kokulu yeşil bir su boşalmıştı. Başkan Süiti'nde duvar kâğıdı birden tutuşmuştu. Colorado Barı'nın kapıları birden menteşelerinden kurtulup yere düşmüştü. Bodrumda kâğıt yığınları hışırtıyla yanmaya başlamış, kaynayan sular bile söndürememişti bunları. Yanan hazan yaprakları gibi buruşup kararıyordu kâğıtlar. Kazanın patlaması bodrumun tavanını çökertmişti. Kazanı besleyen mazot püskürtücüsünden fışkıran alevler şimdi çöken tavandan giriş salonuna fırlamış, halıları tutuşturmuştu. Merdiven halıları da yanmaya başlayınca alevler Hıristiyan misyonerlerin "müjde"leri gibi birinci kata sıçradı. Birbiri ardından patlamalar oluyordu. Yemek salonundaki kristal

avize, o yüz kiloluk bomba şangır şangır düşerken çevredeki bütün masaları da yerle bir etmişti. Overlook'un beş bacasından alevler yükseliyordu şimdi.

Eğlence sona ermişti.

57

Çıkış

Kükreyiş otelin tüm cephesini sarsmıştı. Karların üzerine camlar yağıyordu. Danny'yle annesine yaklaşan şimşirden köpek geriledi, yeşil kulakları kafasına yapıştı, kuyruğu bacaklarının arasındaydı. Hallorann kafasının içinde, hayvanın korkuyla havladığını işitiyordu. Kalkıp anne oğula yardıma gitmeye çalıştığı anda o ana kadar gördüklerinin en korkuncunu gördü, şimşir tavşan, üstü hâlâ karla örtülü, kendini çocuk bahçesinin sonundaki tel örgü çite çarpıyordu çılgıncasına. Tellerden bir karabasan müziği yükseliyordu. Vücudunu oluşturan dalların kemikler gibi çatırdayıp kırıldığı Hallorann'ın olduğu yerden duyuluyordu.

"Dick! Dick!" diye seslendi Danny. Annesine destek olmuş, kar arabasına doğru yürütmeye çalışıyordu. Yukarıdan aldığı giyecekler sağa sola saçılmıştı düştükleri yerde. Hallorann birden kadının üzerinde gecelik olduğunu, Danny'nin ceketinin kaybolduğunu ve havanın da en çok sıfırın altında on derece olduğunu fark etti.

(Tanrım kadının ayakları da çıplak.)

Karlar arasında güçlükle yürüyerek gidip kadınla çocuğun paltolarını, eldivenlerini aldı.

Wendy'nin yüzü insanı ürkütecek kadar soluktu, boynunda artık donmuş olan kan lekeleri vardı.

"Yapamıyorum..." diye mırıldandı. Bilincini kaybetmiş gibiydi. "Özür dilerim... gidemeyeceğim ben..."

Danny yalvarırcasına baktı Hallorann'a.

"Her şey düzelecek," dedi Hallorann. Wendy'yi tuttu yine. "Yürüyün, hadi."

Üçü birlikte kar arabasının kaldığı yere yürüdüler. Hallorann Wendy'yi yolcu koltuğuna oturtup mantosunu giydirdi. Ayaklarını kaldırdı ve avuçları arasında ovuşturdu. Daha donmamıştı ayakları. Wendy'nin yüzü fildişi rengindeydi, gözleri yarı açıktı, ama titremeye başlamıştı. Hallorann bunun iyi bir belirti olduğunu düşündü.

Arkalarında otelden patlamalar duyuluyordu. Turuncu parıltılar aydınlatıyordu karları.

Danny ağzını Hallorann'ın kulağına yaklaştırıp bağırdı.

"Ne dedin?"

"Buna ihtiyacın var mı?" Çocuk yerde yatan kırmızı benzin bidonunu gösteriyordu.

"Evet."

Hallorann bidonu alıp salladı. İçinde biraz benzin vardı. Bidonu yerine yerleştirirken Howard Cottrell'ın eldivenlerini kaybetmiş olduğunu fark etti.

(*Buradan kurtulursam kız kardeşime bir düzine eldiven ördüreceğim sana Howie.)*

"Bin!" diye seslendi Danny'ye.

Danny geriledi. "Donarız!"

"Malzeme deposuna gidiyoruz, orada battaniye falan vardır. Annenin arkasına geç."

Danny yerine oturunca Hallorann başını çevirip Wendy'ye seslendi.

"Bayan Torrance! Bana tutunun! Anlıyor musunuz? Bana tutunun!"

Wendy kollarını adamın beline sardı, başını sırtına dayadı. Hallorann motoru çalıştırdı, arabanın birden fırlamaması için gazı hafifçe verdi. Kadın çok zayıf bir biçimde kavramıştı kendisini, araba sallanacak olursa her an kadın da çocuk da yuvarlanabilirlerdi.

Araba kızakları üstünde hareket etti. Bir daire çizip otele paralel olarak gitmeye başladılar. Hallorann direksiyonu bir daha çevirince otelin arkasına geçtiler.

Önünden geçerken bir an Overlook'un giriş salonunu görebilmişlerdi. Çöken döşemeden yukarı fışkıran mazot alevi dev bir doğum günü pastasının mumunu andırıyordu. O anda yalnızca aydınlatıyor gibiydi, yok ediyor gibi değil. Gümüş çıngıraklı kayıt masasını, kredi kartı afişlerini, eski biçim kasayı, yüksek arkalıklı koltukları görüyorlardı. Danny geldikleri gün üç rahibenin oturdukları küçük divanı da görüyordu. Kapanış günü. Ama asıl kapanış günü bugündü. Sonra kapının önündeki kar birikintisi görünümü örttü. Bir saniye sonra da otelin arkasında dönüyorlardı. İki kat birden yanıyordu şimdi, pencerelerden alevler fışkırıyordu. Parlak beyaz boyalar kararmaya ve dökülmeye başlamıştı. Jack'in ekim ortalarında aldığı talimata uygun olarak sıkı sıkı kapattığı Başkan Süiti'nin panjurları şimdi tutuşmuş yanıyor, arkasındaki geniş ve parçalanmış karanlık, ölüm anındaki dişsiz bir ağız gibi açılmış duruyordu.

Rüzgârdan korunmak için Wendy yüzünü Hallorann'ın, Danny de annesinin sırtına dayamıştı. Bu yüzden son şeyi gören Hallorann oldu ama ve bundan hiç söz etmedi. Başkan Süiti'nin, kocaman kara bir şeyin, ardında karları örterek uçtuğunu görür gibi oldu. Bir an bunu dev bir kalkan balığına benzetti, ama rüzgâr hemen o şeyi kavrayarak eski kararmış bir kâğıt gibi yırtıp parçaladı. Parçaları dumanmış gibi birden yok oldu. Hiç böyle bir şey olmamış gibi. Ama o birkaç saniye içinde Hallorann çocukluğundan... elli yıl ötesinden bir şey hatırlamıştı. Kardeşiyle çiftliklerinin kuzeyinde bir yabanarısı yuvası bulmuşlardı. Yıldırım çarpmış bir ağacın dibinde. Kardeşinin yanında bir havai fişeği vardı. Hemen onu yakmış ve yuvaya fırlatmıştı. Fişek gürültüyle patlayınca parçalanan yuvadan öfkeli bir uğultu, hatta bir çığlık yükselmişti. İki kardeş şeytan görmüş gibi kaçmışlardı. Hallorann onların şeytan olduklarına hâlâ inanıyordu. Koşarken arkasına baktığında havaya yükselen kocaman kara bir bulut

görmüştü. Arılar birleşiyorlar, ayrılıyorlar, evlerini yerle bir eden düşmanı tek bir vücut halinde sokarak öldürmek için arıyorlardı.

Gökteki o şey birden yok oldu. Duman ya da duvardan kopmuş bir parça kâğıt da olabilirdi. Geriye yalnızca Overlook kalmıştı. Gecenin kükreyen boğazında alevler içinde ölülerin yakıldığı bir odun yığını.

Hallorann'ın anahtarlığında malzeme deposunun anahtarı vardı ama kullanmaya gerek kalmamıştı, kapı aralıktı.

"Ben oraya giremem," dedi Danny.

"Peki, sen annenle kal öyleyse... Burada eskiden atların üstlerini örtmek için kullanılan battaniyeler olacak. Şimdi güve yemiştir ama yine de işimizi görür, bizi donmaktan kurtarır. Bayan Torrance, kendinizde misiniz?"

"Sanırım..." diye cevap verdi uzaktan bir ses. "Öyle sanırım."

"Çok iyi. Hemen dönerim."

"Ne olur çabuk gel," diye fısıldadı Danny. "Lütfen."

Hallorann başını salladı. Kar arabasının farını kapıya çevirmişti, şimdi karlar içinde yürürken önünde kendi gölgesi uzanıyordu. Kapıyı açıp içeri girdi. Battaniyeler köşede, rok takımının yanındaydı. Dört tanesini alıp çıkacakken durakladı.

Rok tokmaklarından biri eksikti.

(Bana onunla mı vurdu?)

Neyle vurulduğu hiç önemli değildi. Yine de parmaklarıyla yüzündeki şişi yokladı. Bir darbede altı yüz dolarlık dişçi masrafı uçup gitmişti Ama yine de *(belki de bunlardan biriyle vurmadı, belki de kaybolmuştur, çalınmış ya da anı olarak alınmış da olabilir ama yine de)* önemli değildi. Gelecek yaz kimse rok oynamayacaktı burada. Ya da gelecekteki herhangi bir yaz.

Evet, önemli değildi ama yine de tokmaklarından biri eksik rok takımına bakmanın çekici bir yanı vardı. Tahta tokmağın yuvarlak tahta topa vurulduğu anda çıkan sesi düşündü. Güzel, yaza ilişkin bir ses. Topun *(kan, kemik)* ufak taşlar üzerinde uçması. İnsanın aklına *(kan, kemik)* buzlu çaylar, salıncaklar, hasır şapkalı kadınlar, sivrisinek vızıltıları ve (*kurallara uymayan kötü*

küçük çocuklar) bunun gibi şeyler geliyordu. Güzel bir oyundu. Şimdi modası geçmişti ama... güzeldi işte...

"Dick?" Ses incecik, ürkek ve hiç de hoş değil, diye düşündü Hallorann. "Bir şey mi oldu Dick? Gel artık, lütfen."

(*Ulan zenci! Efendin seni çağırıyor!)*

Hallorann tokmaklardan birini kavradı, tutuşu hoşuna gitmişti.

Gözleri karanlıkta ifadesizleşti birden. Gerçekte ikisine de yardım etmiş olurdu. Kadın berbat bir haldeydi... acı çekiyordu... ve olanlar *(hayır hepsi)* o çocuğun yüzündendi. Elbette. Kendi babasını yanmaya terk etmişti. İnsan düşününce bunun cinayet olduğunu anlardı. Alçakça bir şey. Baba katili. Katil.

"Bay Hallorann?" Kadının sesi çok zayıftı. Hallorann hiç sevmedi bunu.

"Dick!" Çocuk şimdi korkuyla hıçkırıyordu.

Hallorann tokmağı yerinden çekip çıkardı ve kapıya doğru yürüdü. Kurulmuş bir oyuncak gibi hareket ediyordu bacakları.

Birden durup dehşetle baktı elindeki tokmağa. Ne yapmayı düşünüyordu? Cinayet mi? Cinayet işlemeyi mi düşünüyordu?

Bir an kafası otoriter bir sesle doldu, öfkeli bir ses...

(Hadi! Korkak herif, hadi! Öldür onları! İkisini de öldür!)

Bir çığlık atarak elinden fırlattı tokmağı. Tokmak battaniyelerin bulunduğu köşeye düştü. Bir yüzü sessiz bir çağrıyla kendisine bakıyordu.

Kaçtı Hallorann.

Danny arabanın koltuğunda oturuyordu Ağlıyor, titriyordu nöbete tutulmuşçasına. Dişleri takırdayarak, "Neredeydin?" diye sordu. "Çok korktuk."

"Buradan korkulmazsa hiçbir yerden korkulmaz," dedi Hallorann. "Bina temellerine kadar yansa bile bir daha buranın yüz kilometre yakınına getiremezsiniz beni. Alın Bayan Torrance, şunlara sarının. Durun yardım edeyim. Danny, hadi sen de kendini Araplara benzet bakayım."

Wendy'yi iki battaniyeye sarıp, birini kukuleta gibi başına doladı. Danny'ninkini de yolda düşmemesi için sıkıca bağladı.

"Şimdi sıkı tutunun, yolumuz uzun ama unutmayın, en kötüsü geride kaldı."

Malzeme deposunun çevresinden dolanıp yola çıktı. Overlook bir meşale gibi yanıyordu artık. Kenarlarında koca koca delikler açılmıştı. İçi kızıl bir cehennemdi.

"Bak!" diye bağırdı Danny ön kapının önünden geçerlerken. Çocuk bahçesini gösteriyordu.

Şimşir hayvanlar eski yerlerindeydiler, ama çıplaktılar şimdi, kararmışlardı. Ölü dallar yangının aydınlığında birbirlerine geçmiş görünüyordu, yaprakları dökülmüştü.

"Ölmüşler!" diye bağırdı Danny sevinçle. *"Ölmüşler! Ölmüşler!"*

"Şışşt!" dedi Wendy. "Sakin ol yavrum."

"Hey doktor, sıcak bir yere gitmeye ne dersin?" diye atıldı Hallorann. "Hazır mısın?"

"Evet. Sıcak bir yere gidelim. O kadar zamandır..."

Sidewinder'a yirmi kilometre kala Hallorann bidondaki benzini de depoya doldurdu. Her an dalıp giden Wendy Torrance için endişe ediyordu. Önlerinde çok uzun bir yol vardı.

"Dick!" diye bağırdı Danny. Yerinde doğrulmuş bir şeyler gösteriyordu. "Dick, bak! Bak!"

Kar dinmiş, bulutlar arasından gümüş bir ay çıkmıştı. Ta aşağılarda kendilerine doğru gelen ışıklar görünüyordu. Rüzgârın kesildiği bir an Hallorann kar arabalarının homurtularını duydu.

Hallorann, Wendy ve Danny on beş dakika sonra vardılar onların yanına. Kasabalılar giyecek, konyak ve Doktor Edmonds'ı getirmişlerdi.

Uzun karanlık sona ermişti.

58

Son Söz / Yaz

Hallorann yamağının hazırladığı salataları gözden geçirdikten sonra önlüğünü çıkarıp çengele astı ve arka kapıdan dışarı çıktı. Akşam yemeği hazırlığına başlamadan önce bir kırk beş dakikası vardı.

Red Arrow Lodge'tu bulunduğu yerin adı. Rangely kasabasından otuz kilometre uzakta Maine Dağları'na gömülmüş bir yer. İyi bir yerdi. Müşterisi çok fazla değildi, bahşiş iyiydi, şimdiye kadar yemeği beğenmeyen çıkmamıştı. Sezonun yarısının geçmiş olduğu düşünülürse kötü bir bilanço değildi doğrusu.

Bahçeye kurulmuş barla yüzme havuzu arasından geçip, dört kişilik bir grubun kriket oynadığı çayıra doğru yürüdü.

Karşı tarafta göl manzaralı tek odalı evler vardı ağaçlar arasında. En güzeli en sonuncusuydu. Hallorann bu işe girdiğinde nisan sonu için tutmuştu orasını. İki kişilik.

Kadın bir şezlonga uzanmış kitap okuyordu, Hallorann ondaki değişikliğe şaşıyordu. Ciddi bir yerde olmamasına rağmen dimdik oturuşundandı bu şaşkınlığı biraz da. Ama sırtında korse olduğunu unutmamalıydı. Belkemiği incinmiş, üç kaburgası kırılmıştı. Sırtı kolay kolay iyileşmezdi. Bu yüzden öyle dimdik oturuyordu. Ama daha başka değişiklikler de vardı. Daha yaşlanmıştı sanki, yüzündeki gülümseme de uçmuştu. Şimdi yüzünde, Hallorann'ın dokuz ay önce ona ilk rastladığında var olmayan bir güzellik vardı. O zamanlar genç bir kızdı henüz. Şimdi bir kadındı. Ay'ın karanlık yüzüne gidip dönmüş bir insan.

Wendy yaklaşan ayak seslerini duyunca başını kaldırıp kitabını kapattı.

"Selam Dick!"

Kalkmak için doğrulduğu anda yüzünde bir acı dalgası dolaştı.

"Kalkma," dedi Hallorann. "Merasime gerek yok."

Yanına, eşiğe otururken kadın gülümsedi.

"Nasıl gidiyor bakalım?"

"Fena değil," dedi Hollorann. "Bu akşam karides kokteylini bir dene."

"Söz."

"Danny nerede?"

"İşte."

Hallorann, Wendy'nin işaret ettiği yere, iskelenin ucuna baktı. Danny orada oturuyordu. Ayağında dizlerine kadar sıvanmış kot pantolon, sırtında kırmızı çizgili beyaz bir tişört. Balık tutuyordu.

"İyice kararmış," dedi Hallorann.

"Öyle." Wendy sevgiyle baktı adamın yüzüne.

Hallorann bir sigara çıkardı, paketinin üstüne vurdu, yaktı. "O rüyalardan ne haber?"

"Bu hafta yalnızca bir tane gördü. Eskiden her gece, hatta gecede iki üç kere görürdü. Patlamalar. Şimşirden hayvanlar. Ve en çok da... bilirsin işte."

"Evet. Düzelecek. Görürsün bak Wendy."

"Acaba?"

Hallorann başını salladı. "Sen de, o da. İkiniz de kendinizi buluyorsunuz. Biraz değişmiş belki, ama yine de... eskiye dönüş olamaz, ama bu da kötü demek değil ki."

Bir süre konuşmadılar. Wendy salıncaklı koltukta sallandı. Hallorann ayaklarını bahçe çitine dayadı. Çamlar arasından çıkan hafif bir esinti Wendy'nin saçlarının arasında dolaştı. Saçlarını kısa kesmek zorunda kalmıştı.

"Al'in... Bay Shockley'in teklifini kabul etmeye karar verdim," dedi Wendy.

"İyi bir iş gibi görünüyor. İlgi duyabileceğin bir iş. Ne zaman başlıyorsun?"

"Bayramdan hemen sonra. Buradan doğru Maryland'e gidip bir yer arayacağız. Ticaret odası broşürünü okuyunca karar verdim. Çocuk yetiştirmek için güzel bir yer. Jack'ten kalan sigor-

ta parasına pek dokunmadan yaşayabileceğiz ben de çalışırsam. Daha kırk bin dolarımız var. İyi bir yere yatırırsam Danny'ye koleji bile bitirtebilir."

Hallorann başını salladı. "Annen ne olacak?"

"Maryland yeteri kadar uzak sanırım," dedi Wendy.

"Eski dostlarını unutmazsın, değil mi?"

"Danny bırakmaz ki. Hadi biraz yanına gitsene, sabahtan beri bekliyor."

"Ben de." Hallorann ayağa kalktı. "İkiniz de düzeleceksiniz. Bunu hissedebiliyor musun?"

Wendy başını kaldırıp baktı ona. Sıcak bir gülümseme vardı yüzünde. "Evet." Adamın elini alıp öptü. "Bazen hissedebiliyorum."

"Karides kokteylini unutma."

"Unutmam."

Hallorann, Danny'nin ayaklarını suya sokmuş olduğu tahta iskeleye yürüdü. İleride göl genişliyor, çevresindeki çamlar suda yansıyordu. Yaşlı, yuvarlak, zamanla alçalmış dağlar vardı çevrede. Tam Hallorann'a göre.

"Bir şeyler tutuyor musun?" diye sordu çocuğun yanına otururken. Ayakkabılarını çıkardı. Derin derin içini çekerek ayaklarını serin suya soktu.

"Bir şey tutamadım daha. Ama az önce bir balık yemi ısırdı."

"Yarın kayıkla çıkarız. Sabaha. Balık gölün ortasında tutulur. Hem de kocaman balıklar."

"Ne kadar kocaman?"

Hallorann omuzlarını silkti. "Köpekbalıkları, balinalar falan işte!"

"Burada balina olmaz."

"Mavi balina olmaz kuşkusuz. Buradakiler otuz metrelik pembe balinalardır."

"Okyanustan buraya nasıl gelmişler peki?"

Hallorann oğlanın kızıl saçlarını okşadı. "Nehir boyunca yüzerek, anladın mı şimdi?"

"Gerçek mi?"

"Gerçek."

Bir süre konuşmadan öylece göle baktılar. Hallorann oğlana bakınca gözlerinin yaşla dolduğunu gördü.

Oğlanı kucaklayarak, "Ne oldu?" diye sordu.

"Hiçbir şey."

"Babanı özlüyorsun, değil mi?"

Danny başını salladı. "Hep bilirsin zaten." Gözünden bir damla yaş yanağına süzüldü.

"Birbirimizden gizli sırrımız olamaz. İşler böyle ne yaparsın."

Danny oltasına bakarak, "Kimi zaman keşke ben ölseydim diyorum. Benim suçumdu. Hepsi benim yüzümden oldu," dedi.

"Annenin yanında da böyle konuşmuyorsun ya?"

"Hayır. O, olanları unutmak istiyor. Ben de. Ama..."

"Ama unutamıyorsun."

"Evet."

"Ağlamak ister miydin?"

Çocuk cevap vermek istedi ama sözleri hıçkırığı içinde boğuldu kaldı. Başını Hallorann'ın omzuna dayayıp ağlamaya başladı. Hallorann hiçbir şey söylemeden sarıldı oğlana. Çocuk zaman zaman ağlamak zorunda kalacaktı, bunu biliyordu. Neyse ki ağlayacak kadar gençti daha.

Biraz sakinleşince, "Bunlar geçecek," dedi Hallorann. "Şimdi iyi olmadığını sanıyorsun, ama iyileşeceksin. Işıl..."

"Keşke olmasaydı," diye Danny boğulur gibi konuştu. "Keşke olmasaydı."

"Ama var. İyi ya da kötü. Senin elinde değil bu oğlum. Ama en kötüsü geride kaldı artık. İşler güçleşince benimle konuşursun. Çok kötü olursa beni çağırırsın, gelirim, tamam mı?"

"Ya Maryland'deysek?"

"Orada olsan bile."

Danny'nin oltasının mantarını erittiler bir süre. Sonra Danny işitilmeyecek kadar hafif bir sesle, "Arkadaşım kalacak mısın?" diye sordu.

"Sen beni istediğin sürece."

Çocuk adama sarıldı.

"Danny, iyi dinle beni. Sana son kez söyleyeceğim bunları. Altı yaşında bir çocuğa söylenmemesi gereken şeyler vardır. Bir şeyin olması gereken biçimiyle olduğu biçim hiçbir zaman aynı değildir. Dünya yaşanması güç bir yerdir Danny. İnsanı umursamaz. Senden benden nefret etmez ama bizi sevmez de. Dünyada korkunç şeyler olur, kimsenin açıklayamayacağı şeyler. İyi insanlar kötü biçimlerde ölürler ve kendilerini seven insanları yapayalnız bırakırlar. Kimi zaman kötü insanların sağlıklı yaşadıklarını ve zenginliğe kavuştuklarını sanırsın. Dünya seni sevmiyor, ama annenle ben seviyoruz. İyi bir çocuksun Danny. Baban için üzül, onun başına gelenler için ağlamak istersen bir dolaba gir, yatağında örtünün altına gir ve doya doya ağla. İyi bir oğulun yapması gereken şeydir bu. Ama ilerlemeye de çalış. Bu acımasız dünyada görevin budur. Sevgini yaşatmak ve ne olursa olsun yoluna devam etmek."

"Peki..." diye fısıldadı Danny. "İstersen gelecek yaz yine gelirim seni görmeye... sen istersen. Gelecek yaz yedi yaşına basacağım."

"Ben de altmış iki falan olacağım. Ama istersen önce bu yazı bitirelim ha?"

"Peki." Hallorann'a baktı. "Dick?"

"Efendim?"

"Çabuk ölmeyeceksin, değil mi?"

"Hiç niyetim yok. Hey... oltana balık vurdu."

Kırmızı beyaz renkli mantar suya dalıp çıkmıştı.

"Yaşasın!" diye bağırdı Danny.

Wendy yanlarına gelmiş, Danny'nin arkasında duruyordu. "Ne yakaladın?" diye sordu. "Levrek mi?"

"Hayır bayan," diye cevap verdi Hallorann. "Pembe balina olduğunu sanıyorum."

Kamışın ucu eğrilmişti. Danny çekince gökkuşağı renkli uzun bir balık güneşte parıldadı ve suya daldı.

Danny yutkunarak çeviriyordu makarayı.

"Yardım et bana Dick! Yakaladım! Yardım et bana!"

Hallorann güldü.

"Kendi başına çok güzel beceriyorsun küçük bey. Pembe balina mı yoksa sazan mı bilmiyorum ama, ne olursa olsun gayet güzel beceriyorsun."

Kolunu Danny'nin omuzlarına doladı. Oğlan ağır ağır çeviriyordu makarayı. Wendy de Danny'nin öteki yanına geçti. Üçü birden öğleden sonrası güneşi altında iskelenin ucunda oturdular.

SON